

Giới thiệu Sủng Ái Cả Đời

Editor & Beta: Anky, Vườn Cà Rốt

Số chương: 90 chương

Tình trạng edit: Đang tiến hành

Thể loại: Hiện đại, Tình yêu chung thủy, Ngọt sủng, Thanh xuân Vườn trường, Thanh mai trúc mã, HE.

Nhân vật chính: Chu Tương Tương, Phó Tranh.

Trong trường Tam Trung thì hẳn nổi tiếng là một hot boy nhưng chuyện học hành thì rất kém cũng do hắn không có ý chí quyết tâm học hành gì cả mà chỉ thích náo loạn gây phiền phức.

Nhưng bỗng một ngày hắn lại thay đổi hoàn toàn cứ như con người khác chỉ vì hắn chủ động lấy sách giáo khoa ra bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Một đám huynh đệ đều bị dọa không nhỏ!

Huynh đệ một: F*ck! Đại ca, mẹ nó cậu là bị cái gì kích thích à? Có muốn đưa cậu đi bệnh viện tâm thần hay không?

Huynh đệ hai: Trời của tôi, đại ca, cậu cũng đừng dọa người, loại chuyện tao nhả như đọc sách này có chỗ nào thích hợp với cậu?! Đi một chút đi, đi uống rượu!

Phó Tranh một cước đá qua: "Mẹ nó đều cút xa một chút! Đừng chậm trễ chuyện lão tử thi vào Thanh Hoa!"

Chúng huynh đệ: "...!!!"

Thôi rồi thôi rồi, lão đại bọn họ bệnh cũng không nhẹ, thế mà lại bắt đầu trợn tròn mắt mộng tưởng hảo huynh!

Tất cả mọi người cho rằng Phó Tranh đang mơ tưởng hảo huynh, đọc sách chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào, không có người nào đem chuyện của hắn coi ra gì.

Cho đến một năm sau, hắn cảm thư thông báo trúng tuyển Thanh Hoa đến.

Mọi người: Trời xanh! Đại ca, từ đếm ngược toàn trường, đến thi đậu Thanh Hoa, có kinh nghiệm học tập gì sao?"

Phó Tranh giễu cợt một tiếng, đặc biệt vênh váo: "Chỉ số thông minh quá cao, không có biện pháp."

Mọi người: A phi! Nói tiếng người đi!

Phó Tranh trầm mặc mấy giây, vô cùng nghiêm túc nói: "Nàng dâu nhỏ của tôi ưu tú như vậy, tôi không thể làm cô ấy mất mặt."

Sau khi lên đại học, bạn cùng phòng hỏi Chu Tương Tương: "Cậu và bạn trai cậu làm sao lại ở bên nhau?"

Chu Tương Tương nói: "Anh ấy vì muốn cùng mình thi đậu vào một trường học, suốt cả một năm, mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ."

- - Vì để xứng đôi với cô, hắn nguyện dốc hết tất cả sức lực, trở thành một người ưu tú.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit + Beta: Anky

"Tương Tương, khoảng thời gian này con cứ an tâm ở đây, có cần gì, cứ nói với chú, ngàn vạn không nên khách khí."

Con người chú Phó rất tốt, từ khi cô bắt đầu vào nhà, luôn rất nhiệt tình hỏi han cô.

Chu Tương Tương rất cảm kích, gật đầu mỉm cười, "Cảm ơn chú."

Cha của Chu Tương Tương và Phó Chấn Sơn là bạn tốt.

Việc làm ăn của Chu Hoa Lâm và vợ vừa mới bắt đầu ở nước ngoài, bận tối mảy tối mặt, không có thời gian chăm sóc cho con gái, liền đưa con đến nhà bạn tốt ở tạm vài ngày.

Phó Chấn Sơn giúp Chu Tương Tương mang theo rương hành lý vào nhà, quay đầu lại hỏi quản gia dì Dung, "Thiếu gia có gọi điện thoại không? Không phải đã nói với nó hôm nay có khách đến sao? Sao vẫn chưa trở về?!"

Nhắc tới đứa con trai không biết cố gắng của mình kia, giọng nói Phó Chấn Sơn thật không tốt.

Chu Tương Tương trầm mặc không lên tiếng. Nghe ba ba nói, chủ Phó có người con trai, cùng học một khóa với cô.

Dì Dung vội vàng nói: "Ông chủ, đã gọi, cậu chủ... cậu chủ hần..."

...

Sinh nhật 18 tuổi của Lục Quýnh, ở hội sở M.R bao hết một phòng, hẹn cả đám anh em tốt đến ăn mừng.

Trên mặt bàn xếp một đồng chai rượu.

Phó Tranh lại thua bài, Lục Quýnh đem rượu rót đầy cho hần, "Tranh ca, hôm nay cậu có chuyện gì à? Không có tâm trạng sao?"

Phó Tranh nghĩ đến về sau trong nhà có thêm một cô gái, phiền chịu không nổi, ngửa đầu uống một ngụm rượu rồi khó chịu ném, âm thanh "Loảng xoảng", cái ly ngã trên mặt bàn bằng thủy tinh.

"..." một khi Phó Tranh phát hỏa, trong phòng bao nháy mắt an tĩnh lại, mọi người hai mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Phó Tranh dựa lưng vào ghế sofa, bực bội kéo kéo cúc áo sơ mi, từ trong túi quần lấy ra điều thuốc, bật lửa, hút hai cái.

Thấy mọi người đều nhìn chăm chăm hần, nhú mảy, "Đều nhìn tôi làm gì, nên làm gì thì làm đó đi."

Phó Tranh vừa lên tiếng, mọi người mới âm ỉ trở lại, nên đánh bài thì đánh bài, nên uống rượu thì uống rượu.

Lục Quýnh ngồi vào bên cạnh Phó Tranh, hiếu kỳ hỏi: "Chuyện gì thế? Ai dám chọc tức Tranh gia cậu thành dạng này?"

Phó Tranh hừ lạnh một tiếng, "Còn có thể là ai, cha tôi đấy!"

Phó Tranh rất chán ghét con gái, lão cha hần lại hết lần này tới lần khác mang một tiểu nha đầu trở về quấy nhiễu hần.

Nghĩ đến về sau phải ở cùng một chỗ với một tiểu nha đầu, tâm tình liền phá lệ mà hồng bét.

Lục Quýnh hỏi: "Làm sao? Cãi nhau với cha cậu?"

Phó Tranh không trả lời, hít một ngụm khói, đầu lưỡi chống đỡ sau răng hàm, vô cùng bực bội.

Hần hỏi Lục Quýnh, "Chỗ kia của cậu còn chỗ không? Tôi chuyển đến ở với cậu vài ngày."

Lục Quýnh sờ sờ mũi, "Chỗ thì có chỗ, chỉ là buổi tối có chút âm ỉ."

Phó Tranh: "???"

Lục Quýnh vẽ mặt mập mờ, "Chính là cái... Ừm, cậu hiểu mà."

Phó Tranh: "... Kháo!"*

*Câu chửi tục

Tự hội đến hơn hai giờ khuya mới kết thúc.

Tâm trạng Phó Tranh không tốt, lại thua bài, trong bụng chứa không ít rượu, lúc về nhà, người hơi say.

Đứng ở cửa mở cửa, lại cầm chìa khóa xe vào trong khe cửa nửa ngày, làm sao cũng không cắm vào được, hần tức giận đến mức đập mạnh một cước lên cửa.

Hồn trưởng hồn trưởng! Không phải hần chỉ trở về muộn một chút thôi sao, cha hần sẽ không đem khóa cửa đi chứ?? Đây mẹ nó là không cho hần vào cửa à???

Lúc Phó Tranh đập cửa, Chu Tương Tương đứng lúc đang xuống lầu uống nước.

Vốn dĩ cô đang mơ mơ màng màng ngủ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng “ầm” vang thật lớn, hù dọa cô giật mình một cái, con buồn ngủ trong nháy mắt tỉnh hơn phân nửa, trừng đôi mắt tròn xoe, chăm chú nhìn cửa.

Di Dung chạy xuống lầu, "Ai nha, khẳng định là tiểu tử tông trở về!"

Di Dung vội vàng chạy tới cửa, vừa mở camera nhìn, quả nhiên là tiểu tử tông Phó Tranh!

Bà vội vàng mở cửa ra, một cỗ mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, "Ai da, tiểu tử tông của tôi, sao cậu lại uống rượu, nếu để ông chủ biết, lại đánh cậu!"

Di Dung đề thấp thanh âm, sợ bị ông chủ trên lầu nghe thấy, đỡ Phó Tranh vào nhà.

Phó Tranh đẩy bà ra, "Đừng... Đừng đỡ tôi... tự mình đi!"

Phó Tranh đã quá say, nói chuyện cũng lắp bắp.

Chu Tương Tương đứng giữa cầu thang, từ giây phút Phó Tranh bước vào kia, cả người cô liền ở vào trạng thái hoàn toàn hóa đá.

Thật sự là gặp quỷ, con trai của chú Phó, cư nhiên lại là tay ăn chơi của Tam Trung???

Khó trách chú Phó vừa nhắc tới con trai, liền có vẻ mặt không còn luyến tiếc gì với cuộc sống. Có đứa con trai hỗn trưởng như thế, đổi lại là cô, không chừng sớm đã tức chết.

Phó Tranh lung la lung lay đi vào trong nhà, trông thấy một cô nhóc tóc dài đứng trên cầu thang, tiểu cô nương mặc đồ ngủ Hello Kitty màu hồng phấn, đang nhìn hấn.

Đôi mắt Phó Tranh híp lại, đi đến trước mặt Chu Tương Tương, một phát bắt được cổ tay cô, "Cô là ai?"

"..."

"Ai da, tiểu tử tông của tôi, đây là Tương Tương tiểu thư, mau buông tay buông tay!" Di Dung vội vàng đi qua, dùng sức đem tay Phó Tranh lấy ra.

Tay chân Phó Tranh không biết nặng nhẹ, cổ tay Chu Tương Tương bị hấn nắm lấy, trong nháy mắt liền đỏ.

Cô đưa tay ra phía sau lưng, mím môi, cảnh giác nhìn hấn.

Về mặt Phó Tranh đầy bất thiện trừng Chu Tương Tương một cái, ngược lại không nói gì nữa, quay đầu đi lên lầu.

Di Dung muốn đỡ hấn, sợ hấn uống say té ngã, kết quả bị đẩy ra.

Di Dung thở dài, nghiêng đầu nhờ vả Chu Tương Tương, "Tương Tương tiểu thư, phiền cô xem cậu ấy một chút, tôi đi nấu canh giải rượu cho cậu ấy, nếu không ngày mai thức dậy lại đau đầu."

Chu Tương Tương gật gật đầu, "Con biết rồi, di Dung."

Di Dung đi đến phòng bếp, Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, sau một hồi công phu, lão đảo mà bỏ lên ba bước bậc thang, đứng ở trên bậc thang thứ tư, thân thể ngã nghiêng, mắt thấy sắp phải ngã nữa, trong lòng Chu Tương Tương giật mình, vội vàng chạy lên đỡ hấn, "Haiz, chậm một chút."

Phó Tranh đầu đầu muốn chết, nghĩ thầm, về sau không cùng đám hỗn trưởng kia đánh bài nữa, uống rượu tựa như rót nước lọc. Mẹ nó.

Hấn bình ổn thân thể, liếc mắt nhìn về phía Chu Tương Tương, "Cô- -"

Chu Tương Tương đỡ cánh tay hấn, ngược mặt lên, "Hà?"

"..." Phó Tranh hơi há miệng, chưa kịp nói gì, đôi mắt khép lại, đầu ngã vào trên bờ vai Chu Tương Tương.

Bà vai Chu Tương Tương trầm xuống, về mặt đau khổ, "Mẹ ơi, thực nặng - -"

...

Sáng sớm ngày tiếp theo, Phó Tranh từ trong phòng đi ra, vừa lúc Chu Tương Tương cũng từ phòng cách vách đi ra, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

Phó Tranh vừa mới gội đầu, đầu tóc vẫn chưa khô hoàn toàn. Y phục cũng đã thay, áo trắng, quần đen, toàn thân tản ra một cỗ mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, hương bạc hà, còn rất dễ ngửi.

Sạch sẽ, so với tối ngày hôm qua thuận mắt hơn.

Khó trách là hot boy đấy, lớn lên xác thực là nhân mô cầu dạng*.

(*Nhân mô cầu dạng: Cách nói châm biếm chỉ những người trông bề ngoài nghiêm túc đứng đắn nhưng không biết trong lòng đang âm mưu suy tính gì)

Chu Tương Tương khẽ gật đầu với hắn, xem như chào hỏi, đi xuống lầu dưới.

Ai ngờ đi chưa được hai bước, cổ áo liền bị kéo lấy.

Chu Tương Tương nhăn mày, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt Phó Tranh cười xấu xa nhìn cô.

"Cậu làm gì vậy? Buông tôi ra!" Gương mặt Chu Tương Tương nhỏ nhắn mồm mỉm, mím môi, mắt hững hờ nhìn hắn.

Phó Tranh bước lên một bước, đến gần bên tai cô, hơi thở nóng hổi phun vào gò má Chu Tương Tương, "Tối ngày hôm qua, cô cởi quần áo của tôi?"

Chu Tương Tương: "..."

"Tôi nhớ không lầm, tối hôm qua là cô đỡ tôi trở về phòng?" Phó Tranh nhìn chằm chằm Chu Tương Tương, trong mắt ý cười càng sâu hơn, "Như thế nào? Anh đây đáng người không tệ chứ?"

Chu Tương Tương rất không còn gì để nói, nói: "Chúng tự kỷ là bệnh, phải trị."

Phó Tranh: "Cô mắng tôi?!"

Sắc mặt Phó Tranh tối sầm, vừa định phát hỏa, liền thấy dì Dung ôm quần áo tối hôm qua hắn mặc đi ngang qua, "Ồ, cậu chủ sao cậu lại thức dậy sớm như vậy?!"

Phó Tranh nhú lại mi, nhìn chằm chằm quần áo dì Dung đang ôm trong tay.

Dì Dung hiểu ý, giải thích, "Tối hôm qua cậu ói ra đầy người, tôi giúp cậu cởi quần áo ra giặt, nếu không, cả đêm phải làm sao."

Nói xong, tay ôm quần áo cũng run lên.

Phó Tranh nghĩ đến cảnh tượng dì Dung cởi quần áo của mình xuống, toàn thân cứng ngắt, mặt như xanh xao.

Chu Tương Tương nghiêng đầu, liền thấy vẻ mặt Phó Tranh như nuốt phải ruồi bọ, khóe miệng nhin không được cong cong, mềm giọng hỏi: "Có thể buông tay chưa? Anh- -"

"..." Mặt mũi Phó Tranh có chút không nhìn được, trừng Chu Tương Tương một cái, sau đó lên tiếng hừ lạnh, buông cổ áo cô ra, xoay người sai bước trở về phòng, "Àm" đóng sầm cửa - -

Chu Tương Tương nhìn chằm chằm cánh cửa đóng kín kia, hé miệng cười cười. Trong lòng tự nhủ, không thể ngờ được tay chơi bởi trong truyền thuyết Tam Trung, da mặt lại rất mỏng.

Nhưng mà, đợi đến không lâu về sau, sau khi Chu Tương Tương cùng Phó Tranh "Tiếp xúc thân mật", mới không khỏi đấm ngực dậm chân - - lúc trước sao cô lại cảm thấy Phó Tranh da mặt mỏng? Cô là mắt mù là mắt mù là mắt mù sao???

...

Lúc ăn sáng, Phó Chấn Sơn không ngừng gấp thức ăn cho Chu Tương Tương, "Tương Tương à, con ăn nhiều một chút, con nhìn con thật sự quá gầy. Tuổi này của con, chính là tuổi phát triển, việc học áp lực lại lớn, bình thường nhất định phải bổ sung dinh dưỡng thật tốt."

Nói xong, lại gấp một cái bánh bao cho Chu Tương Tương.

"Cảm ơn chú Phó." Chu Tương Tương không ngừng gật đầu nói cảm ơn.

Chú Phó đối với cô quá quan tâm, lại làm cô có chút ngại ngùng.

Phó Tranh ở một bên nhìn cha mình đối tốt với người ngoài như thế, bất mãn hết sức, "Ba, sao ba lại không quan tâm con? Con không phải cũng là đang tuổi trưởng thành sao?"

Phó Chấn Sơn trừng mắt nhìn hắn, "Con ăn nhiều như vậy làm gì?! Thân thể có dài ra nào cũng không phát triển hữu dụng cái rắm!"

Phó Tranh nổi giận, "Ba, có người nói con trai mình như vậy sao? Não con sao lại không phát triển?!"

"Đầu óc con phát triển? Đầu óc con phát triển, thì con phải giống như Tương Tương thì đúng nhất khối cho ba xem!"

Phó Tranh: "... Dựa vào, tiểu nha đầu này lại là một học bá!

"Đừng nói đến đúng nhất, với đầu óc này của con, đúng nhất chỉ là người si nói mộng, con có thể thi đứng trong top một trăm cho ta, con muốn cái gì ta đều đáp ứng con!"

Phó Tranh nghe thấy một câu cuối cùng, ánh mắt sáng lên, "Ba, ba nói thật?"

"Đương nhiên là thật! Chỉ cần con thi được trong top một trăm, ta tùy ý thỏa mãn con một nguyện vọng!"

Phó Tranh vỗ bàn bảo đảm, "Một lời đã định! Ba, ba cũng quá xem thường đầu óc đứa con trai này của ba!"

Tiếng nói vừa dứt, một cái bánh bao rơi xuống trong chén hân.

"Ách..." Phó Tranh ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hiểu nhìn Chu Tương Tương đột nhiên gấp bánh bao cho hân.

Đôi mắt Chu Tương Tương cong cong, nắm quả đậu nhỏ, "Anh trai, bồi bổ đầu óc, phải cố gắng lên nha."

Phó Tranh: "..."

Ba giây sau.

F*ck! Tiểu nha đầu này làm sao lại cười với hân ngọt đến như thế!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit + Beta: Anky

Ăn sáng xong, Phó Tranh dứt hai tay vào túi, đứng ở trong sân, dựa vào bên cạnh xe chờ Chu Tương Tương đi ra.

Hân đưa tay nhìn xuống đồng hồ, còn có 20 phút nữa là vào học, nhà cách trường học ít nhất 15 phút đường xe.

Hân liếm môi, chắc chắn hai tiếng: Học bá này có quan niệm thời gian rất kém cỏi.

Lúc Chu Tương Tương mới vừa vào nhà vệ sinh, phát hiện đi cả đến, tắm rửa thay quần áo làm trễ nãi không ít thời gian.

Cô biết sắp trễ giờ lên lớp, sửa sang xong sau đó liền đeo cặp sách chạy thật nhanh ra cửa.

Mới vừa chạy đến sân nhỏ, Phó Tranh liền chau mày, cười nhạo cô, "Học bá à, cậu lại dong dài nữa sẽ đi muộn đấy, cậu hiểu được không?"

Chu Tương Tương mặt đỏ tới mang tai, "Thực xin lỗi..."

"Ách..."

Phó Tranh vốn chỉ nói giỡn, đối với hân mà nói, đừng nói là đến muộn, mà một ngày không đi học cũng không có vấn đề gì. Lúc này thấy Chu Tương Tương á náy nói xin lỗi với hân như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, hân sờ sờ mũi, nói: "Không có chuyện gì."

Bởi vì đi cả Chu Tương Tương đến, ngồi ở trong xe vô cùng câu nệ, thân thể gắt gao căng cứng, một cử động nhỏ cũng không dám. Lượng máu của cô lại nhiều, sợ tràn ra.

Phó Tranh ngồi bên cạnh cô, thấy cô căng thẳng như vậy, bật thốt lên hỏi một câu, "Cậu làm sao vậy? Đi cả đến?"

"..." Mặt Chu Tương Tương trong nháy mắt đỏ bừng.

Cái người này thật sự là, có thể đừng nói lớn như vậy không?!

Phó Tranh vốn chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới hân lại nói trúng, trông thấy cả khuôn mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, không khỏi cũng có chút lúng túng, hân quay đầu đi, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Chu Tương Tương mím môi, cũng không nói chuyện.

Trong xe lập tức yên tĩnh cực kỳ.

Cũng may chỉ có mười mấy phút đường xe, thời gian không lâu, lúc sắp đến trường, Phó Tranh nói với tài xế phía trước: "Chú Lý, dừng ở phía trước đi."

"Được, cậu chủ."

Chu Trương Trương ngẩn người, nhìn về phía hấn, "Cậu không đến trường học sao?"

Phó Tranh nói: "Tôi đi bộ tới."

Chu Trương Trương: "..."

Xe dừng lại, Phó Tranh nói với Chu Trương Trương: "Ở trường học đừng nói quen biết tôi."

"..." Mặc dù không biết rõ vì sao, nhưng Chu Trương Trương vẫn gật đầu.

Trên thực tế, cô cũng không muốn để người ta biết rõ chuyện cô và Phó Tranh ở cùng một nhà. Bí mật ở trường học khó giữ nếu để nhiều người biết, không chừng truyền ra lại ảnh hưởng đến danh dự của cô.

Phó Tranh đi tới phòng học, đến muộn, đứng ở cửa gửi tin nhắn cho Lục Quỳnh, bảo hấn nhanh chóng mở cửa sau.

Lục Quỳnh ngồi ở hàng cuối cùng cạnh cửa, vừa nhận được tin nhắn lập tức mở cửa ra.

Phó Tranh từ bên ngoài vào, kéo ghế ra, trực tiếp ngồi xuống. Không gây ra động tĩnh gì, cũng không ảnh hưởng đến bạn học trên lớp.

Trên bục giảng giáo viên nhìn hấn một cái, cũng không nói gì.

Phó Tranh từ trước đến giờ không học hành, các thầy cô cơ hồ đã mặc kệ hấn. Thậm chí hấn có tới học hay không, kỳ thật cũng không sao cả, chỉ cần không quấy rầy lớp học là tốt lắm rồi.

Cũng may Phó Tranh người này mặc dù không đọc sách không làm bài tập thỉnh thoảng lại hỗn trướng đánh nhau uống rượu, nhưng hấn có một điểm đặc biệt tốt, chính là không quấy rầy học sinh giỏi học tập, cũng không cùng học sinh giỏi kết giao bạn bè.

Theo lời hấn nói, con người tôi có lực ảnh hưởng đặc biệt lớn, học sinh giỏi chơi cùng tôi, có thể bị tôi làm hư, bản thân tôi có trượt thì thôi đi, ngàn vạn đừng chậm trễ người ta đóa hoa của tổ quốc.

Cho nên mỗi lần có nữ sinh đưa thư tình cho hấn, hấn liền nói lời sâu sắc: "Em gái à, học hành cho tốt đi, thanh xuân rất đẹp, đừng lãng phí thời gian đặt trên người tôi."

Cho nên Phó Tranh người này có đôi khi cũng làm thầy cô rất thích.

Lục Quỳnh và Phó Tranh ngồi cùng bàn.

Phó Tranh ngồi xuống, Lục Quỳnh liền lặng lẽ hỏi hấn, "Làm sao lại muộn như vậy?"

"Ra cửa muộn thôi." Phó Tranh thuận miệng trả lời một câu. Cũng không thể nói là chờ một người bị đi cả đến được.

"Tôi hôm qua cậu lại âm ỉ với ba cậu nữa à? Nếu thật sự không được thì cậu chuyển đến ở cùng tôi đi, cùng lắm thì gần đây tôi sẽ không mang bạn gái về nhà."

Phó Tranh nhìn hấn một cái, giễu cợt, "Tiểu tử cậu, không chạm vào nữ nhân, nhận được sao?"

Lục Quỳnh hừ một tiếng, "Nói cứ như tôi không có con gái thì không được vậy."

Phó Tranh giễu cợt, nói: "Thôi khỏi, ở nhà được rồi."

Trong đầu Phó Tranh đột nhiên hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm như con nít của Chu Trương Trương, khóe miệng không tự chủ hơi cong lên.

Lúc trước hấn rất phản cảm việc ở nhà đột nhiên có thêm một đứa con gái. Nhưng mà, cô bé nhà chú Chu so với trong tưởng tượng của hấn lại đáng yêu như vậy, nhìn ngược lại thật thích.

Cười rộ lên, chặc chặc chặc, ngọt chết hấn.

"Đúng rồi, cậu biết người đứng nhất khối chúng ta không?" Phó Tranh đột nhiên hỏi.

Lục Quỳnh vừa nghe, đặc biệt kích động, "Biết chứ! Chu Trương Trương ở lớp chọn! Nữ thần của tôi đó!!!"

Mắt Phó Tranh híp lại, "Sao tôi lại không biết cậu có nữ thần?"

Lục Quỳnh che ngực hộc máu, "Cậu...Cậu quá không để ý đến tôi!"

"..."

Lục Quỳnh đột nhiên lấy điện thoại di động, mở Taobao ra, đem trang mua sắm của mình cho Phó Tranh xem, "Ngày 3 tháng sau là sinh nhật nữ thần của tôi, cậu giúp tôi xem một chút, mua quà gì tốt?"

"..." Phó Tranh cúi đầu liếc nhìn, trong xe mua sắm của Lục Quỳnh chứa đủ loại đồ chơi gấu bông búp bê, lớn nhỏ cực lớn siêu nhỏ, cái gì cần có cũng có.

Mí mắt Phó Tranh nheo lại, "Cậu xác định người ta sẽ thích loại đồ chơi trẻ con tục khí này???"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit + Beta: Anky

Lục Quỳnh trợn mắt, "Đại ca của tôi, cái này cậu không hiểu sao? Con gái đều thích búp bê gấu bông!"

Phó Tranh bày tỏ hoài nghi nhìn hần một cái, đột nhiên hỏi: "Cậu vừa mới nói, sinh nhật cô ấy bao lâu nữa đến?"

Mặt Lục Quỳnh đầy cảnh giác, "Cậu làm gì? Muốn cướp nữ thần của tôi?!"

Phó Tranh: "Cậu cảm thấy một người duyệt qua vô số cô gái như cậu thích hợp với loại học bá thanh thuần người ta sao?"

Lục Quỳnh trừng mắt, "Tôi không thích hợp, lẽ nào cậu thích hợp?"

Phó Tranh chơi di động, cười khẽ một tiếng.

Lục Quỳnh: "... Mẹ kiếp! Cậu thật sự vừa ý??"

...

Chu Tương Tương lần này đến kỳ đèn đỏ, một tuần trước đã bắt đầu ngâm chân, uống nước gừng, cho nên không có đau lắm, ít nhất không giống lần trước đau đến ngắt đi.

Buổi trưa tan học, bạn tốt Hạ Hoan Hoan hỏi cô có muốn mang com đến phòng học cho cô không, cô lắc lắc đầu, từ trên ghế đứng lên, "Lần này tớ không đau lắm, có thể tự mình đi căn tin."

Hạ Hoan Hoan liền cao hứng trở lại, "Vậy là tốt rồi! Tớ thật sự sợ ăn com một mình."

Chu Tương Tương cười cười, hai người cầm lấy hộp com tay nắm tay đi về hướng căn tin.

Vừa mới tan học một chút, chính là thời điểm căn tin người đông nghìn nghịt.

"Trời ạ, chờ tới lượt chúng ta, thức ăn ngon cũng hết sạch rồi!" Hạ Hoan Hoan oa oa kêu thảm thiết. Mỗi lần đều muốn xông vào căn tin trước nhất, nhưng mà có lòng lại không đủ lực.

Chu Tương Tương đứng ở đằng sau, vẫy tay với Hạ Hoan Hoan, "Hoan Hoan mau tới xếp hàng."

Hạ Hoan Hoan hướng về phía một hàng xếp dài nhìn quanh một vòng, đột nhiên trông thấy đằng trước có bóng dáng quen thuộc, mắt bỗng bừng sáng ngời, chạy đến trước mặt Chu Tương Tương, kích động bắt lấy tay cô, "Tương Tương mau! Lâm Tây Nham ở phía trước!"

Nói xong liền túm lấy Chu Tương Tương từ trong hàng dài đi ra.

Khí lực Hạ Hoan Hoan lớn, Chu Tương Tương bị cô ấy túm lấy chạy về phía trước, tránh cũng tránh không khỏi, chỉ trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt Lâm Tây Nham.

Lâm Tây Nham lớn lên nhả nhặn, mang kính gọng đen, vừa nhìn thấy Chu Tương Tương, đôi mắt chợt sáng lên, "Tương Tương, khéo vậy à, cậu cũng tới ăn com."

Chu Tương Tương cười xấu hổ, "Ừ... Đúng vậy."

Đến căn tin không ăn cơm thì làm gì nhỉ?

Hạ Hoan Hoan cầm hộp cơm, tiến lên phía trước, mắt lấp lánh nhìn Lâm Tây Nham, "Bạn học Lâm, đằng sau quá nhiều người, bụng Tương Tương không thoải mái lắm, có thể để chúng tớ, chút thôi, chen vào đứng chung không?" Hạ Hoan Hoan xoa đầu ngón tay khoa tay múa chân ý là một chút thôi.

Lâm Tây Nham vừa nghe thấy Chu Tương Tương không thoải mái, lập tức khẩn trương lên, "Tương Tương, cậu sao vậy? Nơi nào không thoải mái? Uống thuốc chưa?"

"... Uống, uống..."

Lâm Tây Nham trực tiếp cầm lấy hộp cơm trong tay Chu Tương Tương, "Cậu ngồi đây đi, tớ lấy giúp cậu rồi mang lại là được rồi."

Chu Tương Tương: "Đây..."

"Vâng cảm ơn bạn học Lâm! Chúng ta đi giành chỗ ngồi trước nha!" Hạ Hoan Hoan vội vàng đem hộp cơm của mình đặt vào tay Lâm Tây Nham, sau đó liền dắt lấy Chu Tương Tương đi tìm chỗ ngồi.

Mùa hè nóng bức, Hạ Hoan Hoan tìm một vị trí mát mẻ, Chu Tương Tương đi theo ngồi xuống, tầm mắt vẫn luôn nhìn qua bên phía Lâm Tây Nham.

Hạ Hoan Hoan cầm khăn giấy lau bàn, vừa lau vừa nói: "Đừng nhìn nữa, bạn học Lâm lấy cơm xong sẽ tới tìm chúng ta."

Chu Tương Tương mím môi, quay đầu lại, mặt lộ vẻ khó xử, "Hoan Hoan, về sau cậu đừng như vậy."

Hạ Hoan Hoan ngẩn người, cầu nhàu nói: "Không có việc gì đâu, chỉ là lấy cơm giúp thôi mà."

Chu Tương Tương: "Tớ không thích như vậy."

Nếu như Lâm Tây Nham là bạn học bình thường, nhờ hắn lấy cơm giúp, ngược lại cô cảm thấy không có gì. Có điều hết lần này tới lần khác Lâm Tây Nham lại đang theo đuổi cô, cô làm như thế, chỉ sợ khiến hắn hiểu lầm.

Chu Tương Tương càng nghĩ càng có chút phiền, không biết một lát nữa phải giải thích thế nào mới được.

Hiện tại cô không muốn nói yêu đương, cũng không muốn cho người ta một ám hiệu sai lầm.

Chu Tương Tương phiền lòng, không tới một lúc Lâm Tây Nham cùng với một bạn học nam khác, mỗi người bưng hai hộp cơm đi đến.

Lâm Tây Nham bưng của mình và Chu Tương Tương, "Tương Tương, cậu xem một chút, thích mấy món ăn này không?"

Chu Tương Tương cúi đầu nhìn, trong hộp cơm, tất cả đều là thịt cùng món ăn nhiều dầu, hơn nữa không có rau dưa...

"Tớ thấy cậu thật sự quá gầy, liền lấy thêm nhiều thịt cho cậu." Lâm Tây Nham nói.

Chu Tương Tương liếc mắt cười cười, cảm kích nói: "Rất thích, cảm ơn cậu."

Lâm Tây Nham vừa nhìn thấy Chu Tương Tương cười, chỉ cảm thấy hồn phách cũng bị câu đi, trên đời này tại sao có thể có người đẹp nhất như vậy chứ.

Bốn người ngồi cùng một bàn ăn cơm, Lâm Tây Nham nhắc đến kỳ thi tháng sau, nói: "Không cần phải nói, chắc chắn Tương Tương lại đứng nhất bảng."

Chu Tương Tương có chút ngượng ngùng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hạ Hoan Hoan vừa ăn cơm vừa nói: "Bạn học Lâm cũng không kém mà, Tương Tương thứ nhất, cậu thứ hai, không tệ."

"Phải không!" Về mặt Lâm Tây Nham kích động, "Mọi người đều nói tớ cùng Tương Tương là phu xướng phụ tùy đấy!"

Chu Tương Tương: "..."

Hạ Hoan Hoan: "..."

Tiếp theo lại rất lúng túng, Chu Tương Tương hận không thể nhanh chóng ăn cơm xong rồi đi, nhưng Lâm Tây Nham này lấy nhiều thịt cho cô như thế, cô ăn đến sắp khóc!!!

Cô đang cố gắng ăn, Hạ Hoan Hoan bên cạnh đột nhiên kích động bắt lấy tay cô, "Trời ạ! Là Phó Tranh, là Phó Tranh a! Hắn thế mà lại đến căn tin!"

Phó Tranh vừa xuất hiện, toàn bộ căn tin đều sôi trào, bên tai tràn ngập tiếng thét chói tai của các nữ sinh.

Chu Tưng Tưng ngẩng đầu nhìn, thấy hắn đứng ở cửa căn tin, hai tay lười biếng đút vào túi quần, thoạt nhìn như đang chờ người.

Hắn mặc áo sơ mi trắng quần đen, đứng ở vị trí ngược sáng, ánh mặt trời rơi xuống trên người hắn một tầng ánh sáng vàng nhạt, như thiếu niên từ trong truyện tranh bước ra, cao lớn, anh tuấn, cơ hồ thỏa mãn tất cả ảo tưởng của nữ sinh đối với trai đẹp.

Đương nhiên, cũng chỉ là lớn lên đẹp trai mà thôi.

Không hiểu sao Chu Tưng Tưng lại nhớ tới một phen tranh luận sáng sớm hôm nay về việc Phó Tranh có đầu óc hay không, muốn cười phá lên.

Cô cong cong khóe môi, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt lại giao nhau cùng Phó Tranh, cách một khoảng xa như vậy, hắn đang nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Có thể là vì ở trong lòng vừa cười nhạo người ta, nhất thời Chu Tưng Tưng có chút chột dạ, vội vàng cúi đầu xuống.

Lục Quỳnh mua sườn nướng trở về, vỗ vỗ bả vai Phó Tranh, "Đi thôi, đại ca của tôi!"

Món sườn nướng ở căn tin là món Lục Quỳnh thích nhất, Phó Tranh bị cậu ta cứng rắn kéo tới mua với hắn.

Phó Tranh không nhúc nhích, cũng không nhìn hắn, thanh âm lạnh lùng, hỏi: "Người nam kia là ai?"

"Hả?" Về mặt Lục Quỳnh mờ mịt, phục hồi tinh thần lại mới theo ánh mắt của Phó Tranh nhìn sang.

Nhìn hồi lâu, mới phát hiện phương hướng Phó Tranh đang nhìn, thế mà lại là chỗ nữ thần của hắn ngồi!

Trong lòng Lục Quỳnh có một dự cảm bất thường - -

Mẹ kiếp, người này sẽ không thật sự vừa ý nữ thần của hắn chứ? Ở đây biến người mệnh mệnh, thế nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu cô nương người ta.

Trong lòng hắn lo sợ, cẩn thận phân biệt bóng lưng nam sinh ngồi đối diện Chu Tưng Tưng, nhìn hồi lâu, tròng mắt đột nhiên trừng lớn, "Kháo! Tại sao lại là con cóc ghê kia, đồ cóc nhái!"

Phó Tranh chau mày, không tiếng động dò hỏi, "???"

Lục Quỳnh nói: "Ban tự nhiên, cùng lớp với nữ thần của tôi, từ khi vừa vào cao trung liền quần quít lấy nữ thần của lão tử không buông! Mẹ nó, cũng không nhìn chính mình xứng hay không xứng! Cậu nhìn về mặt thận hư mắt lơ đãng của hắn kia, khẳng định là buổi tối lần nhiều!"

"....."

Bạn đang đọc truyện *Sing Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit + Beta: Anky

Cuối cùng Chu Tưng Tưng cũng kiên trì ăn xong khay cơm đầy thịt mỡ này, bốn người cùng đi ra khỏi căn tin.

Bên ngoài, Phó Tranh còn chưa đi, ở ngoài căn tin dựa vào một chiếc xe máy bên cạnh, đang chờ người.

Lục Quỳnh càng không ngừng hỏi: "Đại ca, đến cùng là cậu chờ ai vậy? Không phải cậu muốn thổ lộ với Chu Tưng Tưng đấy chứ? Anh à, cậu không thể làm thế này - -"

Lục Quỳnh gấp muốn chết, anh trai này muốn làm gì thật ra chỉ cần một câu nói thôi! Một khi sát thủ thiếu nữ này ra tay, nữ thần trong mộng của hắn, muốn vỡ a a a!

Hiếm khi Phó Tranh có tính nhẫn nại, chờ nửa ngày, cuối cùng trông thấy Chu Tưng Tưng đi ra.

Hắn vừa nâng mắt, liền quan sát đến nam sinh bên cạnh cô.

Không nhìn còn được, lần này vừa nhìn liền nổi giận!

Chu Tưng Tưng này mẹ nó là mất mù à???

Nam sinh này lớn lên vừa thấp vừa gầy lại yếu đuối không nói, quan trọng nhất là ánh mắt đưa đẩy bất định, tầm mắt còn không ngừng nhìn về phía ngực Chu Tương Tương, vừa thấy chính là đồ háo sắc đáng khinh.

Phó Tranh tức giận đến phun lửa, sai bước đi về hướng Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cũng trông thấy hắn, thấy hắn khí thế hung hăng đi tới, vô thức liền muốn tránh.

Anh trai này xảy ra chuyện gì à? Không phải là nói ở trong trường học giả vờ không quen sao? Hắn đột nhiên đi tới là muốn làm gì?

Phó Tranh đi bên trái, Chu Tương Tương đi hướng phải.

Phó Tranh qua bên phải, Chu Tương Tương lại hướng bên trái.

Hai người giằng co trong chốc lát, Chu Tương Tương nhìn không được, ngẩng đầu nhìn hắn, "Bạn học, phiền cậu nhường một chút."

Mẹ kiếp!

Nha đầu chết tiệt này thế nhưng gọi hắn bạn học, này mẹ nó là muốn giả bộ không quen biết hắn à??

Phó Tranh tức giận đến đen mặt, một phát bắt được cổ tay cô, hung hăng trừng cô, "Cậu tới đây cho tôi!"

Nói xong, liền đem Chu Tương Tương túm đến bên cạnh.

Ngoài căn tin một đám người đứng vây xem.

"Trời ạ, Phó Tranh thế mà lại nắm tay Chu Tương Tương!"

"Hắn không phải không chơi với học sinh giỏi sao? Tại sao lại quen biết Chu Tương Tương?"

"Hơn nữa nhìn qua bộ dáng còn rất quen thuộc."

"Không phải là bạn gái chứ?"

"Hả? Không thể nào? Vậy không phải Đường Hân Trúc sẽ tức muốn chết?"

Chu Tương Tương bị Phó Tranh túm đến bên cạnh, bỏ tay hắn ra, mắt hướng nhìn hắn một cái. "Cậu làm gì vậy? Không phải đã nói ở trường học phải giả bộ không quen biết sao?"

Phó Tranh: "Tôi nói sao? Đã quên!"

Chu Tương Tương: "..."

Đại ca da mặt cậu còn có thể dày thêm chút không.

Phó Tranh đen mặt, nói: "Chu Tương Tương, tôi phiền toái cậu ánh mắt khá hơn một chút đi, cái loại nam sinh đáng khinh đó về sau tránh xa chừng nào tốt chừng đó biết không?! Một cô gái, cũng không sợ bản thân bị thua thiệt!"

"..." Chu Tương Tương sững sờ nửa ngày, mới phản ứng được mình bị Phó Tranh dạy dỗ, hơn nữa còn là bởi vì cô cùng bạn học Lâm ăn com cùng nhau.

Chu Tương Tương đặc biệt vô lực, "Đại ca, cậu quản cũng quá nhiều đi?"

Hôm qua mới quen biết mà thôi, hôm nay liền đến quản cô kết bạn với ai?

Phó Tranh chau mày, giọng điệu không tốt, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói, chúng ta cũng mới quen biết mà thôi, cậu quản tôi kết bạn với ai, không cảm thấy không thích hợp lắm sao?"

Phó Tranh bị oán hận, lạnh mặt nói: "Sao tôi mặc kệ cậu được? Ba cậu đem cậu gửi nuôi ở nhà chúng tôi, tôi phải chịu trách nhiệm đối với tương lai của cậu."

Chu Tương Tương: "....."

Anh trai này cũng thật biết lấy cớ.

"Ánh mắt kém cũng đừng học người ta yêu sớm, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu."

"Cậu nói cái gì?" Câu phía sau Phó Tranh nói rất nhỏ giọng, Chu Tương Tương không nghe rõ.

"Không có gì." Phó Tranh cảnh cáo xong, lại nhắc nhở cô, "Buổi tối tự học về sớm một chút, chú Lý đến đón chúng ta."

Chu Tương Tương: "À - - "

Phó Tranh nhìn nhìn cô, còn nói: "Đem lời nói của tôi nhớ kỹ, không đùa giỡn với cậu, nam sinh kia vừa nhìn đã không phải là người tốt."

"Làm sao cậu biết?" Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn hắn.

Phó Tranh nói: "Bởi vì tôi là nam nhân. Hơn nữa vừa rồi hắn cứ nhìn chăm chăm vào ngực cậu - - "

Hắn nói xong, không tự chủ hướng về phía trước ngực Chu Tương Tương liếc một cái, thân thể nhỏ gầy, phía trước cũng là vùng đất bằng phẳng.

Hắn nghiêng răng, chặc một tiếng, thờ dài nói: "Bất quá sân bay này của cậu không có gì hay để nhìn."

"Cậu! Cậu cái người này sao lại..." Chu Tương Tương mặt đỏ tới mang tai.

Phó Tranh giễu cợt, sờ sờ đầu cô, cười, "Đừng sợ, ngực nhỏ cũng rất đẹp mắt."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit + Beta: Anky

"Tương Tương, tại sao cậu lại quen biết Phó Tranh lưu manh kia?" Trở lại phòng học, Lâm Tây Nham liên tục đuổi theo Chu Tương Tương hỏi.

Chu Tương Tương nhớ tới lời Phó Tranh vừa nói, vô thức tránh sang bên cạnh, cùng Lâm Tây Nham giữ một khoảng cách.

Cũng không biết có phải bị Phó Tranh ảnh hưởng không, cô cũng cảm thấy ánh mắt Lâm Tây Nham giống như cứ nhìn về phía trước ngực cô.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh nói: "Lời nói này của bạn học Lâm cậu, tôi lại không thích nghe, Phó Tranh sao lại là lưu manh chứ?"

Lâm Tây Nham nhớ tới Phó Tranh vừa mới kéo tay Chu Tương Tương, tâm tình cực kỳ khó chịu, hừ lạnh một tiếng, rất khinh thường nói: "Sao lại không phải? Xếp toàn trường từ dưới đếm lên, ầu ẩu đánh nhau hút thuốc uống rượu chơi đùa nữ nhân, cái gì cũng có đủ! Hừ, nếu không phải trong nhà hắn có vài đồng tiền dơ bẩn, loại rác rưởi này sớm đã bị trường học khai trừ!"

Phó Tranh là nam thân của Hạ Hoan Hoan, vừa nghe lời nói này, lập tức liền phát hỏa, cô đột nhiên vỗ bàn một cái, "Lâm Tây Nham cậu có ý gì?! Phó Tranh người ta còn chưa từng kết giao bạn gái đâu, con mắt nào của cậu trông thấy cậu ấy chơi đùa con gái? Mồm miệng bịa đặt, làm phiền cậu có chút tố chất biết không?"

Hạ Hoan Hoan nháo lên, bạn học cùng lớp đều chuyển đến vây xem.

Lâm Tây Nham bị Hạ Hoan Hoan nói đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phần nộ chỉ Hạ Hoan Hoan nói: "Cậu... Hạ Hoan Hoan cậu đừng có quá đáng! Tôi nói đều là sự thật, bên cạnh Phó Tranh kia từng thiếu qua nữ nhân lúc nào? Tương Tương, cậu là cô bé tốt, ngàn vạn lần đừng để hắn đùa bỡn được không!"

Mỗi ngày đều có nữ sinh đưa thư tình cho hắn, không phải là chưa từng thiếu nữ nhân sao? Sinh hoạt cá nhân không biết hỗn loạn thế nào!

Chu Tương Tương nghe thấy một câu cuối cùng của hắn, sắc mặt cũng có chút khó coi, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tây Nham, không vui nói: "Bạn học Lâm, mời cậu thận trọng từ lời nói đến việc làm."

Lâm Tây Nham quýnh lên, "Tương Tương, tớ nói đều là thật, tớ là muốn tốt cho cậu!"

Hạ Hoan Hoan hừ hừ, trào phúng nói: "Thôi đi, tôi thấy cậu chính là ghen tị, ghen tị Tranh ca của tôi có nhiều cô gái thích như vậy! Không có biện pháp, ai bảo Tranh ca của tôi lớn lên đẹp trai đây."

Chu Tương Tương lời kéo tay Hạ Hoan Hoan, lắc lắc đầu với cô, "Bớt tranh cãi một chút."

Hạ Hoan Hoan vênh miệng lên, lúc này mới ngồi xuống.

Lâm Tây Nham bị oán hận đến sắc mặt xanh mét, bị bạn học kéo ra, mới nghẹn một bụng tức mà trở lại vị trí của mình.

Hạ Hoan Hoan nhìn bóng lưng Lâm Tây Nham bĩu môi, "Hừ, người này cũng thật không biết thương thức, bịa chuyện bậy bạ."

Chu Trương Trương bị âm ỉ đến nhức đầu, một hồi lâu sau cũng không có nói một lời.

Hạ Hoan Hoan tiến đến bên cạnh cô, cười tủm tỉm hỏi: "Trương Trương, cậu cùng Phó Tranh là quan hệ gì nha? Sao từ trước đến giờ không nghe cậu nói?"

Chu Trương Trương: "Không có quan hệ gì."

Hạ Hoan Hoan rõ ràng không tin, về mặt hồ nghi hỏi: "Không phải là bạn trai?"

Mắt Chu Trương Trương cũng muốn trợn trắng, "Làm sao có thể."

"Haiz- -" Hạ Hoan Hoan thở dài, về mặt tiếc nuối nói: "Vừa rồi tớ thấy hai người các cậu đứng chung một chỗ, trai tài gái sắc, lại xứng đôi."

Chu Trương Trương cũng bị chọc cười. Cô và Phó Tranh? Bắn đại bác cũng không tới được rồi.

...

Lớp 7 năm hai, Lục Quỳnh giữ lấy Phó Tranh không ngừng hỏi: "Gia của tôi, cậu và Chu nữ thần của tôi đến cùng có quan hệ gì?"

"Móng vuốt, lấy ra." Phó Tranh rũ mắt xuống, quét mắt qua bàn tay Lục Quỳnh đang giữ lấy cánh tay hắn, về mặt ghét bỏ.

Lục Quỳnh vội vàng buông tay ra, cười hắc hắc, lại hỏi: "Đại ca, cậu sẽ không vụng trộm cùng Chu Trương Trương nói yêu đương đấy chứ?"

Phó Tranh lướt mắt nhìn hắn, "Thối lắm."

Lục Quỳnh vừa nghe, mặt lộ vẻ vui mừng, "Nói như thế không phải là bạn gái?"

"Là con gái một người chú mà thôi."

Lục Quỳnh hiếu kỳ: "Chú?"

"Một người chú, bận rộn ở nước ngoài làm ăn, sợ con gái không có người chăm sóc, nên đưa đến nhà tôi ở tạm vài ngày."

"Trời ạ! Ở nhờ!" Lục Quỳnh kích động đến mức sắp nhảy dựng lên, bắt lấy tay Phó Tranh, "Đại ca, nói như vậy là, nữ thần Trương Trương của tôi hiện tại đang ở nhà cậu?!!"

"Haiz, cậu nhỏ giọng một chút đi, ồn ào cái gì? Đừng để người ta biết."

Về mặt Lục Quỳnh nín nọt, hạ giọng nói: "Anh trai, cậu phải giúp tôi! Đây cận thủy lâu đài*, hạnh phúc nửa đời sau của anh em liền dựa vào cậu đó. Hôm nay tan học, tôi đến nhà cậu ở, được không?"

(* Cận thủy lâu đài: Câu thành ngữ chỉ việc lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên. Dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.)

Về mặt Lục Quỳnh mong đợi nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh ghét bỏ liếc nhìn hắn một cái, "Biến, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Lục Quỳnh: "Vì sao chứ!"

Phó Tranh liếc về phía dưới thân hắn một cái, "Cậu nói cậu đã từng ngủ qua không ít cô gái, còn muốn gieo họa cho một thiếu nữ thanh thuần sao?"

"Ách... Người không phong lưu uống phí tuổi trẻ, điều này không phải rất bình thường sao."

"Tóm lại, đừng đánh chủ ý lên người Chu Trương Trương."

Lục Quỳnh: "Đại ca, nói thật mà, thời buổi này, nam nhân nào không ngủ qua vài nữ nhân?"

"..."

"Thật sự, đại ca à, xã hội hiện tại này, xử nam so với gấu trúc còn khan hiếm hơn, gặp được chân ái lại hồi tâm không phải được rồi sao."

Phó Tranh nghe liền phì cười, "Được, bộ dáng kia của các cậu đừng đem đến trước mặt lão tử nói, các cậu muốn cùng cô gái nào lên giường tôi không quản được, chịu trách nhiệm một chút, phòng hộ cho tốt, đừng đem con gái người ta làm lớn bụng."

Lục Quỳnh: "... A, biết rồi, đại ca."

Lục Quỳnh bị giáo huấn đành ngậm miệng, nhưng nhin không được liếc nhìn phía dưới thân Phó Tranh, anh trai này sao cứ không nghĩ đến chuyện đó? Không kết giao bạn gái, cũng không có ham muốn phương diện kia??

Hắn cũng không dám nói với Phó Tranh, kỳ thật bọn họ cũng đang ngầm thảo luận phương diện kia của hắn có phải không được không??

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Nàng dâu nhỏ, bọn họ nói anh không được, em cảm thấy sao?

Chu Tương Tương: "....."

Không biết xấu hổ →_→

Bạn đang đọc truyện *Sing Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit + Beta: Anky

Phó Tranh từ trong ngăn kéo lấy vài cuốn sách ra, ngữ văn chính trị lịch sử địa lý, mỗi quyển sách đều mới tinh, từ khi được phát đến bây giờ, hắn cũng chưa từng lật qua.

Lục Quỳnh đang chơi game, nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn Phó Tranh lấy ra từng cuốn sách giáo khoa, cả kinh, lập tức tròn to hai mắt, "Đại ca, cha cậu không cho cậu sinh hoạt phí à??"

Phó Tranh: "???"

Hỏi cái quái gì vậy?

Lục Quỳnh: "Cậu nhìn đi, cậu nghèo đến mức muốn bán sách?!"

Phó Tranh: "... Bán em gái cậu!"

Sau khi tan học, Phó Tranh cầm bút chọc chọc bạn học ngồi phía trước.

Ngồi trước mặt hắn là người xếp hạng ba trong lớp, tên Trương Tiểu Ngọc.

Trương Tiểu Ngọc rõ ràng bị Phó Tranh dọa sợ, xoay đầu lại, đối diện với gương mặt tuấn tú gieo họa trăm dân trăm họ của Phó Tranh, khuôn mặt lập tức đỏ như tôm luộc, "Phó... bạn học Phó, cậu... Cậu tìm tôi có việc sao?"

Phó Tranh: "Có thể mượn vở ghi chép của cậu một chút không?"

"Có thể... Đương nhiên có thể!" Trương Tiểu Ngọc thụ sủng nhược kinh.

Phó Tranh không thích nói chuyện với nữ sinh nói, hai năm cao trung, nữ sinh trong lớp từng nói chuyện với Phó Tranh một bàn tay có thể đếm xong, nữ sinh được Phó Tranh chú động mở lời, chính là một người cũng không có!

Trương Tiểu Ngọc là cô gái đầu tiên được Phó Tranh mở lời, sao có thể không kích động?!

Khi cô kích động, liền đem tất cả vở ghi chép mình cất dưới ba lô đều ôm hết ra.

Phó Tranh nhìn quyển vở đầy chữ viết đến mức chẳng chịt ở trước mặt, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, "...!!!"

Đáng chết, hắn thất sách! Hắn một kẻ toàn trường từ dưới đếm ngược, có thể thi xếp trước ba trăm đã rất lợi hại! Đầu óc này của hắn bảo hắn làm cái khác còn được, bảo hắn đọc sách học tập... Mẹ nó, cầm dao chém chết hắn đi!

Phó Tranh lập tức có chút nhụt chí.

Lục Quỳnh nhìn Phó Tranh đem toàn bộ sách nhét lại vào trong ngăn kéo một lần nữa, cười ha ha, "Tôi đã nói rồi, bảo Tranh ca của chúng ta đọc sách, trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây."

Phó Tranh mất hứng liếc xéo hần một cái.

Đồ hần trưởng này, nói bừa gì đó như thật!

Hết giờ tự học buổi tối, lúc đi về phía cổng trường, Lục Quỳnh chân chó dụi đỡ Phó Tranh,, "Ca, tôi ở M.R thuê phòng, đi qua chơi một chút?"

"Không có hứng thú." Lúc đi ngang qua lớp chọn ban tự nhiên, Phó Tranh nhìn lướt qua phía trong phòng học, không thấy Chu Tương Tương, xem chừng đã đến cổng trường rồi.

Không khỏi bước nhanh hơn.

"Chao ôi, anh trai à, chờ tôi một chút!"

Phó Tranh người cao chân dài, ba bước vượt làm hai bước, Lục Quỳnh đuổi theo cả buổi mới đuổi được, thở hồng hộc nói: "Đại ca, hôm nay sinh nhật của Đường Hân Trúc, cậu thật sự không đến à?"

Phó Tranh vốn là không có gì, vừa nghe thấy tên này, sắc mặt lập tức đen xuống, "Lục Quỳnh, cậu chán sống?!"

Phó Tranh đặc biệt chán ghét Đường Hân Trúc. Cái tên này, ở trong lòng Phó Tranh là cấm kỵ, ngày thường các huynh đệ tụ tập chơi cùng một chỗ, cũng không ai dám nhắc đến.

Lục Quỳnh hôm nay đúng là trúng tà, bị Phó Tranh hét một cái, nghiêng đầu tự tát mình một bàn tay, "Đại ca, tôi sai rồi."

Phó Tranh liếc hần một cái, lạnh giọng nói: "Đủ, các cậu tự chơi vui về đi, tôi có việc, đi trước."

Nói xong, quay đầu liền đi về phía cổng trường.

Hần cố ý bảo xe dừng cách xa một chút, ra cổng trường phải đi lên phía trước một trăm mét, mới nhìn thấy xe nhà mình.

Đến gần, đã nhìn thấy tiểu nhân nhi ngồi phía sau, ánh sáng yếu ớt ven đường, xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Chu Tương Tương, trong ngực cô ôm cái gối dựa, chu cái miệng nhỏ nhắn, cầm chống đỡ ở phía trên, đôi mắt khép lại, đáng vẻ như đang ngủ.

Phó Tranh nhìn cô từ xa, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Lúc lên xe, cô ý thả nhẹ động tác, sợ đánh thức người.

Bất quá Chu Tương Tương ngủ không sâu, lúc hần lên xe, cô liền tỉnh, nghiêng đầu nhìn hần một cái.

Phó Tranh chau chau mày, "Sao không ngủ?"

Chu Tương Tương liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: "Về nhà lại ngủ tiếp."

Cô vừa mới ngủ dậy, lúc này tiếng nói có chút mơ hồ, vừa mềm mại lại nhu hòa, Phó Tranh nghe thấy trong lòng thoải mái kỳ lạ.

Ánh mắt không tự chủ rơi vào đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng của cô. Dường như cô rất khát nước, cứ liếm môi liên tục, đầu lưỡi hồng phấn vươn ra một chút, lại rút về lại - -

Hồ hấp Phó Tranh căng thẳng - -

F*ck!

Tiểu nha đầu này tại sao lại liếm môi trước mặt hần??

Là muốn quyến rũ hần hay là muốn quyến rũ hần hay là muốn quyến rũ hần??

"..." Phó Tranh toàn thân nóng ran, mở hai cúc áo sơ mi ra, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Làm sao bây giờ, tiểu nha đầu rất quyến rũ người.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Nàng dâu nhỏ, anh muốn hôn em.

Chu Tương Tương:"....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit + Beta: Anky

Lúc vào cửa nhà, Phó Chấn Sơn đang mang va ly chuẩn bị ra cửa.

Chu Tương Tương cùng Phó Tranh đều ngăn ra.

Phó Tranh ồ ào, "Ba, buổi tối khuya rồi, ba đây là định đi đâu vậy?"

Sắc mặt Phó Chấn Sơn có chút ngưng trọng, nói: "Công ty bên Mỹ xảy ra chút vấn đề, ba phải lập tức sang xử lý."

Phó Tranh nghe nói, ấn đường chau lại, lo lắng hỏi: "Sao lại xảy ra vấn đề chứ? Nghiêm trọng không?"

Phó Chấn Sơn lắc đầu, vỗ vỗ bả vai hắn, "Không có việc gì, con đừng lo lắng, bản thân đợi ở nhà được rồi. Nhớ kỹ, chăm sóc tốt cho Tương Tương, chờ ba trở lại, thiếu một sợi tóc ba cũng không tha cho con!"

Phó Tranh gật đầu, hiếm khi nghe lời đáp lại, "Biết rồi."

"Đúng rồi, sinh hoạt phí tuần này ba đã gửi vào thẻ con rồi, mấy ngày ba không ở đây, con cứ mang Tương Tương ra ngoài ăn, Tương Tương thân thể gầy, con mang con bé ăn nhiều chút mới được."

Lời này vừa nói ra, Phó Tranh và Chu Tương Tương đều có chút ngây ngốc.

Phó Tranh ngây ra, hỏi: "Sao lại ra ngoài ăn? Di Dung không phải có ở nhà sao?"

Phó Chấn Sơn nói: "Di Dung xin nghỉ, trong nhà bà ấy có người lớn tuổi ngã bệnh, xin nghỉ trở về chăm sóc, phòng chừng cũng không về nhanh được."

Phó Tranh nghe nói, toàn thân cũng chấn động mạnh, khó có thể tin nói: "Nói như vậy... lần này, ở nhà cùng con là..."

Hắn nhìn về phía Chu Tương Tương, Chu Tương Tương cũng là một bộ dạng hóa đá.

Phó Tranh: "...!!!"

F*ck! Đòi mạng!

Ngày hôm sau chính là cuối tuần, Chu Tương Tương đã dậy từ sớm tinh mơ.

Biệt thự rộng lớn, trống rỗng.

Bước chân cô nhẹ nhàng xuống lầu, đi đến phòng bếp.

Mặc dù chú Phó bảo ra ngoài ăn, nhưng Chu Tương Tương vẫn cảm thấy ở nhà ăn tiết kiệm hơn một chút, hơn nữa cũng sạch sẽ vệ sinh.

Trong tủ lạnh còn vài cái bánh bao di Dung gói lúc trước, cô lấy nôi ra hấp lên, lại nấu cháo, luộc hai quả trứng gà.

Chờ làm xong hết, đã chín giờ sáng, Phó Tranh còn chưa thức dậy.

Cô do dự mấy giây, lên lầu gọi Phó Tranh xuống.

Cô đứng trước cửa gỗ cửa, "Phó Tranh, cậu dậy chưa? Ăn sáng thôi."

"..."

Bên trong không có bất kỳ ai đáp lại, Chu Tương Tương lại kêu hai tiếng, "Phó Tranh... Anh trai, cậu dậy chưa?"

Vẫn là không có động tĩnh, Chu Tương Tương nhú nhú mày, tay nắm tay vịn, vô thức vặn cửa.

Ai ngờ vừa vặn một cái, cửa liền mở ra, không khóa.

Cô đi vào, trên giường không có người, gian phòng bên trong cũng không có ai.

Người đâu?

Chu Tưng Tưng có chút mơ hồ, đang trở mắt, đột nhiên nghe thấy thanh âm "kêu kệt" vang lên, sau đó liền thấy cửa phòng tắm từ bên trong mở ra.

Phó Tranh tắm xong đi ra, khăn tắm màu trắng lông lẻo đang quấn quanh dưới thân, nửa người trên □□*, màu da lúa mạch gợi cảm, hơi nước chưa khô ngưng kết thành bọt nước, thuận theo đường cong da thịt rắn chắc của hắn từng giọt chảy xuống, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, thân thể trẻ trung, khỏe mạnh, cường tráng, gợi cảm.

(*Nguyên văn tác giả để nhé.)

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Tưng Tưng cùng Phó Tranh đều ngây ngẩn cả người.

Chu Tưng Tưng tròn to hai mắt, gất gao trừng mắt nhìn nửa người trên để trần của Phó Tranh, trong đầu ong ong vang lên, trống rỗng.

Phó Tranh cũng sững sờ nửa ngày, sau đó cảm thấy một luồng nhiệt khí ở trên mặt tuôn ra.

Tôi đi đây! Nha đầu này tại sao không gõ cửa đã chạy vào?!

Phục hồi tinh thần lại, chuyện thứ nhất phải làm chính là mặc quần áo.

Quần áo nằm ở trên giường, hắn nhắc chân chuẩn bị đi tới, trong lòng sốt ruột, bước chân không tự giác liền kéo lớn, nhưng bởi vì khăn tắm quấn rất lỏng, một sai bước đột ngột này của hắn, khăn tắm liền trực tiếp rơi ra, từ trên người tuột xuống - -

F*ck!

Phó Tranh theo bản năng muốn kéo khăn tắm lại, nhưng mà động tác quá chậm, chưa kịp, đã cảm thấy hạ thân chột lạnh - -

".....!"

Phó Tranh không mặc nội y, phía dưới khăn tắm trơn bóng một mảnh, hắn đột ngột ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn về phía Chu Tưng Tưng.

Chu Tưng Tưng cũng đang nhìn hắn, trong nháy mắt khăn tắm tuột xuống, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, khoe mắt cô giật giật, tiếp theo liền nhìn thấy một đoàn đen...

"..."

Chu Tưng Tưng khiếp sợ ba giây, sau đó khuôn mặt trong nháy mắt bạo phát đỏ lên, che mặt "A a a" thét chói tai chạy ra khỏi phòng!

Bạn đang đọc truyện *Sing Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit + Beta : Anky

Phó Tranh thay quần áo xong đi xuống, Chu Tưng Tưng đang ngồi trước bàn ăn sáng, đối diện bày biện bát đĩa của Phó Tranh.

Chu Tưng Tưng nghe thấy tiếng bước chân của Phó Tranh, đầu cũng không dám ngẩng lên, mặt nóng đến mức như lửa đốt.

Cô liều mạng cúi đầu, hận không thể đem mình ẩn giấu đi.

Nhưng mà trong đầu óc tất cả đều là hình ảnh Phó Tranh cả người trần trụi - -

Cái người cuồng dâm trần này! Sao lại không khóa cửa không khóa cửa không khóa cửa chứ? ! !

Chu Tưng Tưng đang sục đồ, Phó Tranh đã đi tới, kéo ghế ra, ngồi xuống.

Nhìn kỹ thì, mặt hắn cũng có chút đỏ, qua cả buổi, mới đột nhiên ngẩng đầu lên nói, "Cậu - - "

"Tôi cái gì cũng không nhìn thấy! !"

Phó Tranh: "... ? ? ?"

Chu Tưng Tưng sợ hắn không tin, toàn thân đều căng thẳng, giơ tay lên thề, "Tôi nói thật, cái gì cũng không nhìn thấy!"

Đôi mắt Phó Tranh híp lại, ánh mắt phức tạp nhìn cô, "Thật à, cái gì cũng không nhìn thấy?"

"Đúng!"

"..."

F*ck!

Thật sự là mẹ nó, huynh đệ lớn như vậy thế mà cái gì cô ấy cũng không nhìn thấy? ?

Ý gì đây? !

...

Một bữa ăn sáng, ăn đến mức gần như là lúng túng.

Chu Trương Trương thuần thực ăn xong, ném đũa liền chạy lên lầu.

Trong miệng Phó Tranh còn ngậm bánh bao, thấy Chu Trương Trương chạy đi, vội vàng nuốt xuống, quay đầu lại gọi: "Này, cậu chạy cái gì? Ai rửa chén đây! !"

"Tôi làm cơm, cậu rửa chén!"

"F*ck! Chu Trương Trương cậu lại dám sai sử tôi! Cậu biết tôi là ai không? Cậu lại dám sai sử thiếu gia của Tam Trung! Cậu không muốn sống à!"

Sau bữa sáng.

Chu Trương Trương ở trên lầu học bài.

Phó Tranh ở dưới lầu xem đầu bóng, thanh âm rất lớn, ầm ĩ đến mức Chu Trương Trương học không được.

Cô vừa thất thần, trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ Phó Tranh không mặc quần áo.

Dáng người hấn thật tốt, vai rộng eo thon chân dài...

Nghĩ đến chân, Chu Trương Trương mãnh liệt vỗ trán một cái - -

Trúng tà rồi!

Trong lòng cô mặc niệm vài lần thanh tâm chú, mới lại tiếp tục bắt đầu học tập.

Học học, đến về sau, bụng càng ngày càng đau.

Hôm nay là ngày thứ hai chu kỳ, so với ngày hôm qua đau hơn nhiều.

Vốn dĩ Chu Trương Trương định chống chịu một lúc, về sau thật sự là vô cùng đau đớn, cô không thể không để bút xuống, bò về trên giường nghỉ ngơi.

Lúc mười một giờ hơn, điện thoại Phó Tranh vang lên, hấn vừa xem bóng, vừa ấn handsfree, tiếng Lục Quýnh từ đầu kia truyền đến, "Đại ca, đi ra ăn cơm đi, chỗ cũ chờ cậu."

"Ăn gì?"

"Tôm hùm lớn, không phải món cậu thích nhất sao!"

Phó Tranh hừ cười một tiếng, từ trên ghế salon đứng lên, "Được, chờ ca."

Phó Tranh nói xong cũng chuẩn bị lên lầu thay quần áo, ai ngờ vừa quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Chu Trương Trương từ trên lầu đi xuống.

Hấn nhướn mày, nhìn cô hỏi: "Làm gì vậy?"

Bụng Chu Trương Trương vô cùng đau đớn, mặt yếu ớt, nói: "Làm cơm trưa."

Cô vừa nói, vịn lan can xuống lầu.

Phó Tranh nhướn nhướn mày, cười, "Đừng bận rộn, cùng anh trai ra cửa, anh trai dẫn cậu đi ăn là được."

Chu Trương Trương ngẩn người, "Cậu không ở nhà ăn sao?"

"Đúng vậy, đã hẹn bạn."

Chu Tương Tương nói: "Vậy cậu đi đi, tôi không đi đâu."

Phó Tranh nhú mồm, "Làm sao? Anh trai mời cậu ăn."

"Tôi không muốn đi ra ngoài." Chu Tương Tương nói xong liền quay đầu đi lên lầu.

Phó Tranh ra ngoài ăn cũng tốt, vừa hay cô không cần nấu cơm nữa, đau bụng đến đòi mạng.

Cô về phòng, vừa mới chuẩn bị đóng cửa, tay dài của Phó Tranh duỗi ra, chặn lên cửa, "Cậu làm sao vậy? Không thoải mái?"

Vừa rồi Phó Tranh đã cảm thấy cô có điểm gì là lạ, bây giờ đến gần nhìn, mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người.

Phó Tranh trầm mặc, đưa tay sờ trên trán cô.

Trong nháy mắt bàn tay ấm lạnh dán lên, Chu Tương Tương theo bản năng ngửa đầu ra sau.

Phó Tranh sờ sờ trán cô, lại sờ sờ chính mình, "Không nóng."

Chu Tương Tương cúi đầu, đem tóc rơi bên má vén ra sau tai, "Tôi không sao, cậu mau đi ăn cơm đi."

"Sắc mặt cậu khó coi như vậy, sao tôi yên tâm." Phó Tranh cau mày, bật thốt ra.

Lúc Phó Tranh nói lời này, trong lòng Chu Tương Tương không hiểu sao nhảy lên một cái.

Hắn đang quan tâm cô...

Cô nhìn hắn, trong lòng đột nhiên lóe lên một tình cảm khác thường, một cái chớp mắt liền trôi qua.

Phó Tranh lấy điện thoại di động ra gọi cho Lục Quỳnh, điện thoại vừa kết nối, liền nói thẳng: "Tôi có việc bận, không đến được."

Nói xong, cũng không đợi bên kia đáp lời, trực tiếp cúp điện thoại.

"Đi thôi, tôi đưa cậu đi bệnh viện." Hắn vừa đem điện thoại di động cất vào trong túi, vừa bước lên kéo tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị hắn kéo ra ngoài vài bước mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nắm lấy tay hắn, "Chờ một chút!"

Phó Tranh quay đầu lại, "Làm sao vậy? Có phải đi không được không? Tôi công cậu đi."

Trên mặt hắn là vẻ mặt lo lắng.

Nói xong, liền ngồi xổm người xuống, đem tấm lưng rộng lớn phía sau lộ ra.

Chu Tương Tương cảm động một hồi, nói: "Anh trai, cảm ơn cậu, chỉ là tôi không cần đi bệnh viện."

Phó Tranh nâng người đứng dậy, có chút không vui nhìn cô, "Chu Tương Tương, cậu đừng nháo nữa, bị bệnh thì phải gặp bác sĩ, cậu cũng không phải là đứa trẻ. Lại đây, tôi công cậu."

Hắn nói xong, lại đi kéo tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn hắn nói: "Tôi... Tôi không sao, chỉ là... Chỉ là đau bụng, nằm một lát là được rồi."

Phó Tranh hoang mang, "Đau bụng? Ăn đồ không sạch sẽ sao?"

Chu Tương Tương mặt đỏ hồng, "Không phải, là... Là cái kia đau..."

Chu Tương Tương nói xong, Phó Tranh sửng sốt vài giây mới phản ứng được, sau đó lập tức đem Chu Tương Tương đẩy trở về trong phòng, "Sao cậu không nói sớm! Nhanh lên, nhanh lên giường nằm!"

Hắn vừa nói vừa đẩy Chu Tương Tương lên giường.

Hắn liên tục thúc giục cô nằm xuống nghỉ ngơi, Chu Tương Tương liền ngoan ngoãn nằm xuống.

Phó Tranh kéo chăn mền đắp cho Chu Tương Tương, hắn đại khái từ trước đến giờ chưa từng chăm sóc ai cả, đắp đầu này, đầu kia lại lộ ra, tới tới lui lui lần qua lần lại nửa ngày mới đem cả người Chu Tương Tương phủ kín.

Lại dặn dò, "Cậu ngoan ngoãn nằm, đừng động, nếu thật sự chịu không nổi thì lập tức gọi tôi, tôi dẫn cậu đi bệnh viện, biết chưa? Cái kia đau cũng là bệnh, gặp bác sĩ không mất mặt, hiểu được không?"

Chu Trương ngoan ngoãn gật đầu, mắt to tròn nhìn chăm chăm hắn, "Tôi biết rồi, cảm ơn anh trai."

Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, thanh âm vừa mềm mại vừa ôn nhu, đôi mắt vừa đen vừa tròn.

Trong lòng Phó Tranh tự nhủ, tiểu nha đầu này, sao lại ngoan ngoãn như thế? Tựa như một tiểu bảo bối.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit + Beta : Anky

Phó Tranh đi xuống lầu, nghĩ đến lần trước nghe Lục Quỳnh nói, bạn gái hắn đau bụng kinh, uống nước gừng đường đỏ có thể giảm đau.

Nhà hắn không có phụ nữ, cũng không có chuẩn bị cái loại bột gừng pha sẵn đó, vì vậy liền tìm trong tủ lạnh lấy đường đỏ và gừng tươi ra.

Phó Tranh sống 18 năm, từ trước đến giờ chưa từng xuống bếp, lúc cắt gừng rất không ngoài dự đoán mà cắt trúng ngón tay, máu tươi trong nháy mắt tuôn ra.

"F*ck! Đây mẹ nó đúng là một kỹ năng sống mà!"

Ngón tay duỗi ra để dưới vòi nước trong chốc lát, tìm băng keo cá nhân dán lên, lại tiếp tục cắt.

Gừng kia giống như biết chạy trốn, cắt một cái trượt một cái, Phó Tranh tức giận đến mức trực tiếp đem một đồng gừng băm thành ba mảnh, ném vào trong nồi tiếp theo lại ném đường đỏ vào bên trong.

Thu dọn xong, Phó Tranh liếc nhìn trong nồi một cái.

Ba miếng gừng lớn, một khối đường đỏ, ninh trong chốc lát, hương vị nước gừng liền tỏa ra.

Hắn sờ cảm mình, vẻ mặt kiêu ngạo, cảm giác chính mình cũng rất có khả năng.

Phó Tranh tài giỏi cảm thấy mình còn có thể làm được chút gì đó, vì vậy lục tung tìm thêm táo đỏ.

Mẹ Phó Tranh qua đời rất sớm, bản thân hắn lại chưa từng tiếp xúc cùng con gái, cho nên kỳ thật không hiểu lắm việc chăm sóc con gái là thế nào.

Nhưng hắn dùng đầu óc rất thông minh chỉ là không quá am hiểu đọc sách của mình mà suy nghĩ một chút, cảm thấy con gái tới kỳ kinh nguyệt, cần phải bổ máu?

Bổ máu dùng cái gì tốt? Táo đỏ đó!

"Chắc chắn, lão tử thật sự là quá thông minh."

Phó Tranh vừa mặt dày mày dạn khen bản thân, vừa lấy nồi vo chút gạo, đem táo đỏ rửa sạch sẽ ném vào, định nấu cho tiểu bảo bối một chén cháo táo đỏ.

Không thể không nói, Phó Tranh học hành không tốt, vào phòng bếp, đầu óc lại bùng sáng lên, còn biết nấu cháo thế nào! Hơn nữa tư duy phát triển, nghĩ tới táo đỏ bổ huyết, đường đỏ cũng bổ huyết, dứt khoát ném vào cùng nhau là được, vì vậy, lần đầu tiên vào bếp trong đời này của đầu bếp Phó chúng ta đã nấu ra một chén cháo táo đỏ đường đỏ hương vị ngọt ngào.

Hắn tự mình nếm thử một miếng, lại còn ăn rất ngon!

Phó Tranh quả thực kiêu ngạo muốn điên, lòng tự tin lập tức tăng vọt.

Lòng tự tin dâng lên khiến Phó đầu bếp vô cùng kích động, duỗi tay liền đi bung nồi cháo kia.

Nồi nhỏ, nấu trên lửa lớn nửa ngày, cho dù là tay cầm, cũng rất nóng.

Phó Tranh cứ như vậy trực tiếp để tay lên, kết quả đương nhiên là có thể nghĩ ra...

Hai giây sau, phòng bếp bộc phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu!

"F*ck f*ck f*ck! Bông chết ba ba !!! F*ck - - - - -"

Động tĩnh lớn như thế, Chu Tương Tương mới vừa ngủ liền bị dọa tỉnh, nhận ra được phương hướng thanh âm truyền đến, xoay người liền xuống giường.

Lúc Chu Tương Tương chạy vào phòng bếp, toàn bộ phòng bếp tựa như hiện trường tai nạn, một mảnh hỗn loạn.

Nồi cháo lật nghiêng, ngã trên mặt đất, cháo nóng hổi vung vãi đến khắp nơi, bốc hơi nóng lên.

Phó Tranh đứng trước bồn rửa, để tay dưới nước lạnh, hân vừa mới bị phỏng đến lợi hại, toàn bộ bàn tay đỏ bừng.

Trên T-shirt sạch sẽ trắng tinh cũng dính không ít cháo.

Phó Tranh ngày thường ở trường chính là một người cao lãnh, mà giờ khắc này, hân một thân chật vật đứng trong phòng bếp, làm gì còn có nửa điểm bộ dáng cao lãnh.

Đương nhiên, Chu Tương Tương cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy Phó Tranh cao lãnh. Dù sao, một người nói rất nhiều, lại thỉnh thoảng ngốc nghếch, ở trên bàn cơm còn ngốc hê hê thảo luận với cha bản thân mình có đầu óc không, thật sự cao lãnh không nổi.

Cho nên, lúc Chu Tương Tương trông thấy Phó Tranh đứng ở nơi đó vừa xả nước, vừa nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ mắng 'F*ck, bông chết ba ba', thật là tuyệt đối không kinh ngạc, chỉ muốn cười.

Cô cười khẽ một tiếng, lại nhin không được cười ra thành tiếng.

Phó Tranh nghe thấy thanh âm, vừa ngẩng đầu, liền thấy Chu Tương Tương đứng ở cửa, toét miệng đang cười nhạo hân - -

Mặt lập tức nóng lên, thẹn quá hoá giận rống, "Cậu còn cười! Mau tới hỗ trợ!"

Chu Tương Tương cười tùm tùm chạy tới, đem vòi nước tắt đi, kéo tay Phó Tranh kiểm tra một chút, "Bông có chút nghiêm trọng, nên đi bệnh viện."

"Không đi!" Chu Tương Tương vừa nói dứt, mặt Phó Tranh lập tức đen lại cự tuyệt.

Hân đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, một chút xú phong cũng chạy đến bệnh viện, quá mất mặt ! Nếu truyền đi hân còn lăn lộn trong đám bạn bè được không !

Chu Tương Tương ngẩng đầu, rất nghiêm túc nhìn hân, "Không phải cậu vừa mới nói, gặp bác sĩ không mất mặt sao? Không thể giấu bệnh sợ thầy."

"Bệnh thầy là gì đó?"

Chu Tương Tương: "... ..."

Bạn đang đọc truyện *Sing Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit+ Beta: Anky

Phó Tranh sống chết không chịu đi bệnh viện, Chu Tương Tương hết cách với hân, ở nhà lục tung tìm ra một hộp kem trị phỏng.

Ngồi trên ghế sofa, một tay Chu Tương Tương nắm lấy tay Phó Tranh, một tay lấy kem bôi lên chỗ hân bị phỏng, sau đó duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng thoa.

Tay Chu Tương Tương rất nhỏ, vừa trắng vừa mềm.

Cô cúi thấp đầu, rất nghiêm túc dùng lòng bàn tay xoa nhẹ chỗ bị phỏng của Phó Tranh, đem thuốc mỡ thoa đều.

Động tác của cô rất ôn nhu, ngón tay vuốt ve khiến lòng bàn tay Phó Tranh khẽ ngứa ngáy, tựa như một luồng điện xuyên qua toàn thân - -

Toàn thân Phó Tranh đột nhiên cứng đờ, bàn tay không tự chủ run lên một cái.

"Làm sao vậy ? Đau sao?" Chu Tương Tương thấy bàn tay Phó Tranh hơi run lên, bị dọa vội vàng ngừng lại, ngẩng đầu lo lắng nhìn hắn.

Phó Tranh có chút không được tự nhiên, nhỏ giọng nói; "Không có... Chỉ là, có chút ngứa."

Tâm ngứa.

"À - -" Chu Tương Tương thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục bôi thuốc cho hắn.

Phó Tranh ngơ ngẩn nhìn Chu Tương Tương.

Cô cúi thấp đầu, mắt hơi rũ xuống, lông mi vừa dài vừa cong, ở trước mắt tạo ra một vùng bóng râm. Đi xuống, là cái mũi nhỏ nhỏ tinh tế cao thẳng, hình như cô hơi nóng, trên mũi có li ti mồ hôi. Xuống chút nữa, là đôi môi anh đào nhỏ nhắn như cánh hoa, màu sắc là màu hồng nhạt xinh đẹp, có chút vênh lên, là khoe môi cong trong truyền thuyết sao?

Lần trước nghe ai nói, loại hình dáng đôi môi này, thích hợp để hôn môi, vừa mềm lại vừa đáng yêu.

Ánh mắt Phó Tranh dừng ở trên môi Chu Tương Tương, cũng không cách nào dời đi nữa.

Cổ họng khô khốc đến lợi hại, tựa như có lửa đang cháy. Muốn uống nước, nhưng tựa hồ, giờ khắc này, nước cũng không dập tắt được ngọn lửa trong thân thể hắn.

Hắn không tự chủ nghiêng thân thể về phía trước, hướng tới gần đôi môi anh đào hồng phấn tràn đầy mê hoặc kia - -

Đầu óc trống rỗng, ý thức đã thoát ly khỏi sự khống chế của đại não.

Đột nhiên, "Còn ngứa sao?"

Chu Tương Tương ngẩng đầu, chẳng biết từ lúc nào Phó Tranh đã dựa vào cô gần như thế, gương mặt tuấn tú phóng đại đang ở trước mắt. Trong lòng cô giật mình, không hiểu sao lại bối rối.

Bốn mắt nhìn nhau, ba giây sau, Phó Tranh bị dọa đột nhiên thẳng người lên, trên mặt lộ ra một tia bối rối thấy rõ.

F*ck! Phó Tranh, người mẹ nó suy nghĩ cái gì? ! ! !

Hắn kinh hoàng, mãnh liệt từ trên ghế salon đứng lên.

Chu Tương Tương sợ hết hồn, "Phó... Anh trai, cậu làm sao vậy ?"

"Tôi... Tôi đi thu dọn phòng bếp!" Phó Tranh cảm giác mình quả thực bị thần kinh rồi! Hắn vừa rồi lại muốn hôn Chu Tương Tương! Là trúng tà sao? !

Phó Tranh chạy vào phòng bếp thu dọn hiện trường tai nạn, Chu Tương Tương muốn giúp đỡ, bị hắn đẩy đi ra, "Bụng cậu không đau nữa à? Nhanh chóng về giường nằm đi!"

Chu Tương Tương mím môi nói: "Không đau đến thế."

"Vết sẹo đã lành liền quên đau đúng không? Nhanh chóng về giường nằm đi!"

"..." Bị Phó Tranh khuyên bảo một hồi, Chu Tương Tương ngoan ngoãn rời khỏi phòng bếp.

Mười phút sau, Phó Tranh từ trong phòng bếp đi ra, trong tay bụng bình giữ nhiệt.

Mặc dù cháo bị đổ hết, nhưng nước gừng đường đỏ cuối cùng vẫn còn.

Hắn đi ra, thấy Chu Tương Tương ngồi trên ghế sofa, ấn đường nhăn lại, "Không phải bảo cậu nằm trên giường sao? Sao lại ngồi chỗ này?"

Hắn vừa nói vừa đi đến trước mặt Chu Tương Tương, "Cái này cho cậu."

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đưa tới một cái bình thủy, đôi mắt chớp chớp, không tiếng động hỏi thăm.

Trải qua chuyện vừa rồi, Phó Tranh cảm giác mình không có cách nào nhìn thẳng vào Chu Tương Tương, ánh mắt có chút lơ đãng, nhìn nơi khác, nói: "Nước gừng đường đỏ, nhân lúc còn nóng uống đi."

Lúc này Chu Tương Tương mới phản ứng tới, vội đứng lên, nhận lấy cái bình, sau đó rất khiếp sợ nhìn Phó Tranh, hỏi: "Cậu vừa rồi, chính là tự nấu nước gừng cho tôi?"

Phó Tranh 'ừ' một tiếng, "Vốn đang ninh cháo táo đồ, chỉ là cậu cũng nhìn thấy đồ, đồ hết rồi."

Hắn nói xong, ngồi vào trên ghế sofa.

Chu Trương Trương đã giật mình đến nói không ra lời, trong lòng một trận cảm động.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Phó Tranh, khi đó còn cảm thấy người này ở chung thật không tốt, hoàn toàn không nghĩ tới hắn thế mà có thể quan tâm cô như vậy.

Trong trường học ai cũng nói Phó Tranh hỗn trướng, học hành không tốt, vừa thích đánh nhau vừa thích uống rượu còn thích cưa cẩm con gái, tính tình cũng hư hỏng.

Hiện tại cô lại cảm thấy, nam sinh trước mắt này, không giống như bộ dạng trong trường học đồn đãi.

Có thể hắn học tập không giỏi, nhưng cô không thấy hắn khắp nơi gây chuyện đánh nhau, trừ buổi tối ngày đầu tiên ra cũng không thấy hắn uống rượu lần nữa, con gái, tựa hồ ngay cả bạn nữ giới hắn cũng không có, còn nếu tính tình hư hỏng, tính tình xấu sẽ kiên nhẫn chăm sóc cô như vậy sao?

Chu Trương Trương cảm kích lại cảm động, nhìn Phó Tranh rất chân thành nói cảm ơn, "Anh Phó Tranh, cảm ơn cậu."

Đôi mắt Chu Trương Trương tròn xoe, sáng long lanh nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn mắt cô ngập nước sáng long lanh lại dụ dỗ người, không biết như thế nào, trong lòng bỗng dưng nhảy một cái.

Nhịp tim không hiểu sao lại tăng nhanh, Phó Tranh vội vàng dời đi ánh mắt, tùy tiện nói câu 'Không cần'.

Đôi mắt nha đầu này, sao lại xinh đẹp như thế? Tựa như hắc bảo thạch.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit + Beta : Anky

Buổi tối, Phó Tranh mang Chu Trương Trương ra ngoài ăn.

Phó Tranh mặc T-shirt màu trắng rộng rãi, quần màu đen, giày thể thao.

Hai tay lười biếng bỏ trong túi quần, nói: "Quảng trường Thời Đại có một quán ăn gia đình, tôm hùm chỗ đó ăn rất ngon."

Chu Trương Trương rất ít khi ăn cơm ở bên ngoài, ngoan ngoãn gật đầu, thanh âm mềm mại nói: "Cậu nói ăn gì thì ăn cái đó."

Thanh âm mềm mại ngọt ngào, Phó Tranh nghe được tâm liền ngứa.

Hắn đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn Chu Trương Trương bên cạnh, khóe miệng treo một tia lưu manh vui vẻ, "Chu Trương Trương, cậu cũng quá ngoan ngoãn đó?"

Chu Trương Trương ngơ ngẩn nhìn hắn, "Sao... làm sao thế ..."

Phó Tranh nhướn mày, ý cười nơi khóe miệng sâu hơn.

Đột nhiên, thân thể hắn nghiêng về phía trước, tiến đến trước mặt Chu Trương Trương.

Gương mặt anh tuấn phóng đại ngay trước mắt, Chu Trương Trương căng thẳng đến mặt cũng trắng bệch, hô hấp đình trệ. Nhìn vào trong mắt Phó Tranh, rõ ràng đang né tránh.

Hơi thở ấm nóng của Phó Tranh phả vào trên đôi gò má Chu Trương Trương, đôi mắt hấp dẫn người nhìn cô, cười khê, nói: "Chu Trương Trương, cậu ngoan ngoãn như thế, nếu tôi yêu cậu làm sao bây giờ?"

Trong lòng Chu Trương Trương đột nhiên nhảy dựng, sau đó cứng rần lấy lại tinh thần, đẩy Phó Tranh ra, "Cậu... Cậu đừng nói nhảm! Tôi xem cậu là anh trai!"

Chu Tương Tương sợ đến nỗi không biết làm sao, thanh âm cũng có chút run rẩy.

Phó Tranh cười ha ha, “Ai da, Chu Tương Tương, tôi nói giỡn đó, cậu còn coi là thật à? Cậu có cần đáng yêu như thế không?”

Mặt Chu Tương Tương lúc hồng lúc trắng, xấu hổ đến mức muốn đào cái hố giấu mình lại.

Nhìn Phó Tranh cười đến nghiêng ngã trước sau, Chu Tương Tương cảm giác mình giống như bị người ta tát một cái, trên mặt nóng rất, rất nóng.

Cô vừa tức giận vừa lúng túng, hung hăng trừng mắt đầu sỏ gây nộ, “Phó Tranh, người này sao lại đáng ghét như thế!”

Cô xấu hổ đến đỏ mặt, quay đầu bỏ chạy.

Phó Tranh chân dài, hai bước liền đuổi theo kịp Chu Tương Tương, cánh tay ôm lấy vai cô, “Đừng nóng giận, tôi chỉ đùa một chút mà thôi.”

Chu Tương Tương gắt gao cắn môi. Nói đùa cái quỷ gì, một chút cũng không buồn cười!

Bả vai Phó Tranh rất cao rất rộng, vóc dáng Chu Tương Tương chỉ tới vai hắn, bị Phó Tranh ôm lấy vai, cả người nhỏ như đứa bé, giống như dựa sát vào trong lòng hắn.

Chu Tương Tương có chút không được tự nhiên, muốn né tránh, cánh tay Phó Tranh ôm lấy vai cô đột nhiên hơi cong lại, thuận thế ôm cổ cô, giọng nói trầm thấp, “Tránh chỗ nào chứ, đến rồi.”

Chu Tương Tương ngẩng đầu, liền thấy trước mặt là một quán cơm gia đình, người đến người đi, kinh doanh rất tốt.

Phó Tranh ôm lấy Chu Tương Tương đi vào. Tư thế hai người rất thân mật, người khác không biết, còn tưởng rằng là người yêu.

Đi vào, liền có nhân viên phục vụ nhiệt tình chiêu đãi bọn họ.

Ánh mắt Phó Tranh quét một vòng trong quán, cúi đầu, môi tựa vào bên tai Chu Tương Tương, hỏi: “Muốn ngồi chỗ nào?”

Hô hấp ấm áp phả vào sau tai Chu Tương Tương, rất ngứa. Cô co vai lại theo bản năng, vô thức quay đầu đi, nhỏ giọng nói: “Muốn. . . Muốn ngồi chỗ gần cửa sổ.”

“Ok.” Phó Tranh đưa tay chỉ một nơi, “Chúng ta ngồi chỗ kia.”

Tiếp theo, liền ôm lấy Chu Tương Tương đi qua.

Chu Tương Tương rất không được tự nhiên, vẫn cứ muốn tránh. Cô luôn cảm thấy, hình như mọi người đều đang nhìn cô.

Cô chưa từng cùng nam sinh nào thân mật như vậy.

Nhưng mà, Phó Tranh lại hồn nhiên chưa phát giác ra, cánh tay dài ôm cô như cũ, hoàn toàn không có ý định buông ra.

Đội đi đến chỗ ngồi, cuối cùng Phó Tranh mới buông Chu Tương Tương ra.

Chu Tương Tương vừa được tự do, lập tức chạy đến vị trí của mình ngồi xuống. Lúc này rốt cục mới cảm giác mình xem như đã sống lại, vừa rồi bị Phó Tranh ôm cô, căng thẳng đến nỗi cũng không dám hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit + Beta : Anky

Phó Tranh bảo Chu Tương Tương gọi thức ăn, Chu Tương Tương lắc đầu, “Cậu gọi đi, cậu gọi gì thì ăn cái đó.”

Phó Tranh ngược mắt nhìn cô, cong môi cười chặc một tiếng, “Cậu nha đầu này, còn rất dễ nuôi đấy.”

Nhưng mà, Phó Tranh gọi thức ăn lại rất thô lỗ, trực tiếp gọi một phần tôm hùm lớn nhất, một chai đậu nành, một chai bia lạnh.

Lúc tôm hùm to được bung lên, Chu Trương Trương sợ hãi kêu, “Phần này cũng quá lớn rồi? Chúng ta có thể ăn hết sao?”

“Nhìn lớn vậy thôi, thịt không nhiều. Sao vậy? Chưa từng ăn?”

Chu Trương Trương lắc đầu. Món này cô từng thấy người khác ăn, nhưng bản thân chưa từng ăn qua. Mẹ không cho cô ăn, nói loại đồ ăn này, làm cho tay dính đầy thịt tôm, quá bẩn.

Phó Tranh giễu cợt một tiếng, “Tiểu nha đầu không có kiến thức, món này ăn ngon cực kỳ.”

Hắn nói xong, liền đứng lên, nói: “Tôi đi rửa tay.”

“Tôi cũng vậy.”

Hai người đi về hướng toilet, rửa tay xong lại cùng nhau đi ra.

Phó Tranh lau tay xong, mang bao tay sử dụng một lần.

Chu Trương Trương cũng học theo bộ dáng của hắn.

Nhưng mà, bởi vì chưa từng ăn, cho nên không biết bóc vỏ tôm. Phó Tranh đã lột được vài con bỏ vào chén, một con cô cũng bóc không xong, gấp đến độ mồ hôi cũng tuôn ra.

“Chu Trương Trương, cậu quả thực muốn chọc cười tôi mà.”

Chu Trương Trương quẫn cực kỳ, cúi thấp đầu, gò má ửng đỏ.

“Được rồi, cậu đừng bóc. Nhìn bộ dáng cậu bóc tôm, tôi cũng đau lòng.” Phó Tranh nói xong, đem chén nhỏ trước mặt đưa tới phía trước cho Chu Trương Trương, “Tôi bóc cho cậu, cậu chịu trách nhiệm ăn là được.”

Chu Trương Trương ngẩng cả người, ngẩng đầu nhìn hắn.

Phó Tranh nhướn mày, đôi mắt giống như phóng điện, “Nhìn cái gì chứ? Ăn đi.”

“Tôi...” Chu Trương Trương có chút ngượng ngùng.

“Đừng mè nheo nữa, mau ăn đi, tôi bóc rất nhiều.”

Lần đầu tiên có người bóc tôm cho cô, trong lòng Chu Trương Trương cảm động không thôi, liên tục nói vài câu ‘Cảm ơn.’

Phó Tranh cong môi, nhìn chằm chằm cô cười, “Cậu thật sự muốn cảm ơn tôi?”

Chu Trương Trương gật đầu, thật ngoan nói: “Đúng vậy, cậu đối với tôi tốt như thế.”

Trong mắt Phó Tranh ý cười càng sâu hơn, trêu chọc cô, “Tôi muốn cậu cảm ơn làm gì chứ, nếu không, cậu hôn tôi một cái?”

“...” Chu Trương Trương ngẩn ra vài giây, sau đó mặt đột nhiên đỏ bừng, lắp bắp nói: “Đừng... Đừng giờ trò lưu manh.”

Phó Tranh cười ha ha.

Tôm nha đầu này, quả thực không cần quá đáng yêu.

Tôm hùm thật sự ăn rất ngon, không đầy một lát Chu Trương Trương đã ăn xong một chén.

“Aiz, tôi nói cậu cũng nên dứt cho tôi một miếng, tôi lo phục vụ cho cậu, một miếng cũng chưa ăn đâu.”

“Thực xin lỗi, tôi quên mất.” Chu Trương Trương đặc biệt xấu hổ, vội vàng cầm lấy một miếng thịt tôm, dứt tới bên miệng Phó Tranh, “Anh trai, ăn một miếng nào.”

Phó Tranh đang bóc vỏ tôm, không có chú ý nhìn, lúc há miệng, không cẩn thận ngậm trúng ngón tay Chu Trương Trương.

Hắn ngẩng cả người, Chu Trương Trương cũng ngẩng cả người.

Bốn mắt nhìn nhau, Chu Trương Trương phục hồi tinh thần lại trước, mặt đỏ bừng, “Buông... Mau buông ra!”

Phó Tranh lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng buông tay cô ra.

Bầu không khí vốn đang rất tốt, lập tức thay đổi thành cực kỳ lúng túng.

Hai người đều cúi đầu, trầm mặc không nói.

Phó Tranh tiếp tục bóc tôm, nhưng mà suy nghĩ đã sớm bay xa.

Giữa răng môi, dường như đều là mùi hương từ tay Chu Tương Tương, vừa ngọt vừa thơm.

Nghĩ đến cảm giác ngón tay Chu Tương Tương ở trong miệng hẳn vừa rồi, hầu kết không tự chủ chuyển động lên xuống, toàn thân nóng ran.

Qua một hồi lâu, mới hơi tỉnh táo lại chút.

Vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Chu Tương Tương vẫn cúi đầu, ôm chén nhỏ trước mặt, một mình một người ăn thịt tôm.

Trong đầu cô còn có chút mơ hồ, đầu ngón tay dường như vẫn đang nóng.

Phó Tranh nhìn chằm chằm tay Chu Tương Tương, có chút ngây ngốc, “Cậu rửa tay chưa?”

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng Phó Tranh, mới khẽ ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn hắn, “Hả?”

“Chu Tương Tương, cậu rửa tay chưa?”

Chu Tương Tương: “...”

Phó Tranh: “...”

F*ck! Mẹ nó đây là gián tiếp hôn môi sao? ? !

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Edit + Beta : Anky

Một bữa tôm hùm ăn đến lúc này, bầu không khí lúng túng tới mức quả thực không có biện pháp tiếp tục ăn nữa.

Chu Tương Tương cảm giác mình sắp khóc. Thật sự.

Phó Tranh cũng có chút lúng túng, hỏi cô: “Ăn no rồi sao?”

Chu Tương Tương nhìn hắn, rất đáng thương nói, “Không muốn ăn nữa, rất no rồi.”

Phó Tranh vốn đang rất lúng túng, kết quả vừa nhìn thấy bộ dáng Chu Tương Tương đáng thương, liền bật cười, “Chu Tương Tương, cậu đừng khóc a, không ăn thì không ăn, tôi cũng sẽ không ép buộc cậu ăn.”

Hắn đem bao tay dùng một lần tháo ra, đứng lên, nói: “Tôi đi rửa tay, cậu ở tại chỗ này đợi tôi.”

“Tôi... Tôi cũng đi.”

Cảm giác đầu ngón tay đều là mùi hương của Phó Tranh.

Hai người cùng đến toilet rửa tay, rửa xong, Chu Tương Tương muốn đi toilet, bảo Phó Tranh ở bên ngoài đợi cô.

Hắn gật đầu, đi ra bên ngoài.

Trong quán ăn vẫn còn chút âm ỉ, lại nóng, ra ngoài có gió thổi qua, trong nháy mắt thoải mái hơn nhiều.

Hắn đứng ở cạnh tường, từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc.

Mới vừa ngậm trong miệng châm lửa, lại nghe thấy có người gọi hắn, “Phó Tranh!”

Hắn nghe thấy thanh âm kia, ấn đường khẽ nhăn lại, ngẩng đầu nhìn thấy mấy nữ sinh chạy về phía hắn.

Người đến là Đường Hân Trúc cùng vài người bạn của cô ta.

Phó Tranh vừa nhìn thấy Đường Hân Trúc liền phiền lòng, quay đầu lại muốn đi.

“Phó Tranh!” Đường Hân Trúc đã mấy ngày không gặp hắn, vội vàng kéo tay hắn lại.

“Buông ra!” Ánh mắt Phó Tranh lạnh lùng, dùng sức đẩy cô ta ra.

Đường Hân Trúc bị đẩy lui về phía sau hai bước, trong đôi mắt nhanh chóng chứa đầy nước mắt, “Phó Tranh, anh làm sao vậy, chúng ta đã vài ngày không gặp, anh còn dùng thái độ như thế đối với em sao?”

Phó Tranh mặc kệ cô ta, một lời cũng không muốn nói với cô ta. Hít một ngụm khói, đem tàn thuốc ấn xuống ném vào thùng rác, quay đầu liền đi vào bên trong.

Vừa đi hai bước, liền thấy một bóng dáng màu hồng phấn, đeo ba lô màu trắng nho nhỏ, từ trong quán ăn đi ra.

Trông thấy Phó Tranh, Chu Tương Tương nín thở nói: “Chúng ta đi thôi.”

Phó Tranh “ừ” một tiếng, vô thức đến kéo tay Chu Tương Tương.

Còn chưa giữ chặt, Đường Hân Trúc đột nhiên chạy tới, kéo lấy tay hắn, “Phó Tranh, cô ta là ai!”

Mặt mũi Đường Hân Trúc tràn đầy lên án trừng mắt nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương lúc này mới nhìn thấy Đường Hân Trúc, ngây cả người.

Đây không phải là hoa khôi của trường sao?

“Đường Hân Trúc, con mẹ nó cô có bệnh phải không?!” Phó Tranh rốt cục phát hỏa, mạnh mẽ đẩy cô ta, giữa lòng mây tất cả đều là phiền chán, “Cô ấy là ai, có nửa xu quan hệ gì với cô? Đùng mẹ nó không có việc gì làm!”

“Phó Tranh! Sao anh có thể nói chuyện với em như vậy? Em...”

Phó Tranh lười phản ứng lại cô ta, nắm tay Chu Tương Tương, sai bước đi về phía trước.

“Phó Tranh!” Đường Hân Trúc kêu to một tiếng, nhìn bóng lưng Phó Tranh, nước mắt lập tức chảy ra.

“A Trúc, cậu không sao chứ.” Mấy người bạn của Đường Hân Trúc thấy thế, vội vàng chạy tới an ủi cô ta.

Đường Hân Trúc tro mắt nhìn Phó Tranh nắm tay cô gái kia qua đường, nước mắt chảy không ngừng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô gái kia là ai!”

“A Trúc, hình như là Chu Tương Tương.” Có một cô gái đeo kính nói.

Đường Hân Trúc nhíu mày, “Chu Tương Tương nào?”

“Chính là Chu Tương Tương của lớp chọn ban tự nhiên, người đứng nhất khối đó.”

Chân mày Đường Hân Trúc nhíu chặt hơn, “Từ lúc nào anh ấy lại chơi cùng học sinh giỏi?”

Cô gái đeo mắt kính lác lác đầu, “Tớ cũng không biết, nhưng mà ngày hôm qua hình như có người nhìn thấy bọn họ ở cửa căn tin, bộ dáng rất thân mật.”

Người bên cạnh nói, “Không thể nào? Hai người bọn họ đang yêu đương sao?”

Mấy nữ sinh đồng thời lo lắng nhìn về phía Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc cắn chặt hàm răng, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

~

Lúc về nhà, ngồi trên xe taxi, Chu Trương Trương nghiêng đầu nhìn Phó Tranh một cái, nhìn không được hỏi: “Vừa rồi là hoa khôi của trường, cô ấy là bạn gái của cậu sao?”

Chu Trương Trương vừa nói ra khỏi miệng, Phó Tranh bị dọa kêu lên, “Làm sao có thể? ! ! !”

Chu Trương Trương thấy hấn kích động như thế, lại hỏi: “Vậy là bạn gái trước của cậu sao?”

Chu Trương Trương càng nói càng không yên lòng, Phó Tranh sợ cô hiểu lầm, dừng lại bước chân, hai tay nắm lấy bả vai cô, rất nghiêm túc nhìn cô, “Chu Trương Trương, tôi không có bạn gái, cũng không có bạn gái trước gì cả, cậu đừng suy nghĩ vớ vẩn.”

Phó Tranh đột nhiên nghiêm túc giải thích như thế, ngược lại làm Chu Trương Trương bối rối có chút thất thần, nhỏ giọng nói: “Tôi... Tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút, cậu chớ khấn trương.”

Thấy Chu Trương Trương giống như bị phản ứng của mình hù đến, Phó Tranh mới ý thức được chính mình dường như có chút kích động quá mức, hấn buông vai cô ra, mặt nhìn về phía khác, viện một cái cớ, “Còn không phải tôi sợ cậu đến trước mặt ba tôi nói lung tung sao.”

“Hà? Sao có thể, tôi sẽ không nói lung tung.” Chu Trương Trương vội nói.

Vừa rồi cô thấy bộ dáng hấn nghiêm túc kỳ lạ, còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng hấn là sợ cô hiểu lầm gì đó...

Cô lác lác đầu, cảm giác mình thật sự là nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit + Beta : Anky

Buổi tối Chu Trương Trương ăn quá no, về đến nhà, rửa mặt sạch sẽ, nằm trên giường, không đầy một lát đã ngủ rồi.

Nhưng mà, Phó Tranh ở phòng bên cạnh, lại hoàn toàn mất ngủ.

Hấn nằm trên giường, vừa nhắm mắt lại, trong đầu óc liền nhớ tới gương mặt của Chu Trương Trương.

Xúc cảm từ đầu ngón tay cô ở trong miệng hấn.

Càng nghĩ, càng không ngủ được. Càng nghĩ, thân thể càng nóng ran khó chịu.

Lăn qua lăn lại hơn nửa đêm, bật dậy tắm nước lạnh nhiều lần, cảm giác khô nóng kia rốt cục mới tan đi, nằm ở trên giường, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay Phó Tranh, ngủ không yên ổn như thường lệ, ngày hôm sau tỉnh lại, hấn ngồi trên giường, sắc mặt vô cùng cổ quái.

Đầu tóc lộn xộn, cả người có chút mệt mỏi.

Theo bản năng, tay phải chăm chăm duỗi vào trong chăn. Lúc hấn sờ đến quần mình, cả người ngẩn ra ba giây, sau đó - -

"F*ck! Làm cái lông gì ! !" Cả khuôn mặt Phó Tranh đều tái đi, đột nhiên xoay người từ trên giường xuống.

Quần màu đen, nơi đựng quần ướt một mảng lớn, tựa như nước tiểu.

Đương nhiên, Phó Tranh biết rõ, đây không phải là nước tiểu.

Bởi vì tối hôm qua, hắn nằm mộng xuân.

Trong mộng, hắn đem Chu Trương Trương áp chế dưới thân, mây mưa thất thường.

Hắn, uy lực lớn mãnh!

Phó Tranh xưa nay cảm thấy mình rất thanh tâm quả dục*, nhưng mà giấc mộng xuân này tới thật là có chút quá mạnh mẽ.

(*Thanh tâm quả dục : Trong lòng sạch sẽ ít có ham muốn gì.)

-

Phó Tranh cởi quần, vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc xuống lầu, Chu Trương Trương đang đem bữa sáng đặt trên bàn ăn.

Dur quang trông thấy Phó Tranh, cô ngừng đầu cười với hắn, "Anh, xuống ăn cơm."

Phó Tranh vừa nhìn thấy Chu Trương Trương, liền nhớ tới bộ dáng cô ở trong mộng khóc đến nước mắt như mưa.

Hắn không khỏi chột dạ, nói: "Chuyện là... Tôi hẹn bạn đi chơi bóng, cậu tự mình ăn đi."

Phó Tranh nói xong, liền đi tới cửa.

Không đợi Chu Trương Trương hỏi, người đã nhanh chóng mang giày, chạy như đang trốn đi...

Phó Tranh mơ thấy giấc mộng xuân kia, trong lòng thấp thỏm nóng nảy.

Vừa lúc Lục Quýnh gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn chơi bóng.

Cả người buồn bực, xác thực cần phát tiết một lúc.

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, "Gặp ở chỗ cũ."

Đầu kia, Lục Quýnh cúp điện thoại, có chút phiền lòng gãi gãi đầu, "Đường đại tiểu thư, về sau cậu có thể đừng bảo tôi giúp cậu hẹn Phó Tranh được không? Tranh ca có tính tình gì cũng không phải cậu không biết, để cậu ấy biết là cậu kêu tôi hẹn, cậu ấy sẽ đánh chết tôi."

Đường Hân Trúc khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói: "Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ giả vờ tình cờ đi qua sân thể dục, sẽ không khai cậu ra."

Lục Quýnh thở dài, nhịn không được nói, "Hân Trúc, kỳ thật tôi cảm thấy, thiên hạ này đàn ông tốt còn nhiều mà, điều kiện của cậu tốt lớn lên lại xinh đẹp, dạng đàn ông nào tìm không ra? Làm gì cần phải treo cổ ở trên người Tranh ca ? Cậu cũng đã theo đuổi cậu ấy hai năm, nếu cậu ấy đối với cậu có ý tứ, sớm đã ở bên cậu rồi, làm sao chờ tới bây giờ... A!"

Lục Quýnh nói còn chưa dứt lời, đầu gối liền bị một cước thật mạnh.

Đường Hân Trúc tức giận trừng mắt hắn, "Cậu không nói lời nào, cũng không biến thành người câm đâu? !"

Lục Quýnh xoa xoa đầu gối, nói thầm, "Lòng tốt mà làm như lòng lang dạ thú, về sau cho cậu khóc."

Lúc Phó Tranh đến sân thể dục, Lục Quýnh còn chưa tới.

"Đồ hỗn trướng này."

"Phó Tranh, chơi bóng thôi!" Vừa vặn gặp được người quen, Phó Tranh liền theo người trong đội họ đi chơi.

Phó Tranh vừa xuất hiện, các cô gái xem bóng trên khán đài đều hét rầm lên.

"Phó Tranh, là Phó Tranh của Tam Trung kia !"

"A! Thật, thật là đẹp trai !"

Phó Tranh mặc một bộ T- shirt màu trắng, quần màu đen bình thường.

Vóc dáng hắn rất cao, lớn lên lại đẹp trai. Thân ảnh màu trắng chạy nhanh trong sân bóng, thu hút ánh nhìn hơn ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ai Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Edit + Beta : Anky

Các cô gái tựa như trông thấy mình tỉnh, cầm lấy di động truy tìm bóng dáng Phó Tranh, không ngừng chụp hình.

Có cô nói: "Hình như cậu ấy không có bạn gái?"

"Là không có, nhưng mà, hình như cậu ấy đối với con gái không có hứng thú gì."

"Làm sao cậu biết?"

"Hoa khôi của trường Tam Trung đó, biết Đường Hân Trúc không? Theo đuổi cậu ấy hai năm, mắt cũng không liếc nhìn một cái."

"Oa, vậy cậu ấy thích bộ dáng gì?"

"Ai à? Tôi nghe nói gần đây cậu ấy cùng học bá đứng đầu khối bọn họ qua lại rất thân mật."

"Ai vậy? Nữ sinh sao?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, Chu Tương Tương đó, các cậu có quen không? Lần trước thi toàn thành phố đứng thứ ba đấy, lớn lên cũng rất xinh xắn."

"Oa! Thì ra Phó Tranh thích cô gái học giỏi lại xinh đẹp ngoan ngoãn à, không thể tưởng được đấy."

Đang cảm thán, nữ sinh bên cạnh đột nhiên đẩy cô nàng một cái, hạ thấp giọng, "Xuyt, đừng nói nữa."

Mọi người cùng sùng sốt, vô thức nhìn về hướng bên cạnh.

Trên khán đài Đường Hân Trúc đã đứng bên cạnh bọn họ, cầm trong tay một chai nước khoáng, đang mặt lạnh trừng mắt nhìn họ.

Gia đình Đường Hân Trúc rất có địa vị, bình thường người có chút hiểu biết đều biết rõ, nhà cô ta cùng nhà Phó Tranh là thế giao*, thậm chí so với gia thế nhà Phó Tranh còn khá hơn một chút.

(*Thế giao: mối quan hệ thân thiết qua nhiều đời của hai gia đình)

Bạch phú mỹ, người lại rất lợi hại, đặc tội cô ta đều không có quả ngon để ăn. Mấy nữ sinh vừa thấy cô ta, bị dọa lập tức không dám hé răng.

Đường Hân Trúc vừa muốn mắng chửi, liền thấy Phó Tranh từ trên sân bóng đi xuống.

Sau một hồi đánh bóng, một thân đồ mồ hôi, cuối cùng cũng đem cổ xao động trong thân thể kia đè ép xuống.

Vừa rồi Phó Tranh âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ thật sự là do hắn ghen quá lâu?

Mới vừa đi ra sân bóng, di động liền vang lên.

Lục Quỳnh gọi điện thoại đến.

Phó Tranh nhận điện thoại, "Đồ hồn trưởng cậu, người đâu? !"

"Ca, ngại quá, trên đường bị chậm trễ một lát, lập tức tới ngay!"

"Khỏi khỏi, lão tử đã đánh bóng xong, đến cái lông."

"Hả?"

"Cúp đây." Phó Tranh không đợi Lục Quỳnh nói cái gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, di động trở lại màn hình chính.

Trên màn hình, là ảnh chụp của Chu Trương Trương.

Ngày hôm qua lúc tôm hùm được bung lên bàn, hẳn chụp cho Chu Trương Trương và tôm hùm một tấm ảnh.

Chu Trương Trương núp phía sau một đĩa tôm hùm lớn, hai tay chống cằm, cười đến đôi mắt cũng cong thành ánh trăng lưỡi liềm, quả thực xinh đẹp đến không nói nên lời.

Dáng vẻ tươi cười của Chu Trương Trương đặc biệt rạng rỡ, vừa nhìn thấy cô cười, tâm tình sẽ không thể hiểu mà tốt lên.

Phó Tranh vừa nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình, vừa đi lên con đường phía trước.

Đường Hân Trúc thấy Phó Tranh muốn đi về hướng khác, vội vàng đuổi theo gọi, "Phó Tranh!"

Trong khoảnh khắc Phó Tranh dừng lại bước chân, tầm mắt Đường Hân Trúc rơi vào trên màn hình di động của Phó Tranh.

Cô gái trên màn hình, cô ta nhận biết, chính là Chu Trương Trương tối hôm qua đã gặp.

Màn hình nền của Phó Tranh lại là Chu Trương Trương! Bọn họ quả thật đang nói yêu đương sao?

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn thấy Đường Hân Trúc, sắc mặt lập tức trầm xuống, "Sao cô ở chỗ này?"

Đường Hân Trúc nói: "Em đi ngang qua, vừa lúc trông thấy anh đang chơi bóng."

Cô ta nói xong, đưa nước khoáng trong tay cho hắn, "Uống nước đi."

Phó Tranh nhìn cô ta một cái, không nhận, quay đầu rồi đi.

Đường Hân Trúc vội vàng nắm lấy cánh tay hắn.

Phó Tranh nhăn mày, lạnh giọng quát, "Buông tay!"

Hắn mạnh mẽ đẩy cô ta ra, về mặt phiên chán.

Thân thể Đường Hân Trúc khẽ lung lay, nhìn hắn, cất giọng chất vấn, "Anh đang cùng Chu Trương Trương yêu đương sao?"

Ấn đường Phó Tranh hơi nhíu lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô ta một cái, "Mắc mớ gì tới cô."

Nói xong, liền xoay người.

Đường Hân Trúc chạy lên trước, ngăn cản hắn lại, về mặt phần nộ, "Phó Tranh! Anh đừng quên, em là vị hôn thê của anh! Hai chúng ta từ nhỏ đã đính hôn! Không cho phép anh cùng cô gái khác nói yêu đương!"

Phó Tranh tựa như nhìn quái vật mà nhìn cô ta, "Đường Hân Trúc, cô bệnh tâm thần à?"

Chương 16

Edit + Beta : Anky

Đường Hân Trúc chảy nước mắt, đột nhiên nhào vào trong lòng Phó Tranh, "Phó Tranh anh đừng đối với em như vậy, em thật sự thích anh, anh đừng cùng cô gái khác ở bên nhau, được không?"

Cô ta khóc đến đầm đìa đáng yêu, thanh âm nghẹn ngào đến run rẩy, hai tay siết sao ôm lấy Phó Tranh, sợ bị hất đẩy ra.

Nhưng mà Phó Tranh vẫn đẩy cô ta ra, chế trụ cổ tay cô, dùng sức một cái, liền kéo cô ta ra.

Đường Hân Trúc khóc đến hai mắt đỏ bừng, toàn thân phát run, môi cắn chặt lại, nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh nhìn cô ta nói: "Đường Hân Trúc, đừng huyên náo như thế rất khó coi, tôi đã nói không thích cô, trước kia không thích, về sau cũng sẽ không thích, đây đưa nữa cũng vô nghĩa thôi."

Đường Hân Trúc nghe thấy lời hắt nói, khóc càng dữ hơn, nước mắt như từng giọt nước không ngừng tuôn rơi ra, "Nhưng hai chúng ta từ nhỏ đã đính hôn, sao anh có thể..."

"À." Phó Tranh đột nhiên cười một tiếng, giọng khề chế giễu, "Đường Hân Trúc, đây là thời đại gì rồi? Còn thịnh hành đính hôn từ bé à?"

Đường Hân Trúc gất gao cắn môi, cô ta không biết nên nói gì, chỉ là một lần lại một lần lẩm bẩm, "Nhưng chúng ta đã đính ... Định ra rồi không thể đổi ý..."

Phó Tranh nghe đến phiền lòng, cuối cùng cảnh cáo cô ta, "Đủ rồi, Đường Hân Trúc. Xem như tôi cầu xin cô, đừng có lại quẩn quít lấy tôi nữa, cũng đừng lãng phí thời gian trên người tôi, tôi đối với cô thật không có hứng thú."

Hắn nói xong, nhìn cô ta một cái, xoay người liền sai bước đi về phía trước.

Con người Phó Tranh này, trước nay luôn rõ ràng chính mình muốn gì, không muốn cái gì. Trước đến giờ hắn không thích ái muội với con gái, không thích chính là không thích, một chút cơ hội cũng sẽ không cho, không muốn làm cho đối phương hiểu lầm, càng không muốn bị dây dưa.

Bình thường nữ sinh bị hắn cự tuyệt cũng sẽ không đến dây dưa với hắn nữa. Nhưng mà, Đường Hân Trúc lại là một ngoại lệ. Đại khái chính là ý vào ước định lúc còn nhỏ giữa người lớn với nhau.

Nghĩ đến cái ước định đáng ghét kia, hắn lại đặc biệt muốn bạo phát nói tục.

Lúc Phó Tranh về đến nhà, vừa vặn là buổi trưa.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng mở cửa, cầm cái muôi từ phòng bếp chạy ra, "Tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu đấy."

Phó Tranh nhìn thấy Chu Tương Tương, tâm tình tệ hại trong nháy mắt khá hơn nhiều, cong môi cười, "Gọi điện thoại làm gì?"

Hắn đổi dép, cúi người cầm giày thể thao lên, bỏ vào trong tủ giày.

Chu Tương Tương nói: "Gọi điện thoại hỏi cậu có trở về ăn cơm không... Cậu đang làm gì thế? ??"

Chu Tương Tương đang nói, thấy Phó Tranh đột nhiên lấy điện thoại di động ra chụp cô.

"Cậu đang chụp tôi à?"

Chu Tương Tương cầm cái muôi trong tay, trước ngực đeo tạp dề hình con vịt, bộ dáng vừa buồn cười vừa đáng yêu. Thấy Phó Tranh chụp mình, cô mở to mắt nhìn chăm chăm ống kính, con mắt to tròn, vừa lớn vừa sáng.

Phó Tranh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của cô nàng, đôi mắt tròn vo, nhìn không được cười, "Chu Tương Tương, cậu ăn đáng yêu mà lớn lên sao? Lớn lên cũng quá đáng yêu đi."

Hắn răng rắc một tiếng, đem bộ dáng ngốc manh này của Chu Tương Tương chụp xong.

Chu Tương Tương nghe thấy tiếng di động răng rắc, vội vàng che mặt, "Cậu... Cậu đừng chụp tôi!"

Bộ dáng cầm muôi có cái gì đẹp để chụp? Không phải là muốn chụp cô xấu hoắc chứ?

Chu Trương Trương vô thức đem cái muôi giấu ra phía sau, đẩy Phó Tranh đi lên lầu, "Cậu nhanh chóng lên lầu tắm rửa thay y phục đi, một thân mồ hôi, thôi muốn chết."

Phó Tranh quay đầu lại, đến gần trước mặt cô cười, da mặt dày hỏi: "Tôi thôi sao?"

"Thối từ !" Chu Trương Trương ghét bỏ bịt mũi.

Phó Tranh cười ha ha, "Đây gọi là mùi vị nam nhân, tiểu nha đầu, không có kiến thức."

Chu Trương Trương không hiểu sao lại đỏ mặt, đẩy hắn ra, "Cậu mau lên đi !"

"Đừng đẩy đừng đẩy, tôi đi tắm ngay còn không được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Edit + Beta : Anky

Thật vất vả mới đem Phó Tranh đẩy lên lầu, Chu Trương Trương xoay người quay lại vào trong phòng bếp.

Phó Tranh lên lầu tắm rửa, một lần nữa thay một cái T-shirt màu đen sạch sẽ, quần đùi mặc ở nhà màu nâu nhạt.

Từ phòng tắm đi ra, chuẩn bị cầm cái quần buổi sáng thay ra đi giặt, nhưng mà tìm nửa ngày cũng không tìm được.

“Kỳ quái, không phải mình ném trên tủ đầu giường sao.”

Phó Tranh đem những nơi có thể tìm khắp một lần, cũng không tìm được cái quần mạng “chúng có tà ác” sáng nay.

Hắn nhíu mi, trở mặt mấy giây.

Đột nhiên, đôi mắt bỗng dung tròn to.

Trời ạ, không thể nào!

Phó Tranh nhanh chóng chạy xuống lầu, xông vào phòng bếp, “Chu Trương Trương, cậu có thấy quần tôi đâu không? ! !”

Chu Trương Trương đang xới cơm, nghe thấy Phó Tranh nói, mặt lập tức đỏ hồng, “Thấy... Thấy thấy.”

Phó Tranh hoảng sợ, “Cậu... Giặt giúp tôi rồi?”

Chu Trương Trương gật đầu, “Buổi sáng tôi dọn vệ sinh, sau đó giặt quần áo, thuận tiện liền giặt giúp cậu luôn.”

Phó Tranh: “...”

Chu Trương Trương quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nói: “Anh à, cậu đừng khấn trương, tôi sẽ không nói với người khác, chuyện cậu tè ra quần.”

Phó Tranh: “What? ? ? Tè ra quần? ? ? !”

Chu Trương Trương mờ mặt nhìn hắn.

“...” Cuộc đời này của Phó Tranh cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là có miệng khó trả lời!

“Được rồi, cậu thắng, đúng, không sai, cậu nói cái gì cũng đúng!”

Chu Trương Trương trông thấy bên tai Phó Tranh đỏ hồng, nhẹ nhàng kéo tay hắn, “Anh trai, cậu không sao chứ? Có phải cậu có cái gì khó nói không, nếu không tôi cùng cậu đi gặp bác sĩ nha?”

Lớn như thế còn tè ra quần, thật có chút không bình thường.

Phó Tranh tức giận đến phổi cũng sắp nổ tung, hung hăng lườm cô một cái, cả giận nói: “Tôi rất bình thường! ! !”

Phó Tranh quả thực không biết làm sao để hình dung tâm tình giờ phút này, thật sự, đặc biệt ghen khuấy, muốn giải thích, lại không thể giải thích.

Nếu nói cho cô biết là cái kia, về sau sợ là sẽ lúng túng hơn.

Nhưng mà, nha đầu này không phải là học bá sao? Loại sinh lý bình thường này cũng không hiểu? Thế mà lại cảm thấy người lớn như hấn, còn tè ra quần? Hai loại này, có thể giống nhau sao?

Đương nhiên, hấn cũng không biết, lúc đó Chu Tương Tương nhìn thấy quần hấn ướt một mảnh, lập tức ném vào trong máy giặt, căn bản không dám đi sờ.

Cô nào biết được, đồ đến tốt cùng là cái gì?

Tối hôm đó, Phó Tranh lại nằm mộng, giống y như giấc mơ tối hôm qua.

Hấn vừa sờ quần, bực bội mắng một câu, “Mẹ nó, trúng tà !”

Liên tục hai giấc mộng xuân, nữ chính hai lần mộng xuân đều là Chu Tương Tương.

Làm sao bây giờ, lão tử hình như thật sự thích cô ấy rồi.

~

Cuối tuần thoáng cái trôi qua, lại tới ngày đi học.

Buổi sáng có hai tiết số học, thật vất vả đợi đến môn thể dục tiết thứ ba là có thể thả lỏng một chút, kết quả giáo viên số học ở trên bục giảng tàn nhẫn cao giọng tuyên bố: “Giáo viên thể dục của các em xin nghỉ, tiết tiếp theo vẫn học số học!”

Cả lớp ồ lên.

Chu Tương Tương cũng ngăn người một chút, nhưng sau đó lại vui đầu tiếp tục làm bài.

Hạ Hoan Hoan bất mãn nói thầm: “Cái gì mà giáo viên thể dục xin nghỉ, rõ ràng là lão đầu Trương cố ý chiếm giờ học!”

Chu Tương Tương gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Các giờ thể dục đến giờ mỹ thuật và cả giờ âm nhạc nữa, không phải là dùng để bị ngữ văn, số học và ngoại ngữ xâm chiếm sao?

Haiz, đều đã thành thói quen.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit + Beta : Anky

Nghỉ giữa giờ mười phút, Chu Tương Tương vẫn vui đầu tính toán làm bài tập như trước, Hạ Hoan Hoan cầm lấy di động xem mấy tour du lịch, vừa xem vừa hỏi Chu Tương Tương, “Tương Tương, nghỉ hè cậu có ra ngoài du lịch không?”

Chu Tương Tương ngây cả người. Du lịch? Từ trước đến giờ thật sự chưa từng nghĩ tới.

Cô lắc lắc đầu, “Chắc là không đi.”

Hạ Hoan Hoan sắp đến gần, đem ảnh chụp trên di động cho Chu Tương Tương xem, nói: “Cậu xem, nghỉ hè tớ định đi Thái Lan, hòn đảo nhỏ này thật quá đẹp.”

Ngón tay cô di chuyển trên màn hình điện thoại di động, Chu Tương Tương chăm chú nhìn, trước mắt lần lượt lướt qua từng cảnh đẹp, ánh mặt trời, bãi cát, nước biển, các du khách mặc áo hoa, dường như cách màn hình cũng có thể thấy ánh mặt trời và ngửi được hương vị của biển.

“Thật là đẹp.” Chu Tương Tương không khỏi cảm thán.

“Đúng vậy, mùa hè năm nay tớ định đi chơi, bằng không chờ sang năm lên năm cuối, việc học quá bận rộn lại không có thời gian.”

Chu Trương Trương nghe rất hâm mộ, nói: “Tớ cũng muốn đi.”

“Đi đi!”

Chu Trương Trương cười cười, lắc đầu, “Sắp thi đại học, tớ nên học tập thôi.”

“Chao ôi, thành tích của cậu đã tốt như thế, Thanh Hoa Bắc Đại gì đó đều ok mà. Lại nói, việc học của chúng ta áp lực lớn như thế, chính là phải rút thời gian ra, đi du lịch để thả lỏng tâm tình.”

Hạ Hoan Hoan lẩm nhẩm, Chu Trương Trương nghe chỉ mỉm cười, tiếp tục vui đầu tính toán bài tập.

Quạt trần trên đỉnh đầu vang lên vù vù, không khí nóng bức, chuồn chuồn bay rất thấp, có lẽ sắp mưa lớn.

Sắp vào giờ học, bụng Chu Trương Trương đột nhiên đau lên, vội lấy khăn giấy vừa chạy ra ngoài.

“Ồ? Cậu đi đâu vậy? Sắp vào học rồi!”

“Đau bụng!” Chu Trương Trương nhanh chóng chạy ra phòng học.

Bởi vì sắp đến giờ học, nhà vệ sinh không có mấy người, Chu Trương Trương không cần xếp hàng, trực tiếp có chỗ ngay.

Lúc ra khỏi phòng, tiếng chuông chuẩn bị vào học vừa mới vang lên, cô vội vàng sửa sang lại quần áo, đang chuẩn bị ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên, từ bên ngoài đi vào mấy nữ sinh.

Bọn họ vòng hai tay trước ngực, hắt cằm, ánh mắt bất thiện liếc nhìn Chu Trương Trương.

Mấy nữ sinh đi hai hàng, đem Chu Trương Trương từng bước từng bước bức lui trở lại vào nhà vệ sinh.

Chu Trương Trương lập tức cảm thấy không ổn, vô thức siết chặt ngón tay, “Các cậu... Muốn làm gì?”

Bộ dáng khí thế hung hăng, tựa như muốn đánh cô vậy.

“Chúng tôi muốn làm gì hở? Em gái à, mẹ cậu chưa từng dạy cậu sao, không được tùy tiện đoạt bạn trai của người khác sao?” Một nữ sinh thân thể cao lớn đột nhiên cười lạnh, cô ta rất cao, so với Chu Trương Trương còn cao hơn một cái đầu, khí thế bức người.

Đúng vào lúc này, mấy người bên cạnh đột nhiên lui ra, từ chính giữa tạo ra một lối đi.

Đường Hân Trúc từ phía sau đi vào, ánh mắt lạnh lùng quan sát Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương nhận ra cô ta, tối hôm qua mới gặp qua.

Cô nhìn cô ta, đối mặt với mình, “Cậu muốn làm gì...”

Lời còn chưa dứt, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng “chát” giòn vang. Chu Trương Trương chỉ cảm thấy má phải đau rát, trong nháy mắt đó, trước mắt đều tối đen.

Thân thể cô loạng choạng, lấy lại tinh thần, trong lòng một con tức giận xông tới, khó có thể tin nhìn Đường Hân Trúc, “Cậu có bệnh à?!”

Cô muốn đánh trả lại, nhưng đối phương nhiều người như thế, cô sẽ chịu thiệt thòi.

Môi gât gao cắn chặt, hai mắt đỏ lên.

Đường Hân Trúc liếc nhìn cô, lạnh giọng cảnh cáo, “Về sau cách Phó Tranh xa một chút! Nếu không, lần sau, cũng không phải chỉ là một cái tát đơn giản như vậy!”

Một đám người hùng hổ xông đến, lại khí thế hung hăng mà đi.

Nhà vệ sinh chỉ còn lại một mình Chu Trương Trương, cô cố nén nước mắt cuối cùng vẫn khắc chế không được trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ai đánh?

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Tiếng chuông chính thức vào lớp vang lên, Chu Trương Trương chạy ra khỏi nhà vệ sinh với đôi mắt đỏ hoe.

Cô cúi thấp đầu, chạy rất nhanh.

Lúc chạy gần tới phòng học, đột nhiên đụng phải một bức tường thịt rất cứng rắn.

"Chao ôi chao ôi! Chạy cái gì?!" Phó Tranh vừa thấy Chu Trương Trương chạy qua bên này, còn chưa kịp kêu cô, người đã đâm vào ngực anh.

Anh đỡ lấy bả vai cô, nhìn cô, "Vội vội vàng vàng, chạy cái gì? Đụng có đau không?"

Sau lưng Phó Tranh có mấy nam sinh. Vừa rồi lúc Chu Trương Trương đụng vào Phó Tranh, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, âm thầm cầu nguyện cho bạn học nữ đụng vào trong lòng Phó Tranh.

Phải biết rằng Phó Tranh chính là không gần nữ sắc, thậm chí còn rất phản cảm với việc tiếp xúc thân thể với nữ sinh. Kiểu ôm ấp yêu thương này, không chừng sẽ chọc giận Tranh ca của bọn họ.

Mọi người còn đang lo lắng, kết quả thấy Phó Tranh không chỉ không nổi giận mà còn rất quan tâm hỏi đối phương "Đụng có đau không?"

Đụng có đau không?!!! Mẹ nó, hai người này có quan hệ gì vậy?

Chu Trương Trương nghe thấy giọng nói Phó Tranh, trong đầu đột nhiên nhớ tới câu cảnh cáo vừa rồi của Đường Hân Trúc, lòng ngực bất giác sợ hãi run lên, cô vội vã đẩy mạnh Phó Tranh ra.

Phó Tranh sững sốt, "Sao vậy?"

Chu Trương Trương lắc đầu, theo bản năng lùi về sau vài bước, "Tôi không sao... Tôi đi trước!"

Nói xong quay đầu bỏ chạy.

Trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, Phó Tranh tình mắt trông thấy dấu tay trên mặt Chu Trương Trương.

Anh nhú mày, liền chụp lấy cổ tay cô giật ngược cả người trở về, đoạn đưa tay lên đẩy cằm Chu Trương Trương.

Đầu nâng lên, dấu tay trên mặt liền hiện rõ.

Khuôn mặt Phó Tranh nặng nề sát khí, dường như đã đạt tới cực điểm, anh gằn giọng xuống lạnh lùng buông từng chữ rõ ràng, rành rọt: "Ai đánh?"

Chu Trương Trương hết sức khó xử, cắn chặt môi.

Phó Tranh thấy cô không trả lời, nhưng trong lòng đã có sẵn đáp án.

"Là Đường Hân Trúc đúng không?" Phó Tranh lạnh lùng hỏi.

Chu Trương Trương cắn môi càng chặt hơn, cúi đầu không lên tiếng.

"Mẹ nó! Biết ngay là cô ta!"

Nữ sinh trong trường theo đuổi Phó Tranh rất nhiều, nhưng từ trước đến nay Phó Tranh khi từ chối đều để cho người ta còn có chút thể diện, một người duy nhất không nể mặt, chính là Đường Hân Trúc.

Bởi vì, cô gái này, làm cho người ta rất chán ghét.

Mấy năm nay, chỉ cần có nữ sinh theo đuổi Phó Tranh gặt gao, cuối cùng đều sẽ bị Đường Hân Trúc dạy dỗ.

Những người khác thì không nói, nhưng Phó Tranh không ngờ, Đường Hân Trúc vậy mà dám đánh Chu Tương Tương.

Chỉ cảm thấy lửa giận trong lồng ngực bốc tới đỉnh đầu, "Lão tử đi tìm cô ta!"

Anh tức giận quát một tiếng, sai bước về phía lớp học của Đường Hân Trúc.

"Anh!" Chu Tương Tương vô thức kêu, nhưng mà, bước chân Phó Tranh không dừng lại, rất nhanh đã đi được khoảng cách rất xa.

"Chu Tương Tương, em không về lớp học còn đứng ở đây làm cái gì?!" Chu Tương Tương vừa chuẩn bị đuổi theo Phó Tranh, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng của chủ nhiệm.

Chu Tương Tương quay đầu lại, bộ dạng dạy bảo của chủ nhiệm rất đáng sợ.

Trong lòng cô run lên, vội vàng nói: "Em... em lập tức về liền!"

Nói xong bị dọa sợ mà chạy trở về lớp.

Chủ nhiệm lớp rời đi. Trên hành lang chỉ còn lại mấy người anh em của Phó Tranh, nguyên một đám hết sức sững sờ, hỏi Lục Quỳnh, "Lục ca, vừa nãy là Chu Tương Tương phải không? Tại sao cô ấy lại kêu Tranh ca là anh?"

Bộ dáng Lục Quỳnh như nhìn thấu cả thiên hạ, "Nữ thần Tương Tương của tôi là con gái của một người chú của Tranh ca, nên gọi Tranh ca là anh."

"A, thì ra là như vậy, Bảo sao không thấy Tranh ca phát hỏa."

Lục Quỳnh sờ sờ cằm, nhìn hướng Phó Tranh vừa rời đi, nói: "Ai ui, sao tôi lại cảm thấy, Tranh ca của chúng ta giống đang ở thời kì động dục nha."

"Động dục? Động vật mới gọi là động dục chứ? Con người đều gọi là phát xuân!"

"Hừ! Máy người các cậu thật không có văn hóa, người ta là xuân tâm nhiễu loạn, hiểu hay không? Còn phát xuân? Người ta vẫn còn là trai tơ đó."

"..."

Đường Hân Trúc học lớp bốn, đang học tiết Anh Ngữ.

Giáo viên Anh Ngữ năm nay vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, dáng người nhỏ nhắn như nữ sinh, rất dịu dàng.

Đang ở trên bục giảng giải thích bài tập, cửa phòng học đột nhiên bị ai đập mạnh, phát ra một tiếng "Ầm" vang lên thật lớn.

"A!" Giáo viên Anh Ngữ bị dọa sợ đến nổi run rẩy toàn thân, nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt tối đen của Phó Tranh đứng ở cửa.

Cả lớp cô trò đều không hiểu nhìn Phó Tranh.

"Phó Tranh, em đang làm cái gì vậy hả?"

Phó Tranh căn bản không để ý tới cô, ánh mắt tập trung vào Đường Hân Trúc, sai bước về phía cô ta.

Đường Hân Trúc nhìn thấy Phó Tranh đen mặt đi về phía mình, trái tim bỗng nhiên run rẩy, cảm thấy có điều gì đó không ổn.

"Phó ——."

Cô ta kêu tên anh, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đột nhiên Phó Tranh đập mạnh lên bàn cô ta.

"A!" Đường Hân Trúc giật mình sợ hãi thét lên chói tai, nhảy dựng từ chỗ ngồi.

Sắc mặt Phó Tranh âm u tới cực điểm, ném mạnh cái bàn. Trên bàn sách vở, ly, bút, ào ào rớt đầy đất.

Đường Hân Trúc sợ hãi mặt mũi trắng bệch, trong phòng học lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người vô ý thức nín thở.

Phó Tranh giận dữ nhìn Đường Hân Trúc, "Đường Hân Trúc! Phó Tranh tôi không đánh con gái, nhưng cô về sau còn dám động đến Chu Tương Tương một cái, tôi nhất định trả lại cô gấp mười lần!"

Nói xong, quay đầu, sải bước đi ra ngoài.

Đường Hân Trúc cắn chặt môi, nhìn bóng lưng anh, nước mắt tuôn rơi, môi run run, không phát ra được âm thanh nào, dường như đang nói: "Tại sao lại đối xử với tớ như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Biết thế nào là hôn môi chưa?

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Từ phòng học lớp bốn đi ra, trong lòng Phó Tranh cực kỳ khó chịu.

Nghĩ đến cái tát trên mặt Chu Tương Tương, các loại trạng thái ngược tâm như tự trách, áy náy, đau lòng đều ụp vào mặt.

Anh đi về phía trước, đến cửa phòng học Chu Tương Tương.

Trong phòng học, giáo viên ở trên bục đang giảng giải bài tập.

Chu Tương Tương nhìn tấm bảng đen, hai mắt trống rỗng.

Cô hiếm khi thất thần.

Đột nhiên, cánh tay bị lay một cái, Hạ Hoan Hoan nhỏ giọng kích động, "Tương Tương, mau nhìn kia, Phó Tranh đang đứng bên ngoài phòng học chúng ta kia."

Chu Tương Tương ngẩn ra, ánh mắt thuận theo khuôn mặt Hạ Hoan Hoan nhìn qua cửa sổ.

Phó Tranh đứng ở bên ngoài, cô vừa quay đầu, liền đối diện với ánh mắt anh, anh đang nhìn cô.

Hạ Hoan Hoan cũng phát hiện, lặng lẽ nói: "Tương Tương, hình như Phó Tranh đang nhìn cậu."

Chu Tương Tương mím môi, nghiêng đầu, một lần nữa nhìn về phía bảng đen, không nhìn anh nữa.

Hạ Hoan Hoan cũng rất muốn nhìn thêm nữa nhưng lại ngại ngùng, thấy Chu Tương Tương xoay đầu, bản thân cũng chỉ có thể quay đầu đi.

Bất quá, không giống với Chu Tương Tương ở chỗ, Chu Tương Tương rất nghiêm túc chăm chú nhìn lên bảng, mà khác nhất Hạ Hoan Hoan thì đang nhìn Phó Tranh đứng bên ngoài cửa sổ.

"Tương Tương, rốt cuộc cậu và Phó Tranh là quan hệ gì?"

Khóe mắt phát hiện Phó Tranh vẫn luôn nhìn Chu Tương Tương, Hạ Hoan Hoan thật sự rất tò mò.

Chu Tương Tương trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: "Ba tớ và ba cậu ấy là bạn bè."

"Sao? Hèn chi, Phó Tranh trước giờ không tiếp xúc với con gái, làm thế nào đột nhiên lại gần gũi với cậu như vậy?"

Gần gũi sao?

Chu Tương Tương nghiêm túc suy nghĩ lại, mấy ngày nay, hình như có chút thân thiết với anh, cho nên mới bị người khác hiểu lầm?

Vất vả học hết một tiết, giáo viên cho tất cả tan lớp, Chu Tương Tương liền từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra ngoài bằng cửa sau.

Phó Tranh vừa nhìn thấy cô rời chỗ ngồi liền gấp rút đi đến cửa sau.

Chu Tương Tương vừa thấy anh, liền mở miệng nói: "Cậu làm gì vậy? Không đi học à?"

Đứng bên ngoài cả một tiết, anh quả thật rất có tính nhẫn nại.

Phó Tranh đáp: "Chờ cậu."

Nói xong liền đưa tay lên sờ mặt cô.

"Cậu làm gì thế?!" Lúc ngón tay Phó Tranh xoa lên mặt Chu Tương Tương, cô sợ hãi vội vàng lùi về sau một bước, "Đang ở trường học, cậu... cậu đừng động tay động chân."

Cô và Phó Tranh là trong sạch, không có một chút quan hệ gì lại có thể làm cho người khác hiểu lầm, hại cô phải chịu một bạt tai. Nếu đến gần anh thêm một lần nữa, ai biết được sẽ phát sinh thêm chuyện gì?

Chu Tương Tương cứ thế lùi về sau, Phó Tranh muốn sờ mặt cô tay nhất thời lúng túng ngừng ở giữa không trung.

Mặt anh trầm xuống, "Cậu trốn cái gì? Lại đây tôi xem một chút!" Nói xong đột nhiên duỗi tay ra liền cầm lấy cổ tay Chu Tương Tương, hơi dùng sức một cái, cả người Chu Tương Tương liền bị kéo vào lòng anh.

"Cậu làm gì vậy, mau thả tôi ra!" Mới vừa tan học, trên hành lang đều là người, Chu Tương Tương vừa thẹn lại vừa sợ, dùng sức đẩy anh ra.

Nhưng lồng ngực Phó Tranh cứng như đá, hoàn toàn không đẩy được. Thân hình anh cao lớn, vai rộng che lấy Chu Tương Tương.

Trong ngực anh, cô nhỏ nhắn, sức lực chênh lệch.

Nhưng Chu Tương Tương cũng không dừng lại, tiếp tục giãy giụa, "Cậu mau thả tôi ra!"

Bộ dạng này mà bị giáo viên chứng kiến sẽ phải gặp phụ huynh đó!

Chu Tương Tương gấp đến nỗi sắp khóc, cô cảm giác ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía mình, từng ánh mắt hội tụ chung một chỗ, như một ngọn lửa, cả người cô rất nhanh như bị thiêu cháy.

"Cậu đừng động để tôi xem mặt cậu một chút." Chu Tương Tương liên tục cọ tới cọ lui trong ngực Phó Tranh, làm trong lòng anh cũng có chút ngứa.

Một tay ôm eo cô, tay kia dứt khoát nắm cầm cô, "Cậu đừng nhích tới nhích lui để tôi xem một chút."

Anh chăm chú nhìn mặt của Chu Tương Tương, làn da còn có chút vết đỏ, nhưng bởi vì đã qua bốn mươi mấy phút nên không còn rõ ràng.

Phó Tranh nhìn thấy liền nhủ mày, "Chu Tương Tương, cậu có phải bị ngốc hay không? Người khác đánh cậu, cậu cũng không biết đánh lại hả?"

Phó Tranh khẽ buông lỏng tay Chu Tương Tương, Chu Tương Tương thừa cơ vội vàng đẩy anh ra, trừng mắt nhìn anh nói: "Cậu không biết là họ đồng hon à? Tôi cũng muốn đánh trả lắm chứ! Nhưng nếu tôi đánh trả thì ngược lại còn bị đánh thảm hại hơn nữa, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi mới không ngốc!"

"..." Lúc Chu Tương Tương nói nửa câu đầu, Phó Tranh còn nhủ chặt mày, đến nửa câu sau, Phó Tranh nhin không được bật cười, đưa tay lên xoa đầu cô, "Chu Tương Tương, cậu nổi giận vẫn không quên dùng thành ngữ à?"

"Cậu cho rằng ai cũng mù chữ giống cậu chắc?!" Chu Tương Tương tức giận, trong lòng vẫn còn uất ức thành ra phát tiết, liền đổ con tam bành lên đầu Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra hai giây, sau đó không thể tin được trừng mắt nhìn Chu Tương Tương, "F*ck, Chu Tương Tương, cậu dám mắng tôi?"

Chu Tương Tương nhìn anh một cái, cắn môi nói: "Chúng ta vẫn quyết định như trước đây đi, ở trường học coi như không quen biết. Tôi không muốn thân thiết với cậu để rồi bị người khác hiểu lầm, còn nữa cậu có chuyện gì cũng đừng quấy rầy tôi, tôi còn phải đọc sách, không có thời gian giải quyết mấy chuyện rắc rối, lộn xộn của các người đâu!"

Chu Tương Tương một hơi nói xong, quay đầu liền chuẩn bị bước vào trong phòng học.

"Đợi chút!" Phó Tranh thấy Chu Tương Tương muốn đi, vội níu lấy áo cô.

Chu Tương Tương thật sự rất buồn bực, quay đầu lại trừng mắt với anh, "Cậu làm gì vậy? Buông ra!"

Phó Tranh nhìn cô chằm chằm, nhủ mày nói: "Chu Tương Tương, chuyện này đúng là bởi vì tôi mà xảy ra, nhưng cậu cũng không thể bởi vì chuyện này mà cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ được?"

"Tôi với cậu vốn là không có quan hệ gì cả."

"Tại sao lại không có quan hệ? Không phải cậu còn gọi tôi một tiếng anh à."

Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, nói không nên lời.

Cô thật sự không biết là người này đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Phó Tranh thấy cô không đi, hơi buông áo cô ra, tiến đến gần, trên mặt loáng thoáng mang theo vài phần lầy lòng, "Chu Tương Tương, đừng nóng giận mà, tôi sai rồi, tôi cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt nạt cậu."

Chu Tương Tương không mở miệng, vẫn trừng mắt nhìn anh, má phồng lên, đáng vẻ tức giận đầy đáng yêu.

Phó Tranh cúi người xuống, ngón tay nhẹ nhàng chọc má tròn của Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, Tương Tương, ngoan nào, đừng nóng giận, nhé?"

Giọng nói hơi nâng cao, trước nay chưa từng dịu dàng như vậy, dường như có thể mê hoặc người.

Chu Tương Tương nhìn anh, nhất thời ngây ngất.

Không chỉ có cô, người vây xem bốn phía cũng đều thất thần.

Có nữ sinh sợ hãi lặng lẽ than: "Trời ạ, tại sao Phó Tranh lại nhỏ nhẹ với Chu Tương Tương như vậy?"

"Đúng vậy, cậu ấy còn chọc mặt Chu Tương Tương, có cần phải ngược chúng ta như thế không chứ!"

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương nửa ngày không phản ứng, liền bỏ cái tay kia ra khỏi túi quần đột nhiên đưa tới, ngón tay nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, đừng nóng giận nữa, lát nữa anh trai mua kẹo cho em nhé?"

Chu Tương Tương nghe nửa câu đầu còn không cảm thấy gì, sau khi nghe được nửa câu sau, không khỏi ngẩn người, nghiêng đầu bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Tôi không phải là con nít, ai thèm thích kẹo của cậu."

Phó Tranh nhướn mày, "Không muốn kẹo? Vậy muốn cái gì? Ừm, anh thì sao?"

Chu Tương Tương chần động, nhìn về phía anh, mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ.

Phó Tranh cười giễu cợt, xoa đầu cô, "Đừng nhìn anh như vậy, người khác muốn, anh còn không cho đâu."

Chu Tương Tương nghe được mặt đỏ bừng, ậm ừ, "Luu... Luu mạnh!"

Cô mắng xong, quay đầu bỏ chạy vào phòng học.

Trở lại chỗ ngồi, Chu Tương Tương kinh ngạc, chỉ nghe thấy tim mình đập mạnh thình thịch thình thịch.

Hạ Hoan Hoan kích động chạy vào, "Trời ơi! Tương Tương, cậu mau thành thật khai báo, cậu và Phó Tranh là đang yêu nhau đúng không?"

Giọng nói Hạ Hoan Hoan lớn, bạn học trong lớp đều nhìn về phía Chu Tương Tương.

"Không có đâu, cậu đừng nói lung tung!" Chu Tương Tương vừa xấu hổ vừa lúng túng, vội vàng che miệng Hạ Hoan Hoan, "Cậu đừng có nói hươu nói vượn!"

Hạ Hoan Hoan kéo tay Chu Tương Tương ra, rõ ràng không tin cô, nói: "Tương Tương, cậu nghĩ gì vậy hả, Phó Tranh cũng ôm cậu rồi, cậu lại còn nói không phải quan hệ bạn trai bạn gái? Lừa quỷ à?"

"Thật sự không phải là..." Chu Tương Tương khóc không ra nước mắt, cô hối hận muốn chết, tại sao lại đem sự việc biến thành thế này?

Rõ ràng là muốn giữ khoảng cách với anh, kết quả hiện tại ngược lại càng khiến cho nhiều người hiểu lầm.

Chỉ là, cái tên lưu manh Phó Tranh kia, không có việc gì thì ôm cô làm cái gì chứ??

Chuyện Phó Tranh ở trước cửa lớp chọn ôm Chu Tương Tương, rất nhanh đã lan truyền ra khắp trường.

Buổi trưa tan học, Đường Hân Trúc cùng một đám chị em đi ra ngoài trường học ăn cơm.

Mới vừa ngồi xuống, chợt nghe thấy giọng nói ở chỗ ngồi phía sau truyền đến, "Kỹ nữ Đường Hân Trúc kia à, bình thường khắp nơi thổi phòng cô ta là vị hôn thê Phó Tranh, giờ thì hay rồi, đừng đừng đừng bị mất mặt, hôm nay cảnh tượng Phó Tranh xông vào phòng học đập đổ bàn học của cô ta, mẹ nó, lão nương nhìn thấy liền nhiệt huyết sôi trào! Con mẹ nó cậu ấy quá đẹp trai!"

Cô gái đang nói chuyện là bạn học cùng lớp với Đường Hân Trúc, tên là Luru Linh.

Luru Linh ngồi đối diện với một nữ sinh vô cùng xinh đẹp.

Tóc đen dài đến eo, xoắn gọn sóng lớn, chất tóc rất tốt, mềm mại còn có bóng loáng.

Đồ trang sức trang nhã, ngũ quan như tượng tạc vô cùng tinh xảo. Vàng trán đầy đặn, đôi mắt sâu hút, sống mũi cao thẳng, môi căng mọng, da trắng nõn nà, hết sức gọi cảm.

Trên lỗ tai còn đeo hai cái vòng tai tròn lớn, sáng lấp lánh.

Không giống với vẻ xinh đẹp của Chu Tương Tương

Chu Tương Tương là ngũ quan thanh tú, thanh thuần đáng yêu, liếc mắt nhìn qua lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Mà cô nữ sinh trước mắt này, lại như một đóa hồng nở rộ, tràn trề sức sống mãnh liệt.

Nếu như nói Chu Trương Trương là vẻ đẹp mỏng manh, nhẹ nhàng không phô diễn, thì người nữ sinh trước mắt này chính là vẻ đẹp vừa nóng bỏng vừa khoa trương.

Hai loại hình hoàn toàn tương phản, nếu phải nói điểm giống nhau đó chính là —— trắng, trắng như tuyết. Bởi vì trắng quá chói mắt, cho nên ở trong đám đông, lúc nào cũng vô cùng thu hút.

Chỉ là nữ sinh này đang học lớp mười hai, so với Chu Trương Trương bọn họ lớn hơn một khóa.

Nghe thấy Lưu Linh khen Phó Tranh đẹp trai, cô cười khanh khách, "Đẹp trai bao nhiêu? Có đẹp hơn Lục ca nhà chúng tớ không?"

Lưu Linh kinh ngạc, "Cái gì? Lục ca nhà cậu cũng lật bàn?"

Tống Nhiễm cười khúc khích đến run rẩy hết cả người, "Không có đâu, Lục ca nhà tớ không lật bàn, anh ấy chỉ lật giường thôi."

Lưu Linh ngẩn người một chút, đột nhiên cười ha ha ngã ra đằng sau, "Mẹ ơi! Tống Nhiễm con mẹ nó cậu thật dơ bẩn, giường chán nha!"

Tống Nhiễm cười hì hì, cắn ống hút uống trà sữa, "Tớ muốn như vậy lắm đó, bắt quá Lục ca là loại người chính nhân quân tử, trước khi kết hôn có thể bắt cóc anh ấy lên giường khả năng là không."

"Oa, cậu đã nghĩ đến việc kết hôn rồi à?" Lưu Linh kinh ngạc.

"Đương nhiên rồi, tớ nhất định phải gả cho Lục ca chứ, trừ anh ấy, ai tớ cũng không gả."

Lưu Linh gật đầu, "Ừ, Lục ca nhà các cậu cũng xứng đáng với tâm ý của cậu."

Tổng Nhiễm cười hì hì, "Đúng không, tớ cũng cảm thấy vậy, Lục ca là đệ nhất thiên hạ!"

Lưu Linh cười ha ha, "Nhìn bộ mặt hạnh phúc của cậu này, chắc chắn, muốn ngược chết người ta mà."

Tổng Nhiễm cười hì hì, uống một ngụm trà sữa.

Đột nhiên, đằng trước vọng đến một giọng nói quái gở.

"Thật dễ tiện! Chưa đủ lòng đủ cánh đã dám câu dẫn đàn ông! Cũng không nhìn lại chính mình là loại mặt hàng gì! Nam thần tôi thật đúng là một đóa hoa tươi cắm vào bãi cứt trâu mà!"

Tổng Nhiễm ngẩn người, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Nói chuyện là chị em của Đường Hân Trúc.

Lưu Linh quay đầu vừa nhìn, "Mẹ nó! Thôi Tiểu Hoa! Đồ bệnh thần kinh!"

Thôi Tiểu Hoa hừ một tiếng, "Tôi nói sai hả? Lớn lên giống như con hồ ly tinh, cũng không biết cho học trưởng Lục ăn bùa mê thuốc lú gì! Thật dễ tiện!"

Lục Mộ Trầm cũng là nhân vật phong vân trong trường học, lớn lên siêu đẹp trai, học tập lại giỏi, rất nhiều nữ sinh mê anh.

(Đại Bàng: lão nương luôn nghĩ "Có thể nào là Lục Quỳnh sao!?" cho đến khi beta đến đây :)))

Chỉ có điều, đại soái này vào năm lớp mười một đã bị Tổng Nhiễm thu thập.

Những nữ sinh thích Lục Mộ Trầm, dĩ nhiên là rất không thích Tổng Nhiệm cướp đi nam thần của các cô.

Thôi Tiểu Hoa rất thích Lục Mộ Trầm, cho nên vừa thấy Tổng Nhiệm thì vô cùng khó chịu.

Đời này Tổng Nhiệm hận nhất là người khác máng cô đê tiện.

Nghe được mấy chữ cuối cùng của Thôi Tiểu Hoa, con mắt nhìn cô ta chăm chăm, khẽ híp lại.

Đột nhiên đứng lên, thuận tay xách theo chai rượu ở bàn bên cạnh, cầm trong lòng bàn tay đánh giá, khóe miệng câu dẫn phát ra tia cười lạnh.

Mang theo cái chai bước về phía Thôi Tiểu Hoa.

Chân phải nhấc lên, giẫm trên ghế, cười liếc mắt nhìn Thôi Tiểu Hoa, "Em gái nhỏ, lá gan em lớn thật đó, dám máng chị?"

Thôi Tiểu Hoa mắt nhìn cái chai trong tay cô, trong lòng lập tức chột dạ, nhưng ngoài miệng vẫn không sợ hãi, "Máng... Máng chị khi nào? Vừa rồi không phải các người cũng máng A Trúc sao?"

Tổng Nhiệm cười giễu cợt, "Máng tôi thì có thể, chỉ là máng tôi sẽ phải trả giá rất lớn, biết cảm giác đầu nở hoa là gì không? Hôm nay có thể cho cô thử xem

Rõ ràng là lời nói tàn nhẫn, Tổng Nhiệm lại cười hì hì, cả người lẫn vật bộ dáng vô hại, vừa nói vừa giương cao chai rượu trong tay.

Giơ cao, sau đó thật mạnh hướng tới đầu Thôi Tiểu Hoa đập.

"A! Đừng!" Sự tình phát sinh quá đột ngột, Thôi Tiểu Hoa căn bản không kịp trốn, chỉ thét chói tai một tiếng, liền nhắm chặt mắt lại.

Tất cả mọi người trong tiệm cơm bị dọa sợ ngừng lại hít thở. Đại khái không nghĩ tới, nữ sinh lớn lên xinh đẹp như vậy, thế nhưng ra tay lại vô cùng lợi

hại.

Lúc chai rượu sắp rơi xuống đầu Thôi Tiểu Hoa, đột nhiên một bàn tay chắn ngang, đem tay đang cầm chai rượu nắm lại.

Tổng Nhiễm ngẩn người, ngẩng đầu thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở trước mặt, nhú mày nhìn cô.

Lục Mộ Trầm chau mày, chính là sắp nổi giận.

Tổng Nhiễm lập tức sợ hãi, thả cái chai, cười hi hi, "Anh yêu, sao anh lại tới đây?"

Lục Mộ Trầm lôi Tổng Nhiễm từ trong tiệm cơm ra ngoài, sắc mặt tối sầm lại suốt cả quãng đường đi. Chân anh dài, đi cực nhanh, Tổng Nhiễm bị anh dắt lấy, phải chạy theo mới kịp, "Anh đừng đi nhanh như thế! Lục Mộ Trầm, anh chậm một chút, em sắp ngã rồi!"

Nghe thấy sắp ngã, Lục Mộ Trầm mới dừng lại bước chân.

Quay đầu lại liền trừng mắt nhìn cô, khiển trách, "Tổng Nhiễm, vừa rồi anh không đến, em thật sự chuẩn bị đập hư đầu người ta đúng không? Thế nào? Lại muốn ngồi xổm ở cục cảnh sát?!"

Tổng Nhiễm kéo tay anh, ngược đầu, đôi mắt trông mong nhìn anh, "Lucca, em sai rồi."

"Lần trước đánh nhau ở quán bar, bị bắt tới đồn cảnh sát, lúc đó em nói với anh thế nào?"

Tổng Nhiễm mím môi, nhỏ giọng nhận sai. "Không bao giờ đánh nhau nữa."

"Bây giờ thì sao? Lại ngứa da?!" Lục Mộ Trầm đen mặt, mày đen giăng đầy.

Tổng Nhiễm sợ nhất là Lục Mộ Trầm nổi giận, vội vàng lắc đầu, "Vừa nãy cô gái kia mắng em, cô ta... em chỉ là muốn hù dọa cô ta một cái, không có

nghĩ đánh cô ta thật."

Con người Tống Nhiễm, lúc trước chưa ở cùng một chỗ với Lục Mộ Trầm, đặc biệt lẩn lộn, tính tình hỗn, ai nói cũng không nghe, muốn làm gì thì làm, mười đầu trâu cũng không kéo được, cùng Lục Mộ Trầm ở chung một chỗ, tính tình ôn hòa rất nhiều. Trên đời này, người duy nhất có thể chế ngự được cô, đại khái cũng chỉ có Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, nhú mày, "Cô ta mắng cái gì?"

"Mắng em dê tiện, mắng em hồ ly tinh câu dẫn anh."

Thái dương Lục Mộ Trầm giật giật, sắc mặt trong nháy mắt âm u, nhắc chân liền muốn quay trở lại.

Con người Lục Mộ Trầm đặc biệt săn sóc. Tống Nhiễm phạm sai lầm, anh có thể tự mình dạy dỗ, nhưng anh không cho phép người khác nói nửa câu không tốt về cô.

Tống Nhiễm thấy mặt Lục Mộ Trầm đen lại, là chuẩn bị nổi giận.

Lục Mộ Trầm nổi giận so với cô còn đáng sợ hơn.

Cô cùng lăm chỉ cầm chai rượu hù dọa đối phương một cái, Lục Mộ Trầm nổi giận so với giết người còn đáng sợ hơn.

Lần trước có tên lưu manh bắt nạt cô, Lục Mộ Trầm thiếu chút nữa là đánh chết người ta.

Lục Mộ Trầm là học sinh giỏi, Tống Nhiễm không muốn anh đi đánh nhau vì cô, vội vàng ngăn cản anh lại, "Đừng, Lục ca, coi như quên đi, dù sao cũng đã dọa sợ cô ta, chúng ta đi thôi, về lớp của anh đi? Không phải anh còn phải giảng đề cho em sao?"

Lục Mộ Trầm bất động, tức giận đến sôi máu, sôi cả ruột gan.

Tổng Nhiệm kéo cũng không nhúc nhích, dứt khoát nhón chân, nâng mặt anh, hôn môi anh một cái, "Lục ca, đừng nóng giận."

Lục Mộ Trầm bị nụ hôn của Tổng Nhiệm kéo về, ánh mắt nhìn chăm chú vào đôi môi căng mọng của Tổng Nhiệm, cổ họng anh căng lên, một giây sau liền ấn người lùi về đằng sau cây to, cúi đầu hôn.

Tổng Nhiệm nhắm mắt lại, ôm chặt lấy anh.

Hai người hôn triển miên, rất lâu cũng không buông ra.

Đúng lúc, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đi ăn cơm, từ xa nhìn thấy người anh họ học bá của anh ấn bạn gái lên thân cây.

Anh chắc chắn một tiếng, thầm nghĩ: Anh họ tôi lợi hại ghê.

Anh kéo cánh tay Chu Tương Tương, "Đi chậm một chút, nhìn sang bên kia kia."

Chu Tương Tương vốn là không muốn đi ăn với Phó Tranh, do cô đến căn tin quá muộn, cơm đã bán hết, đúng lúc gặp được Phó Tranh, bị anh dùng mọi cách kéo đi cho bằng được.

Trải qua chuyện buổi sáng, theo bản năng tận lực giữ một khoảng cách nhất định với anh.

Cô đi ở phía trước, đột nhiên bị Phó Tranh cầm lấy tay, cô trốn sang bên cạnh, quay đầu lại, "Làm sao?"

Phó Tranh chỉ dưới tàng cây, "Nhìn bên kia đi."

Chu Tương Tương không rõ chuyện gì, vô ý thức liền thuận theo hướng ngón tay anh nhìn sang.

Vừa nhìn thì giật mình.

Nam sinh kia... Không phải hạng nhất lớp mười hai, Lục Mộ Trầm sao?

Chu Tương Tương chỉ nhìn một cái, mặt liền nóng lên, dời ánh mắt đi cực nhanh.

Phó Tranh cười nhìn cô, giọng nói mê hoặc, "Biết thế nào là hôn môi chưa?"

Chu Tương Tương ngẩn người, liếc anh một cái cực nhanh, "Tôi...Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết!"

Chu Tương Tương nói xong đỏ mặt, chạy trốn.

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn xem chuyện xưa của Tống Nhiễm và Lục Mộ Trầm ——《 Ghẹo anh vào lòng 》, các bảo bối thích có thể đọc thử xem (*^ __ ^*)

Tiểu tỷ tỷ thích chọc ghẹo Tống Nhiễm VS nam thần học bá dục vọng chiếm hữu siêu lớn.

Một câu giới thiệu tóm tắt: Trêu chọc xong liền muốn chạy? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh như vậy, có tư cách gì thích Chu Tương Tương?

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Chu Trương Trương chạy ở phía trước, Phó Tranh chân dài, hai ba bước đã bắt kịp cô, cánh tay dài ôm lấy cổ cô. Chu Trương Trương ngẩng đầu, Phó Tranh rũ mắt xuống, cong môi cười, "Chạy cái gì? Tôi còn có thể ăn được cậu sao?"

Phó Tranh nhìn Chu Trương Trương, ánh mắt không dời, trong mắt đều là vui vẻ trêu chọc.

Phó Tranh lớn lên vô cùng đẹp mắt, Chu Trương Trương nhìn con mắt anh tỏa sáng, đột nhiên bối rối tim đập nhanh, phản xạ có điều kiện muốn đẩy Phó Tranh đang ôm cô ra, "Cậu buông tôi ra!"

Phó Tranh không buông, ôm cô chặt hơn, sự vui vẻ trong ánh mắt càng rõ hơn, thấp giọng nói: "Tôi không bỏ ra đâu."

Chu Trương Trương bỗng nhiên dừng lại, mặt lập tức đỏ lên, dùng sức đẩy anh, "Cậu đừng làm loạn nữa!"

Chu Trương Trương vừa giận vừa xấu hổ, mặt ngẹn đến đỏ bừng, Phó Tranh nhìn thấy cười rộ lên, dùng sức xoa đầu cô, "Chu Trương Trương, cậu cứ việc cậu dẫn tôi đi, đến ngày nào đó tôi không nhìn được thật sự sẽ ăn cậu."

Tiểu nha đầu này tức giận lại có thể cậu dẫn người khác như thế.

Chu Trương Trương trong lòng giật mình, mặt càng ngày càng đỏ.

Cô nghiêng mặt qua, ấp úng nói: "Cậu... Cậu đừng có nói bậy."

Phó Tranh cười rộ lên, "Không có nói bậy."

Thật sự muốn ăn cô.

Mấy người anh em đi phía sau.

Lục Quýnh thấy Phó Tranh ôm nữ thần của cậu, tức tối nghĩ rằng, "Cuộc đời này của lão tử chưa từng thấy cậu ấy cười phóng túng đến như thế!"

....

Chu Tương Tương hao phí sức lực cũng không thoát khỏi Phó Tranh, mệt mỏi không chịu được, dứt khoát cam chịu số phận.

Trong lòng tức giận nghĩ —— Là ai đã nói ở trường học sẽ làm bộ coi như không quen biết cô? Tại sao cô lại cảm thấy, người này giống như sợ người khác không biết rõ hai người bọn họ có quen biết.

Phó Tranh là hot boy, đi đến chỗ nào đều trở thành đối tượng bị chú ý.

Cả một đường đi, Chu Tương Tương cảm giác mình đã thành cái cây, trên đường vô số nữ sinh đem ánh mắt đóng đinh trên người cô.

Cái tên này, rõ ràng là đang cố ý gây thù hằn cho cô mà!

Đi thêm mấy phút, Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương đến chỗ Tổng Nhiệm vừa mới ăn cơm.

Vừa mới bước vào, có nữ sinh đẩy Đường Hân Trúc một cái, hạ thấp giọng nhắc nhở, "A Trúc, Phó Tranh tới."

Đường Hân Trúc ngăn ra, quay đầu lại, liền thấy Phó Tranh ôm vai Chu Tương Tương đi tới.

"Phó Tranh ——" Đường Hân Trúc theo bản năng đứng lên, gọi anh.

Ánh mắt rơi trên người Chu Tương Tương, lạnh buốt thấu xương.

Chu Tương Tương nhìn cô ta, nhớ đến cái tát lúc sáng, vô ý thức muốn tách ra.

Phó Tranh ôm cô không buông, lấy một loại tư thế cực kỳ bá đạo che chở cô.

Hai mắt bén nhọn liếc Đường Hân Trúc một cái, không nói gì.

Một tay ôm lấy Chu Tương Tương, một tay lười biếng bỏ vào trong túi quần.

Ánh mắt quét một vòng trong tiệm, khẽ nhếch cằm, nói với Chu Tương Tương, "Đi qua bên kia ngồi."

Nói xong liền trực tiếp vòng qua Đường Hân Trúc, ôm Chu Tương Tương đi qua.

Đường Hân Trúc cứng đờ người đứng ở đó, mặt trắng như tờ giấy.

Lúc Lục Quýnh đi ngang qua cô ta, khẽ thở dài.

Phó Tranh chọn một cái bàn lớn có thể ngồi bảy tám người.

Anh và Chu Tương Tương, Lục Quýnh, Lâm Khê, Thẩm Nhất, năm người ngồi, chỗ còn rất rộng.

Chỉ là, rõ ràng chỗ còn rộng như vậy, Phó Tranh lại cứ muốn cùng Chu Tương Tương ngồi chen chúc nhau.

Chu Tương Tương bị anh chen lấn sắp dán lên trên vách tường, không thể nhịn được nữa, "Phó Tranh, cậu ngồi xa ra một chút được không?"

Phó Tranh mặt không chút thay đổi, "Không được!"

Nha đầu này dám ghét bỏ anh?

Lâm Khê bật cười khúc khích, "Chị dâu đang thẹn thùng à? Cứ coi chúng em như không khí là được."

Chu Tương Tương trừng lớn đôi mắt, "Cậu... Cậu đừng kêu bấy bạ..."

Chu Tương Tương mắc cỡ nóng mặt, những người bạn của Phó Tranh đều là những người thế nào vậy?

Phó Tranh không phản bác, khéo miệng câu dẫn tươi cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Chu Tương Tương, trong lòng thích thú lạ kì.

Đường Hân Trúc quay đầu lại, thấy Phó Tranh và Chu Tương Tương ngồi gần sát, trái tim đau nhức như bị người đâm một đao.

Cô ta cắn chặt môi, ánh mắt tràn đầy căm ghét nhìn Chu Tương Tương.

Cô ta và Phó Tranh có hôn ước từ nhỏ, anh là vị hôn phu của cô ta, nhưng bây giờ ở trước mặt cô ta cùng một chỗ với cô gái khác, thế này thì cô ta còn mặt mũi nào mà nhìn người khác chứ?

Đường Hân Trúc bấu chặt lòng bàn tay, không thể nhìn được nữa, đi tới, "Phó Tranh, cậu đi ra đây chúng ta nói chuyện một chút."

Phó Tranh dựa lưng trên vách tường, ngắm nghía bật lửa trong tay, nghe vậy, lười biếng nâng mí mắt, miễn cưỡng nói: "Tôi với cô rất quen thuộc sao? Tại sao tôi phải nói chuyện với cô?"

Anh hoàn toàn không để Đường Hân Trúc vào mắt.

Đường Hân Trúc không nghĩ tới anh có thể trả lời cô ta như vậy, trong lúc nhất thời hết sức khó xử, khuôn mặt đỏ bừng.

Nhưng cô ta vẫn không đi, đôi mắt nhìn Phó Tranh, "Được, cậu không ra, vậy chúng ta ở chỗ này nói!"

Hôm nay cô ta nhất định phải nói rõ ràng, Đường Hân Trúc cô là vị hôn thê của Phó Tranh, tất cả mọi người không thể nhúng chàm anh!

Cô ta nói xong, chuẩn bị ngồi xuống chỗ bên cạnh Phó Tranh.

Phó Tranh lạnh mặt liếc cô ta một cái, đột nhiên, duỗi đôi chân dài trực tiếp đá văng ghế trước mặt Đường Hân Trúc ra.

Đường Hân Trúc thiếu chút nữa ngồi xuống, nghe thấy một tiếng "Ầm" vang lên, cô ta bị dọa sợ sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, vội vàng đỡ cái bàn để đứng vững, "Phó... Phó Tranh, cậu có ý gì?"

Mắt Phó Tranh lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô ta, "Ai cho cô cái tư cách ngồi bên cạnh tôi?"

"Cậu..."

"Cút!"

Đường Hân Trúc khóc chạy đi.

Hai bên trái phải nhìn, Lục Quỳnh nhìn không được nói một câu, "Ca, dù gì Đường Hân Trúc cũng chơi với chúng ta từ nhỏ đến lớn, anh đối xử như vậy với cô ấy, trong lòng cô ấy sẽ thương tâm lắm."

Phó Tranh lạnh mặt nhìn cậu một cái, nói: "Cô ta thương tâm, liên quan cái rắm tới lão tử!"

"..."

Nói xong liền nhìn về phía Chu Tương Tương, nói: "Nhìn thấy không? Lần sau có người muốn bắt nạt cậu, cứ kiên cường như vậy, có tôi ở đây, cậu cái gì cũng đừng sợ."

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh. Cô biết rõ, đột nhiên anh đối xử với Đường Hân Trúc như thế là do trả thù cho cô.

Anh nói câu "Có tôi ở đây", hình ảnh ấm áp vậy bỗng xâm nhập vào trong tim cô.

Dường như tất cả ủy khuất đều tan thành mây khói.

Cô nhìn anh, cong môi nở nụ cười, "Cảm ơn cậu, Phó Tranh."

Phó Tranh cong cong môi, sờ đầu cô, "Ngốc chết đi được."

Anh mắng cô ngốc, nhưng khi nhìn ánh mắt của cô, ôn nhu tựa như nước.

...

Sân thượng trường học.

Từ quán cơm trở về, Đường Hân Trúc luôn khóc. Trong cuộc đời của cô ta chưa từng bị mất mặt như hôm nay.

Cô ta đường đường là đại tiểu thư Đường gia, từ nhỏ đến lớn, ai mà không nâng niu nuông chiều cô ta? Chỉ có Phó Tranh, chỉ có Phó Tranh dám đối xử với cô ta như vậy!

Mấy nữ sinh càng không ngừng an ủi cô ta, Đường Hân Trúc vẫn khóc, vừa khóc vừa kể khổ, "Cuộc đời này của tôi chưa bao giờ mất mát như hôm nay, cậu ấy dựa cái gì? Không phải là ý vào tôi thích cậu ấy sao?! Bằng không, sao cậu ấy có thể tổn thương được tôi?"

"Tớ thấy, Phó Tranh chính là bị con hồ ly tinh Chu Tương Tương mê hoặc rồi! Trước kia cậu ấy đâu có đối xử với cậu như vậy? Thế nào mà tiếp xúc với Chu Tương Tương, lại đột nhiên đối với cậu thái độ ác liệt chứ? Tớ thấy, chắc chắn là do con hồ ly tinh Chu Tương Tương dạy cậu ấy làm vậy!" Thôi Tiểu Hoa chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, tức giận bất bình.

Cô ta vừa nói ra lời này, mấy nữ sinh khác lập tức bắt đầu phụ họa, "Đúng đúng, chính là Chu Tương Tương! Khẳng định là cô ta! Bình thường xem ra là con người đài hoàng điềm đạm nho nhã, không nghĩ tới thế nhưng lại là loại người thủ đoạn như vậy!"

"Mất Phó Tranh có phải hay không bị mù? A Trúc của chúng ta xinh đẹp như vậy mà không cần, lại đi thích Chu Tương Tương, không phải chỉ là học giỏi thôi sao? Có gì hay chứ?!"

Mọi người bầy miệng tám lời nói, không chỉ không thể an ủi được Đường Hân Trúc, ngược lại làm lòng hận thù trong cô ta tăng thêm, chắc chắn là Chu Tương Tương đã nói những gì trước mặt Phó Tranh rồi.

Cô ta nghiến răng thề, "Tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!"

Nhục nhả ngày hôm nay, cô ta nhất định phải để cho Chu Tương Tương cũng nếm thử!

.....

Tiết tự học cuối của buổi tối, học sinh tự mình học tập.

Chu Tương Tương đang làm bài thi Tiếng anh.

Quạt trên đỉnh đầu thổi vù vù nhưng vẫn không xua tan được hơi nóng trong không khí.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh khổ sở nói liên tục, "Tại sao hôm nay lại khó chịu như vậy chứ, nóng đến nổi tớ một chữ cũng không học vào."

Sau lưng một bạn học nam nói: "Dự báo thời tiết nói, đêm nay có mưa lớn."

Hạ Hoan Hoan quay đầu lại, "Thật sao? Khó trách lại nóng như vậy."

Chu Trương Trương ngồi đằng trước nghe vậy, cũng không nhìn được quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi, "Có sét đánh không?"

"Khẳng định là có, mùa hè mưa to, sấm sét không chỉ đánh một lần mà có thể sẽ đánh nhiều lần."

Chu Trương Trương mím môi, yên lặng quay đầu đi.

Hạ Hoan Hoan ở dưới bàn đá nam sinh kia một cái, trừng mắt nói: "Cậu làm Trương Trương sợ rồi đó, không biết là cậu ấy sợ sét đánh à?"

"...Làm sao mà tôi biết được."

Hạ Hoan Hoan quay đầu nói với Chu Trương Trương: "Trương Trương, ba mẹ cậu trở về chưa? Không thì buổi tối qua nhà tớ ngủ đi?"

Hạ Hoan Hoan biết rõ Chu Trương Trương sợ sét đánh, có hồi khi đi học, bên ngoài đột nhiên sấm chớp dưng dưng, cô bị dọa sợ ngồi trên ghế toàn thân phát run.

Chu Trương Trương lắc đầu, "Không... Không có việc gì, tớ đang ở nhà bạn."

Chu Trương Trương không có nói cho Hạ Hoan Hoan biết chuyện mình đang ở nhà Phó Tranh.

Hạ Hoan Hoan ngáy ngẩn cả người, tò mò hỏi: "Ồ nhà bạn? Bạn kia của cậu là ai?"

"Là... là một người bạn..." Chu Trương Trương ấp úng không dám nói.

Hạ Hoan Hoan cảm thấy có chút kỳ quái, đang muốn hỏi tiếp đột nhiên nghe thấy nữ sinh bên cạnh đề thấp giọng nói, "Trời ơi, Phó Tranh lại tới!"

"Chắc lại đến tìm Chu Trương Trương hả?"

"Chu Trương Trương, Phó Tranh tìm cậu." Nữ sinh kia đột nhiên nghiêng đầu, cách lối đi kìm nén bức bối nhỏ giọng kêu Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương và Hạ Hoan Hoan đều ngẩn người một chút, cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phó Tranh đeo cặp sách, tay cầm trong túi quần, thân thể lười biếng tựa vào lan can hành lang.

Thấy Chu Trương Trương nhìn sang, khóe miệng cậu dẫn cười nhìn cô.

Đôi mắt Phó Tranh tựa như phóng điện, Chu Trương Trương vừa nhìn anh, không hiểu sao tim bất giác đập nhanh.

Cô đỏ mặt thật nhanh quay đầu đi.

Trái tim hoảng hốt cầm bút lên tiếp tục làm bài nhằm che giấu tình cảm không rõ đang sinh ra trong lòng mình.

Đầu óc vẫn như cũ không ngừng hiện lên khuôn mặt, lời nói, hành động vô cùng đẹp trai của Phó Tranh, còn có đôi mắt cười như phóng điện.

Chu Trương Trương nắm chặt cây bút, trong lòng bi thương: Thật là muốn chết mà.

Hạ Hoan Hoan đột nhiên cầm lấy cánh tay Chu Trương Trương, phùng mang tròn mắt nói: "Giỏi lắm Chu Trương Trương, cô gái nhỏ này cũng giấu kỹ thật đó. Cậu và Phó Tranh, thế nhưng ở chung một nhà???"

Này rõ ràng là tiết tấu chờ tan học!

Chu Trương Trương giật mình, vội vàng che miệng Hạ Hoan Hoan, bối rối nhìn xung quanh, phát hiện không có người nghe thấy mới nhẹ nhàng thở phào, thấp giọng nói: "Cậu nhỏ giọng một chút."

Hạ Hoan Hoan mặt đầy khiếp sợ, "Mẹ nó, các cậu thật sự ở chung? Mẹ nó, tốc độ này cũng quá nhanh rồi!"

Chu Trương Trương mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng có nói bậy, bởi vì ba tớ và ba cậu ấy là bạn bè, mới tạm thời ở nhờ nhà cậu ấy."

"Ở nhờ?" Đôi mắt Hạ Hoan Hoan sáng lên, vẻ mặt mập mờ nói: "Tớ có thể thấy được ánh mắt Phó Tranh nhìn cậu không đơn thuần."

"Làm... Làm gì có..." Chu Trương Trương bất giác nhớ lại ánh mắt Phó Tranh nhìn cô, quả thật... không bình thường.

Ôn nhu, lại câu dẫn người.

Trong lòng cô hốt hoảng, vô ý thức che ngực.

Hạ Hoan Hoan cười tủm tỉm, nói: "Không phải trong tiểu thuyết đều viết, nữ chính ở nhờ nhà nam chính, ở ở liền ở trên một cái giường."

Chu Trương Trương che miệng cô nàng lại, "Cậu... Cậu đừng có nói lung tung! Tớ không có như vậy!"

Hạ Hoan Hoan cười khúc khích, "Ai da, tớ chỉ đùa một chút thôi, nhìn cậu bị dọa sợ kia."

Chu Trương Trương xấu hổ.

Đây là cái kiểu đùa gì vậy?

Làm sao mà cô có thể ở trên giường Phó Tranh được?

Vừa hết giờ học, Chu Trương Trương lập tức thu dọn đồ đạc.

"Đúng là con gái khi yêu đương rồi quả nhiên thay đổi không còn giống như trước nữa." Đột nhiên, hàng trước có nam sinh trêu ghẹo Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương ngẩn người, mới phát hiện cả lớp chỉ có mình cô không kịp chờ đợi thu dọn đồ đạc.

Chu Trương Trương học lớp chọn, trong lớp đều là học bá, bình thường cho dù là tan học, mọi người đều tự giác đều ở lại học thêm nửa giờ.

Chu Trương Trương bình thường cũng đều như vậy, chỉ có điều kể từ khi đến ở nhà Phó Tranh, vì cô và anh cùng nhau ngồi xe trở về, mấy ngày đều không có ở lại học tiếp.

Nam sinh kia lời vừa ra khỏi miệng, bạn học cùng lớp đều nhìn về phía cô.

Chu Trương Trương có chút quần bách, lại lười phải giải thích, dứt khoát lo thu dọn đồ đạc, mang theo túi sách vội đầu chạy ra ngoài.

Phó Tranh tựa vào lan can, thấy Chu Trương Trương đi ra, nghiêng đầu hỏi cô, "Chu Trương Trương, lớp chọn các cậu có phải có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân không? Tan học cũng không biết về nhà?"

Chu Trương Trương đi tới, đáp: "Cậu cho rằng ai cũng như cậu? Bọn họ đều là người có ước mơ."

Hai người vừa nói vừa sánh vai đi xuống dưới lầu.

Phó Tranh nghe thấy lập tức không vui, "Cậu nói lời này tôi liền không thích nghe, bọn họ có ước mơ chẳng lẽ Phó Tranh tôi không có?"

Chu Tương Tương ngăn người, nhất thời có chút tự trách, vội nói: "Tôi không có ý này, tôi..."

"Thôi thôi thôi, tôi không trách cậu, cậu đừng tự trách." Phó Tranh vừa thấy cô lộ ra vẻ tự trách liền đau lòng, lại nói: "Thật ra thì cậu nói cũng không có sai, loại người như tôi đúng là không có ước mơ gì."

Không có nghĩ tới học tập thật tốt, cũng không nghĩ tới sẽ thi đại học gì, cũng không biết tương lai muốn trở thành hạng người gì.

Mặc dù Phó Tranh tự giấu, nhưng Chu Tương Tương biết mình lỡ lời, trong lúc nhất thời không biết phải đền bù như thế nào.

Cô không cố ý nói lời nói tổn thương anh.

Cô nhìn anh, nhẹ nhàng kéo tay anh, trong bóng tối đôi mắt như phát sáng, "Phó Tranh, tôi cảm thấy cậu rất tốt."

Phó Tranh nghe vậy, cười khẽ một tiếng, hỏi: "Tôi tốt chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng tốt."

Giọng nói mềm mại, khiến cho trái tim Phó Tranh ngọt lịm.

Chỗ nào cũng tốt.

Xuy. Phó Tranh cười, tâm tình vô cùng tốt.

Đi xuống lầu, bước về phía cửa trường học.

Phó Tranh đột nhiên hỏi Chu Trương Trương, "Chu Trương Trương, còn cậu thì sao? Cậu có ước mơ không?"

Chu Trương Trương gật đầu "Có chứ."

"Về sau cậu muốn thi trường đại học gì?"

Chu Trương Trương nghĩ một lát, nói: "Thanh Hoa."

Phó Tranh ngẩn người, thật lâu cũng không nói thêm câu nào.

Anh biết rõ Chu Trương Trương học rất giỏi, có thể là do lần đầu tiên nghe chính miệng cô nói, trong lòng vẫn có chút cảm giác hoảng hốt.

Cảm thấy được, cô gái anh thích đặc biệt ưu tú. Cùng một đôi với cô, lập tức cảm giác mình đặc biệt mất mặt.

Thật ra thì anh như vậy, có tư cách gì thích Chu Trương Trương?

Tác giả có lời muốn nói:

Cầu bình luận a! Muốn hoa hoa, muốn các thiên sứ moah moah ^3^ a a a

Bạn đang đọc truyện *Sùng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cậu... đừng sát lại gần tôi như thế

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Từ trường học đi ra, thời tiết nóng gay gắt.

Chu Tương Tương sợ đang trên đường thì sét đánh, đi rất nhanh.

Phó Tranh vốn còn muốn cùng cô chậm rãi tản bộ, đi dưới trăng hàn huyền một chút về lý tưởng nhân sinh, kết quả nha đầu kia chỉ lo vui đầu, một lát sau đã bỏ xa anh.

Phó Tranh nổi cáu, hai ba bước đuổi theo, kéo lấy cánh tay Chu Tương Tương, trừng mắt nhìn cô nói: "*Cậu chân ngắn chạy nhanh như vậy làm cái gì?!*"

Chu Tương Tương sững sờ, "*Cậu... Sao cậu lại mắng tôi?*"

"Không có mắng, chỉ nói sự thật mà thôi."

"Cậu..." Chu Tương Tương trừng mắt nhìn anh, giận đến nỗi ngực khó chịu. Người này không thể cho cô thoải mái một chút được à.

"Phó Tranh, cậu phiền muốn chết!" Chu Tương Tương vừa mắng vừa nhin không được, hung hăng đập anh một cước.

Phó Tranh đeo giày chơi bóng màu trắng trong nháy mắt in xuống đất giày đen, lập tức kêu la, "*Nè nè, Chu Tương Tương, giày mới đó!"*

Chu Tương Tương mím môi, mắng anh, "*Đáng đời!"*

"Không được, về nhà cậu phải giặt sạch cho tôi."

"Cậu nghĩ hay nhi?" Chu Tương Tương tức giận trừng mắt nhìn anh.

Ai thêm giặt giày thói của cậu!

Chu Tương Tương kỳ thật cũng không tính quá thấp, cao 1m62, đối với người phương nam coi như là vóc dáng trung bình. Chỉ là Phó Tranh quá cao, cô đứng bên cạnh anh chỉ cao tới ngực của anh.

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương tức giận đến đỏ mặt, nhin không được cười, tay phải ôm lấy bả vai cô, cười nói: "*Nha đầu này, mới bị chọc có xú đã tức giận như vậy? Chân ngắn thì sao chứ? Tôi thì thích chân ngắn nha, cậu không biết người cao thì xui xẻo sao? Chính là dạng như chúng tôi."*

Phó Tranh nhướn mày, trong mắt vui vẻ, đặc biệt ái muội.

Anh khẽ cúi người, tiến đến gần Chu Tương Tương.

Trong nháy mắt hô hấp ầm ập phả lên hai gò má Chu Tương Tương, nóng đến nỗi làm tim cô run lên, tim bỗng dưng đập nhanh...

Cô bối rối quay đầu đi, tim đập nhanh đến không thể tự đề nén, "*Cậu... Cậu đừng dựa vào tôi gần như thế..."*

Bộ dạng Chu Tương Tương hoảng loạn, bị Phó Tranh nhìn ở trong mắt.

Ánh mắt càng hiện rõ sự thích thú, khóe miệng cong đến mức muốn dạt luôn khỏi phạm vi khuôn mặt anh tuấn, "*Cậu căng thẳng cái gì? Sợ tôi ảncậu?"*

Thân thể anh nghiêng về phía trước, dựa vào Chu Tương Tương cực kỳ gần, dường như chỉ một giây sau, môi sẽ chạm vào môi Chu Tương Tương...

"A! Cậu... Cậu đừng có sát lại như thế!" Lúc môi Phó Tranh sắp dán lên môi Chu Tương Tương, Chu Tương Tương bị hù dọa thét chói tai một tiếng, đẩy mạnh Phó Tranh ra, giống như con thỏ chạy thật nhanh về phía trước.

Phó Tranh nhìn bóng dáng Chu Tương Tương chạy trốn chết, cười giễu cợt

Nha đầu nhỏ này, tại sao lại đơn thuần như vậy?

Phó Tranh và Chu Tương Tương vừa mới thân mật, đúng lúc bị Đường Hân Trúc mới vừa từ trường học đi ra bắt gặp.

Thôi Tiểu Hoa vì Đường Hân Trúc bất bình, nói: "*Chu Tương Tương này thật đúng là dầu muối không thấm, ban ngày đã cảnh cáo cô ta như vậy, lại còn dám đi gần Phó Tranh như thế!*"

Bên cạnh một nữ sinh nói: "*Da mặt dày, đánh thôi không đủ!*"

Đường Hân Trúc con mắt sít sao nhìn chằm chằm Phó Tranh và Chu Tương Tương cãi nhau âm ỉ, mỗi muốn cắn nát.

Cho đến khi hình ảnh hai người bọn họ biến mất không thấy, mới thu hồi ánh mắt.

Nghe thấy Thôi Tiểu Hoa nói: "*A trúc, ngày mai chúng ta giáo huấn cô ta một cái đi! Đối phó loại da mặt dày này, nhất định phải dạy dỗ cô ta nhiều vào, để cho cô ta sợ thì không dám nữa!*"

Đường Hân Trúc cười lạnh, nói: "*Tôi cũng muốn dạy dỗ cô ta, chỉ là tôi giáo huấn cô ta thì Phó Tranh sẽ không bỏ qua cho tôi.*"

Cô ta cùng lắm chỉ đánh Chu Tương Tương một bàn tay, anh đã phần nộ chạy tới phòng học cô ta, trước mặt giáo viên và tất cả bạn học, ném bàn học của cô ta, một nửa thể diện cũng không giữ cho cô ta.

Nếu cô ta lại giáo huấn Chu Tương Tương, không biết anh sẽ làm ra chuyện gì với cô ta nữa?

Trong lòng rối bời, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào.

Tâm trạng bực bội, Thôi Tiểu Hoa bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng kéo cô ta một cái, nói nhỏ mang theo vài phần sợ hãi, "*A trúc, Long ca đến.*"

Đường Hân Trúc khẽ ngẩn người một chút, ngẩng đầu liền nhìn theo ánh mắt Thôi Tiểu Hoa nhìn sang.

Khi nhìn thấy người kia, Đường Hân Trúc lập tức liền cau chặt lông mày.

Chỉ thấy một gã mặc áo ba lỗ màu đen, quần jean, trên cánh tay xăm một con rồng đang đi tới chỗ cô ta.

Người đàn ông thân hình vạm vỡ, dáng dấp hung thần ác sát*, trên cổ còn đeo dây chuyền vàng bọc lộ khí chất hung dữ.

(hung thần ác sát: Người đặc biệt hung ác.)

Trong tay cầm một bó hoa, sau lưng còn có vài người em trai đi theo.

Long Tam thấy nữ nhân muốn đi, bước nhanh tới, ngăn cản trước mặt Đường Hân Trúc, vuốt cằm, mặt mũi tràn đầy dâm tà cười, "*Công chúa nhỏ của anh, tại sao vừa gặp Long ca đã bỏ chạy rồi? Long ca còn có thể ăn em được sao?*"

Vừa nói, miệng lộ ra đầy răng vàng, Đường Hân Trúc quét mắt nhìn anh ta một cái, thiếu chút nữa phun ra.

Long Tam này là xã hội đen, lớn lên rất dữ dằn lại xấu, theo đuổi Đường Hân Trúc được một thời gian, như con cóc, đáng vẻ lưu manh vô cùng bản thủ, vô cùng chán ghét.

Đường Hân Trúc chán ghét cực kỳ, căn bản không có ý định để ý đến anh ta, hất cằm, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Long Tam hơi híp mắt, kéo cánh tay cô ta lại, hung dữ quát: "*Nha đầu chết tiệt! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Lão tử theo đuổi cô cả mấy tháng, con mẹ nó cô lại dùng thái độ này với lão tử?!*"

"*Buông ra! Anh không buông, tôi báo cảnh sát!*" Đường Hân Trúc dùng sức giãy giụa, bên cạnh vài cái bạn học nữ thấy thế cũng vội vàng đi lên hỗ trợ.

Nhưng mà, còn chưa có tới gần, đã bị mấy người đàn em lâu la ngăn cản.

Cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi, thấy nhiều đàn ông cánh tay xăm rồng xăm phượng như vậy liền bị hù dọa tại chỗ, không dám đi giúp Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc chỉ cảm thấy cánh tay bị tím đau, cô ta cắn chặt hàm răng, trừng mắt với Long Tam, "*Rốt cuộc anh muốn cái gì?!*"

Long Tam đáp: "*Không muốn cái gì, Long ca chỉ muốn mời em ăn một bữa cơm, được không?*"

Đường Hân Trúc cắn răng không lên tiếng.

Nói là ăn cơm, quý biết rõ chuyện gì sẽ phát sinh!

Không phải anh trai nói là tối nay tới đón cô ta tan học sao? Tại sao còn chưa tới?

Đường Hân Trúc có chút sợ hãi, Long Tam dẫn theo nhiều người như vậy, nếu cô ta không đồng ý, chỉ sợ anh ta sẽ cứng rắn bắt ép cô ta.

Đường Hân Trúc càng không ngừng hướng trên đường cái nhìn quanh, liều mạng tìm kiếm xe của anh trai.

Nhưng mà về mặt rõ ràng tìm người của cô ta, trong nháy mắt bị Long Tam nhìn thấu, phần nộ quát: "*Cô đã rượu mời không uống lại uống rượu phạt, đừng nói tại sao Long ca không biết thương hương tiếc ngọc!*"

Cô gái này anh ta theo đuổi hơn ba tháng, đêm nay không có được thì không thể!

Long Tam nháy mắt với đàn em, ý bảo mạng Đường Hân Trúc đi.

Đường Hân Trúc thấy thế, theo bản năng muốn hô cứu mạng. Dù sao thì đây vẫn là cửa trường học, không thể để những tên côn đồ này làm loạn.

Nhưng ngay lúc cô ta chuẩn bị mở miệng, trong đầu đột nhiên chọt lóe qua một cái ý tưởng...

"Chờ một chút!" Đường Hân Trúc đột nhiên hô to, Long Tam hí hí mắt, "*Như thế nào? Nghĩ thông suốt?*"

Đường Hân Trúc gạt đầu, cố gắng kéo ra khuôn mặt tươi cười, "*Long ca, không phải là ăn bữa cơm sao, này có cái gì? Bất quá, tôi có cái thỉnh cầu...*"

"*Thông suốt! Còn dám cùng Long ca nói điều kiện à.*" Long Tam hai tay vòng ngực, liếc nhìn Đường Hân Trúc, "*Nói đi.*"

Đường Hân Trúc do dự một chút, nắm thật chặt ngón tay, nhìn anh ta nói: "*Tôi nhờ ngài giúp tôi dạy dỗ một người, được chứ?*"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Vừa tới nhà, bên ngoài đột nhiên sấm đánh ầm trời, Chu Tương Tương bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, giày cũng không kịp đổi, chạy nhanh lên lầu.

Phó Tranh ngăn người, "*Chu Tương Tương, cậu còn chưa thay giày!*"

Chu Tương Tương đang sợ làm sao còn quan tâm được nhiều như vậy, chạy về phòng, đem cửa phòng đóng mạnh, quần áo cũng không thay, cả người chui tọt vào bên trong chăn, vội vàng nắm lấy chăn mền, trốn ở bên trong run lẩy bẩy.

Bên ngoài tiếng sấm từng trận, "Ầm ầm", cả bầu trời dường như muốn sập xuống.

Từ nhỏ Chu Tương Tương đã sợ sét đánh, tim đập nhanh không ngừng, cảm giác hô hấp muốn dừng lại.

Vốn cho là trận mưa lớn sẽ không kéo dài quá lâu, thật không nghĩ đến, trận mưa này xối xả vô cùng mạnh mẽ, khuya khoắt, tiếng sấm vẫn như cũ ầm ầm rung động.

Chu Tương Tương trốn ở trong chăn hơn hai giờ, có chút muốn đi nhà vệ sinh.

Cô cắn răng, lấy dũng khí ló đầu từ trong chăn mền lộ ra một chút.

Trước hết lộ ra, chính là con mắt, đen như mực, hòa làm một với bóng đêm.

Nhưng mà đôi mắt vừa lộ ra, chỉ thấy một đạo tia chớp "Rầm" một cái, đánh vào trên cửa sổ, tiếp theo lại thêm một đạo sấm vang lên.

"A!" Chu Tương Tương sợ hãi kêu lên, đầu nhét lại vào trong chăn.

Toàn thân phát run.

Nửa đêm một giờ.

Phó Tranh ngồi ở trước bàn học, bực bội cắn đầu bút, "*F*ck! Mẹ nó cái này giải như thế nào?!*"

Nhìn bài tập Toán cả đêm, cảm đề mãi vẫn nghĩ không ra.

"*Đồ chơi này học thì có ích cọng lông gì?!*" Phó Tranh tức giận chầm chọc, mặt đen lại kéo bài thi giống như phát tiết vo thành cục.

Chuẩn bị ném vào thùng rác, bỗng dừng lại, trong đầu đột nhiên vang vọng hai chữ Chu Tương Tương nói, "*Thanh Hoa.*"

Mấy chữ như vậy, từ trong miệng Chu Tương Tương nói ra, nhẹ nhàng, giống như không cần tốn nhiều sức.

Có lẽ cô rất chắc chắn.

Nghĩ đến điều này, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác bất lực vô cùng.

Kém quá xa.

Anh chấp nhận số phận, một lần nữa mở bài thi ra, cầm lấy bút viết công thức tính toán lên giấy nháp nửa ngày, nhưng mọi thứ vẫn như cũ không ra được đáp án chính xác.

"*Mẹ kiếp!*"

Đột nhiên Phó Tranh đứng bật dậy, cầm lấy bài thi, bước ra khỏi phòng ngủ.

Đi đến cửa phòng ngủ Chu Tương Tương, đá cửa, "*Chu Tương Tương, cậu ngủ chưa?*"

Trong phòng không có tiếng trả lời.

Phó Tranh chau mày, đưa tay gõ, "*Chu Tương Tương, cậu ngủ chưa? Tôi hỏi cậu cái đề.*"

Vẫn không có đáp lại.

Phó Tranh cúi đầu xuống, xuyên thấu qua khe cửa, phát hiện bên trong tối đen, không có sáng đèn.

Chắc là ngủ rồi.

Anh bực bội gãi gãi đầu, "*Tiểu nha đầu này bình thường không phải là ngủ rất muộn sao?*"

Có nhiều lần anh nửa đêm xuống lầu uống nước, nhìn theo khe hở cửa phòng thấy bên trong vẫn sáng đèn.

Còn tưởng rằng mỗi đêm cô đều ngủ trễ.

Phó Tranh ngượng ngùng, cầm lấy bài thi, chán nản chuẩn bị trở về phòng.

Nhưng mà trong nháy mắt anh xoay người, đột nhiên nghe thấy trong phòng Chu Tương Tương hình như có giọng nức nở nhỏ nghẹn ngào.

Phó Tranh ngẩn ra, bước chân đột nhiên dừng lại.

Anh quay đầu lại, con mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa, cố gắng nghe lại cẩn thận một chút.

Bên trong phòng im lặng yên tĩnh, anh nín thở, tập trung sự chú ý lắng nghe bên trong.

Còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, nhưng mà cẩn thận nghe lại, bên trong quả thật có tiếng khóc đứt quãng.

Là tiếng của Chu Tương Tương.

Phó Tranh đồng tử co rút lại, dùng sức gõ cửa, "*Chu Tương Tương, cậu sao vậy? Mở cửa nhanh! Chu Tương Tương!*"

Nghe thấy tiếng khóc của Chu Tương Tương, Phó Tranh hoảng hốt không thôi. Theo bản năng anh vịn tay cầm, nhưng cửa phòng đã bị bên trong khóa lại.

"*Chu Tương Tương! Mở cửa! Chu Tương Tương!*" Phó Tranh đập nửa ngày, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng biến mất.

Phó Tranh cực kỳ lo lắng, trước đây chưa từng sợ hãi như vậy.

Anh quay đầu lại thật nhanh, chạy đi tìm cái chìa khóa.

Tìm được cái chìa khóa, lại chạy nhanh về.

Cắm chìa khóa vào ổ, "Két" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Trong phòng tối om, ngoài cửa sổ sấm sét vang dội.

Tia chớp chiếu sáng vào trong phòng, Phó Tranh liếc mắt liền nhìn thấy một bóng người cuộn mình trên giường.

Ngực anh co rút lại, lập tức mở đèn.

Căn phòng đột nhiên sáng sủa, hiện lên bóng người cuộn mình trên giường càng thêm rõ ràng.

Giày Chu Tương Tương cời ở bên giường, trên giường, người trốn trong chăn mềm cao đang lạnh run, có lẽ nén tiếng khóc truyền tới.

"*Chu Tương Tương!*" Phó Tranh lập tức cất bước đi đến bên giường, tay kéo lấy góc chăn, vén mạnh lên.

Chu Tương Tương trốn ở dưới chăn mềm, thân thể co lại thành một cục nhỏ.

Chăn mềm bị vén lên, cô ngẩng đầu, trong mắt chọt lóe qua một tia hoảng sợ.

Phó Tranh nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, bỗng dưng sùng sốt.

Mặt Chu Tương Tương yếu ớt không còn chút máu, nhưng mà hết lần này tới lần khác đôi mắt xinh đẹp lại đỏ bừng, giống như là có thể nhỏ ra máu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn yếu ớt còn rơi nước mắt. Đầu tóc cũng bị mồ hôi làm ướt nhẹp, tóc mai lộn xộn đắp ở trên mặt.

Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương, đột nhiên đau lòng.

Anh dè dặt ngồi xổm người xuống, theo bản năng cầm tay cô, lo lắng hỏi, "*Chu Tương Tương, cậu làm sao vậy?*"

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng dần dần từ trong hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, mắt đỏ hồng nhìn Phó Tranh, bộ dáng cực đáng thương, nhỏ giọng, "*Tôi sợ...*"

Phó Tranh ngăn ra, "*Sợ cái gì?*"

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa sổ lại là một tiếng sấm nổ.

"*A!*" Chu Tương Tương sợ hãi toàn thân run lên, liều mạng lại chui vào trong chăn.

Phó Tranh ngăn ra, trong nháy mắt hiểu được. Tiểu nha đầu này, hóa ra là sợ sét đánh!

"*Chu Tương Tương, cậu đừng như vậy!*" Phó Tranh một tay kéo lấy Chu Tương Tương, ngăn không cho cô chui vào trong chăn.

"*Cậu muốn ngạt chết chính mình sao?!*" Anh gầm lên, trực tiếp kéo Chu Tương Tương vào trong lòng, hai tay ôm chặt cô, môi dán lên lỗ tai cô, không ngừng trấn an, "*Đừng sợ, Tương Tương đừng sợ, có tôi ở đây, đừng sợ...*"

Chu Tương Tương toàn thân phát run, nước mắt rơi xuống mặt.

Phó Tranh cảm giác được cô sợ hãi, đem cô ôm chặt hơn, "*Ngoan nào, đừng sợ...*"

Phó Tranh một bên trấn an, một bên nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Chu Tương Tương.

Không tiếng động trấn an, dịu dàng lại tràn trề sức mạnh.

Chu Tương Tương mặt vui vào lồng ngực rộng lớn mạnh mẽ của Phó Tranh, vô ý thức ôm chặt thắt lưng anh, đôi mắt nhắm chặt, giọng nói run rẩy, "*Phó Tranh, tôi rất sợ.*"

Trong lòng Phó Tranh nín lại, giọng nói ôn nhu như mặt nước, "*Không sợ, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cậu.*"

Cái ôm của Phó Tranh, giọng nói Phó Tranh, mùi hương Phó Tranh, đều dường như tràn trề sức mạnh. Dần dần, Chu Tương Tương chẳng còn sợ hãi.

Cô khóc mệt, dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại, dần dần thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau, thời tiết sau mưa sáng sủa, vạn dặm không mây. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Trên giường, Chu Tương Tương ngủ ở trong lòng Phó Tranh, đầu gối lên cánh tay Phó Tranh, ngủ đến vô cùng an yên, khóe miệng tựa hồ còn khê cười.

Nhưng mà, Phó Tranh lại là cả đêm không ngủ.

Làm sao có thể ngủ được? Cô gái anh thích nằm ở trong lòng anh, anh nhìn cô, nhìn thế nào cũng không chán, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thích, càng nhìn càng muốn có được.

Ánh mặt trời khẽ chiếu trên mặt Chu Tương Tương, làn da cô vốn trắng nõn chiếu lên càng thêm óng ánh trong suốt, làn da tựa như trẻ con mới sinh, vô cùng mịn màng, mềm mại tựa như có thể nhéo ra nước.

Môi hồng phấn khẽ chu, xinh đẹp bóng loáng, hấp dẫn người muốn tới gần, gần thêm chút nữa, chút nữa...

Đôi môi xinh đẹp này, hôn lên, sẽ có cảm giác gì?

Nghĩ tới, yết hầu đột nhiên không khống chế được nuốt ực, trong lòng có một giọng nói không ngừng kêu: Hôn cô ấy, hôn cô ấy.

Nghe theo giọng nói nội tâm, Phó Tranh chậm rãi hướng tới gần môi Chu Tương Tương...

Lúc môi sắp dán lên, Chu Tương Tương đột nhiên tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Phó Tranh và Chu Tương Tương đều ngẩn người.

Nhưng hai người ai cũng không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế cũ, chỉ cần nhích lên phía trước một chút, môi hai người sẽ dán cùng một chỗ.

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, đầu óc bên trong trống rỗng, nhưng lại không nghĩ tới việc đẩy anh ra.

Cô không có đẩy ra, Phó Tranh liền coi như ngầm thừa nhận.

Giơ tay lên, ôm lấy eo Chu Tương Tương, con người thật sâu nhìn cô, giọng nói hơi khàn khàn, nhẹ nói: "*Chu Tương Tương, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu...*"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nụ hôn đầu

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Chu Tương Tương có chút ngơ ngác, nhất thời không hiểu ý Phó Tranh.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu? Chịu trách nhiệm cái gì cơ?

Ngay lúc cô đang ngơ ngẩn, một giây sau Phó Tranh đột nhiên trở mình, thân thể cao lớn thiếu chút nữa áp lên người cô.

Chu Tương Tương bị hù dọa toàn thân run lên, phản xạ có điều kiện đẩy lồng ngực Phó Tranh, môi run run, căng thẳng nhìn anh, "*Cậu... cậu muốn làm gì?*"

Phó Tranh nhìn cô, khàn giọng nói, "*Tôi muốn hôn cậu.*"

Đồng tử Chu Tương Tương co rút lại, khuôn mặt trong nháy mắt nóng lên như bị lửa đốt.

Tim đập rất nhanh, bối rối không dám nhìn đôi mắt Phó Tranh, "*Cậu... cậu đừng nói nhảm, mau... Mau đứng lên...*"

Hai tay cô đẩy Phó Tranh, muốn đẩy anh ra.

Chu Tương Tương tay nhỏ, Phó Tranh một tay đã nắm chặt. Anh hơi dùng sức, Chu Tương Tương liền không làm được gì.

Chu Tương Tương mặt đỏ bừng, "*Phó Tranh cậu đừng như vậy... Không thể như vậy...*"

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, giọng nói run rẩy, sợ hãi đến nổi trong ánh mắt dâng hơi nước.

Mất to, ngập nước, bởi vì sợ, môi cũng khê cấn, nhưng lại làm cho Phó Tranh nhìn càng thêm miệng đắng lưỡi khô, giơ tay lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi hồng hào của Chu Tương Tương, khàn giọng nói: "*Chu Tương Tương, cậu đừng câu dẫn tôi.*"

Kêu anh buông ra, mà lại muốn câu dẫn anh, kêu anh phải làm sao bây giờ?

"*Tôi không... Tôi không có...*"

"*Tại sao không có.*" Ánh mắt Phó Tranh nhìn chằm chằm môi Chu Tương Tương, như một bó hoa tươi mới chờ anh đi hái.

Yết hầu anh lặn lội, không nhìn được nữa, "*Chu Tương Tương, cậu đừng sợ, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu...*"

Lời còn chưa dứt, liền cúi đầu xuống, hướng tới môi Chu Tương Tương hôn xuống.

Chu Tương Tương giật mình, căng thẳng lập tức nhắm chặt đôi mắt, hai tay vô thức siết chặt.

Rõ ràng rất sợ hãi, nhưng chẳng biết tại sao lại không chán ghét, thậm chí mơ hồ còn có một tia tình cảm không rõ.

Hô hấp nóng ấm của Phó Tranh phả vào gương mặt Chu Tương Tương, cô mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, tim đập nhanh hơn.

Trên thực tế, Phó Tranh cũng khản trương, lớn như vậy, còn chưa có hôn qua con gái đâu.

Bởi vì khản trương, lúc đặt môi lên, hơi ngừng một chút.

Nhưng mà, khi anh dừng lại một giây này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, "*Tương Tương, sắp chín giờ rồi, tại sao con còn chưa đi học?*"

Di Dung mới vừa từ bên ngoài trở về, thấy cửa phòng Chu Tương Tương đóng, liền đi lên gõ cửa.

Giọng nói vừa vang lên, bên trong phòng, Chu Tương Tương và Phó Tranh đều ngẩn ra.

Chu Tương Tương phục hồi lại tinh thần trước, đẩy mạnh Phó Tranh. Cô nghe thấy tiếng nắm cửa chuyển động, gấp rút gọi: "*Di khoan vào ạ!*"

Động tác di Dung ngừng lại, "*Làm sao vậy?*"

"*Con... Con đang mặc quần áo...*" Chu Tương Tương nóng mặt nói dối, cực kỳ bối rối, dùng sức đẩy Phó Tranh, ánh mắt ý bảo anh mau trốn đi.

Phó Tranh nhìn đáng vẻ cô khản trương, chính mình ngược lại không khản trương, không chỉ không có trốn, còn một tay ôm lấy Chu Tương Tương vào trong lòng, cười khê, "*Cậu sợ cái gì?*"

Cậu còn dám nói?! Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng che miệng Phó Tranh, đỏ mặt dùng sức trừng anh.

Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu hơn.

Bàn tay nhỏ bé của Chu Tương Tương che trên miệng anh, mềm mại, muốn hôn.

Bên ngoài, di Dung giống như nghe thấy giọng nói, hỏi, "*Tương Tương, không phải con thay đồ à? Con đang nói chuyện với ai vậy?*"

Chu Tương Tương sắp khóc, vội nói: "*Con... Con đang gọi điện thoại! Di Dung, đi đừng vào ạ.*"

Di Dung này sớm không về muộn không về, hết lần này tới lần khác lại về đúng lúc này? Lỡ đi ấy trông thấy Phó Tranh và cô ngủ ở trên một cái giường, khẳng định sẽ hiểu lầm.

Trong lòng Chu Tương Tương không khỏi có chút tự trách, tại sao tối hôm qua cô có thể ngủ ở trong lòng Phó Tranh? Vừa rồi Phó Tranh muốn hôn cô, cô thể nhưng cũng không có cự tuyệt.

Rõ ràng như vậy là không đúng, nhưng lại giống như bị không chế vậy.

"*A!*" Chu Tương Tương đang đắm chìm vào trong suy nghĩ, lòng bàn tay đột nhiên đau xót, cô vô thức kêu một tiếng, con mắt mở lớn, trừng mắt Phó Tranh.

Bàn tay che miệng Phó tranh đột nhiên bị anh cắn một cái, mà anh giờ phút này, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ.

Tay Chu Tương Tương bị cắn đau, tức giận trừng mắt nhìn anh.

Cái tên này thật đáng ghét!

Ngoài cửa, di Dung nghe thấy Chu Tương Tương thét chói tai, sợ hết hồn, lập tức hỏi: "*Tương Tương, con sao vậy?!*"

Bà nói, liền bất chấp vặn cửa phòng ngủ.

Nhưng mà, lúc bà đi vào, Chu Tương Tương lại không có trong phòng ngủ.

"*Tương Tương, con đang ở đâu?*" Di Dung lo lắng đi vào bên trong phòng, nhìn bốn phía.

Giọng nói Chu Tương Tương truyền ra từ phòng tắm, "*Con... Con ở trong phòng tắm, di Dung đi cứ mặc kệ con, lát nữa con... Lập tức đi học.*"

Di Dung nghe thấy, thuận theo tiếng nói nhìn về phòng tắm.

Bà đi tới, theo bản năng vặn cửa, nhưng mà, cửa bị khóa lại từ bên trong.

"*Tương Tương, vừa rồi con là gì vậy? Không có xảy ra chuyện gì chứ?*"

"*Không có việc gì, con... Con không cần thận làm rớt đồ.*"

"*Không có việc gì thì tốt, vậy đi đi ra ngoài trước, con sửa soạn xong thì nhanh tới trường đừng để trễ học.*"

"*Con biết rồi di Dung.*"

Tiếng bước chân di Dung đi xa.

Chu Tương Tương đứng thẳng lỗ tai nghe, cho đến khi phòng ngủ truyền tới tiếng đóng cửa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy lúc di Dung đẩy cửa chuẩn bị vào, Phó Tranh đang ngồi đột nhiên ôm cô lên, bước chân nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Nguy hiểm được giải trừ, Chu Tương Tương tức giận trừng mắt liếc anh một cái, đưa tay định mở cửa.

Nào biết, tay vừa mới nắm lấy chốt cửa, Phó Tranh đột nhiên đè lại cổ tay cô.

Chu Tương Tương sửng sò, ngẩng đầu nhìn anh, "*Cậu làm cái gì vậy?*"

Phó Tranh mặt mày vui vẻ, "*Làm tiếp chuyện vừa rồi còn chưa làm xong.*"

Tiếng nói vừa dứt, không đợi Chu Tương Tương phản ứng, đột nhiên đem cô ấn lên trên cửa, cúi đầu liền hôn xuống.

Chu Tương Tương bị dọa sợ ngực run lên, chột mồm to hai mắt nhìn.

Hôn thật lâu, Chu Tương Tương cảm giác mình không thể hô hấp, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Chất lỏng mặn rơi vào trong miệng Phó Tranh, anh hơi sửng sò, cuối cùng buông cô ra.

Thấy nước mắt Chu Tương Tương rơi xuống, có chút ngốc, "*Làm sao vậy?*"

Chu Tương Tương vừa nói vừa hít mũi, "*Không... Không thở được...*"

Phó Tranh: "..."

Trở mặt mấy giây, Phó Tranh không nhịn được bật cười.

Anh dùng sức xoa đầu Chu Tương Tương, trong mắt tràn đầy cưng chiều cười, "*Chu Tương Tương, sao cậu lại ngốc nghếch đáng yêu như thế?*"

Phó Tranh nhìn môi Chu Tương Tương bị anh hôn đến có hơi sưng, mềm mại, kiêu diễm ướt át.

Anh nuốt nước bọt một cái, nhịn không được lại cúi đầu hôn một chút.

Lúc ngẩng đầu lên, anh nhìn đôi mắt Chu Tương Tương, nhếch môi cười, nói: "*Đóng dấu, sau này sẽ là người của Phó Tranh.*"

Tác giả có lời muốn nói:

Các tiểu tiên nữ, cầu bình luận cầu hoa hoa (*^__^*) ngồi xổm góc tường chờ quăng thức ăn~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Khăng định không để cho cậu mất mặt, không kéo chân cậu lại

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Cả cuộc đời này Phó Tranh chưa từng vui vẻ đến như vậy, từ trong phòng Chu Tương Tương đi ra, cười đặc biệt phóng túng.

Đúng lúc Di Dung vừa cất xong hành lý từ trong phòng đi ra, kinh ngạc tròn to hai mắt, chỉ anh, "O? Tại sao con lại đi ra từ phòng Tương Tương?"

Vừa dứt lời, Chu Tương Tương cũng từ trong phòng đi ra, thay xong quần áo, đeo cặp sách.

Chu Tương Tương không nghĩ tới Di Dung ở bên ngoài, vừa nhìn thấy người, ngực run lên sợ hãi, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Di Dung thấy hai đứa trẻ một trước một sau từ trong phòng đi ra, cả người đều cảm thấy huyền ảo, "Các con... Hai người các con..."

Chu Tương Tương xấu hổ, hận không thể đào cái hố để chui xuống. Tim cô hoảng hốt, không biết nên giải thích thế nào, theo bản năng nhìn về phía Phó Tranh, ánh mắt tội nghiệp xin anh giúp đỡ.

Phó Tranh nghiêng người lùi biếng dựa lên lan can hành lang. Anh quay đầu, nhìn bộ dạng đáng thương của Chu Tương Tương, vẻ mặt dường như muốn nói: Mau cứu tôi, mau cứu tôi.

Anh nhìn không được cười khúc khích.

Chắc chắn, thật tội nghiệp.

Phó Tranh cong môi cười, đứng thẳng lên, đưa tay cầm lấy cổ tay Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sững sờ, còn chưa kịp nói cái gì, đột nhiên bị Phó Tranh dùng sức một cái, kéo tới bên cạnh anh.

Chu Tương Tương suýt nữa ngã vào trong lòng anh, theo bản năng giơ tay lên chặn ngay lồng ngực anh.

Ngẩng đầu, lặng lẽ trừng mắt liếc anh một cái.

Người này, xác định là thay cô giải vây, không phải cố ý đem sự tình càng thêm hồng bết?

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương trừng anh, chống lại ánh mắt của cô, nhướn mày cười, đặc biệt thêm ăn đòn.

Chu Tương Tương vừa tức vừa buồn bực. Tại sao cô lại gặp phải cái người mặt dày như vậy.

Phó Tranh nắm cổ tay Chu Tương Tương, nhìn cô cười, nói: "Đi thôi, nếu không sẽ trễ giờ học."

Nói xong liền kéo Chu Tương Tương xuống lầu, căn bản chưa giải thích cho Di Dung nửa câu.

Có cái gì để giải thích?

Nhìn hai người xuống lầu, hồi lâu Di Dung vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Di Dung thấy hai người đi mới hoang mang vội vàng hỏi: "Đợi chút! Hai người các con là đang xảy ra chuyện gì?!"

Giọng nói từ phía sau truyền đến, toàn thân Chu Tương Tương đều căng thẳng.

Phó Tranh kề bên cô, thấp giọng nói: "Đừng sợ."

Hai người ra cửa, ngồi trên xe đến trường.

Di Dung đứng ở trong sân, hơi giật mình bàng hoàng.

"Chuyện này là sao? Hai đứa trẻ này tại sao lại từ trong một phòng đi ra? Chẳng lẽ..."

Di Dung tựa như nghĩ tới điều gì, toàn thân chấn động, vỗ mạnh xuống bắp đùi, "Nha! Cái này không thể được!!"

Sau khi lên xe, Chu Trương Trương vẫn còn căng thẳng, trái tim đập thình thịch thình thịch.

Nên làm cái gì bây giờ? Vừa rồi đi Dung trông thấy Phó Tranh từ trong phòng cô đi ra, sẽ không hiểu lầm chứ? Sẽ không đến trước mặt ba mẹ cô nói cái gì chứ?

Gia giáo Chu Trương Trương rất nghiêm, nếu để cho ba mẹ biết được cô và Phó Tranh...

Chu Trương Trương không dám nghĩ, cảm giác mình có thể sẽ bị đánh chết.

Nghĩ đến đó, Chu Trương Trương lập tức đứng ngồi không yên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, tràn ngập lo âu.

Phó Tranh ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu thì thấy cô rầu rĩ, khóe miệng cong cong, đưa tay liền nắm lấy tay cô.

Chu Trương Trương nhìn hai người nắm tay, vô ý thức muốn bỏ ra, Phó Tranh lại càng nắm chặt, "Trốn cái gì?"

Anh nắm cô rất chặt, ghé vào bên tai Chu Trương Trương, thấp giọng cười: "*Chu Trương Trương, Tại sao tay cậu lại mềm như vậy? Làm tôi không nổi buông ra.*"

Tay phải Chu Trương Trương được Phó Tranh bao bọc trong lòng bàn tay, nhiệt độ rõ ràng từ lòng bàn tay nam sinh truyền đến. Chu Trương Trương mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, linh hồn nhỏ bé muốn bay ra ngoài, mắt chăm chú nhìn chú Lý lái xe phía trước, sợ bị ông trông thấy.

Cũng may, chú Lý chuyên tâm lái xe, cũng không có nhìn phía sau.

Chu Trương Trương ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nhỏ giọng cùng anh thương lượng, "*Cậu mau thả tôi ra ——*"

"*Không thả.*" Phó Tranh nhìn cô, thấp giọng nói.

Không chỉ không thả, còn dán sát vào bên cạnh Chu Trương Trương, bả vai hai người sát vào nhau.

Một mùi hương bạc hà nhàn nhạt phả vào mặt, còn có hơi thở hỗn tạp của con trai, hết sức trêu chọc người.

Chu Trương Trương thấy hương vị da thịt của Phó Tranh tản mát ra, tim đập cực kỳ nhanh, hoàn toàn không dám cùng anh đối mặt, cơ thể không tự chủ căng thẳng đến nỗi không dám nhúc nhích.

Phó Tranh cúi đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên niềm vui về đây ái muội, môi gần như dán lên tai cô, nhẹ giọng cười: "*Chu Trương Trương, cậu đừng căng thẳng như vậy chứ, khiến cho tôi giống như sẽ làm chuyện xấu gì với cậu vậy.*"

Lúc nói chuyện Phó Tranh còn cắn lỗ tai Chu Trương Trương, hơi thở nóng hổi chui vào trong lỗ tai cô, trêu chọc cho mặt Chu Trương Trương đỏ bừng, toàn thân nổi da gà.

Cô hô hấp khẩn trương, theo bản năng nghiêng về phía bên cạnh, con mắt nhìn ngoài cửa sổ, tim đập nhanh không tưởng tượng nổi.

Cuối cùng cũng đến trường học, Chu Trương Trương cầm lấy túi sách nhanh chóng nhảy xuống xe, cũng không đợi Phó Tranh, co cẳng chạy về phía trước.

Phó Tranh xuống xe, nhìn chằm chằm bóng lưng Chu Trương Trương, đôi mắt khê hí lại. Tiểu nha đầu này, chạy cái gì?

Chu Trương Trương chạy nhanh, cũng không biết chính mình đến tận cùng là sợ cái gì.

Nhưng chỉ là sợ, tim đập mạnh không ngừng.

Sắp chạy đến cổng trường, Phó Tranh cất bước đi lên, cánh tay dài nhấc lên, liền ôm lấy cổ Chu Trương Trương, kéo cô vào trong lòng, cười khê, "*Tiểu chân ngắn, chạy trốn rất nhanh nha.*"

Thân hình Chu Trương Trương nhỏ nhắn xinh xắn, bị Phó Tranh ôm vào trong ngực, trông rất nhỏ bé.

Cô cuống quýt muốn thoát ra ngoài, Phó Tranh lại ôm cô càng chặt hơn, nhưong mảy, cười nhìn cô.

"*Đang ở trường học đó, cậu mau thả tôi ra!*" Chu Trương Trương vừa giận vừa thẹn, căng thẳng nhìn xung quanh, sợ bị giáo viên trông thấy.

May mắn là lúc này cũng sắp vào học, cửa trường học gần như không có người nào.

Phó Tranh không chút để ý nói: "*Trường học thì sao? Tôi ôm vợ tôi thì ai dám quản?*"

Chu Trương Trương nghe được mặt đỏ lên, vội la lên: "*Ai... Ai là vợ cậu, cậu đừng... đừng nói nhảm...*"

Phó Tranh trừng mắt, "*F*ck! Chu Trương Trương, hôn đã hôn rồi, cậu còn không muốn thừa nhận?! Tôi mặc kệ, cậu đã là người của tôi, không*

được đổi ý! Đổi ý cũng vô dụng!"

Phó Tranh không hiểu sao có chút hoảng hốt, sợ vắt và lăm mới lừa được vợ tới tay cứ như vậy không có, cho nên lớn tiếng tuyên bố chủ quyền.

Chu Tương Tương nhìn anh, đột nhiên có chút bất lực, "*Phó Tranh, chúng ta như vậy là không đúng, bị ba mẹ tôi biết được, tôi sẽ bị đánh chết.*"

Phó Tranh nhắm mi nhìn ánh mắt của cô. Đột nhiên, đỡ bả vai cô, vô cùng vô cùng nghiêm túc hỏi: "*Cậu nói cho tôi biết, cậu có thích tôi hay không?*"

"Tôi..."

"Không được nói không thích!"

Chu Tương Tương: "..."

Rõ ràng là đang hỏi nhưng Phó Tranh căn bản không để cho Chu Tương Tương cơ hội trả lời. Thành thật mà nói, anh có chút sợ nghe thấy cô trả lời, sợ cô chối bỏ.

Lập tức lại nói: "*Tôi biết rõ cậu xinh xắn lại học giỏi, cũng biết rõ chính mình bây giờ không xứng với cậu.*"

Chu Tương Tương đột nhiên nghe thấy anh nói như vậy, khẽ ngẩn ra, vội vàng lắc đầu, "*Tôi không có...*"

Cô không có cảm thấy anh không xứng với cô.

"Cậu hãy nghe tôi nói." Phó Tranh cắt đứt lời cô, tiếp tục nói: "*Chu Tương Tương, cậu trước hãy nghe tôi nói. Tôi biết rõ mình bây giờ không xứng với cậu, nhưng không phải vĩnh viễn tôi sẽ không xứng với cậu, cậu tin tưởng tôi, về sau tôi khẳng định sẽ không để cho cậu mất mặt, không kéo chân cậu lại, tôi sẽ chăm chỉ học tập, sẽ cố gắng đuổi theo bước chân cậu, sẽ cùng cậu thi chung một trường đại học, nhưng cậu, không được nói không thích tôi, biết rõ chưa?"*

Chu Tương Tương kinh ngạc nhìn anh, đáy lòng rung động.

Cô thật sự không nghĩ tới, Phó Tranh thế nhưng sẽ nói ra những lời này.

Cùng cô thi chung một trường đại học, đối với anh mà nói, sẽ rất khó khăn đúng không?

Chu Tương Tương ngẩn ra nửa ngày, một hồi lâu sau, mới nhẹ giọng hỏi anh, "*Cậu nói, là nghiêm túc sao?*"

Sẽ vì cô, nỗ lực làm cho mình trở nên ưu tú hơn?

"Đương nhiên, cuộc đời này của tôi chưa từng nghiêm túc như thế đâu."

Chu Tương Tương nhìn đôi mắt anh, đôi mắt sẽ không gạt người. Ánh mắt anh kiên định, thật không giống đang nói lung tung.

Phó Tranh có chút khần trương, nắm giữ tay cô, dè dặt lại hỏi một câu, "*Chu Tương Tương, cậu cũng thích tôi đúng không?*"

Nếu không tại sao lại để cho anh hôn cô?

Phó Tranh nghĩ tới điều này, lập tức tự tin.

Nhưng mà, nhìn thấy Chu Tương Tương há mồm chuẩn bị mở miệng, trong lòng lại đột nhiên khần trương, trợn mắt nói: "*Không được nói không thích!"*

Chu Tương Tương ngây cả người, thấy anh bởi vì căng thẳng mà lớn giọng, nhẹn không được cong môi dưới, có chút thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "*Phó Tranh, cậu đừng có mà bá đạo như thế."*

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: So với mật còn ngọt hơn

Edit: Phun Phun

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Phó Tranh bật cười khúc khích, ôm vai Chu Tương Tương nói: *"Đi thôi, bây giờ Tranh ca bá đạo dẫn em đi ăn sáng."*

Nói xong liền ôm Chu Tương Tương, đi về phía quán ăn đối diện trường học.

Chu Tương Tương ngẩn người, vội vàng kéo tay anh, kháng cự lắc đầu, *"Em không ăn, mau đi học thôi."*

Vốn là lúc ra khỏi nhà đã muộn, bây giờ lại đi ăn cơm thì tiết thứ nhất sẽ hết.

Chu Tương Tương giãy giụa muốn ra khỏi ngực Phó Tranh, nhưng anh ôm cô quá chặt, không may may cho cô cơ hội để trốn, vô cùng nghiêm túc nói: *"Lên lớp thì lên lớp vậy, dù sao cũng trẻ nhưng cũng không thể không ăn sáng được, lỡ vợ anh đói chết, không phải làm anh đau lòng chết sao?"*

Chu Tương Tương nghe Phó Tranh nói, lập tức xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, nhỏ giọng nói: *"Anh... Anh đừng gọi vậy..."*

Phó Tranh rũ mắt, thì thấy gò má trắng như tuyết của Chu Tương Tương hơi hồng lên.

Cô cúi thấp đầu, đang thẹn thùng.

Phó Tranh nhìn chằm chằm cô cười, *"Chu Tương Tương, tại sao em lại xấu hổ thế?"*

Chu Tương Tương mặt càng đỏ, không chịu thừa nhận, *"Đâu... Đâu có..."*

Rõ ràng đang xấu hổ, vẫn cứ khẳng khái không chịu thừa nhận, lông mi căng thẳng không ngừng run lên, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Phó Tranh cười không ngừng được, nghiêng đầu, không nhận được liền hung hăng hôn lên khuôn mặt đỏ rục của Chu Tương Tương một cái.

"A!" Chu Tương Tương giật mình, ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Phó Tranh, đôi mắt mở to.

"Chu Tương Tương, em đừng nhìn anh như vậy, làm anh lại muốn hôn em!" Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, đột nhiên cổ họng vô cùng khô khan, liền cúi đầu hôn lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng giơ tay lên, mu bàn tay chặn lại Phó Tranh, vừa nóng nảy vừa xấu hổ, giậm chân, *"Đang ở bên ngoài đó."*

Ở trường học đó!

Chu Tương Tương theo bản năng nhìn khắp bốn phía, nếu như bị giáo viên và bạn học trông thấy, cô nhất định sẽ chết.

Phó Tranh nhìn mặt mũi Chu Tương Tương vô cùng sợ hãi, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, đứng thẳng người, một lần nữa kéo Chu Tương Tương vào trong lòng.

Tiếng cười khẽ truyền từ đỉnh đầu Chu Tương Tương, *"Được rồi, không ở bên ngoài, vậy tối về nhà, em phải để cho anh hôn đủ."*

"Anh..."

"Không cho phép phản đối, phản đối không có hiệu quả!"

Chu Tương Tương: *"..."*

Cửa trường học có một cửa hàng bánh bao, cửa hiệu lâu đời đã mở rất nhiều năm.

Thường ngày muốn ăn bữa sáng còn phải đứng xếp hàng, may mà bây giờ đã sắp vào học, trong cửa hàng không có người nào.

Bà chủ mập mạp rất nhiệt tình chào đón, *"Hai vị bạn học, ăn cái gì nào?"*

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương đi đến bàn gần cửa sổ, ấn cô ngồi xuống, rồi đến chỗ đối diện cô ngồi xuống.

"Ăn cái gì?" Anh hỏi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đáp: *"Bánh bao."*

"Chỉ có bánh bao thôi?"

"Ừ."

"*Mấy cái?*"

"*Một cái.*" Chu Tương Tương sốt ruột chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi trở về lớp học.

Phó Tranh nhú mày, mắt húng nói: "*Một cái bánh bao? Em là bụng mèo à?*"

Sau đó nói lại với bà chủ: "*Sáu cái bánh bao, hai chén cháo trắng.*"

"*Được, Chờ một lát nhé.*" Bà chủ vui vẻ rời đi.

Chu Tương Tương giật mình nhìn Phó Tranh, "*Anh... Anh muốn ăn năm cái bánh bao? Cửa hàng này bán bánh bao rất lớn.*"

Năm cái, này cũng rất ham ăn đi?

Phó Tranh thờ ơ nói: "*Ai nói với em, anh muốn ăn năm cái bánh bao? Là em ba cái, anh ba cái.*"

Chu Tương Tương: "... "

Bánh bao bung lên, Chu Tương Tương bị Phó Tranh ép buộc uống sạch một chén cháo trắng, cộng thêm một cái bánh bao lớn.

Phó Tranh chỉ cái đĩa bên trong "*Còn hai cái.*"

Chu Tương Tương thật sự rất no, cười khổ thương lượng với Phó Tranh, "*Có thể không ăn được không?*"

"*Không được, bữa sáng rất quan trọng, ăn nhiều một chút, ngoan.*" Phó Tranh vuốt đầu cô, giống như đang dụ dỗ mèo con.

"*Em no lắm rồi.*" Chu Tương Tương muốn khóc đến nơi. Anh trai này, là đang cho heo ăn hả?

Phó Tranh vô cùng bất đắc dĩ, thỏa hiệp nói: "*Được rồi được rồi, vậy em ăn một cái đi, gầy như thế nên ăn nhiều một chút.*"

Phó Tranh nhượng bộ, bảo Chu Tương Tương ăn thêm một cái.

Chu Tương Tương cắn cắn môi, do dự một lát, rốt cục vẫn phải nhận mệnh cầm bánh bao lên.

Nhưng mà, thật sự là không chống đỡ được, chỉ mới ăn được một miếng thì không thể ăn nổi nữa.

Chu Tương Tương đột nhiên ỳ khuất, đáng thương nhìn qua Phó Tranh, nhỏ giọng nói: "*Phó Tranh, em thật sự ăn không nổi...*"

Phó Tranh nhú mày, "*Thật? Không phải vì đang vội đi học?*"

Bình thường ở nhà cũng không thấy tiểu nha đầu này ăn ít như vậy? Mới ăn có một cái bánh bao, không đói bụng sao?

Chu Tương Tương dùng sức lắc đầu, "*Không phải, thật sự không phải! Em thật sự no rồi.*"

Chu Tương Tương sợ Phó Tranh vẫn ép cô, duỗi tay nhẹ nhàng kéo lấy ngón tay anh, mím môi, đôi mắt ngập nước nhìn Phó Tranh, nhẹ nhàng lắc lắc ngón tay anh, nhỏ giọng làm nũng, "*Phó Tranh.... Ca ca, em không ăn, được không?*"

Một tiếng "Ca ca" của Chu Tương Tương làm tim Phó Tranh mềm nhũn, bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, thờ dài, "*Chu Tương Tương, em cũng rất biết làm nũng đó.*"

Chu Tương Tương nhấp môi, nhỏ giọng hỏi anh, "*Vậy có thể không ăn không?*"

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, nhìn cô, ánh mắt quyến rũ.

Chu Tương Tương được đồng ý, vội vàng đem bánh bao trong tay thả vào trong chén Phó Tranh, cười tủm tỉm nói: "*Anh ăn đi, đừng lãng phí.*"

Phó Tranh gạt đầu, nhìn vào chỗ bánh bao bị Chu Tương Tương cắn một miếng nhỏ, cả người rung động.

F*ck, tiểu nha đầu này lại câu dẫn anh!

"*Chu Tương Tương, em lại đây.*" Phó Tranh ngẩng đầu lên, cổ họng hơi căng ra.

Chu Tương Tương ngây người, "*Sao vậy?*"

"*Trên mặt em có cái gì kìa.*"

"*Hà?*" Chu Tương Tương vô ý thức sờ soạng khắp mặt, "*Có hả?*"

"Có, em lại đây, anh lấy giúp em." Ánh mắt Phó Tranh sâu đậm, nhìn cô.

"Ở đâu vậy?" Chu Tương Tương vừa sờ mặt vừa ý thức tới gần trước mặt Phó Tranh.

Nào biết mới vừa tới gần, đột nhiên Phó Tranh ngẩng đầu lên, bất ngờ hôn lên môi cô.

Chu Tương Tương bị dọa sợ cả người cứng đờ, đầu óc trống rỗng, quên mất phản ứng.

Đôi môi nóng hổi dán lên môi cô, làm cho trái tim cô nóng lên.

Một lúc sau, Phó Tranh buông cô ra, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi Chu Tương Tương, thấp giọng cười, "*Chu Tương Tương, tại sao em lại ngọt như vậy.*"

So với mặt còn ngọt hơn, làm cho tim anh ngọt ngào, ngọt đến nỗi làm cho anh cả đời này không thể rời bỏ được.

Tác giả có lời muốn nói:

Tranh lưu manh $O(\cap \cap)$

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nhớ anh không?

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

□□□□□□

Lúc đến phòng học thì tiết thứ nhất đã qua hơn nửa, Chu Tương Tương xấu hổ gõ cửa phòng học.

Trên bục giảng giáo viên Anh ngữ nghiêng đầu qua, thấy là Chu Tương Tương, tính tình vẫn ôn hòa, "*Bạn học Chu, tại sao lại đến muộn vậy?*"

Chu Tương Tương đỏ mặt, "*Thưa thầy, em... Em bị tiêu chảy...*"

Giáo viên Anh ngữ gạt đầu, "*Được rồi mau vào đi.*"

Chu Tương Tương vội vàng chạy vào phòng học, còn chưa kịp ngồi xuống, thì nghe giáo viên Anh ngữ trên bục giảng nói: "*Thời tiết ngày hè nóng, rất dễ bị đau bụng, các em bình thường ăn ít đồ lạnh một chút, sắp lên lớp mười hai, việc học quan trọng, mọi người cố gắng chăm sóc tốt bản thân mình, một khi ngã bệnh, không chỉ mình chịu thiệt mà còn làm trễ nãi việc học tập. Bạn học Chu Tương Tương chính là ví dụ, bình thường chưa bao giờ đến trễ, vừa đau bụng thì đã mất nửa tiết.*"

Nói xong lại nhìn về phía Chu Tương Tương, nói: "*Chu Tương Tương, em đợi tí nữa hết giờ học thì hỏi bạn mượn vở chép lại, thầy vừa mới nói một kiến thức vô cùng quan trọng, em đừng để mất bài rồi không theo kịp nhé.*"

"Đã rõ, thầy Triệu." Chu Tương Tương vô cùng xấu hổ, mặt đỏ lan tới cổ.

Thầy giáo tiếp tục giảng bài. Chu Tương Tương vội vàng đem sách vở ra, tư thế ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn lên bục giảng.

Vốn dĩ cô rất muốn chuyên tâm nghe giảng, đang nghe thì không tự giác mà bắt đầu thất thần, trước mắt tất cả đều là khuôn mặt Phó Tranh, bộ dáng anh vừa mới hôn môi cô, nhiệt độ đôi môi khi đặt trên môi cô, đến bây giờ vẫn nóng hổi như cũ.

Nghĩ tới, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Hạ Hoan Hoan ngồi bên cạnh trông thấy khuôn mặt đỏ bừng của Chu Tương Tương, nhỏ giọng khẽ hò, "*Trời ạ, Tương Tương, mặt cậu đỏ quá!*"

Chu Tương Tương giật mình, vội vàng bịt miệng Hạ Hoan Hoan, "*Cậu đừng nói lớn quá!*"

Chu Tương Tương sốt ruột vội vàng nhìn lên bục giảng, thầy giáo đang viết bảng. Cô thở phào nhẹ nhõm, mới buông Hạ Hoan Hoan ra.

Về mặt Hạ Hoan Hoan mờ ám nhìn cô, thừa dịp thầy giáo đang viết bảng liền nhỏ giọng nói với Chu Tương Tương, "*Tương Tương, vừa rồi cậu*

không phải là bị tiêu chảy đúng không? Nói, có phải hay không đi vụng trộm hẹn hò với ai!"

"Không... Không có..."

"Hừ hừ, cậu cứ gạt tở đi, lúc tở đến trường thì thấy cậu và Phó Tranh đang ăn sáng ở cửa tiệm bánh bao đối diện trường học đó."

Chu Tương Tương sững sờ, biết là không gạt được, mới nhỏ giọng nói: *"Chỉ... Chỉ là ăn bữa sáng mà thôi."*

"Phải không? Thế tại sao tở lại thấy Phó Tranh hôn cậu?"

Chu Tương Tương chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Hạ Hoan Hoan.

Hạ Hoan Hoan trong mắt rõ ràng vui vẻ sâu hơn, che miệng cười trộm, *"Tương Tương, nói yêu đương phải mời ăn kẹo nha."*

Nửa tiết còn lại, một chữ Chu Tương Tương cũng không nghe vào.

Vừa hết tiết học, mượn vở bạn học, vừa nhìn vở ghi chép lại vừa lý giải.

Lâm Tây Nham cầm sách tới, nhiệt tình nói với Chu Tương Tương: *"Tương Tương, vừa nãy kiến thức trọng tâm mà thầy Triệu nói tở đã ghi lại trong sách, rất cặn kẽ, cậu không hiểu chỗ nào, có thể hỏi tở, tở giảng lại cho cậu."*

Chu Tương Tương vội vàng ngẩng đầu lên, *"Cảm ơn cậu, bạn học Lâm. Chỉ là, tở ghi lại là được rồi, những kiến thức này tở có thể hiểu được."*

"Vậy được rồi." Lâm Tây Nham có chút mất mát, cơ hội lấy lòng nữ thần cứ như vậy biến mất.

Cậu ta gượng cười, lại nói: *"Đừng là Tương Tương của chúng ta thông minh như vậy, khẳng định vừa nhìn đã hiểu."*

Chu Tương Tương lễ phép nở nụ cười, không biết nên nói cái gì.

Đang chuẩn bị tiếp tục chép bài, đột nhiên Hạ Hoan Hoan ở cửa phòng học kêu to, *"Tương Tương! Phó Tranh nhà cậu đến tìm!"*

Giọng nói Hạ Hoan Hoan rất to, toàn bộ người trong phòng học đều nghe thấy, tất cả đều nhìn sang Chu Tương Tương.

Hạ Hoan Hoan này thật là...

Chu Tương Tương cực kỳ ngượng ngùng, trong nháy mắt mặt liền nóng lên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tương Tương chân trước vừa đi, lớp học lại là một trận sôi nổi.

"Này, tại sao ngày nào Phó Tranh cũng đến tìm Chu Tương Tương vậy? Tây Nham, thật sự thì Chu Tương Tương và tên Phó Tranh lưu manh có cái gì đó đúng không?" Một người bạn của Lâm Tây Nham đi tới, đôi mắt nhìn quanh ngoài cửa sổ.

Chân mày Lâm Tây Nham nhíu chặt, nặng nề hừ một tiếng, *"Tôi thấy, chắc chắn là tên Phó Tranh lưu manh kia quán quít lấy Tương Tương, Tương Tương làm sao có thể thích loại người như Phó Tranh được! Cậu ta từ đầu đến chân, có chỗ nào xứng đôi với Tương Tương của chúng ta?!"*

Người bạn của Lâm Tây Nham sờ sờ mũi, thành thật nói, *"Chỉ có điều Phó Tranh lớn lên đẹp trai, chẳng phải nữ sinh đều thích nam sinh có dáng đẹp đẹp trai sao?"*

Lâm Tây Nham trừng người bạn kia một cái, tức giận nói: *"Cậu có ý gì hả? Chỉ có mấy nữ sinh ngu ngốc mới thích cái vẻ bề ngoài thôi!"*

"..."

Chu Tương Tương đỏ mặt từ trong phòng học chạy ra nhưng không nhìn thấy Phó Tranh.

Cô sững sờ, Hoan Hoan sẽ không lừa cô chứ?

Đang nhìn xung quanh, đột nhiên một hơi thở ấm áp thổi vào trong lỗ tai cô, *"Đang tìm anh?"*

Giọng nói khàn khàn của Phó Tranh vang lên ở bên tai Chu Tương Tương, mang theo một tia cười khê.

Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói, Chu Tương Tương giật mình theo bản năng quay đầu lại.

Phó Tranh đã ở phía sau cô, hơi cúi người, môi kề bên lỗ tai của Chu Tương Tương.

Bỗng nhiên Chu Tương Tương quay đầu lại, môi vô ý cọ qua gò má anh.

Chu Tương Tương mở to hai mắt nhìn, môi dường như đã tê dại.

Phó Tranh bật cười khúc khích, "*Chu Tương Tương, em đây là muốn làm gì?*"

Mặt anh tràn đầy ám muội nhìn Chu Tương Tương, giờ tay sờ soạn vị trí vừa bị Chu Tương Tương hôn, cười nhẹ nói: "*Nhìn không ra nha, vợ lại nhiệt tình như thế?*"

Chu Tương Tương bị Phó Tranh giễu cợt đỏ bừng cả khuôn mặt, thẹn quá hoá giận, trừng mắt nhìn anh, hung hăng đập anh một cước.

Phó Tranh "*Ai da*" một tiếng, chân sau nhảy dựng lên, kêu to, "*Chu Tương Tương, em mưu sát chồng!*"

"*Trời ơi! Anh đừng la to!*" Chu Tương Tương bị dọa sợ vội vàng che miệng anh lại, khuôn mặt nóng đến mức có thể nấu chín trứng của một con gà!

Hết giờ học, trên hành lang đều là học sinh. Chu Tương Tương xấu hổ vô cùng, hận không thể đào cái hố đem mình giấu đi.

Không chỉ có xấu hổ, còn sợ hãi, giống như đang làm việc trái với lương tâm.

"*Anh đừng kêu bừa bãi.*" Giọng nói Chu Tương Tương mềm nhũn vài phần, nhìn Phó Tranh với ánh mắt hơi có chút bất đắc dĩ.

Phó Tranh bị che miệng, cười khế, hôn một cái.

Lòng bàn tay Chu Tương Tương như bị phỏng, cuống quýt thả tay xuống, hoảng hốt nhìn xung quanh.

Phó Tranh nhìn không được cười, "*Chu Tương Tương, em đừng có làm như đang đi ăn trộm vậy, thả lỏng chút nào.*"

Chu Tương Tương mím môi, hỏi anh: "*Sao anh tới đây?*"

"*Nhớ em.*"

Chu Tương Tương: "..."

Phó Tranh cúi đầu, nhìn Chu Tương Tương, đôi mắt tỏa sáng, "*Nhớ em, không được sao?*"

Một câu "*Nhớ em*" của Phó Tranh, Chu Tương Tương nghe được trong lòng như nai coi chạy loạn, thẹn thùng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "*Vừa mới gặp mà.*"

"*Nhưng anh lại nhớ em rồi.*" Giọng nói Phó Tranh nhẹ nhàng như một mảnh lông vũ quệt nhẹ vào trái tim Chu Tương Tương, làm cho trái tim cô trở nên mềm mại.

Cô cắn môi, giọng nói nhỏ hơn vài phần, "*Em biết.*"

Phó Tranh cười, "*Em biết? Chu Tương Tương, em coi đây mà là câu trả lời sao?*"

Chu Tương Tương nhấp môi, ngẩng đầu lên nhìn Phó Tranh, đôi mắt thạch anh sáng lên, "*Anh muốn em trả lời thế nào?*"

Ánh mắt Phó Tranh sâu đậm, "*Nói em cũng nhớ anh.*"

Chu Tương Tương trong lòng giật mình, thẹn thùng cắn môi.

Ánh mắt Phó Tranh rơi trên môi của Chu Tương Tương, ánh mắt sâu hơn vài phần, "*Nhớ anh không, hửm?*"

Trong lòng Chu Tương Tương nhảy rầm rầm rầm, ánh mắt bối rối nhìn loạn khắp bốn phía.

Phó Tranh thấy cô không đáp liền thúc giục, "*Nói nào, hửm? Mau nói.*"

Chu Tương Tương bị thúc giục, cuối cùng gật đầu một cái, ấp úng trả lời, "*Nhớ... Nhớ...*"

Phó Tranh cười thỏa mãn, xoa xoa đầu Chu Tương Tương, "*Vợ ngoan quá.*"

Tiếng chuông vào lớp vang lên, các bạn học đều trở lại phòng học, Chu Tương Tương vội vàng thúc giục Phó Tranh, "*Anh mau trở về lớp học đi.*"

Phòng học của Phó Tranh ở trên lầu, đi lên cũng mất gần một phút.

Phó Tranh không chịu đi, thờ dãi, "*Ôi, luyến tiếc làm sao, anh lại chờ lát nữa rồi đi.*"

"*Không được, đi học, anh đã hứa với em phải học thật tốt.*" Chu Tương Tương vừa nói vừa đẩy Phó Tranh.

Trên hành lang, cơ bản học sinh đều đã vào lớp hết rồi.

Chu Tương Tương đẩy Phó Tranh đẩy tới chân cầu thang, "Mau lên đi, học cho thật tốt."

Phó Tranh cong môi cười, "Biết rồi, bà quân gia."

Chu Tương Tương trừng mắt liếc anh một cái, lười phải ba hoa với anh, "Mau lên đi."

"Ừ, đã biết."

Hai tay Phó Tranh bỏ trong túi quần, lưu luyến bước từng bước lên lầu.

Chu Tương Tương đứng ở đầu cầu thang, "Đừng nhìn nữa, mau lên đi."

"Chao ôi."

Phó Tranh nghe lời đi lên lầu.

Thấy Phó Tranh lên lầu, Chu Tương Tương mới xoay người, đi về phía lớp học.

Vừa đi được hai bước thì nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Phó Tranh từ trên lầu chạy xuống, "Chu Tương Tương!"

Chu Tương Tương quay đầu lại, "Sao, làm sao vậy?"

Phó Tranh bước nhanh tới, không nói gì, nâng mặt Chu Tương Tương lên, cúi đầu liếc hôn một cái.

Môi bị lấp kín thật mạnh rồi buông ra, tốc độ cực nhanh.

Chu Tương Tương hơi giật mình nhìn Phó Tranh, cả người đều ngốc ra.

Phó Tranh cong môi cười, "Vừa nãy quên mất."

Chu Tương Tương lấy lại tinh thần, mặt trong nháy mắt đỏ bừng, bối rối nhìn xung quanh.

Thấy không có giáo viên, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn là có chút hơi sợ, "Phó Tranh, anh về sau đừng làm như vậy."

Phó Tranh nhìn bộ dạng đỏ mặt thẹn thùng của Chu Tương Tương, cười khúc khích, lại nói: "Buổi trưa anh có trận đấu bóng rổ, em đến cổ vũ cho anh."

Chu Tương Tương nhìn anh, "Buổi trưa sao?"

Phó Tranh gật đầu, "Ừ, em tới xem, đấu bóng rổ xong, chúng ta đi ra bên ngoài ăn cơm."

Chu Tương Tương nói: "Nhưng mà buổi trưa em đã đồng ý đi với Hoan Hoan ra ngoài mua đồ rồi."

Phó Tranh: "Vậy em mua xong thì đến đây."

"Có thể sẽ hơi trễ."

"Không sao, em tới là được."

Chu Tương Tương do dự một chút, gật đầu, "Em biết rồi, em với Hoan Hoan mua đồ xong thì tới."

Phó Tranh cười rồi xoa đầu cô, giọng nói ôn nhu, "Vợ ngoan quá."

Tác giả có lời muốn nói:

Vợ thật là đáng yêu, mỗi ngày đều muốn hôn vợ mười nghìn lần $O(\cap\_ \cap)O$

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phó Tranh, anh không được có chuyện gì

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Chu Tương Tương có chút buồn bực với Phó Tranh, da mặt quá dày.

Vắt và lăm mới đây được anh lên lầu, xoay người chuẩn bị trở về phòng học.

Nhưng trong nháy mắt xoay người lại, cả người cô hoàn toàn cứng đờ, từ đầu đến chân đều lạnh.

"Vương...Thầy Vương..." Theo bản năng Chu Tương Tương siết chặt đồng phục, giọng nói run rẩy.

Dưới lớp kính dày của chủ nhiệm lớp là đôi mắt tràn ngập sự thất vọng đối với Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương xấu hổ không dám đối mặt với thầy giáo, sít sao cắn môi.

Chu Tương Tương học giỏi từ nhỏ, các giáo viên đã từng dạy cô, không có ai là không thích cô, chưa từng có giáo viên nào dùng ánh mắt như vậy nhìn cô. Thất vọng, phẫn nộ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Chu Tương Tương cúi thấp đầu, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt.

Thầy Vương trầm mặc nhìn cô trong chốc lát, giọng nói vô cùng nghiêm khắc, "*Cùng thầy đến văn phòng!*"

Chu Tương Tương cúi đầu đi theo sau lưng thầy giáo vào văn phòng.

Đi vào, thầy Vương vỗ mạnh xuống bàn, tức giận trừng mắt nhìn Chu Tương Tương, "*Chu Tương Tương! Em làm cho tôi thật thất vọng!*"

Thầy Vương nổi giận, trong phòng làm việc các giáo viên không có lớp đều xoay đầu qua nhìn.

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Thầy Vương nổi giận với học sinh không phải mới lần một lần hai, nhưng kỳ lạ ở chỗ, đối tượng lần này lại là Chu Tương Tương, học sinh hằng năm đều được hạng nhất.

Chu Tương Tương hổ thẹn cúi thấp đầu, hai tay siết chặt lấy vạt áo đồng phục.

"*Chu Tương Tương, tôi đã dạy em từ sơ trung*, nhiều năm như vậy, việc học tập của em đều không làm tôi phải nhọc lòng, giao du với nam sinh vẫn luôn rất có chừng mực, là một cô bé tốt có lòng tự trọng không ngừng vươn lên. Tôi luôn kỳ vọng cao vào em, không chỉ có tôi, toàn bộ trường học đều kỳ vọng vào em, bồi dưỡng em trở thành sinh viên tương lai của Thanh Hoa Bắc Đại! Còn em, em báo đáp trường học báo đáp những thầy cô tin nhiệm em như vậy sao?*"

Đương nhiên, tôi cũng biết, tuổi này của các em, là lúc của tình yêu đầu đời, tâm tư ngây thơ của thiếu nam thiếu nữ các em, tôi cũng có thể hiểu được. Nhưng phải đúng mực, phải biết tự kiềm chế! Kiềm chế kiềm chế là cái gì, em có hiểu không? Em nhìn xem hiện tại là lúc nào rồi! Qua mấy tháng nữa, lập tức lên lớp mười hai, trong thời điểm mấu chốt như này, em lại dám cùng Phó Tranh ở bên nhau!

Phó Tranh là ai hả? Cả ngày ăn không ngồi rồi không có lý tưởng, em đi theo loại người như vậy, có được kết quả tốt không? Cậu ta có thể mang đến năng lực gì cho em hả?! Còn dám cùng cậu ta ở trường học công khai anh anh em em, các em đem trường học trở thành nơi nào hả? Tôi thấy quả thực em không biết cái gì gọi là xấu hổ!"

(sơ trung*: Trung học cơ sở)

"*Thầy Vương, em sai rồi...*" Chu Tương Tương da mặt mồng, trong nháy mắt nước mắt bùng lên, cả người không kiềm nổi run lên.

Thầy Vương đen mặt liếc mắt trừng Chu Tương Tương một cái, không phản ứng với cô, tháo mắt kính xuống, đầu đầu xoa thái dương.

Văn phòng cực kỳ yên tĩnh.

"*Thầy Vương, em sai rồi... Em thật sự sai rồi...*" Mấy chữ không biết xấu hổ, như lưỡi dao đâm vào lòng Chu Tương Tương, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thật lâu sau, thầy Vương rút cuộc ngẩng đầu lên, giọng nói đã trở nên bình tĩnh, "*Ngày mai kêu phụ huynh lên đi.*"

Chu Tương Tương sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không ngừng lắc đầu, "*Không... thầy Vương, không cần, không cần mời phụ huynh đâu ạ, em xin thầy...*"

Gia giáo Chu Tương Tương rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chỉ yêu cầu cô một việc duy nhất, chính là học hành thật tốt.

Chu Tương Tương khi còn nhỏ, gia cảnh cũng không tốt. Ba là thợ hồ, mẹ làm ở nhà máy sản xuất dây chuyền, bởi vì chính mình không có văn hóa, cũng ném được không có văn hóa sẽ khổ sở, cho nên đặc biệt hy vọng con gái có thể học tập thật tốt, tương lai trở nên nổi bật, không phải bị người khác xem thường, không cần giống bọn họ vất vả kiếm sống.

Cho dù hiện tại làm kinh doanh, trong nhà điều kiện tốt hơn chút, nhưng ông bà Chu vẫn yêu cầu nghiêm khắc với Chu Tương Tương. Đối với bọn họ mà nói, hiện tại số tiền kiếm được, mỗi một đồng đều là dùng mồ hôi đổi lấy, lúc ấy vừa mới gây dựng sự nghiệp, hai vợ chồng đẩy xe bánh đi khắp đường và ngõ hẻm, bất luận trời lạnh hay nóng, dùng một cái nồi bánh để kiếm sống. Hiện tại quy mô lớn hơn, mở công ty thực phẩm.

Cha Chu cũng không muốn con gái kế thừa sự nghiệp của ông, không muốn tương lai cô phải lo chuyện tiền nong, chỉ hy vọng con gái có thể học thật tốt, làm một phần tử tri thức có văn hóa, tương lai có việc làm thể diện, ngồi ở trong văn phòng, không cần chịu gió táp mưa sa, trời lạnh hay nóng, an an ổn ổn mà trôi qua cả đời.

Căn bản Chu Tương Tương không dám nghĩ, nếu ba mẹ biết cô yêu sớm, sẽ thất vọng tới cỡ nào, cô không dám đối mặt với ánh mắt thất vọng của ba mẹ, một chút cũng không thể.

Cô khóc run cả người, đau khổ cầu xin, *"Thầy Vương em xin thầy, không cần nói cho ba mẹ em, không cần nói cho bọn họ..."*

Thầy Vương nhíu mày, nhìn cô hỏi: *"Vậy em biết sai chưa?"*

"Biết, em biết rồi!" Chu Tương Tương dùng sức gật đầu.

Thầy Vương trầm mặc một hồi, nói: *"Vậy đi, tôi cho em một cơ hội, chính em giải quyết cho tốt, cùng Phó Tranh chia tay, chuyện này, tôi sẽ không nói cho ba mẹ em."*

Chu Tương Tương gắt gao cắn môi, nước mắt chảy càng nhiều.

"Có thể làm được không?"

"...Có thể." Đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay, giờ khắc này, Chu Tương Tương cảm thấy lòng mình đau như sắp nổ tung.

"Được, tạm thời tôi tin tưởng em một lần, trở về đi học đi, cố gắng học tập, đừng để tôi thất vọng."

Chu Tương Tương từ văn phòng đi ra, chảy nước mắt ngơ ngẩn đi lên lầu.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang, hai chân mềm nhũn, vịn lan can ngã ngồi trên bậc thang.

Ánh mắt trống rỗng nhìn lên vách tường, đột nhiên, bùm mặt, không tiếng động khóc rống.

.....

Hết tiết Chu Tương Tương mới trở lại phòng học.

Nước mắt đã ngừng, nhưng đôi mắt lại sưng lên như quả óc chó.

Hạ Hoan Hoan thấy Chu Tương Tương trở về, vội hỏi: *"Tương Tương, tiết vừa rồi cậu đi đâu vậy? Mắt cậu sao thế? Tại sao lại khóc?"*

Hạ Hoan Hoan thấy đôi mắt Chu Tương Tương đỏ bừng, lo lắng không ngừng.

Chu Tương Tương lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Một buổi sáng, Chu Tương Tương ngầy ngầy ngơ ngơ mà vượt qua, trong tiết, một chữ cũng không nghe vào.

Buổi trưa tan học, Hạ Hoan Hoan thấy tâm tình Chu Tương Tương không tốt, cũng không kêu cô đi mua đồ với cô nàng, từ bàn ăn lấy ra hộp cơm, *"Tương Tương, đi căn tin ăn cơm không?"*

Chu Tương Tương lắc đầu, *"Không muốn ăn, cậu cứ đi ăn đi."*

Hạ Hoan Hoan rất lo lắng cho cô, *"Tương Tương, cậu ăn chút gì đi, buổi chiều còn phải đi học, nếu không, tớ lấy cơm cho cậu ăn nhé?"*

"Hoan Hoan không cần, tớ... Tớ định đi xin nghỉ, tớ có chút mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi nửa ngày."

Cô cần thời gian để phục hồi lại tâm trạng.

"Hà? Cậu không sao chứ?" Chu Tương Tương rất ít xin nghỉ, đột nhiên xin nghỉ như vậy thật sự làm cho người khác lo lắng.

Chu Tương Tương lắc đầu, từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra ngoài.

Đến văn phòng xin nghỉ, thầy Vương cũng không làm khó cô, sáng khoái đáp ứng, còn nói: *"Cũng tốt, em về nhà nghỉ nửa ngày, suy nghĩ thật kỹ cái gì nên làm, cái gì không nên làm."*

Đi ra khỏi văn phòng, Chu Tương Tương liền trở về lớp học thu dọn sách vở.

Đang dọn dẹp, Phó Tranh gửi tin nhắn tới, "*Vợ, nhớ tới cổ vũ cho anh.*"

Chu Trương Trương nhìn hàng chữ, đôi mắt đau xót, nước mắt lại rơi xuống.

Tay run run, bỏ điện thoại di động vào trong cặp sách, không trả lời.

Chu Trương Trương rời khỏi trường học, ở bên ngoài bắt một chiếc xe taxi, không trở về nhà Phó Tranh, mà trở về nhà của chính mình.

Trong nhà trống rỗng, không có ai.

Chu Trương Trương đóng cửa lại, trượt theo cánh cửa ngồi xuống dưới đất. Cuộn đầu gối lại, hai tay ôm chặt lấy cánh tay chính mình, rõ ràng là đang mùa hè oi bức, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh lẽo.

.....

Trận bóng rổ đã chơi gần nửa giờ, toàn bộ sân thể dục đều là tiếng cổ vũ cổ lên của nữ sinh, tên Phó Tranh kêu rất to rõ.

Nhưng trong những tiếng cổ lên này, không có tiếng ủng hộ nhà anh.

Phó Tranh chơi có chút chán nản, không ngừng nhìn ra bên ngoài.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Lục Quýnh chạy tới, "*Ca, anh đang tìm cái gì à? Lão thất thần.*"

Vừa rời thua hai quả, Lục Quýnh còn cảm thấy kỳ quái, kết quả phát hiện anh trai này căn bản không có trong trạng thái, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra bên ngoài.

Phó Tranh cau mày, không phản ứng, quay đầu về phía áo khoác để điện thoại, cầm lấy di động, trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Trương Trương.

Trận đấu sắp kết thúc mà còn chưa tới.

Chu Trương Trương một mình ngồi trên sô pha, lúc điện thoại vang lên, cô nhìn chằm chằm màn hình, do dự không tiếp.

Điện thoại ngắt máy, qua vài giây, lại vang lên.

Chu Trương Trương vẫn không nhận.

Phó Tranh giống như điên rồi gọi điện thoại không ngừng, di động ở trên bàn trà vang lên không dứt. Chu Trương Trương cắn môi, đỏ mắt ngắt máy.

Vừa bắt đầu không ai nghe, Phó Tranh còn tưởng Chu Trương Trương không nghe thấy điện thoại. Nhưng đột nhiên ngắt máy, chính là thấy anh gọi tới nhưng không nhận.

Phó Tranh chau mày, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Lục Quýnh ở bên cạnh đang bày ra chiến lược chơi bóng.

Trong lòng Phó Tranh bức bối, một chữ cũng không nghe thấy, tiếp tục gọi cho Chu Trương Trương.

Lúc này điện thoại lại không thông, bên kia truyền đến tiếng máy móc lạnh băng, "*Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...*"

Phó Tranh cứng đờ cả người đứng ngốc ở nơi đó.

Chu Trương Trương đang giờ trò quý gì vậy?!

"*Ca, ra sân.*" Lục Quýnh kéo Phó Tranh một cái, Phó Tranh đột nhiên đẩy cậu ra, đen mặt chạy nhanh ra bên ngoài.

"*Chuyện gì vậy, ca? Không chơi hả?!*"

Từ sân thể dục trở về, Phó Tranh trực tiếp chạy đến phòng học Chu Trương Trương, vừa tới cửa đúng lúc đụng phải Hạ Hoan Hoan vừa com nước xong trở về.

Phó Tranh chặn cô lại, "*Chu Trương Trương đâu?*"

Hạ Hoan Hoan ngăn người một chút, nói: "*Trương Trương xin nghỉ về nhà rồi, cậu ấy không nói cho cậu sao?*"

Phó Tranh chau mày, "*Tại sao lại xin nghỉ?*"

"Tôi cũng không rõ lắm, chỉ có điều tâm tình cậu ấy giống như không tốt lắm."

Phó Tranh chạy nhanh ra khỏi trường học, ngồi xe, trực tiếp về nhà.

Vừa vào nhà liền lớn tiếng kêu tên Chu Tương Tương.

Di Dung từ trong phòng giặt quần áo bước ra, *"O, sao cậu đã về rồi? Buổi chiều không đi học à?"*

"Chu Tương Tương đâu?" Phó Tranh hỏi.

"Tương Tương? Tương Tương không có về, làm sao vậy?"

Nháy mắt, Phó Tranh nắm chặt tay, chạy nhanh lên lầu.

Đẩy mạnh cửa phòng Chu Tương Tương ra, trong phòng trống rỗng, chăn mềm vẫn được gấp như buổi sáng.

Phó Tranh đột nhiên hoảng hốt, đứng ở cửa, không nhúc nhích.

Di Dung đi tới, *"Rất cuộc là làm sao vậy? Tương Tương xảy ra chuyện gì sao?"*

Phó Tranh hoảng hốt không biết nên làm cái gì bây giờ, không biết nên đi đâu tìm Chu Tương Tương.

Về nhà? Không có trở về đây, chẳng lẽ là về nhà của chính mình?

Phó Tranh đột nhiên chân động, vội hỏi: *"Di Dung, di biết nhà Chu Tương Tương ở đâu không?"*

"Không biết."

Phó Tranh: *"..."*

Phó Tranh lập tức gọi điện thoại cho cha hỏi địa chỉ nhà Chu Tương Tương. Khả năng ba anh đang bận, không có nghe điện thoại, nhưng có gửi cho anh địa chỉ, thuận tiện hỏi câu làm sao vậy.

Anh không trả lời tin nhắn, chạy như bay ra ngoài.

Chu Tương Tương nằm nghiêng ở trên sofa, thân mình cuộn tròn thành một cục nhỏ, nước mắt theo khóe mắt chảy vào tóc, trong lòng đau đến khó chịu.

Cô cho rằng chính mình không thích Phó Tranh, nhưng khi tưởng tượng đến cảnh chia tay với anh, trong lòng lại đau nhói.

Anh cho cô những ngọt ngào mà cô chưa từng được cảm nhận. Cô đau bụng kinh, anh nấu nước gừng cho cô, nấu cháo còn tự làm cho mình bị phỏng tay. Anh dẫn cô đi ăn tô mì hầm đất mà cô chưa từng được ăn, sợ cô bị dị ứng, từng bước từng bước lột cho cô ăn. Cô sợ sét đánh, anh ôm cô cả đêm, ôn nhu an ủi bên tai cô. Anh bắt cô ăn sáng, khi đó mặc dù không vui, nhưng cô biết anh là yêu thương cô.....

Khi anh hôn cô, mặc dù thẹn thùng, nhưng dường như nghe thấy được đáy lòng mình nở hoa.

Cô không muốn chia tay với anh, nhưng mà cô sợ hãi.....

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Chu Tương Tương khóc đến lợi hại.

"Chu Tương Tương, là anh, Phó Tranh."

Chu Tương Tương nghe thấy giọng nói, từ trên sofa ngồi dậy, nước mắt vẫn còn trên mặt, kinh ngạc nhìn cửa.

"Chu Tương Tương, anh biết em ở trong đó, em mở cửa ra, anh có lời muốn nói với em." Phó Tranh đập cửa hai lần, giọng nói sốt ruột.

Đôi tay Chu Tương Tương gắt gao nắm lấy sofa, đắn đo trong chốc lát, mới rút cuộc đứng dậy, lau khô nước mắt, đi tới cửa.

Cửa mở ra, Phó Tranh nhìn đôi mắt đỏ bừng của Chu Tương Tương, vừa thấy đã biết khóc rất lâu.

Vừa rồi anh còn đang tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Chu Tương Tương khóc đến nổi mặt mũi đỏ bừng, tâm tức khắc mềm xuống, anh vội vàng cầm tay cô, đau lòng giúp cô lau nước mắt trên mặt, *"Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại khóc?"*

Trong lòng Chu Tương Tương đau đến khó chịu, rút tay ra, lui về sau một bước, giữ khoảng cách với Phó Tranh.

Phó Tranh nhíu mày, *"Chu Tương Tương, em có ý gì?"*

Chu Tương Tương cắn môi, nước mắt vừa nhịn xuống lại bắt đầu đảo quanh ở hốc mắt, cổ họng như bị lửa đốt, không nói nên lời.

Cô không dám đối mặt với Phó Tranh, cúi đầu, thật lâu cũng không hé răng.

Phó Tranh mơ hồ có dự cảm bất thường, anh nhìn cô, thấp giọng hỏi: *"Tại sao lại không nghe điện thoại của anh? Không phải đã nói là đến cổ vũ anh sao?"*

Chu Trương Trương trầm mặc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng nhìn Phó Tranh, nức nở nói: *"Phó Tranh... Thật xin lỗi..."*

"Thật xin lỗi? Chu Trương Trương, Tại sao lại xin lỗi anh? Em có ý gì?!" Phó Tranh xù lông, tâm tình gần như sụp đổ.

Hai tay Chu Trương Trương rũ xuống bên người, nắm chặt thành quả đấm, cô lấy dũng khí, cuối cùng cũng nói câu đó, *"Phó Tranh, chúng ta chia tay đi."*

Phó Tranh kinh ngạc nhìn cô, không có nổi giận, cũng không chất vấn cô, bình tĩnh dọa người.

Đột nhiên, anh cười một tiếng, *"Anh đã biết, anh đã biết..."*

Anh nhìn Chu Trương Trương, đôi mắt hồng đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

"Phó Tranh, anh đừng như vậy....." Chu Trương Trương nhìn hình ảnh này của Phó Tranh, trong lòng vô cùng sợ hãi. Cô thà rằng anh nổi giận, thà rằng anh mắng cô, nhưng anh lại cực kỳ bình tĩnh, giống như một tảng đá đè nặng trong lòng cô, ép cô không thể hít thở được.

Giống như cô đã làm chuyện rất có lỗi với anh.

"Vì cái gì?" Phó Tranh mở miệng hỏi, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, dường như tất cả đều ở trong dự liệu của anh.

Chu Trương Trương mím môi, nức nở nói: *"Chuyện của chúng ta, bị thầy Vương biết, thầy ấy muốn mời phụ huynh... Phó Tranh, em sợ lắm, ba em sẽ đánh em."*

"Cho nên em lựa chọn vứt bỏ anh?" Giọng nói Phó Tranh đầy thương tâm. Anh nhìn ánh mắt Chu Trương Trương, cũng là thương tâm, làm gì cũng giấu không nổi.

Chu Trương Trương cúi thấp đầu, vai hơi run, *"Thật xin lỗi, thật xin lỗi Phó Tranh... Em... hiện tại em, chỉ muốn học thật tốt, chờ thi đại học xong, nếu anh còn có ý với em, chúng ta..."*

"Em muốn để anh chờ sao? Chu Trương Trương, vì cái gì mà anh phải đợi em?"

Trong lòng Chu Trương Trương hoảng hốt, vội vàng lắc đầu, *"Không... Không cần, anh không muốn, cũng... Cũng không sao..."*

"..." Ánh mắt Phó Tranh sâu thẳm nhìn cô, một câu cũng chưa nói, cũng nhìn không ra anh đang suy nghĩ cái gì.

Chu Trương Trương lại lùi về sau một bước, nhìn anh, nhỏ giọng nói: *"Phó Tranh, anh trở về đi."*

Lúc đóng cửa, Chu Trương Trương và Phó Tranh đều nghiêm túc nhìn lẫn nhau, nhưng không ai nói chuyện.....

Cửa đóng lại, Chu Trương Trương cố nén nước mắt rồi cuộc kìm nén không nổi mà trào ra. Cả người cô xụi lơ, trượt theo cánh cửa ngồi xuống mặt đất, tay phải gãi gao che ngực, trong lòng dường như vừa bị thủng một lỗ to.

Chu Trương Trương ngồi trên mặt đất trong chốc lát, kéo thân thể mệt mỏi của mình lên lầu.

Trong lòng khó chịu, chui vào trốn trong chăn.

Có thể là do khóc quá mệt mỏi, trong chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, ngoài trời đã tối rồi, bên ngoài mưa to xối xả.

Chu Trương Trương nghiêng người, nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên, giống như nghĩ tới điều gì, vội vàng xuống giường, chạy xuống dưới lầu.

Cô núp đằng sau rèm cửa sổ sát đất, lén lút nhìn ra bên ngoài.

Trong sân, quả nhiên Phó Tranh vẫn còn ở đó.

Cả người anh ướt đầm, nhưng vẫn như cũ đứng thẳng tắp ở đó, không nhúc nhích.

Đôi mắt thủy chung vẫn nhìn cánh cửa, giống như đang hy vọng gì đó.

Chu Trương Trương thấy anh, che miệng, nước mắt lập tức rơi xuống.

Theo bản năng cô chạy tới cửa, tay đặt lên chốt cửa, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Do dự thật lâu, cuối cùng vẫn thả tay xuống.

Cô trở lại cửa sổ sát đất, núp ở đằng sau rèm cửa, đôi mắt không chớp mắt nhìn bên ngoài.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mưa càng ngày càng lớn.

Một giờ, Phó Tranh vẫn đứng ở nơi đó.

Hai giờ, vẫn như cũ không đi.

Ba giờ, thân thể anh hơi lay động, tựa hồ chống đỡ không nổi.

Buổi tối 11 giờ, Phó Tranh rút cuộc xoay người đi, bóng lưng cô độc.

Chu Tương Tương nhìn bóng lưng anh rời đi, trái tim đau như muốn nổ tung.

Cô rút cuộc không chịu được, kéo cửa, xông ra ngoài.

"*Phó Tranh!*" Cô hô to, nhưng Phó Tranh sớm đã biến mất ở trong đêm tối.

Chu Tương Tương xụi lơ ngồi xồm trên mặt đất, bụm mặt, gào khóc.

.....

Nửa đêm Lục Quỳnh đang mơ mơ màng màng ngủ, ngoài cửa đột nhiên có người ấn chuông.

"*Mẹ nó! Nửa đêm rồi mà ai còn tới vậy?!*" Lục Quỳnh xoa mái tóc như ổ gà, híp mắt từ trên giường bò dậy.

Đi đến phòng khách, mở cửa, đang muốn mắng chửi, kết quả thấy Phó Tranh cả người ướt đầm đứng ở cửa.

Lục Quỳnh sợ tới mức trông nất muốn rút ra ngoài, "*Mẹ ơi, ca, sao anh lại thành ra như vậy?*"

Phó Tranh đẩy cậu ra, trực tiếp vào nhà.

Lục Quỳnh vội vàng chạy tới đưa quần áo cho anh, "*Trời ơi, hơn nửa đêm tại sao anh lại ở ngoài để gặp mưa hà, không có chuyện gì chứ?*"

Phó Tranh không trả lời, cầm áo thun mà Lục Quỳnh đưa, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Đổi quần áo khô mát, cả người mới lên tinh thần được một chút.

Lục Quỳnh đi đến trước mặt, "*Ca, rốt cuộc anh bị gì?*"

"*Thất tình.*"

"*Cái gì?!!!*"

Phó Tranh ném khăn lông trên đầu xuống, hỏi: "*Có rượu không?*"

.....

Chu Tương Tương trốn ở trong chăn khóc suốt đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy, đôi mắt sưng vù đáng sợ.

Chuyện chia tay, so với trong tưởng tượng của cô càng thống khổ hơn, cô không biết chính mình có thể chống đỡ được bao lâu.

Vệ sinh cá nhân, đeo cặp sách ra cửa.

Mấy ngày nay, mỗi ngày cùng với Phó Tranh cùng nhau đi học cùng nhau tan học, đột nhiên biến thành một người, có chút không quen.

Về sau, sẽ không còn ai bắt cô ăn bữa sáng nữa đúng không?

Trong lòng Chu Tương Tương vắng vẻ, rất khó chịu.

Lúc xe taxi gần đến cổng trường, đi ngang qua tiệm bánh bao vừa ăn hôm qua, Chu Tương Tương vô ý thức hô một tiếng, "*Dừng xe!*"

Tài xế dừng xe lại, cô trả tiền, vội vàng xuống xe.

Đến cửa hàng bánh bao, bà chủ nhận ra cô, còn cười nói: "Ồi, cô gái nhỏ, sao hôm nay đi có một mình thế? Bạn trai cháu đâu?"

Chu Tương Tương có chút muốn khóc, lắc đầu, "Hôm nay anh ấy không tới."

Về sau, có thể cũng sẽ không tới.

Đi đến cái bàn mà ngày hôm qua cùng ngồi ăn với Phó Tranh, bà chủ nhiệt tình hỏi: "Vẫn là muốn một cái bánh bao, một chén cháo trắng sao?"

Chu Tương Tương lắc đầu, nói: "Cho ba cái bánh bao ạ."

Phó Tranh muốn cô ăn ba cái bánh bao.

Bà chủ cười tủm tỉm đáp: "Được, lập tức có ngay."

Chu Tương Tương ở tiệm bánh bao ăn bữa sáng.

Bên ngoài, mấy tên côn đồ nhìn vào bên trong.

Một người nói: "Lão đại, chính là cô ta, Đường tiểu thư kêu chúng ta giáo huấn một người, chính là cô ta."

Long Tam trong miệng nhai cây cau, chắc chắc hai tiếng, "Tiểu nha đầu này lớn lên rất xinh đẹp nha."

"Đúng vậy."

"Đáng tiếc." Long Tam liếm răng, nói: "Lát nữa cô ta đi ra, lập tức bắt cô ta lên xe."

"Vâng, đại ca!"

Ăn xong ba cái bánh bao, Chu Tương Tương no có chút khó chịu, ở trên ghế ngồi nghỉ ngơi một chút, mới rút cuộc đứng lên, trả tiền, đeo cặp sách, đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi tiệm bánh bao, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng bước chân dồn dập theo sát sau lưng.

Chu Tương Tương sửng sốt, quay đầu lại, thì thấy hai người đàn ông cánh tay để trần nhìn chằm chằm cô, ánh mắt hung ác.

Chu Tương Tương sợ tới mức ngực nhảy dựng, phản xạ có điều kiện liền chạy về phía trước.

Nhưng mà còn chưa kịp chạy, cánh tay đã bị người vịn chặt, "A! Các người muốn làm gì?!"

Chu Tương Tương hoảng sợ tới cực điểm, liều mạng giãy giụa, "Buông tôi ra! Cứu mạng!"

Nhưng sức lực của cô nhỏ, không thể so sánh được với hai người đàn ông, cả người bị nhấc lên, trực tiếp ném vào trong xe đã chuẩn bị từ trước.

Chu Tương Tương cuống quýt muốn nhảy xuống xe, đột nhiên bị người đẩy mạnh, đầu đụng vào cửa sổ xe, rất mạnh, nhảy mất sừng đồ.

"Các người muốn làm gì?" Chu Tương Tương bắt chập đầu, lớn tiếng hét chói tai, điên cuồng đập cửa sổ.

Cửa sổ đều bị khóa, cô không còn đường để chạy.

Người đàn ông bắt cô hung dữ trừng mắt nhìn, "Không muốn chịu tội thì an phận một chút cho lão tử!"

Chu Tương Tương sợ đến cả người phát run, gắt gao cắn hàm răng.

Cả buổi sáng Chu Tương Tương không có đi học, thầy Vương đến hỏi mấy lần, Hạ Hoan Hoan cũng không biết tình huống như thế nào, cho rằng Chu Tương Tương và Phó Tranh đi ra ngoài chơi, ấp úng nói dối, "Tương Tương, tối hôm qua Tương Tương mắc mưa, nửa đêm phát sốt, có thể buổi chiều mới tới được ạ."

Thầy Vương nghe vậy thì chau mày, "Cũng không biết gọi điện xin nghỉ! Thật là, Chu Tương Tương này, càng ngày càng kỳ cục!"

Thầy Vương thờ phỉ phò rời khỏi phòng học.

Hạ Hoan Hoan thấy người vừa đi, chạy nhanh ra khỏi phòng học, chạy lên trên lầu.

Trong lớp Phó Tranh rất lộn xộn, trong phòng học không ai học tập.

Một nam sinh từ bên trong đi ra, Hạ Hoan Hoan vội vàng kéo cậu lại, "Xin chào, tôi muốn tìm Phó Tranh!"

"Ồi, tìm Tranh ca của chúng tôi sao? Hôm nay Tranh ca không đi học, sao vậy?" Nam sinh đang nói chuyện chính là Lục Quỳnh.

Hạ Hoan Hoan sùng sốt, vô ý thức hỏi: *"Vây... vậy cậu ấy đang ở chung với Chu Tương Tương hả?"*

"Không có." Lục Quỳnh nhú mày, *"Sao vậy? Chu Tương Tương cũng không có đi học?"*

Hạ Hoan Hoan gấp đến độ dậm chân, *"Cả buổi sáng cũng chưa tới! Cậu ấy chưa bao giờ như vậy, đi động cũng gọi không được! Không phải là xảy ra chuyện gì chứ?"*

Về mặt Lục Quỳnh cứng lại, lập tức gọi điện thoại cho Phó Tranh.

Phó Tranh tối hôm qua uống quá nhiều rượu, còn đang ngủ, nghe thấy điện thoại vang lên, mơ màng ấn xuống một cái.

Điện thoại vừa thông, Lục Quỳnh lập tức sốt ruột kêu lên, *"Ca! Anh mau tới trường học, không thấy Chu Tương Tương đâu hết!"*

Toàn thân Phó Tranh chấn động, từ trên giường ngồi bật dậy, *"Con mẹ nó cậu nói chuyện cho đàng hoàng? Cái gì mà kêu không thấy?!"*

Lục Quỳnh vội la lên: *"Em cũng không biết, cả buổi sáng nay Chu Tương Tương không đi học, không xin nghỉ, điện thoại cũng gọi không được, hay là xảy ra chuyện gì rồi."*

"Mẹ nó!"

Phó Tranh chạy ra khỏi nhà Lục Quỳnh, trên đường đầu tiên gọi cho dì Dung, hỏi Chu Tương Tương có trở về không, dì Dung cũng sốt ruột, *"Không có về, hai người các con là đang có chuyện gì, Tương Tương thật sự trở lại nhà chính mình rồi sao?"*

Phó Tranh không có tâm tư nói chuyện với bà, bắt chiếc xe đi đến nhà Chu Tương Tương.

Phó Tranh thúc giục tài xế, tốc độ cực nhanh, đến nhà Chu Tương Tương, anh ở bên ngoài dùng sức gõ cửa, *"Chu Tương Tương em có ở đây không? Mau mở cửa, là anh! Chu Tương Tương!"*

Có hàng xóm đi ngang qua, nói với Phó Tranh: *"Cậu bé là tới tìm Tương Tương sao? Sáng sớm hôm nay cô bé đã đeo cặp đi học rồi."*

Phó Tranh cứng đờ tại chỗ, tay chân lạnh lẽo.

Đã đi học, nhưng lại không có ở trường.....

Trái tim Phó Tranh co rụt lại, lập tức quay đầu chạy về phía trường học.

Chu Tương Tương, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì cả!

Lúc Phó Tranh chạy tới trường học, Lục Quỳnh và Hạ Hoan Hoan đang ở cửa chờ anh.

"Đã tìm hết trong trường học chưa?"

"Tìm rồi! Thư viện WC sân thượng đều tìm, không có ai cả! Hơn nữa lúc đi học Tương Tương không có khả năng đến những chỗ đó!" Hạ Hoan Hoan gấp đến nỗi rơi nước mắt, *"Không được, tôi phải nói với giáo viên, tôi cảm thấy Tương Tương gặp nguy hiểm."*

Hạ Hoan Hoan khóc lên, chạy vào trong trường.

"Tranh ca, hiện tại làm sao bây giờ?"

Tinh thần Phó Tranh gần như sụp đổ, lấy đi động ra chuẩn bị báo cảnh sát. Lúc này, trừ báo cảnh sát ra, anh không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Anh hoàn toàn không biết Chu Tương Tương đã đi nơi nào, một chút manh mối cũng không có.

Lúc này, đột nhiên có người từ phía sau vỗ anh một cái.

Phó Tranh nhú mày, quay đầu lại.

"Cậu chính là nam sinh hôm qua ăn bánh bao của tiệm tôi đúng không, sáng nay bạn gái cậu ăn sáng ở tiệm tôi, lúc đi ra ngoài, tôi nhìn thấy có mấy người đàn ông đang dẫn cô bé lên xe, khi đó tôi còn tưởng rằng cô bé có quen biết với mấy người đó, nhưng nghĩ lại tôi thấy có gì đó không thích hợp, những người đàn ông đó vai trần, trên người còn có hình xăm, nhìn rất dọa người."

Phó Tranh cả kinh, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, *"Là ai? Bác thấy hình dáng đối phương như thế nào không?"*

"Trông rất đáng sợ, cánh tay mỗi người đều xăm một con rồng, cụ thể hình dáng như thế nào tôi cũng không nhớ rõ."

"Cánh tay mỗi người đều xăm hình con rồng sao?" Lục Quỳnh vội hỏi.

"Đúng vậy, rất đáng sợ."

"Mẹ nó! Ca, là đám người trong bang Long Tam!"

Phó Tranh phần nộ tới cực điểm, "Lão tử liều chết với bọn họ!"

Phó Tranh nổi nóng, đã hoàn toàn đánh mất lý trí, lấy xe máy Lục Quýnh để bên cạnh trường học, nhanh chóng ngồi lên chạy đến nơi của Long Tam

"Này! Ca, anh chờ một chút!" Lục Quýnh ở phía sau đuổi theo không kịp, sợ tới mức vội vàng gọi cho cảnh sát.

Anh trai này, một mình đi tìm Long Tam là không muốn sống nữa hả!

Tại quán bar.

Chu Trương Trương bị nhốt trong một căn phòng, ánh sáng ban ngày chiếu vào, khắp phòng là những người đàn ông cánh tay để trần, trên cánh tay mỗi người đều xăm hình con rồng, rất dọa người.

Chu Trương Trương sợ tới mức cả người phát run, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt, "Các người rốt cuộc muốn làm gì... Tôi... Tôi chỉ là học sinh mà thôi..."

"Chắc chắc chắc, thật đáng thương." Long Tam bắt chéo hai chân ngồi ở trên sô pha, trong miệng ngâm điếu thuốc, nhìn Chu Trương Trương, lại nói: "Nhìn bộ dạng trong veo như nước này, lão tử không nỡ xuống tay với cô bé."

Chu Trương Trương cắn chặt hàm răng, sợ hãi tới cực điểm

"Ôi, chỉ là không có biện pháp, ai kêu tôi đã đáp ứng tiểu mỹ nhân rồi, chỉ có thể ủy khuất cô bé thôi. Người đâu, lấy camera lại đây."

Chu Trương Trương sợ hãi mặt trắng bệch, "Mấy... Mấy người muốn làm gì?"

Long Tam cười một tiếng, "Đừng sợ, cô bé ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi sẽ đối xử tốt với cô bé."

Nói xong liền nhìn đàn em ở phía sau Chu Trương Trương, giây tiếp theo, đầu gối Chu Trương Trương đột nhiên bị người đá một cái, "bịch" quỵ xuống đất.

"A!" Chu Trương Trương bị đau thét chói tai, phản xạ có điều kiện muốn đứng lên, tóc đột nhiên bị người hung hăng nắm lấy, không kịp phản ứng, đã bị người nắm tóc, đập đầu lên mặt đất.

"Ầm" một tiếng, đầu Chu Trương Trương đụng vào trên mặt đất, trên trán nháy mắt chảy ra máu tươi.

Chu Trương Trương chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, trời đất quay cuồng, không còn sức để kêu đau.

"Đập cô ta mười cái, nhớ giữ lại cái mạng." Long Tam tự mình cầm máy quay phim, quay đoạn video này thật tốt rồi gửi cho Đường mỹ nhân của anh ta.

Tiếng nói vừa dứt, lại "Ầm" một tiếng, cái trán Chu Trương Trương bị đập mạnh, máu tươi văng khắp nơi.

Sức lực cả người cô dường như bị rút cạn, đầu vô cùng choáng váng. Máu từ trên đầu chảy xuống che đi đôi mắt.

Vừa chuẩn bị đập cái thứ ba, cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đá văng.

Phó Tranh liếc mắt một cái liền thấy Chu Trương Trương bị người nắm đầu quỵ trên mặt đất.

Trên trán Chu Trương Trương toàn là máu, đôi mắt bị máu che lại, mơ mơ hồ hồ thấy một hình bóng quen thuộc, anh đứng ở chỗ đó, như đại anh hùng, cô làm bầm hô một tiếng, "Phó Tranh..."

Đồng tử Phó Tranh co lại, trái tim như bị xé rách thành mảnh nhỏ, đau nhức.

Anh bước tới, kéo lấy tay người đàn ông đang nắm tóc Chu Trương Trương ra, đôi mắt phần nộ đỏ bừng, đánh một quyền lên mặt đối phương, "F*ck, mẹ mày!"

Từ lúc Phó Tranh đột nhiên xông tới, đến lúc anh động thủ đánh người, tất cả đều xảy ra trong vài giây chớp nhoáng, tất cả mọi người không phản ứng kịp.

Cho đến khi đàn em bị ăn một đấm, Long Tam từ trên sô pha đứng lên, "Mẹ nó! Tiểu tử không biết sống chết, đánh chết nó!"

Thuốc nổ chạm vào nhau, hết sức căng thẳng.

Phó Tranh quay đầu lại, đem Chu Trương Trương từ trên mặt đất kéo lên, bảo vệ gắt gao trong ngực.

Long Tam người nhiều, đánh nhau, Phó Tranh hoàn toàn không có nửa phần ưu thế, hơn nữa muốn che chở Chu Trương Trương, tay chân càng khó có

thể thi triển.

Mới đầu còn có thể đánh nhau một chút, sau đó tất cả cùng xông lên, Phó Tranh không đánh trả nổi, vô số nắm tay giống như mưa không ngừng rơi trên người anh, trên đầu, trên mặt. Từng đám nặng nề rơi trên mặt anh, lập tức máu từ trong miệng chảy ra.

Tuy là như thế, anh vẫn như cũ chống đỡ thân thể, không có ngã xuống. Hai tay gắt gao ôm lấy Chu Tương Tương, không ngừng né tránh, giúp cô chống đỡ những cái nắm tay hướng về phía cô, không cho bất luận kẻ nào làm cô bị thương.

Chu Tương Tương sợ đến phát khóc, không ngừng kêu tên Phó Tranh, "*Phó Tranh, Phó Tranh...*"

Miệng Phó Tranh chảy máu để ở bên tai cô, nhẹ giọng an ủi cô, "*Ngoan, đừng khóc, anh không sao.*"

Chu Tương Tương không ngừng lắc đầu, đau lòng đến nỗi hít thở không thông.

Long Tam thấy không thể đánh gục được Phó Tranh, đôi mắt khẽ híp lại, ngay sau đó đột nhiên cầm lấy một chai rượu, bước nhanh về phía Phó Tranh.

Xem như anh ta đã nhìn ra, tiểu tử này, coi mạng sống của cô gái đó còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

Anh ta cầm chai rượu, trực tiếp ném về phía cái ót của Chu Tương Tương.

Đồng tử Phó Tranh co rút lại, ôm Chu Tương Tương xoay người một cái, vồn dĩ chai rượu đập về phía đầu Chu Tương Tương, cuối cùng lại nện vào đầu Phó Tranh, máu tươi nháy mắt trào ra, rơi lộp độp, lan rộng lên áo trắng của Phó Tranh, nhìn thấy mà ghê người.

Sau đầu Phó Tranh đau nhức, trước mắt tối sầm, rốt cuộc chịu đựng không nổi, té trên mặt đất.

"*Phó Tranh!*" Chu Tương Tương khóc lớn, quỳ trên mặt đất.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá văng.

Cảnh sát mang theo súng xông tới, "*Giơ tay lên, tất cả đều không được phép nhúc nhích!*"

Tiếng nói vừa dứt, Long Tam và tất cả mọi người đều ngoan ngoãn giơ tay lên.

Chu Tương Tương quỳ trên mặt đất, nước mắt từng giọt rơi trên mặt Phó Tranh.

Sắc mặt Phó Tranh trắng bệch, run rẩy nâng tay lên, lau nước mắt cho Chu Tương Tương, giọng nói vô cùng suy yếu, "*Chu Tương Tương, em đừng khóc, em có biết không, em mà khóc, anh rất đau lòng...*"

Chu Tương Tương khóc vô cùng lợi hại, cổ họng không phát ra được âm thanh nào.

Phó Tranh lau nước mắt cô, "*Ngoan nào, đừng khóc, đừng làm cho anh đau lòng...*"

Chu Tương Tương khóc đến cả người phát run, "*Tại sao anh... Tại sao anh lại tới...*"

Phó Tranh nói: "*Em là vợ anh mà, anh không tới cứu em thì ai tới cứu em.*"

Chu Tương Tương rốt cuộc chịu đựng không nổi nữa, khóc lớn bỏ nhào vào người Phó Tranh, "*Phó Tranh, anh không được có chuyện gì, anh không được có chuyện gì... Chỉ cần anh không sao, em sẽ trở thành vợ anh.*"

Môi Phó Tranh dán bên tai Chu Tương Tương, giọng nói thực nhẹ thực nhẹ, "*Là em nói, không được lại bỏ rơi anh.*"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tại sao anh cứ như vậy thích em

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh bị thương không nhẹ, từ quán bar đi ra, người đã hôn mê bất tỉnh, được nâng lên xe cứu thương, Chu Tương Tương khóc lóc theo sau.

Lục Quỳnh cũng đi theo, thấy Chu Tương Tương ngồi ở một bên khóc không ngừng, nhỏ giọng an ủi cô, "*Chị dâu, chị đừng lo lắng, Tranh ca chúng*

ta da đây, khẳng định sẽ không có việc gì."

Lục Quỳnh không khuyên còn được, vừa khuyên một cái, nước mắt Chu Tương Tương lại càng chảy nhiều hơn.

Dù Phó Tranh lợi hại đến thế nào cũng là máu thịt của mình, vừa rồi ngăn cản cho cô nhiều quả đắng như vậy, lúc chai rượu đập lên đầu anh, anh vẫn gắt gao che chở cô, một câu cũng không nói.

Lục Quỳnh nhìn cô, trong lòng sâu kín thở dài.

Trông cũng rất thích Tranh ca bọn họ vậy tại sao lại nói chia tay?

Lục Quỳnh nhin không được nói: *"Chị dâu, hôm qua Tranh ca đắm mưa mấy tiếng đồng hồ ở cửa nhà chị, chị biết không?"*

Biết, tại sao lại không biết?

Đôi mắt Chu Tương Tương đau xót, nhớ tới Phó Tranh đứng ở trong đêm tối, nước mưa rơi không ngừng trên người anh.

Lục Quỳnh thở dài, *"Nửa đêm hôm qua cả người anh ấy ướt đầm chạy tới nhà em, uống rất nhiều rượu, trước nay em chưa từng thấy anh ấy chật vật như vậy. Thật sự, chị dâu, Tranh ca anh ấy là thật lòng thích chị. Em quen biết anh ấy nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng thấy anh ấy để tâm tới nữ sinh nào như thế."*

Chị cũng biết, nữ sinh trong trường theo đuổi anh ấy nhiều như vậy, đối lại là nam sinh khác, đã sớm kiêu ngạo phát điên, nhưng Tranh ca chúng ta thì không, không thích chính là không thích, chưa bao giờ mập mờ với nữ sinh, trước khi quen biết chị, em chưa từng thấy anh ấy nói nhiều hơn hai câu với nữ sinh. Nói thật, tuy rằng Tranh ca học tập có hơi kém, nhưng người lớn lên rất đẹp trai, tam quan còn rất tốt, chị và anh ấy ở bên nhau, anh ấy khẳng định lấy mạng ra mà thương chị, hơn nữa tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài có tâm địa xấu xa, điểm này, em đảm cam đoan với chị."

Chu Tương Tương nghe vậy không ngừng gật đầu, nước mắt rơi như mưa, *"Tôi biết, tôi đều biết..."*

"Ôi, em thật sự không thể nhìn bộ dáng Tranh ca thương tâm như vậy, chị dâu, chị sẽ hòa hợp lại với anh ấy chứ?"

.....

Phó Tranh bị đưa đến bệnh viện, lúc tỉnh lại ngoài trời đã màu đen.

Vừa mở mắt, thì nhìn thấy Chu Tương Tương khóc sưng con mắt ngồi bên cạnh giường anh

Phó Tranh nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ đôi mắt cô, giọng nói có chút khô khốc, *"Tiểu đáng thương, đôi mắt tại sao lại sưng như thế? Không phải đã kêu em đừng khóc sao?"*

Chu Tương Tương thấy anh tỉnh lại, miệng mếu máo, nước mắt nháy mắt bùng lên, theo bản năng liền bỏ nhào lên người Phó Tranh, *"Phó Tranh, anh làm em sợ muốn chết."*

Chu Tương Tương vừa khóc, tìm Phó Tranh đầu đau, vội vàng vỗ lưng cô, nhẹ giọng an ủi, *"Anh không sao, Tương Tương ngoan, đừng khóc."*

Chu Tương Tương khóc đến co giật, nâng người lên, không ngừng lau nước mắt, *"Em... Em không muốn khóc, nhưng mà nhin không được..."*

Phó Tranh khẽ thở dài, giúp cô lau khô nước mắt, *"Chu Tương Tương, sao em lại đáng yêu như vậy..."*

Ánh mắt dừng tại vết thương trên trán cô, đã được bôi thuốc và dán băng gạc.

Tìm Phó Tranh xoắn lại, trong mắt tràn đầy đau lòng, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên vết thương, *"Đau không?"*

Chu Tương Tương lắc đầu, *"Không đau."*

Cái đau này của cô làm sao có thể so với Phó Tranh.

"Nói dối." Mặt Phó Tranh hơi trầm xuống, hiển nhiên không tin cô.

Lúc đó chảy nhiều máu như vậy, sao có thể không đau?

Anh vuốt mặt cô, nhìn cô nói: *"Về sau không được rời khỏi người anh, lại xảy ra một lần nữa, anh sẽ nổi điên."*

Chu Tương Tương mím môi, ngoan ngoãn gật đầu, nhỏ giọng nói: *"Em đã biết, em... em không rời khỏi anh."*

Lúc này Phó Tranh mới nở nụ cười, xoa đầu cô, *"Vợ ngoan lắm."*

Qua một lát, Chu Tương Tương giương mắt lên nhìn anh, có chút cẩn thận mà mở miệng, *"Phó Tranh, em có thể thương lượng với anh chuyện này"*

được không?"

Phó Tranh thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, trong lòng bỗng dưng nhảy dựng, đánh đòn phủ đầu, "Không được nói chia tay! Anh nói cho em biết Chu Tương Tương, đơn phương tuyên bố chia tay, không có hiệu quả!"

Chu Tương Tương cắn môi dưới, giọng nói nhỏ hơn, "Không phải... Không phải chia tay..."

Phó Tranh rất không yên tâm mà nhìn cô một cái, lúc này mới nói: "Không phải thì tốt."

Chu Tương Tương ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, rất đoan chính, hai tay đặt trên đầu gối, có chút khấn trương mà vịn tay lại với nhau, trầm mặc một hồi lâu, mới rút cuộc mở miệng, "Trước tiên, em nói, anh không được tức giận."

Phó Tranh không đoán được cô muốn nói cái gì, nhưng nếu là khả năng là chuyện làm anh tức giận, xác định không phải là chuyện gì tốt, hừ nhẹ nói: "Vậy em đừng nói."

Chu Tương Tương ngẩn ra. Cô còn chưa nói, đã bị Phó Tranh đổi, đôi mắt mở to tròn, kinh ngạc trừng anh.

Phó Tranh nhìn cô tròn xoe mắt, bật cười, nhìn không được bóp khuôn mặt nhỏ bụ bẫm của Chu Tương Tương, "Trời ạ, Vợ anh ngoan quá đi, tại sao lớn lên lại xinh đẹp như vậy, muốn anh mê chết à."

Đôi mắt lớn như vậy, vẻ mặt ngốc manh như thế, khuôn mặt lại mềm mại, kiếp trước là tiểu tiên nữ sao? Quả thực quá đáng yêu.

Chu Tương Tương ngả người ra sau, che mặt lẩm bẩm, "Đừng có bóp sẽ tròn ra đó."

Chu Tương Tương rất gầy, nhưng mặt rất tròn, mặt tròn nhỏ nhắn, siêu cấp đáng yêu.

Phó Tranh cười, "Mặt tròn thì sao, mặt tròn đáng yêu mà, anh thích muốn chết."

Chu Tương Tương được khen nên có chút thẹn thùng, không được tự nhiên nói: "Anh... Anh nghe em nói được không?"

"Được được được, mời ngài nói!"

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, có chút khấn trương cùng anh thương lượng, tiếng nói nhỏ nhỏ, nói: "Phó Tranh, chúng ta về sau ở trường học, có thể làm bộ như không quen biết được không?"

"Vì sao?" Phó Tranh vừa nghe, mày lập tức nhíu lại, đối với đề nghị này không hài lòng.

Chu Tương Tương vội giải thích, "Bởi vì thầy giáo đã biết, thầy ấy kêu em và anh phải chia tay, nếu không sẽ phải mời phụ huynh. Phó Tranh, nếu ba mẹ em biết em và anh đang quen nhau, khẳng định sẽ rất thất vọng với em, em không muốn làm cho bọn họ đau lòng."

Phó Tranh rất không tình nguyện nói: "Chúng ta yêu đương thì sao? Cũng không phải làm chuyện trộm cắp gì, Tương Tương, chúng ta không cần phải quan tâm người khác, em biết không?"

"Em biết, em đều biết, nhưng hiện tại chúng ta nên cố gắng học tập, giáo viên và phụ huynh đều sẽ không đồng ý với chúng ta." Đôi mắt Chu Tương Tương ngập nước nhìn anh, giọng nói mềm mại, mang theo một tia khấn cầu, "Phó Tranh, anh đồng ý với em được không? Đừng để cho em sợ hãi như vậy."

Cô không muốn ở cạnh Phó Tranh mà phải lo lắng đề phòng.

Phó Tranh trầm mặc, không quá cao hứng, khiến cho người khác không biết anh đang suy nghĩ gì.

Chu Tương Tương thấy anh vẫn không đồng ý, gợn tay lên, ngón tay nhẹ nhàng ngoắc lấy ngón tay anh, giọng nói nhẹ nhàng, hơi chút làm nũng, "Phó Tranh... ca ca, anh đồng ý với em đi, xin anh đó."

Giọng nói Chu Tương Tương mềm nhũn, tìm Phó Tranh như muốn chảy ra, "Ôi trời ơi, Chu Tương Tương, sao em lại câu dẫn anh hả?"

Giọng nói ngọt ngào mềm mại này, dừng ở đầu quả tim anh, tìm đều ngọt.

"....."

"Đừng kêu ca ca, kêu một tiếng chồng đi nào."

Chu Tương Tương: "....."

"Kêu đi nào, gọi chồng thì anh sẽ đồng ý với em."

Mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, không muốn kêu.

Phó Tranh nhẹ nhàng câu lấy ngón tay cô, thúc giục cô, "Kêu đi."

Chu Trương Trương do dự nửa ngày, đỏ mặt, "Ch... Chồng..."

Kêu xong, Chu Trương Trương hận không thể đào một cái hố để mình chui vào, nhỏ giọng hỏi: "Có thể đồng ý chưa?"

Tim Phó Tranh đều chảy thành một vũng nước, mười nghìn lần đồng ý, "Được được được, tất cả đều nghe em, em nói thế nào thì thế đó, chỉ cần em không chia tay với anh, cái gì anh cũng đều nghe em."

Đôi mắt Chu Trương Trương cong lên, long lanh như phát sáng, "Cảm ơn anh, Phó Tranh."

Phó Tranh nhìn cô, vô cùng cảm khái, "Chu Trương Trương, đời này của Phó Tranh anh xem như thua trong tay em."

Đừng nói là là đồng ý với cô chuyện như vậy, dù muốn mạng của anh, anh cũng lập tức đưa.

.....

Phó Tranh bị thương không nhẹ, ở bệnh viện chùng mấy ngày.

Hôm xuất viện là thứ bảy, Chu Trương Trương dọn dẹp đồ đạc cho Phó Tranh, chuẩn bị đón anh về nhà.

Làm xong thủ tục xuất viện, lúc trở về phòng, trong phòng bệnh đều là những anh em thân thiết của Phó Tranh.

Chu Trương Trương vừa vào cửa, đột nhiên mọi người đứng thành một hàng, khom lưng cúi đầu với cô, cùng kêu lên, "Chào chị dâu!"

Chu Trương Trương sững sờ, mặt như thiêu nóng. Cô không biết phải đáp trả thế nào, thẹn thùng chạy đến bên người Phó Tranh, hai tay không được tự nhiên mà vịn lên vai.

Phó Tranh thấy mặt Chu Trương Trương đỏ hồng, đá một chân lên người Lục Quỳnh, "Cái tên bỉ ổi này! Dám hù dọa vợ lão tử!"

Sức chân Phó Tranh không nặng, Lục Quỳnh làm bộ làm tịch che lại đầu gối lùi về sau vài bước, "Ui da, ca như vậy là không được đâu, phải thương xót cho người ta với chứ."

Phó Tranh cười, "Đi đi đi, ra chỗ khác! Nói bậy bạ gì đâu không."

Lục Quỳnh cười hi hi, lại lần la tới gần, "Mặc kệ nói như thế nào, ca, chúc mừng anh thoát kiếp độc thân nha, vạn năm độc thân cuối cùng cũng thoát kiếp rồi! Khi nào thì mời mấy anh em ăn cơm?"

Mấy người Lâm Khê cũng đứng bên cạnh cũng phụ họa, "Đúng rồi đó, bữa cơm này của Tranh ca, chúng em đã chờ rất nhiều năm."

Phó Tranh cười nói: "Có gì khó đâu, lúc nào cũng được."

Lục Quỳnh hưng phấn gào lên, "Chao ôi! Chọn ngày không bằng gặp ngày, vậy thì hôm nay đi!"

"Hừ hừ hừ! Lão tử mời khách khi nào thì biến thành cậu chọn ngày?! Mấy ngày nay vợ tôi vất vả chăm sóc tôi, hiện tại cần về nhà nghỉ ngơi, chuyện ăn cơm, chờ tôi thông báo sau."

"F*ck! Ca, anh đừng có như vậy chứ, chị dâu cũng chưa có kêu mệt mà, đúng không, chị dâu?" Lục Quỳnh nhìn về phía Chu Trương Trương, cười hi hi mong được tán thành.

"Ách... Tôi... Có hơi mệt một chút."

Phó Tranh lập tức tiếp lời, "Nghe thấy không nghe thấy không? Vợ lão tử đã như thế rồi mà cậu còn không hiểu?!"

Lục Quỳnh đau thương che ngực lại, bám vào cánh tay Lâm Khê ở bên cạnh, làm ra một bộ dáng vô cùng đau đớn, "Ông trời ơi, lệ trào như dòng suối nhỏ, hai người bọn họ bắt nạt tôi, hu hu..."

"F*ck! Lục Quỳnh mẹ nó cậu còn có thể ghê tởm hơn nữa không hả, buông ra buông ra, mau buông lão tử ra, lão tử muốn ới rồi!"

Chu Trương Trương nhìn mấy người bạn của Phó Tranh, nhịn không được cong môi, nguyên một đám, trông như mấy kẻ dở hơi.

Phó Tranh đứng lúc ngẩng đầu thấy khóe miệng Chu Trương Trương tươi cười, cũng không tự giác mà cong lên khóe môi, dường như có một tia mặt trời ấm áp chiếu vào trong lòng anh, tâm đều hòa tan.

Tiểu mỹ nhân này, là vợ anh.

Bên ngoài bệnh viện, lão Lý lái xe đã chờ rất lâu, thấy một đám người Phó Tranh đi ra, vội tiến lên cầm túi xách trong tay Phó Tranh, "Tiểu thiếu gia, tôi đến đây."

Phó Tranh: *"Cảm ơn, chú Lý."*

Trong túi xách Phó Tranh là quần áo máy ngày nay thay ở bệnh viện, còn có hai quyển sách của Chu Tương Tương

Lên xe, Chu Tương Tương và Phó Tranh ngồi ở ghế sau, lão Lý ở phía trước khởi động ô tô, Lục Quỳnh lại bắt đầu ồn ào, *"Ca, đừng quên chuyện mời com đó!"*

Phó Tranh cười nhạo, *"Được rồi được rồi được rồi, cái đầu chó cậu, trừ ăn ra thì còn làm gì nữa hả?!"*

Nửa giờ sau, xe ngừng ở cửa nhà.

Phó Tranh xuống xe trước, tay phải che trên cửa xe, *"Tương Tương, xuống xe."*

Một tay Chu Tương Tương cầm túi xách, một tay xách váy.

Phó Tranh vội vàng cầm lấy túi xách, *"Để anh để anh, làm sao có thể để em xách được."*

Chu Tương Tương nhẹ nhàng cong môi dưới, trong lòng ngọt ngào.

Xuống xe, chú Lý lái xe cũng đi xuống theo, nói với Phó Tranh và Chu Tương Tương: *"Tiểu thiếu gia, tiểu thư Tương Tương, đi Dung kêu tôi nói với hai người một tiếng, hôm qua bà ấy có mua đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, bà ấy không ở đây hai ngày, hai người tự làm chút đồ ăn đơn giản, nếu không được, thì kêu com hộp ăn."*

"Được, đã biết."

Hôm qua đi Dung có gọi điện thoại cho Phó Tranh, nói trong nhà xảy ra chút chuyện, phải về nhà hai ngày.

Phó Tranh còn ước tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về, trong nhà chỉ còn mỗi anh và Tương Tương, thật tốt.

Trong nhà không có ai, vào nhà, cửa vừa mới đóng lại, Phó Tranh gấp không chờ nổi mà ấn Chu Tương Tương lên trên cửa, cúi đầu liến hôn cô.

Chu Tương Tương bỗng dưng ngơ ngẩn, đôi mắt mở to, hai tay nắm lại, rũ xuống bên người.

Trái tim cô điên cuồng đập thình thịch thình thịch, toàn thân giống như bị thiêu đốt, nóng không chịu được.

Phó Tranh ghen rất lâu rồi, toàn thân nhiệt tình đều đem ra, không giống với những nụ hôn lần trước, dường như muốn nuốt Chu Tương Tương vào bụng, gắt gao ôm chặt cô, môi hai người dán sát nhau không một kẽ hở, trần trọc liếm mát, vô cùng rung động.

Nụ hôn sâu kịch liệt kéo dài, cuối cùng đến lúc Chu Tương Tương bị hôn đến thở không nổi mới kết thúc.

Lúc kết thúc, Phó Tranh chơi xấu cắn lên môi Chu Tương Tương một cái.

Chu Tương Tương bị đau kêu "a" một tiếng, che môi trừng mắt nhìn anh, *"Phó Tranh, anh là chó biến thành sao? Đau quá đi."*

Chu Tương Tương gắt gao che môi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Phó Tranh giật mình, vội vàng lấy tay Chu Tương Tương xuống, *"Ôi, anh xem một chút, anh không dùng lực mà."*

Tay Chu Tương Tương bị Phó Tranh kéo xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm nơi bị anh cắn, có hơi hồng nhưng không chảy máu, Phó Tranh thờ phào nhẹ nhõm, *"Không sao, ngoan, một lát sẽ hết đau."*

Chu Tương Tương mắt hừng trừng anh.

Người này, tại sao lại cắn đau như vậy?

Phó Tranh cười xoa đầu Chu Tương Tương, mặt dày nói, *"Không sao, vợ, anh hôn một cái thì không đau nữa."*

Nói, môi liền dán lên.

Chu Tương Tương cứng đờ cả người, chờ phản ứng lại, Phó Tranh đã buông cô ra, mặt đầy vui vẻ mỉm cười, *"Có phải hết đau rồi không, hửm?"*

Chu Tương Tương cười khỏ, siết quả đấm nện lên vai anh, *"Phó Tranh, anh lưu manh."*

Phó Tranh ôm vai gào khóc kêu, *"Ai da đau đau đau, Chu Tương Tương em mưu sát chồng!"*

Chu Tương Tương bị về khoa trương của anh chọc cười, bất đắc dĩ nói: *"Anh đừng lảm nhảm, mau lên lầu tắm rửa thay quần áo đi, ở bệnh viện chờ lâu như vậy, cả người toàn mùi thuốc sát trùng."*

Phó Tranh nâng cánh tay lên ngửi, "Ừm, đúng vậy."

Chu Tương Tương đẩy Phó Tranh về phòng tắm rửa, chính mình cũng về phòng thay quần áo.

Sắp đến giờ cơm trưa, Chu Tương Tương thay xong quần áo, vui vẻ lấy quần áo của Phó Tranh từ trong túi xách ra, ôm vào máy giặt trong phòng giặt quần áo, canh đúng thời gian, ấn nút giặt xong, liền xuống lầu chuẩn bị làm cơm trưa.

Phó Tranh tắm rửa xong xuống lầu, còn chưa đi đến phòng bếp đã ngửi thấy được mùi thơm, đi vào thì thấy Chu Tương Tương buộc tạp dề, đang bận việc ở trong bếp.

"Đang làm gì vậy?" Anh đi tới, từ sau lưng ôm lấy Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương giật mình, thân thể hơi căng thẳng, "Đang... Nấu cơm..."

Phó Tranh nhìn thoáng qua trong nồi, "Chắc chắc, Tương Tương nhà chúng ta còn biết hầm gà à?"

Chu Tương Tương nói: "Dì Dung đã rửa gà sạch sẽ rồi, em chỉ cần nấu một chút là được."

"Mặc kệ, vợ anh chính là đảm đang như vậy, có nhiều người còn không biết nấu cơm đâu."

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn anh, cong mắt cười, "Bạn học Phó Tranh, anh là đang nói chính anh sao?"

Phó Tranh hí mắt, "Nhìn không ra nha, bạn nhỏ Chu Tương Tương cũng sẽ mở miệng ra đã thương người hả."

Chu Tương Tương xi cười, nâng tay đẩy nhẹ ngực anh, "Phó Tranh, anh có thể đứng bên cạnh đợi được không? Hôm nay trời nóng, em không nóng hả?"

"Không nóng, rất thoải mái!" Phó Tranh da mặt dày, mặt còn hướng về phía cổ Chu Tương Tương.

Cổ Chu Tương Tương mẫn cảm, ngứa đến nỗi run run, "Ôi, coi như em xin anh đứng bên cạnh đợi đi, em nóng muốn chết."

"Được rồi, tạm thời tha mạng cho em." Phó Tranh ngẩng đầu hôn xuống mặt Chu Tương Tương rồi mới buông ra.

Đi ra phía sau ngồi xuống, khuỷu tay chống ở trên mặt bàn, đôi mắt không rời khỏi hình bóng của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương mặc một áo thun màu xanh nhạt, váy ngắn màu trắng, tóc dài cột thành đuôi ngựa cao, cúi đầu, lộ ra cổ trắng như tuyết, rửa rau xong thì xắt thức ăn, rồi cầm lấy thìa khuấy bên trong nồi.

Phó Tranh một tay chống cằm, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ lên bàn, nghĩ thầm, vợ anh thật sự hoàn mỹ, học giỏi thì không nói, lớn lên lại xinh xắn, đáng người sao, tuy rằng ngực hơi nhỏ, nhưng anh thích ngực nhỏ nha. Nấu ăn ngon, người vừa dịu dàng lại vừa đáng yêu, giọng nói, mềm đến nỗi khiến tay chân anh tê dại.

Phó Tranh ối Phó Tranh, mày mẹ nó ánh mắt thật quá tốt!

Nghĩ đi nghĩ lại, Phó Tranh đột nhiên đặc biệt cảm khái nói: "Tương Tương, em nói xem có phải kiếp trước anh đã cứu vớt cả hệ ngân hà không?"

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn anh, "?"

Phó Tranh cười đặc biệt kiêu ngạo, "Nếu không tại sao anh lại có người vợ hoàn mỹ như vậy."

Phó Tranh khen vợ mà không biết ngượng, Chu Tương Tương bị anh náo loạn làm cho đỏ mặt, "Phó Tranh, tại sao anh lại nói nhiều như vậy."

"Nhiều sao? Không cảm thấy."

"Nhiều, riu rít ớn muốn chết." Chu Tương Tương vừa nói vừa bung lên bàn một đĩa khoai hầm, "Ăn đi, để miệng nghỉ ngơi một chút."

Phó Tranh cười nhạo, "Được được được, Ôi, còn chưa có kết hôn đâu, mà đã bắt đầu ghét bỏ anh rồi, sao số anh lại khổ thế này."

Chu Tương Tương bị anh chọc cười, "Anh mau ăn đi, dong dài muốn chết."

Phó Tranh cười gắp một nửa củ khoai, "Ừm, ăn ngon lắm."

"Đúng không, vậy ăn nhiều một chút."

Phó Tranh lại gắp một miếng nhỏ, đút đến bên miệng Chu Tương Tương, "Em cũng ăn thử đi, nào, há mồm."

Chu Tương Tương gật gật đầu, nghe lời mà hé miệng, vừa mới chuẩn bị ăn, Phó Tranh đột nhiên rút chiếc thìa lại một chút.

Chu Trương Trương sừng sốt, ngẩng đầu nhìn anh, "Phó Tranh, anh chơi xấu."

Phó Tranh cười ha ha, "Được được được, không đùa em nữa, nhanh ăn đi."

Chu Trương Trương chống hai khuỷu tay lên bàn, nửa người trên tiến lên phía trước, lúc há mồm chuẩn bị ăn, Phó Tranh vậy mà lại chơi xấu đem chiếc đĩa rút lại phía sau.

"Phó Tranh! Anh xấu lắm! Em không chơi với anh nữa!" Chu Trương Trương tức giận dậm chân, quay đầu chuẩn bị trở lại bếp.

Phó Tranh vội vàng kéo tay cô, cười ha hả nói: "Chao ôi chao ôi, anh sai rồi anh sai rồi, sẽ không đùa em nữa, nhanh ăn đi."

Phó Tranh một bên nói một bên đem chiếc đĩa kẹp củ khoai hướng đến bên miệng Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương nghi ngờ neho mắt nhìn, "Anh lại chọc em, em sẽ không để ý tới anh nữa."

Phó Tranh ngẹn cười, "Dạ dạ dạ, tuyệt đối không đùa em."

Chu Trương Trương nhìn chằm chằm anh nửa ngày, tạm thời lại tin anh một lần.

Nhưng nào biết, vừa mở miệng ra, thế nhưng Phó Tranh lại thu đôi đĩa lại.

Lần thứ ba! Chu Trương Trương tức giận muốn phát hỏa, ngực muốn nổ tung, đang muốn phát giận, Phó Tranh đột nhiên từ ghế trên đứng lên, thân thể nghiêng về phía trước, cúi đầu hôn lên môi cô.

Cả người Chu Trương Trương đều thất thần, mở to hai mắt, vừa rồi trong lồng ngực còn đang bùng bùng lửa giận, dường như bị chậu nước lạnh dội xuống, cứ vậy mà dập tắt.

Phó Tranh từ chân mày đến khóe mắt đều là ý cười, môi dán lên Chu Trương Trương, nhẹ nhàng mỗ một chút, mặt mày vui vẻ nhìn cô, "Chu Trương Trương, em cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì rồi đúng không? Em nói xem tại sao anh cứ như vậy thích em."

Chu Trương Trương mặt đỏ bừng, cúi đầu, thẹn thùng nói: "Đừng... Đừng nói bậy..."

Phó Tranh bật cười, cảm thấy giờ này khắc này, thật là vô cùng hạnh phúc.

Editor có lời muốn nói:

Anh yêu ơi, anh đang ở đâu mau về với em.:((Hôm nào cũng nhìn hai bạn trẻ rai thức ăn như vậy, em chịu không nổi huhu:((((

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Vợ, cho hôn một cái đi

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Hai ngày cuối tuần, Chu Trương Trương và Phó Tranh vui vẻ ở nhà.

Hơn hai giờ chiều, Phó Tranh đang ở trong phòng ngủ học bài, đột nhiên Lục Quỳnh gọi điện thoại tới, "Ca, chuyện của Long Tam em vừa đi hỏi được, anh biết là ai đã kêu Long Tam bắt cóc chị dâu không?"

Phó Tranh đen mặt, "Mẹ nó tôi làm sao mà biết được."

Lục Quỳnh lại nói: "Nói ra có thể anh không tin, lại là Đường Hân Trúc, em thật sự không nghĩ tới cô ấy dám làm ra chuyện này. Chúng ta và Đường Hân Trúc cũng coi như là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tính tình cô ấy đều ngoa, lại chiếm hữu mạnh, việc đó chúng ta đều biết, nhưng em thật sự không nghĩ tới cô ấy lại có thể làm ra chuyện độc ác như vậy, thiếu chút nữa là hại chết anh và chị dâu."

Phó Tranh nghe vậy ấn đường nhú chặt, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

"A lô? Ca, anh đang nghe sao?" Lục Quỳnh chậm chạp không nghe thấy Phó Tranh đáp lời, vội hỏi.

Phó Tranh lúc này mới nhận ra "Ừ" một tiếng, "Nghe thấy."

Lục Quỳnh ở đầu bên kia điện thoại sờ mũi, có chút rối rắm mờ miệng, "Ca, nếu là Đường Hân Trúc, chuyện này có thể bỏ qua không? Dù sao cũng là lớn lên cùng nhau, hơn nữa nhà bọn họ và nhà các anh trên phương diện làm ăn quan hệ cũng rất gần bó, nếu như làm khó, chỉ sợ..."

"Bỏ qua?" Phó Tranh nghe vậy không thể tin được nói, "Cô ta thiếu chút nữa hại chết Tương Tương, cậu bảo cứ vậy bỏ qua? Nếu tôi bỏ qua cho cô ta, không phải là đã làm phụ lòng Tương Tương sao?"

Lục Quỳnh gãi gãi đầu, "Cái đó... Em cũng biết, nhưng..."

Cậu biết tính tình Phó Tranh, một khi đã hạ quyết tâm, tám con ngựa cũng kéo không lại, dứt khoát hỏi: "Vậy anh định làm gì?"

Phó Tranh nói: "Tôi bị thương thì coi như bỏ qua, nhưng những gì Tương Tương phải chịu, tôi phải đòi lại nguyên vẹn cho cô ấy."

"Hả, ca, cái này hình như không được tốt cho lắm, dù sao... A lô? Ca?"

Lục Quỳnh còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cắt đứt.

Phó Tranh cúp điện thoại, nhú mày trằm mặc một hồi. Lúc trước anh không hề nghĩ tới là Đường Hân Trúc, nhưng khi nghe thấy là Đường Hân Trúc, lại không bắt ngờ.

Phó Tranh bỏ điện thoại đi động xuống, tiếp tục học bài.

Lúc đầu anh định chuẩn bị học lại nội dung từ lớp mười, kết quả phát hiện nền tảng quá kém, nhất là Toán học, ngay cả một khái niệm cơ bản cũng không hiểu, dứt khoát lấy vở sơ trung ra, bắt đầu học lại từ đầu.

Lúc làm xong được vài đề, có chút phức tạp, không có chút đầu mối nào, lại một lần nữa lật lại kiến thức, vẫn như cũ trước mắt tối đen.

Phó Tranh cầm lấy bài thi mô phỏng đi ngoài cửa.

Vốn dĩ cho rằng Chu Tương Tương đang ở trong phòng học bài, kết quả vừa ra ngoài, thì nghe thấy phòng khách truyền ra tiếng nói, tiếng rất nhỏ, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy.

Phó Tranh sững sốt, đi hai bước về phía hành lang, lập tức thấy dưới lầu TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, Chu Tương Tương ngồi dưới đất, xem mãi mê.

"F*ck! Chu Tương Tương, em không lo học bài, vậy mà lại trốn ở đó xem phim hoạt hình!"

Chu Tương Tương đột nhiên nghe thấy giọng của Phó Tranh, giật mình nhảy dựng, quay đầu lại nhìn anh, "Anh... Tại sao anh lại xuống..."

Phó Tranh đi xuống lầu, vài bước đã đến trước mặt cô, "Anh không xuống dưới, thì sao bắt được em lười biếng!"

Anh liếc mắt nhìn TV một cái, "Mẹ ơi, Chu Tương Tương, em cũng quá ngây thơ rồi đó, xem cái đồ chơi gì vậy hả?"

"Nhóc Maruko, anh chưa xem à?"

"Cái gì cái gì? Cái gì ngoạn tử*?"

(Ruko (丸子), ngoạn tử (玩子) đều phát âm là [wán-zi] nên Tranh ca nghe nhầm.)

Chu Tương Tương: "... Phó Tranh, tại sao anh lại giống mấy người ngu ngốc vậy."

Trời ạ, tại sao cô lại thích loại nam sinh ngu ngốc lại không thú vị như vậy hả?!

Phó Tranh bị Chu Tương Tương mắng, tròn tròn mắt, nói: "Tốt lắm, Chu Tương Tương, em dám công kích anh!"

Chu Tương Tương nhin không được liếc mắt với anh, "Làm gì có, em chỉ là tuyên bố đúng sự thật mà thôi."

Bọn họ là người cùng một thế hệ, vậy mà còn có người chưa xem Nhóc Maruko. Là không có tuổi thơ?

Phó Tranh hai mắt nhìn chằm chằm TV xem xét, "Mấy đứa trẻ này thì có gì mà đẹp mắt."

"Đẹp mà."

"Khó coi khó coi, mau đến đây, chúng ta vẫn là đến xem đề đi!" Phó Tranh vừa nói vừa ngồi xuống mặt đất, cầm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị tắt đi TV của Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương sợ tới mức chạy nhanh nhào tới, một tay đem điều khiển từ xa đoạt lại, gắt gao ôm vào trong ngực, "Anh đừng nháo, em vừa mới

xem được một chút thôi."

Phó Tranh quả thực muốn điên, "Chu Tương Tương, em cảm thấy một học bá không lo đọc sách thích hợp xem TV sao?"

Chu Tương Tương nghiêm trang gật đầu, "Thích hợp, em là lao động kết hợp với vui chơi, buổi chiều là lúc em nghỉ ngơi."

Phó Tranh: "...Ách, vậy hôm nay anh cũng nghỉ ngơi thật tốt."

Phó Tranh nói xong liền đem bài thi khép lại, buông bút, cầm lấy di động, chuẩn bị chơi trò chơi.

Đều là con người, thấy người khác đều đang chơi, Nhịn không được liền buông thả. Đặc biệt là Phó Tranh không có thiên phú trong việc học tập, bảo anh cầm đầu vào đọc sách, quả thực thông khổ.

Chu Tương Tương thấy Phó Tranh bỏ găng, trừng mắt, "Không được, anh không thể nghỉ ngơi!"

"Hả? Vì sao."

"Bởi vì nền tảng anh kém, anh so với người bình thường phải cố gắng nhiều hơn, mới có khả năng một năm cuối cùng ở cao trung xông ra trùng vây. Nếu không, tất cả mọi người đều đang nỗ lực, anh không có nền tảng tốt lại không chịu cố gắng, muốn thành công thì khả năng bằng không, trừ khi anh là thiên tài có chỉ số thông minh siêu cao ——"

Chu Tương Tương nói, thuận tay mở bài thi của Phó Tranh, liếc mắt một cái, sai rất nhiều lỗi, cô mở bài thi ra trước mặt Phó Tranh, đưa bút cho anh, nhìn đôi mắt anh nói: "Rất hiển nhiên, anh cũng không phải là thiên tài, cho nên vẫn là dựa cố gắng."

Phó Tranh gãi gãi đầu, nhận mệnh mà cầm bút, "Ồi, tại sao anh lại đi thích một học bá chứ."

Chu Tương Tương mím môi, "Làm sao, anh hỏi hận?"

"Làm gì có!" Phó Tranh vội vàng lắc đầu bày tỏ trung thành, "Đời này anh kiên ngạo nhất là việc anh theo đuổi được người vợ học bá, không hối hận, chết cũng không hối hận!"

"Phó Tranh, anh lắm mồm quá đi." Chu Tương Tương bị anh chọc cười, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Chu Tương Tương cười, tìm Phó Tranh mềm nhũn, mặt dày thò lại gần, nói: "Vợ, cho hôn một cái đi."

Nói xong liền đem miệng lại gần, Chu Tương Tương giạt mình, vội vàng che miệng anh lại, dờ khóc dờ cười, "Phó Tranh, anh đừng nháo."

"O'kìa, hôn một cái thôi, hôn một cái anh liền có động lực." Phó Tranh da mặt dày giờ trở lại ngoan ngoãn.

Hai tay Chu Tương Tương che mặt anh lại, đẩy anh ra, không biết nên cười hay nên tức giận, "Không được, không cho, từ giờ trở đi, mỗi lần anh thi, thành tích tiến bộ mỗi lần lên một trăm hạng mới có thể hôn em một cái."

Phó Tranh trừng to mắt, "Mẹ nó, Chu Tương Tương em đang nói giỡn?"

Mỗi lần tiến bộ lên một trăm hạng? Đây là muốn mạng anh hay là muốn anh ghen chết?

Nhưng mỗi ngày anh đều muốn hôn một vạn* lần đó!!

(1 vạn = 10.000)

Chu Tương Tương vô cùng nghiêm túc, "Không nói giỡn, anh mau cố gắng học tập đi, cố lên, cố lên!"

Chu Tương Tương cười tủm tỉm, vừa nói vừa siết chặt nắm đấm cổ vũ cho Phó Tranh.

Phó Tranh: "..."

Ông trời ơi, vợ thật đáng yêu thật muốn hôn, nhưng mà vợ lại không cho hôn, thật bức bối!

Phó Tranh bị Chu Tương Tương vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cầm bút tiếp tục làm bài.

Chu Tương Tương bật tiếng TV rất nhỏ rất nhỏ, gần như không có.

Hai người sống vai ngồi dưới đất, một người làm bài, một người an tĩnh mà xem TV, hình ảnh vô cùng tốt đẹp hài hòa.

Chu Tương Tương nghiêm túc xem TV, Phó Tranh đột nhiên nhẹ nhàng kéo tóc cô.

Chu Tương Tương nghiêng đầu, "Làm sao vậy?"

Phó Tranh chỉ vào đề bài mới vừa làm không được nói, "*Vợ, giảng cho anh đề này đi.*"

Chu Tương Tương nghe thấy, đến gần, cúi đầu nghiêm túc nhìn xuống đề, "*Cái đề này phải vẽ đường phụ, vẽ ra đường phụ xong thì rất đơn giản.*"

Chu Tương Tương cầm bút, vẽ hai đường phụ lên hình, rất nhanh đã giải xong đề.

Làm xong, ngẩng đầu nhìn về phía Phó Tranh, "*Hiểu chưa?*"

Phó Tranh vẽ mặt lơ mờ, "*Vợ à, em thật sự là quá coi trọng anh rồi!*"

"*Ách... Vậy để em nói lại một lần nữa.*"

"*Được được được, chậm một chút!*"

Lúc này Chu Tương Tương cố ý thả chậm tốc độ, một lần nữa lại giảng lại cho Phó Tranh, ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy vẻ mặt anh vẫn mờ mịt như cũ.

Chu Tương Tương tính tình nhẫn nại, "*Không hiểu?*"

"*Ờ, có chút phức tạp.*"

"*Vậy nói lại một lần nữa.*"

"*Ôi chao ôi chao, vợ thật tốt.*"

Chu Tương Tương giảng cho Phó Tranh ba lần, Phó Tranh nghe được cái hiểu cái không. Giảng đạo lý, vẫn là nền tảng quá yếu.

Giảng thêm nhiều lần, Chu Tương Tương cảm thấy chính mình rất nhanh bị làm ngốc, "*Ôi, Phó Tranh tại sao anh lại ngốc như thế.*"

Phó Tranh bị ghét bỏ, vô cùng thương tâm, "*O kìa, Chu Tương Tương em ghét bỏ anh.*"

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm anh cười, "*Em còn chưa dạy bạn học nào ngốc như anh.*"

Phó Tranh: "*Anh nói em không thể khen anh một cái sao? Tốt xấu gì anh cũng biết vẽ đường phụ như thế nào, bạn học Chu Tương Tương, em có biết hay không, em như vậy rất dễ đã kích lòng tự tin của người ta đó.*"

Chu Tương Tương bị bộ dạng nghiêm trang của Phó Tranh chọc cười khanh khách không ngừng.

Phó Tranh híp mắt nhìn cô, "*Buồn cười lắm hả?*"

Chu Tương Tương cười khanh khách không ngừng.

Phó Tranh cười một tiếng, dùng sức xoa đầu Chu Tương Tương, "*Chu Tương Tương, em cứ cười đi, cũng chỉ có em mới dám chê cười anh như vậy.*"

Cũng chỉ có cô, anh mới cho phép cô chê cười anh như vậy, không một chút tức giận.

Hai ngày cuối tuần, Phó Tranh học thêm được không ít, tuy rằng Chu Tương Tương nói anh ngốc, nhưng một khi đã hiểu thì học rất nhanh.

Hơn nữa bởi vì "giáo viên" là Chu Tương Tương, cho nên học nhiều cũng không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn rất vui vẻ.

Thứ hai đi học, chú Lý lái xe đúng giờ tới đưa Phó Tranh và Chu Tương Tương.

Bởi vì đã nói ở trường học coi như không quen biết, nên lúc gần đến cổng trường, Chu Tương Tương kêu chú Lý cho dừng xe lại.

Chu Tương Tương muốn đi xuống, Phó Tranh giữ cô lại, thờ dãi, "*Em ngồi đi, để anh đi xuống, thuận tiện anh còn có chút việc. Đúng rồi, buổi tối tan học ở chỗ cũ chờ anh, đừng có chạy một mình.*"

Từ khi xảy ra chuyện kia, Phó Tranh đều có chút sợ, không dám để cho Chu Tương Tương đơn độc một mình.

Chu Tương Tương ngoan ngoãn gật đầu, "*Em biết rồi.*"

Chú Lý đưa Chu Tương Tương đến cửa trường học, mới vừa xuống xe, thì nghe thấy có người ở phía sau kêu cô.

Là giọng nói quen thuộc.

Chu Tương Tương quay đầu lại, đôi mắt khẽ cong, "*Hoan hoan.*"

Hạ Hoan Hoan vui vẻ chạy tới, kéo tay Chu Tương Tương, "*Tương Tương, sao cậu chỉ có một mình? Phó Tranh nhà cậu đâu?*"

Chu Trương Trương nghe thấy cô nàng đề cập đến Phó Tranh, sợ tới mức chạy nhanh che miệng cô nàng lại, nhìn xung quanh, sau đó mới lặng lẽ nói với Hạ Hoan Hoan: "Hoan hoan, về sau cậu đừng nhắc đến Phó Tranh nữa."

"Hà? Làm sao vậy?"

Chu Trương Trương kể chuyện lần trước cô bị chủ nhiệm lớp mắng, Hạ Hoan Hoan mày nhẩn lại, "Trời ạ, tại sao lão Vương này lại nói chuyện khó nghe như vậy? Yêu đương thì sao? Yêu đương nhất định sẽ ảnh hưởng đến học tập à? Đến mức này sao?! Trời ạ, tức chết tôi!"

"Cũng không sao, ở trường học coi như không quen biết, hẳn là sẽ không có việc gì."

Hạ Hoan Hoan thở dài: "Thật muốn nhanh chóng thi đại học quá đi, lên đại học liền tự do."

Chu Trương Trương cúi đầu không lên tiếng.

Trong lòng lại không kiềm được mà tưởng tượng đến sinh hoạt khi lên đại học, nếu Phó Tranh thật sự có thể thi đậu chung một trường với cô, đến lúc đó là có thể mỗi ngày ở bên nhau, hơn nữa, chỉ cần cô và Phó Tranh đều thi đậu đại học, có lẽ ba mẹ sẽ không phản đối cô?

Nghĩ đến đó cả người Chu Trương Trương lại vui vẻ hẳn lên, vừa đến phòng học, liền lấy sách luyện tập ra, vui đầu giải đề.

Trên lầu, Phó Tranh cũng ngồi ở vị trí của mình, đang nghiêm túc đọc sách.

Lúc Lục Quỳnh bước vào phòng học trông thấy, lập tức lớn tiếng kêu la, "Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi! Trời ạ, ca, anh thật sự đổi tính rồi!"

Phó Tranh bị cậu làm phiền, "Ồn ào cái gì, đi qua bên kia, đừng chậm trễ lão tử đọc sách!"

Lục Quỳnh đặt mông ngồi trên bàn, "Nói thật đi, ca, anh thật sự hạ quyết tâm thay đổi triệt để một lần nữa làm người?"

Phó Tranh không phản ứng với cậu, nghiêm túc học bài.

Lục Quỳnh gào khóc kêu, "Ông trời của con ơi, xem ra tìm vợ là học bá, còn có thể thay da đổi thịt trở thành người tốt! Làm con cũng muốn tìm vợ là học bá quá đi."

"Cái tên đầu chó này, sao lại nói lảm thế, cả lớp học chỉ có mỗi cậu là ồn ào, yên lặng một chút, coi chừng tôi chém cậu." Phó Tranh bị ồn ào đến đau đầu.

Phó Tranh đang học thuộc thơ, thuộc cũng được khá nhiều.

Cái này mẹ nó tiếp theo là gì không nhớ nổi.

Buổi sáng có bốn tiết, lúc hết tiết thứ hai, có được hai mươi phút để nghỉ ngơi.

Phó Tranh xoa nhẹ cái cổ mỏi nhừ, từ trên ghế đứng lên.

Nghiêng đầu, mắt nhìn Lục Quỳnh nằm sấp trên bàn ngủ ngon lành, chân phải đá xuống ghế cậu.

"Ai! Ai!" Lục Quỳnh từ trong mộng bừng tỉnh, sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Thấy Phó Tranh, "Ôi giờ, anh đã ghé em làm gì?"

Phó Tranh hừ một tiếng, "Nằm mơ thấy ai mà lại dọa cho cậu thành ra như vậy."

Lục Quỳnh chột dạ gãi đầu, "Không có."

Phó Tranh: "Cậu đi gọi Đường Hân Trúc lên sân thượng đi."

Lục Quỳnh nghe xong liền tỉnh ngủ, "Ca, anh muốn làm gì?"

"Trả thù."

Lục Quỳnh không quá tán thành, do dự, "Không phải, ca, này hình như không tốt lắm, cái khác không nói dù sao Đường Hân Trúc cũng là con gái, chúng ta mấy người con trai đi bắt nạt cô ấy, truyền ra ngoài, danh tiếng chúng ta cũng không tốt."

"Danh tiếng? Lão tử cần danh tiếng cái rắm!"

Ngày đó nếu anh không tới kịp, anh không dám tưởng tượng nổi Chu Trương Trương còn bị đối xử thêm kiểu gì.

Mấy buổi tối nay, nhắm mắt lại chính là hình ảnh Chu Trương Trương bị người ẩn quỳ trên mặt đất, cái trán không ngừng đổ máu, căn bản anh không dám

nghĩ thêm nữa.

Phó Tranh đến sân thượng không lâu sau Đường Hân Trúc đã bị Lục Quýnh mang lên theo.

Ban đầu còn không phát hiện ra Phó Tranh, Đường Hân Trúc liên tục ồ ồ, "*Lục Quýnh cậu muốn làm gì? Được rồi, kêu tôi lên sân thượng làm cái gì?*"

Lục Quýnh chột dạ, "*Cậu lên rồi sẽ biết.*"

Lục Quýnh nói xong đẩy cửa sân thượng ra, nhẹ nhàng đẩy Đường Hân Trúc vào bên trong.

"*Này, đừng có đụng vào tôi!*" Đường Hân Trúc chán ghét, chau mày.

Nhưng mà, đợi lúc cô ta xoay người, thì thấy Phó Tranh lười biếng đứng dựa lưng bên bức tường màu trắng, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, khói màu trắng ở đầu ngón tay tỏa ra.

Thấy Đường Hân Trúc đi lên, Phó Tranh ngược mắt, liếc cô ta một cái.

Ánh mắt lạnh như băng, Đường Hân Trúc nhìn thấy trong lòng hốt hoảng, giọng nói hơi run, "*Phó... Phó Tranh... Cậu tìm tôi...*"

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Tranh: Vì mỗi ngày được hôn vợ một vạn lần, anh muốn hằng hải đọc sách đọc sách đọc sách —— o(*≥▽≤)ツ~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phó Tranh, anh mau nghe lời

Edit: Phun Phun

Beta: Đại Bàng

Mặt mày Phó Tranh lạnh nhạt, trên mặt không có bất kỳ một biểu cảm nào.

Nhưng chính khuôn mặt vô cảm đó mới càng làm cho người khác sợ hãi.

Có lẽ... Là bởi vì chột dạ...

Hai tay Đường Hân Trúc nắm chặt làn váy, lần đầu tiên không dám nhìn thẳng vào mặt Phó Tranh.

Chuyện Phó Tranh và Chu Tương Tương bị thương cô có nghe nói, nhưng cô thật sự không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy. Lúc trước kêu Long Tam giúp đỡ Chu Tương Tương, chỉ là muốn để cho anh ta hù dọa cô ta một chút, hoặc là đánh cô ta mấy bạt tai, cô thật sự không nghĩ tới Long Tam xuống tay lại tàn nhẫn như vậy.

Chu Tương Tương bị nắm tóc đập đầu, Phó Tranh bị chai rượu đập vỡ đầu phải đưa vào bệnh viện, những việc này cô đều không nghĩ tới.

Cô thật sự... Thật sự không nghĩ tới chuyện sẽ nghiêm trọng đến vậy.....

Đường Hân Trúc gắt gao cắn môi dưới, hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí, bước lên phía trước vài bước, "*Phó... Phó Tranh, cậu... Nghe nói cậu bị thương, cậu... cậu không sao chứ?*"

Phó Tranh lạnh nhạt liếc cô ta một cái, búng tàn thuốc, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "*Đường Hân Trúc, tôi cũng không vòng vo với cô, chuyện Long Tam là do cô xúi giục, tôi cũng không để cô ngồi xổm ở cục cảnh sát, việc tôi bị thương cũng không so đo với cô, nhưng những gì Chu Tương Tương chịu, tôi phải đòi lại cho đủ. Tôi không muốn động thủ, tự cô đập đầu xuống đất hai cái đi.*"

Đường Hân Trúc trợn mắt, khiếp sợ nhìn Phó Tranh, "*Cậu... Cậu nói cái gì?*"

Giọng nói cô ta có chút run rẩy, thứ nhất là sợ hãi, thứ hai là phẫn nộ.

Cho dù cô ta thừa nhận là chính mình làm, nhưng tại sao anh lại có thể nói ra những lời đó với cô ta?

Đường Hân Trúc cắn răng, nhìn Phó Tranh, nói: "*Phó Tranh, cậu có làm hay không? Cậu nói chuyện đó là do tôi xúi giục, cậu có chứng cứ*

không? Long Tam là ai, là người mà tớ dám sai khiến sao? Cậu cũng quá coi trọng tớ đó?"

"Mẹ nó cô còn nguy hiểm!"

Phó Tranh rống lên, Đường Hân Trúc sợ tới mức trái tim run rẩy, *"Phó Tranh..."*

Phó Tranh dập đầu thuốc trong tay, lạnh giọng nói: *"Đừng lãng phí thời gian, nhanh lên một chút, đập xong hai cái thì thả cô đi."*

"Không! Không đời nào!" Đường Hân Trúc kích động, *"Cậu dựa vào cái gì mà đối xử với tớ như thế?!"*

Đường Hân Trúc gia thế tốt, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, cô ta điều ngoa tùy hứng, không coi ai ra gì, không ai dám nói cô ta nửa câu không phải, cũng chỉ có Phó Tranh dám đưa cái sắc mặt đó ra cho cô ta coi, hiện tại còn muốn cô ta tự mình đập?

Đường Hân Trúc quả thực sắp tức điên, cô ta trừng mắt với Phó Tranh nói: *"Phó Tranh, cậu đừng quá đáng! Coi như cậu không xem tớ là vị hôn thê của cậu, nhưng nhìn vào quan hệ của hai nhà chúng ta, cậu cũng không thể đối xử như vậy với tớ! Nếu cậu khi dễ tớ, đối với cậu và cả công ty nhà cậu không có chỗ nào tốt đâu!"*

Ánh mắt Phó Tranh nghiêm túc, nhìn chằm chằm cô ta, *"Cô uy hiếp tôi? Đường Hân Trúc, rất có bản lĩnh."*

Đường Hân Trúc hơi nhếch môi, hai tay siết chặt thành quả đấm, *"Phó Tranh, tớ không rảnh chơi đùa với cậu!"*

Cô ta nói, liền trực tiếp xoay người muốn đi xuống.

Kỳ thật trong lòng cô ta rất sợ hãi, cô ta hiểu rất rõ cá tính của Phó Tranh, anh đã muốn làm chuyện gì, ai cũng không ngăn cản được anh. Cô ta sợ nếu chính mình không mau chóng rời khỏi đây, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Cô ta mới vừa quay đầu, Lâm Khê đã cản lại trước mặt, *"Ôi trời, đại tiểu thư Đường, cô gái này, làm chuyện xấu thì phải trả giá lớn, cô cũng đừng mè nheo nữa, đập hai cái cũng không có chết người đâu, nếu để chúng tôi động thủ, sẽ không có dễ dàng như vậy đâu."*

Lâm Khê còn chưa có nói xong, Đường Hân Trúc giơ tay tát một cái, ánh mắt Lâm Khê âm u, bắt lấy cổ tay cô ta, hất ra, trọng tâm Đường Hân Trúc không vững, ngã nhào trên mặt đất.

"F*ck! Cô gái này đúng là đồ ác độc, lại còn muốn đánh tôi!"

Đường Hân Trúc ngẩng đầu, nhìn về phía Phó Tranh, đôi mắt cô ta đỏ bừng, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nức nở nói: *"Phó Tranh, cậu không thể làm như vậy với tớ..."*

Phó Tranh cực kỳ bức bối, *"Cô bớt nói nhảm đi, nhanh lên, một thù trả một thù, cô đập đầu xuống đất hai cái, chuyện này coi như xong. À, đúng rồi, phải chảy máu nữa, không chảy máu thì không tính."*

.....

Sau khi Lục Quýnh đưa Đường Hân Trúc lên sân thượng, liền trộm chạy xuống dưới, vội vội vàng vàng đi tìm Chu Tương Tương.

Hiện tại cũng chỉ có Chu Tương Tương mới có thể ngăn cản được Phó Tranh.

Thời gian tan học, Chu Tương Tương ở phòng học nghỉ ngơi, cùng Hạ Hoan Hoan nói chuyện phiếm, đột nhiên có một bạn học gọi cô, *"Chu Tương Tương, bên ngoài có nam sinh tìm cậu."*

Chu Tương Tương ngẩn ra, sợ tới mức ngực run rẩy, *"Là... Là Phó Tranh hả?"*

Không phải đã nói là ở trường học coi như không quen biết sao? Tại sao lại tới?

Bạn học lắc đầu, *"Không phải Phó Tranh."*

Chỉ cần không phải Phó Tranh là được, Chu Tương Tương từ trên ghế đứng lên, sửa sang lại váy, đi ra ngoài.

Lúc đi ra, thấy Lục Quýnh, Chu Tương Tương có chút kỳ quái, *"Tại sao lại là cậu?"*

Lục Quýnh vô cùng sốt ruột, *"Chị đâu, cứu mạng!"*

Lúc Chu Tương Tương chạy đến sân thượng, Đường Hân Trúc còn đang ra sức chống cự với Phó Tranh, Phó Tranh sắp chịu không nổi chuẩn bị tự mình ra tay.

Đúng lúc này, Chu Tương Tương chạy tới, *"Dừng tay!"*

Nghe thấy giọng nói của Chu Tương Tương, Phó Tranh mới vừa nâng lên tay liền ngừng ở giữa không trung, ngoác nhìn cô, *"Sao em lại lên đây?"*

Nói xong thì phát hiện Lục Quýnh ở sau lưng Chu Tương Tương.

Sắc mặt Phó Tranh trầm xuống, "*Lục Quýnh, con mẹ nó cậu chán sống rồi đúng không?!*"

Lục Quýnh cực kỳ chột dạ, trốn sau lưng Chu Tương Tương, vô cùng đáng thương: "*Chị dâu, mau cứu em.*"

Chu Tương Tương chạy chậm đến bên cạnh Phó Tranh, giữ chặt tay anh, "*Phó Tranh, anh đừng làm loạn nữa, đi xuống dưới với em.*"

Nói xong liền muốn lôi Phó Tranh đi.

Nhưng mà, kéo lại không đi chuyển.

Chu Tương Tương quay đầu lại nhìn, Phó Tranh lù lù bất động đứng ở chỗ đó, không chịu đi.

Chu Tương Tương lại kéo anh hai cái, anh vẫn không nhúc nhích nửa phần.

Cứng rắn kéo không được, Chu Tương Tương nhìn anh, nhẹ giọng nói, "*Phó Tranh, anh mau nghe lời.*"

Một câu nhẹ giọng "anh mau nghe lời", cào cho tim Phó Tranh chảy thành nước, lập tức gật đầu, "*Được được được, tất cả đều nghe em, em nói cái gì thì chính là cái đó.*"

Chu Tương Tương nhìn anh một cái, mím môi, sau đó kéo anh đi xuống dưới lầu.

Phó Tranh chân trước vừa đi, Lâm Khê trừng lớn đôi mắt tiến đến trước mặt Lục Quýnh, "*F*ck! Vợ Tranh ca quân nghiêm quá! Cứ như vậy mà nghe lời!*"

Lục Quýnh: "*Gặp được khách tình rồi.*"

Nói xong đi đến trước mặt Đường Hân Trúc.

Đường Hân Trúc ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt chảy đầy mặt, vô cùng chật vật.

Lục Quýnh nhìn cô ta, thờ dài, "*Đường Hân Trúc, hà tất gì cậu cứ phải như vậy? Lần này may mắn, không có tai nạn chết người, cậu có nghĩ tới hay không, nếu nguy hiểm tới mạng người, sẽ thế nào? Cậu hủy hoại chính mình thì không nói, còn hủy hoại tới người khác, lương tâm cậu không cắn rứt sao?*"

Không biết Đường Hân Trúc nghĩ tới cái gì, đột nhiên khóc rống lên, "*Tôi không muốn, tôi không nghĩ sẽ nghiêm trọng tới vậy...*"

Lục Quýnh thờ dài, vỗ vỗ vai cô ta, "*Cậu tự biết sai là tốt rồi, từ bỏ Phó Tranh đi, dưa hái xanh không ngọt*, hơn nữa, cậu cũng không xấu, hà tất gì lại mất công làm cái loại chuyện không tốt này, kết quả là, hại người hại mình.*"

(*dưa hái xanh không ngọt: Chỉ việc chưa đạt đủ điều kiện thuận lợi mà đi làm, hoặc là cố cưỡng ép mà làm, sẽ không đạt được kết quả như mong muốn.*)

.....

Chu Tương Tương kéo Phó Tranh đi xuống dưới lầu, đến giữa cầu thang mới buông anh ra, nhưng sắc mặt không tốt, trừng mắt nhìn anh.

Phó Tranh gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói thầm, "*Tên đầu chó Lục Quýnh này lại dám đi mật báo.*"

"*Nếu Lục Quýnh không tới tìm em, anh thật sự muốn động thủ với Đường Hân Trúc?*"

Phó Tranh biết Chu Tương Tương không hy vọng anh gây chuyện, chột dạ nói: "*Định... anh định cho cô ta ném thử những gì em phải chịu...*"

"*Vậy sau đó thì sao? Bao lực học đường, anh muốn bị trường đuổi học sao?*"

Phó Tranh ngốc lảng, anh không nghĩ tới vấn đề này.

"*Cô ấy cho người bắt cóc em, làm hại anh và em đều bị thương, em cũng chán ghét cô ấy hận cô ấy, nhưng em không muốn anh giúp em báo thù, hủy hoại tiền đồ chính mình.*"

Chu Tương Tương là lý trí, Phó Tranh cúi thấp đầu, "*Anh hiểu rồi.*"

Cầu thang từ sân thượng xuống dưới, trống không, không có người đi lên.

Chu Tương Tương đi lên phía trước hai bước, nhẹ nhàng ôm lấy Phó Tranh, "*Phó Tranh, anh đối với em như thế nào, em đều hiểu rõ, nhưng so với báo thù, em càng muốn thật yên bình ở bên cạnh anh, cùng nhau cố gắng học tốt, cùng nhau nỗ lực thi đại học, đây mới là chuyện bây giờ chúng ta cần làm.*"

Phó Tranh thuận thế ôm chặt cô, *"Anh biết, vợ à anh sai rồi, anh sẽ chăm chỉ học tập."*

Chu Trương Trương từ trong ngực anh chui ra, *"VẬY em đi xuống trước, anh cũng về lớp học đi, biết không?"*

Phó Tranh ngoan ngoãn gật đầu, *"Biết, em đi trước đi, em đi rồi anh sẽ xuống."*

.....

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Chu Trương Trương nhanh chóng thu dọn cặp sách.

Hạ Hoan Hoan ở bên cạnh cười ái muội, *"Nhìn cậu kìa, mới vậy mà đã không thể chờ nổi để đi hẹn hò với Phó ca nhà cậu?"*

"Xuyt ——" Chu Trương Trương hai má đỏ ửng, ngón tay chống môi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Hoan Hoan che miệng cười, *"Đã biết đã biết, không nói."*

Chu Trương Trương lại là người đầu tiên rời khỏi phòng học, đeo cặp sách chạy ra ngoài trường.

Chạy ra cổng trường, lại chạy lên phía trước mấy phút, xa xa đã thấy Phó Tranh đứng ở chỗ cũ chờ cô.

Cô không tự giác mà nở nụ cười, vui vui vẻ vẻ mà chạy tới.

Chạy tới gần, Phó Tranh cười xoa đầu cô, *"Cái đồ ngốc này, cười ngây ngô cái gì đó?"*

Vừa nói vừa lấy cặp sách trên lưng Chu Trương Trương xuống, thực tự nhiên mà đeo lên vai chính mình.

Vợ ngốc này, cặp sách còn rất nặng.

Chu Trương Trương cũng không biết chính mình đang cười cái gì, chính là vừa nhìn thấy Phó Tranh, không hiểu sao tâm trạng liền tốt lên.

Chỉ có điều, tại sao lại không thấy xe trong nhà đâu?

Chu Trương Trương nhìn xung quanh, Phó Tranh cười quay đầu cô lại, *"Đừng tìm, anh kêu chú Lý đừng đến."*

"Hả? Vậy chúng ta tự mình ngồi xe trở về à?"

"Không quay về, đi đến nơi này trước đã."

Nói xong liền giơ tay lên vẫy chiếc taxi, mở cửa xe ra, cánh tay che ở phía trên cửa xe, *"Ngoan, lên xe."*

"Đi đâu vậy." Chu Trương Trương cúi người lên xe, sau đó, Phó Tranh cũng theo đi lên.

Vừa lên tới liền cầm lấy tay cô, *"Đám tiểu tử Lục Quỳnh kìa, không phải vẫn luôn la hét đòi uống rượu mừng à, mời bọn họ ăn đêm một chút."*

"Hả? Tại sao không để cuối tuần mời? Ngày mai còn phải đi học mà."

"Cuối tuần anh có việc."

Chu Trương Trương sững sờ, theo bản năng hỏi: *"Cuối tuần này? Anh có việc gì à?"*

Phó Tranh nhìn cô, trong mắt hơi lóe ý cười, *"Đúng vậy, tháng sau anh muốn tham gia thi đấu bóng rổ của tỉnh, cuối tuần muốn phong bế để tập huấn."*

"À... Vậy cuối tuần này anh không ở nhà hả?"

Cuối tuần này là sinh nhật của Chu Trương Trương, vốn dĩ cô cho rằng có thể đón sinh nhật cùng với Phó Tranh, nghe thấy anh muốn phong bế đi tập luyện, đột nhiên trong lòng mất mát.

"Đúng vậy, phải đi ra ngoài hai ngày, sao vậy, luyến tiếc anh?" Ý cười trong mắt Phó Tranh càng sâu, thân thể dựa nghiêng trên cửa xe, duỗi tay dài, nhẹ nhàng nhéo vành tai Chu Trương Trương.

Lỗ tai Chu Trương Trương bị Phó Tranh nhẹ nhàng vuốt ve, có chút ngứa. cô hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: *"Không có luyến tiếc, việc tập huấn của anh quan trọng hơn."*

Chu Trương Trương không giỏi nói dối, biểu cảm mất mát hiện lên hết trong mắt Phó Tranh.

Trong lòng Phó Tranh cười nhạo một tiếng, cái đồ ngốc này, khẩu thị tâm phi.

Tác giả có lời muốn nói:

Sinh nhật Tiểu Tương Tương, Phó ca ca bí mật muốn chơi lớn! Các tiểu tiên nữ đoán xem anh ấy muốn làm gì? Ha ha ha, báo trước là sẽ rất ngọt đó nha $O(\cap\_ \cap)0$

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chu Tương Tương, có phải em sợ không?

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Phố bia đêm cách trường học rất xa, ngồi xe gần hai mươi phút mới đến.

Mùa hè trời mát mẻ, vừa xuống xe, một trận gió liền thổi qua.

Chu Tương Tương xuống xe, đứng dưới đèn đường bên cạnh xe taxi chờ Phó Tranh.

Phó Tranh trả tiền, mang theo túi xách tiến tới, cánh tay dài nhấc lên, ôm vai cô.

Thân thể Chu Tương Tương khẽ cứng một cái, vô ý thức muốn né tránh.

Phó Tranh phát giác được, thuận tay ôm cái cổ Chu Tương Tương, "Đây không phải trường học, em trốn cái gì?"

Dù là như thế, Chu Tương Tương vẫn căng thẳng nhìn khắp nơi, ngày đó bị thầy Vương mắng đã để lại bóng ma trong cô.

Cũng may gần đây không có người quen.

Mùa hè người ở phố bia đêm rất nhiều, bây giờ cũng đã hơn mười giờ đêm, cả con đường vẫn như cũ vô cùng náo nhiệt.

Gian hàng ở phố bia đêm đều là xếp đặt ở ven đường, dựng một cây dù, trên cây dù treo vài bóng đèn nhỏ màu vàng, gió lớn thổi qua vang lên tiếng lách cách.

Phó Tranh dắt Chu Tương Tương đi về phía trước, còn chưa tới gần, Lục Quỳnh tinh mắt, thấy người đầu tiên, ồn ào kêu lên, "Đến đến! Mấy anh em đứng đây nào!"

Chu Tương Tương vừa đi tới, thì thấy toàn bộ anh em của Phó Tranh đứng lên, lớn tiếng kêu: "Chào chị dâu!!"

Năm sáu người, giọng nói rung trời, Chu Tương Tương bị một tiếng chị dâu bất ngờ không kịp chuẩn bị, theo bản năng trốn sau lưng Phó Tranh, ngón tay nhẹ nhàng kéo áo thun của anh.

Phó Tranh: "Ngồi xuống hết đi! Gào cái gì mà gào, hù dọa chị dâu mấy người rồi!"

"Ồi chào——"

Vài người sờ mũi, gượng cười ngồi xuống.

Lục Quỳnh mặt dày cười ha ha với Chu Tương Tương, "Chị dâu chị đừng sợ, chúng em đều là người tốt."

"Lục Quỳnh tại sao da mặt cậu lại dày như vậy? Cậu nhìn hình tượng của cậu bây giờ, chiếu lên TV, trông như mấy nhân vật phản cách mạng vậy!"

"F*ck, chị Nhiễm Nhiễm, chị chừa lại chút mặt mũi cho em đi!" Lục Quỳnh không ngừng kêu khổ, đáng thương nhìn về phía Tống Nhiễm đang ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, "Lục ca, anh mau phê bình vợ anh đi, chị ấy bắt nạt em."

Lục Mộ Trầm ngược mắt nhìn cậu một cái, hỏi ngược lại: "Tại sao phải phê bình Nhiễm Nhiễm? Cô ấy có nói gì sai à?"

Tống Nhiễm cười hi hi, ôm chặt lấy cánh tay Lục Mộ Trầm, ngửa đầu nhìn anh, "Vẫn là Lục ca của em tốt nhất."

Lục Quỳnh che ngực, "Mẹ nó, hai người lại hợp sức lại khi dễ người độc thân như em! Tranh ca, anh phải báo thù cho em!"

Phó Tranh mới vừa ngồi xuống, Lục Quýnh liền nghiêng cái đầu lại, đầu gối lên trên vai anh.

Phó Tranh cười đẩy cậu ra, "Tên đầu chó này, vai của lão tử mà cậu cũng dám dựa vào! Đi qua bên kia đi!"

"Mẹ nó ——" Lục Quýnh ra vẻ ôm tim như Tây Thi, "Bữa cơm này em ăn cũng quá nghẹn khuất! Các người ngược tôi!"

Phó Tranh cười giễu cợt, nghiêng đầu nói với Chu Tương Tương: "Đừng để ý tới kẻ dở hơi bệnh thần kinh này."

Chu Tương Tương cong môi cười, "Cậu ấy rất thú vị."

Phó Tranh sờ đầu cô, nói: "Nào, anh giới thiệu cho em một đại nhân vật!"

Nói xong liền chỉ Lục Mộ Trầm ngồi ở đối diện, "Vị này, là học trưởng của chúng ta, cũng là anh họ của anh, hạng nhất lớp chọn lớp mười hai, Lục Mộ Trầm, em hẳn là có nhận biết?"

Làm sao mà Chu Tương Tương không biết được, vội vàng gật đầu, lễ phép chào hỏi với Lục Mộ Trầm, "Chào học trưởng."

Phó Tranh: "Ừ, đừng kêu học trưởng, gọi anh họ là được."

Kêu anh họ có nghĩa là người nhà của Phó gia.

Chu Tương Tương có chút thẹn thùng, mặt hơi đỏ lên, coi như bây giờ cô bị Phó Tranh chiếm tiện nghi, kêu cũng không được, mà không kêu cũng không được, rồi rầm mấy giây, vẫn là nhẹ giọng gọi một tiếng, "Anh họ."

Lục Mộ Trầm gật đầu, trên mặt không có biểu cảm gì.

Chu Tương Tương ngây người, cho là đối phương không thích mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lúng túng, hai tai đỏ bừng.

Tổng Nhiễm thấy thế, ở bên cạnh vội vàng giải thích, "Em gái nhỏ em đừng hiểu lầm, anh Lục là mặt than, không biết cười!"

Chu Tương Tương sững sờ, "... Không biết nên nói cái gì.

Lục Mộ Trầm hí mắt lại nhìn Tổng Nhiễm, giọng nói trầm thấp, "Anh mặt than?"

"Cũng không... không phải..."

Trừ lúc ở cạnh cô, hơn nữa là dưới tình huống cô cực lực trêu chọc anh vui vẻ, Lục Mộ Trầm mới thỉnh thoảng hơi chút nể mặt một tí, lộ ra một chút xiu dáng tươi cười, nhưng đối với người ngoài vĩnh viễn là gương mặt giá lạnh, rất giống như người ta thiếu tiền anh.

Phó Tranh nghe thấy, nghiêm trang hòa theo, "Anh họ, chị dâu nói không sai, anh thật sự là có chút mặt than, ừm, lát về nên kêu cô dẫn anh đi bệnh viện kiểm tra một chút, khả năng là dây thần kinh trên mặt có vấn đề."

Phó Tranh vừa nói ra lời này, trên bàn tất cả mọi người đều nhin không được bật cười, Chu Tương Tương cũng không nhịn được cười, con mắt cong lên.

Lục Mộ Trầm: "Phó Tranh, em ngứa da?"

Phó Tranh cười, vội vàng nói sang chuyện khác, "Đều thất thần làm gì, chưa chọn món ăn à?"

Lục Quýnh vội tiếp lời nói, "Chọn chọn, chọn món đắt tiền nhất, đêm nay cần phải để cho anh thống khoái mà nhả ra chút máu."

Phó Tranh cười, "Được, các cậu cứ ăn hết mình, dù sao bữa cơm như này, các cậu về sau sẽ không còn cơ hội để ăn đâu."

"Hà? Ý gì?" Lục Quýnh phản ứng có chút chậm, mặt đầy ngu muội.

"Ôi trời ạ, tại sao con người cậu lại ngu xuẩn như vậy!" Lâm Khê đánh lên đầu Lục Quýnh một cái, "Ý của Tranh ca là, hiện tại anh ấy thoát kiếp độc thân, về sau sẽ không còn độc thân nữa, việc mời cơm như vậy khẳng định chỉ có một lần duy nhất. Cái đồ ngu xuẩn."

Lục Quýnh lúc này mới hiểu rõ, "À, tớ hiểu rồi! Chỉ là không sao nha, đính hôn, kết hôn, sinh con, về sau còn có cơ hội ăn chùa mà!"

Phó Tranh nghe vậy, trên mặt càng vui vẻ, "Cái đồ đầu đất này, đêm nay cuối cùng nói được một câu nghe lọt tai."

Đính hôn, kết hôn, sinh con với Chu Tương Tương, nghĩ tới đã cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Các nam sinh uống rượu, Tổng Nhiễm dắt Chu Tương Tương đến tủ lạnh lấy đồ uống.

Trong tiệm làm ăn rất tốt, ông chủ bận rộn chạy qua lại liên tục, chuyện đi lấy đồ uống vẫn nên tự mình chủ động.

Tổng Nhiễm mở tủ lạnh, hỏi Chu Tương Tương: "Tương Tương, bình thường em thích uống cái gì? Sprite hay là sữa đậu nành?"

"Sữa đậu nành."

"Vây được, cho hai chai sữa đậu nành."

Tổng Nhiễm cầm hai chai sữa đậu nành đi ra, cầm lấy khai đao vừa khai nắp chai vừa cười hỏi Chu Tương Tương, "Tại sao em lại quen với Phó Tranh?"

Vấn đề này rốt cuộc cũng hỏi tới.

Tại sao lại quen với Phó Tranh? Chu Tương Tương chính mình kỳ thật cũng không có nghiêm túc nghĩ tới, có thể là vì Phó Tranh đối xử tốt với cô, cũng có thể là bởi vì anh luôn luôn làm cho tim cô như nai con chạy loạn, muốn có cảm giác yêu đương với anh, thích được anh ôm, thích bị anh hôn môi.

Chu Tương Tương sống quy củ mười bảy năm, nói yêu đương với Phó Tranh, coi như là lần lớn nhất trong đời cô, cũng nghe theo tiếng lòng của bản thân.

Có đôi khi sẽ nghĩ lại, có lẽ, đây chính là thanh xuân? Dừng cảm thích một người, đi chung một chỗ cùng anh.

Tổng Nhiễm thấy Chu Tương Tương hỏi lâu không đáp, cười nói: "Không trả lời được đúng không? Thật ra chị cũng không trả lời được, giống như chị và Lục ca, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy liền thích. Có người hỏi, tại sao chị lại thích anh ấy? Thật ra loại chuyện này làm gì có vì cái gì, chị chính là thích, trái tim chị nói cho chị biết, chị thích anh ấy, muốn yêu đương với anh ấy, còn muốn cùng anh ấy kết hôn, sinh con cho anh ấy, cùng anh ấy bách niên giai lão."

Chu Tương Tương gật gật đầu, bày tỏ rất đồng ý.

Tổng Nhiễm mở nắp chai sữa đậu nành cho Chu Tương Tương, thuận tiện nhét ống hút vào cho cô, kéo tay cô đi ra ngoài, "Em có cảm thấy chị nghĩ xa quá rồi không?"

"Không có."

Từ đồng phục đến áo cưới, đây có lẽ là giấc mơ của rất nhiều cô gái.

Tổng Nhiễm hút một ngụm sữa đậu, thuận miệng tán gẫu, "Ham muốn chiếm hữu của Phó Tranh có lớn không? Cậu ấy có quản việc em và nam sinh khác lui tới không?"

Chu Tương Tương sợ run lên, lắc lắc đầu, "Không thể nào."

Thật ra Phó Tranh chưa nói tới chuyện này.

Tổng Nhiễm đột nhiên thở dài, "Em đừng có thấy Lục ca mặt than, trông như cán bộ kỳ cựu, thật ra vô cùng ngây thơ, ham muốn chiếm hữu vô cùng lớn, mấy ngày hôm trước có nam sinh trường khác viết thư tình cho chị, anh ấy hẹn hỏi tới mấy ngày không để ý tới chị. Nhưng chuyện này có thể trách chị à? Em nói coi anh ấy có ngây thơ hay không?"

Mặc dù Tổng Nhiễm đang châm chọc Lục Mộ Trầm, nhưng vẫn thấy được từ khoe mát đến chân mày đều là vui vẻ, xem ra rất hạnh phúc.

"Khả năng là do anh ấy rất dễ ý tới chị, hơn nữa chị lớn lên lại đẹp như vậy, khẳng định anh ấy là sợ bị người khác cướp mất."

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này của Chu Tương Tương, đôi mắt lập tức cười híp lại thành một đường nhỏ, nhìn không được sờ sờ mặt Chu Tương Tương, "Ui cha, tiểu Tương Tương thật là biết ăn nói nha, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như thế, khó trách Phó Tranh bị em mê hoặc đến độ đầu óc choáng váng."

Chu Tương Tương thật lòng khen ngợi, "Thật sự chị lớn lên rất đẹp, là cô gái đẹp nhất mà trước giờ em từng thấy."

Trong trường học mọi người đều nói Đường Hân Trúc là hoa khôi của trường, có thể thấy rõ ràng Tổng Nhiễm đẹp hơn rất nhiều. Hơn nữa vẻ đẹp của chị ấy không giống với vẻ đẹp của mỹ nữ bình thường, ngũ quan rất hài hòa, đẹp đến hoang đường, làm người ta nhìn qua khó quên.

Nếu cô là nam sinh, có lẽ sẽ thích dạng cô gái giống như Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm và Chu Tương Tương tán gẫu rất nhiều, Chu Tương Tương thích Tổng Nhiễm sáng sủa, Tổng Nhiễm thích Chu Tương Tương đáng yêu.

Hai người mỗi người cầm một chai sữa đậu nành, nắm tay cười hi hi ha ha đi ra ngoài.

Trong chốc lát, các nam sinh đã giải quyết hai chai bia.

Chu Tương Tương đi sang ngồi, đã ngửi thấy được một ít mùi rượu trên người Phó Tranh, nhìn cái ly đã uống hết của anh, nhỏ giọng hỏi anh, "Anh uống bao nhiêu rồi?"

Phó Tranh ghé vào bên tai cô, cười nói: "Không nhiều lắm, mới hai ly mà thôi."

Hơi thở đều là mùi rượu.

Chu Trương Trương nghiêng ra sau, nhỏ giọng nói: "Anh đừng có dựa gần em như thế, cả người toàn mùi rượu, thôi muốn chết."

Tay Phó Tranh ở dưới bàn nắm giữ tay cô, môi dán lên lỗ tai Chu Trương Trương, giọng nói khàn khàn: "Làm sao? em ghét bỏ anh?"

Chu Trương Trương quay đầu lại nhìn anh, hé môi, nói: "Khuya về nhà đừng có để say khướt, say khướt em cũng không chăm sóc cho anh đâu."

Phó Tranh xi cười, không né tránh, còn dựa vào gần hơn một chút, trong mắt vui vẻ lấp lóe, "Chu Trương Trương, có phải em sợ không?"

Chu Trương Trương sửng sốt, "Em... Em sợ cái gì?"

"Sợ anh say khướt, làm chuyện xấu."

Beta- er có lời muốn nói:

(Sắc nữ) Đại bàng: "Hồi ơi, làm ơn làm chuyện xấu đi mà, ta muốn thịt tươi, ta muốn H, aaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Muốn

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Cả đám người uống rượu đến gần 11 giờ, Lục Mộ Trầm kéo Tống Nhiễm đứng lên, "Bọn anh về trước, mấy em cứ từ từ ăn."

"Hả, Lục ca, sao về sớm vậy?" Lục Quỳnh ngẩng đầu kêu một tiếng.

Lục Mộ Trầm nắm tay Tống Nhiễm, "Bọn anh còn muốn thi đại học, không rảnh như mấy đứa."

Tống Nhiễm cười hi hi nói: "Lục ca còn phải dạy bù cho chị nữa."

"Đi thôi."

.....

Sau khi Lục Mộ Trầm dẫn Tống Nhiễm rời đi, mọi người lại tiếp tục uống rượu, lúc trước Phó Tranh cũng sẽ uống cùng bọn họ, nhưng hôm nay không hiểu sao cảm thấy có chút nhàm chán, nói với Chu Trương Trương, "Chúng ta cũng về đi, ngày mai còn phải đi học."

Chu Trương Trương gật đầu, thật ra cô đã muốn về từ lâu, nhưng ngại nói ra, dù sao đây cũng đều là bạn của Phó Tranh.

Phó Tranh cảm cấp lên, nắm tay Chu Trương Trương, đứng ở bên cạnh bàn nói: "Mấy cậu cứ từ từ ăn, tôi với Trương Trương đi về trước."

"Giờ, các cậu cũng đi?"

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, nói: "Muộn rồi, ngày mai còn phải đi học."

Nói xong, liền dẫn Chu Trương Trương rời đi.

Phó Tranh và Chu Trương Trương vừa rời đi, Lâm Khê khiếp sợ kêu lên, "Trời đất ơi! Vừa rồi tớ không nghe nhầm đúng không? Tranh ca nói anh ấy về sớm là vì ngày mai còn phải đi học?"

Trước kia mỗi ngày theo chân bọn họ chơi suốt đêm, vậy mà lại nói đi học?!!

Lục Quỳnh rót bia, uống rượu ợ nói: "Các cậu chắc không biết, Tranh ca chúng ta hiện tại đã đổi tính, muốn chăm chỉ học tập, không thể để vợ mất mặt."

"Trời ạ, này mẹ nó cũng quá thần kỳ rồi! Loại thần kỳ này vậy mà lại xuất hiện trên người Tranh ca? Sao tớ cảm thấy như đang nằm mơ vậy?"

Bị "cười nhạo" Phó Tranh, về đến nhà, cả người liền nằm trên sô pha.

Anh uống cũng không ít, mặc dù không có say, nhưng đầu lại đau.

Chu Trương Trương đi tới, ngồi xổm xuống sờ trán anh, "Anh sao vậy? Có phải bị đau đầu không?"

Phó Tranh giờ tay cầm lấy tay Chu Trương Trương, nhìn cô nói: "Đúng vậy, vô cùng đau, Trương Trương nhà anh đến hôn một thì hết đau."

"Phụt!" Chu Trương Trương không nhịn được bật cười, "Anh nghiêm túc xú đi!"

Còn có thể giờ trò lưu manh, Chu Trương Trương quyết định mặc kệ anh.

Cô đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên Phó Tranh duỗi tay ôm eo cô, "Đừng đi mà, ở đây với anh một lát." Anh hơi dùng sức, cả người Chu Trương Trương liền ngã trên người anh.

Ngực anh cứng như đá.

Quần áo mùa hè phong phanh, thân thể hai người dán lên nhau, Chu Trương Trương cảm thấy ngực Phó Tranh vô cùng cứng, Phó Tranh lại cảm thấy Chu Trương Trương dán trên ngực anh, mềm như bông.

Trong lòng đột nhiên cứng lại, hô hấp trở nên nặng nề hơn.

Anh càng ôm chặt lấy Chu Trương Trương, khiến cho thân thể cô càng dính chặt vào anh.

Môi áp lên cổ Chu Trương Trương, hơi thở nóng ấm khiến cho cả người Chu Trương Trương nổi da gà, "Phó... Phó Tranh, anh đang làm gì vậy?"

Phó Tranh không hé răng, chỉ là hai tay gắt gao ôm chặt lấy eo Chu Trương Trương, rất dùng sức. Anh sợ không dùng lực chút, sẽ không chế không được đáy lòng đột nhiên nảy lên xúc động.

"Chu Trương Trương, làm sao bây giờ, anh muốn em." Trầm mặc thật lâu, đến lúc mở miệng, giọng nói lại vô cùng khàn khàn.

Chu Trương Trương sợ tới mức cả người run lên, "Không được! Anh mau thả em ra!"

Lúc này cô mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, giãy giụa muốn đứng dậy từ lòng ngực Phó Tranh.

Chu Trương Trương giãy giụa ở trên Phó Tranh, gấp đến độ Phó Tranh vội vàng ấn cô lại, "Em đừng nhúc nhích! Chu Trương Trương, em có bị ngốc không hả?"

So với vừa rồi giọng nói Phó Tranh càng khàn hơn, Chu Trương Trương ở trên người anh cọ vài cái, thiếu chút nữa là đã xảy ra chuyện.

Chu Trương Trương bị Phó Tranh rống, đột nhiên phản ứng kịp, nằm trên người anh không dám lộn xộn, gấp đến nỗi sắp khóc, "Phó Tranh, anh mau thả em ra, em xin anh đó..."

Phó Tranh nhẹ giọng thở dài, "Đừng sợ, anh sẽ không làm em tổn thương, làm sao mà anh có thể để em bị tổn thương được."

Anh rất muốn, nhưng không phải bây giờ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, anh biết rõ.

Anh ôm Chu Trương Trương, âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng buông cô ra, ngẩng đầu, lại thấy hốc mắt Chu Trương Trương đỏ lên, sợ tới mức sắp khóc.

Phó Tranh vuốt đôi mắt cô, bất đắc dĩ, "Rốt cuộc em đang sợ cái gì? Em cảm thấy anh sẽ khi dễ em sao?"

Chu Trương Trương cắn môi không hé răng. Vừa nãy Phó Tranh nói muốn cô, cô thật sự sợ hãi. Anh uống rượu, cô thật sự sợ anh sẽ nổi điên.

Phó Tranh chống tay từ trên sofa ngồi dậy, tay phải xoa đầu Chu Trương Trương, nhìn đôi mắt cô, vô cùng nghiêm túc nói: "Anh thật sự rất muốn, nhưng anh sẽ không thương tổn em, Trương Trương."

Chu Trương Trương nhìn anh, ánh mắt anh trong suốt, sạch sẽ, không hiểu sao trong lòng Chu Trương Trương bình tĩnh hơn, nhẹ nhàng gật đầu, "Em biết."

"Đồ ngốc." Phó Tranh nhìn không được cười, đột nhiên lại thêm một câu, "Trương lai còn dài ——"

Chu Trương Trương: "..."

Ngày hôm sau, trong giờ học thể dục, nửa tiết trước khởi động làm nóng người và chạy bộ, nửa tiết còn lại, mọi người tự do hoạt động.

Chu Trương Trương và Hạ Hoan Hoan đều không có tế bào vận động, người khác nhảy dây, chơi bóng, các cô cũng không có hứng thú, kéo tay nhau xoay vòng vòng ở sân thể dục.

Hạ Hoan Hoan hỏi: "Chuyện của cậu và Phó Tranh, cậu định thì khi nào thì nói cho ba mẹ cậu? Nếu để bọn họ phát hiện ra thì phải làm sao?"

Chu Trương Trương nói: "Hắn là không thể nào, chỉ cần tớ không sa sút việc học, bọn họ hẳn là sẽ không phát hiện."

"Mà thật ra, giáo viên và phụ huynh phản đối đều giống nhau, đều là sợ ảnh hưởng việc học, dù sao thì thành tích của cậu tốt như vậy, tiền đồ sáng lạn, nếu như bởi vì yêu đương mà chậm trễ, ba mẹ cậu khẳng định sẽ tức giận."

Chu Trương Trương gật đầu, "Đúng vậy."

Hai người đang tán gẫu, đột nhiên di động Chu Trương Trương vang lên.

Thật đúng lúc, mới nói đến ba mẹ thì mẹ đã gọi điện thoại tới.

Chu Trương Trương vội vàng ấn phím kết nối, "Mẹ."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói dịu dàng, "Trương Trương, đang học thế nào à?"

"Vâng ạ, đã học xong rồi, đang được nghỉ ngơi."

Thời khóa biểu mỗi học kỳ Chu Trương Trương đều sẽ đưa cho ba mẹ xem, cho nên cô đang học môn gì, hành tung của cô, ba mẹ đều rõ như lòng bàn tay.

"Ừm, mẹ đã đoán có thể bây giờ con đang được nghỉ ngơi, là thế này, mẹ và ba con có lẽ đến tuần sau mới về được, sinh nhật con, có thể sẽ không ăn mừng với con được."

"Không sao đâu mẹ." Chu Trương Trương đáp.

Kỳ thật từ sau khi ba mẹ làm buôn bán, bọn họ đã nhiều năm không thể ăn sinh nhật với cô, cùng lắm thì lần sau bổ sung. Ban đầu còn cảm thấy mất mát, nhưng hiện tại đã thành thói quen. Ba mẹ nỗ lực kiếm tiền như vậy, cũng là vì muốn cho sinh hoạt của cô tốt hơn, cô không có gì để oán trách.

Lâm Mai ở đầu kia điện thoại nói: "Đợi lát nữa mẹ chuyển chút tiền vào thẻ con, đến sinh nhật thì mời các bạn học ăn cơm ca hát, tuy rằng việc học bận rộn, nhưng sinh nhật vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt."

"Dạ vâng, mẹ, cảm ơn mẹ."

"Được rồi, cứ như vậy đi, mẹ cúp máy trước."

"Vâng, tạm biệt mẹ."

Cúp điện thoại, Hạ Hoan Hoan tò mò, "Làm sao vậy? Mẹ cậu nói với cậu cái gì?"

"Nói là qua một tuần nữa mới trở về, không thể ăn sinh nhật với tớ."

"Hả? Năm nay lại không ăn sinh nhật với cậu?."

Chu Trương Trương gật gật đầu, cũng không có gì, "Chờ đến sinh nhật tớ, hai chúng ta đi ăn lẩu đi, ăn xong rồi chúng ta đi công viên nước chơi."

Chu Trương Trương và Hạ Hoan Hoan là bạn học từ sơ trung, mấy năm nay, chỉ cần ba mẹ không thể ăn sinh nhật với cô, Hạ Hoan Hoan đều sẽ đi chơi cùng cô.

Hạ Hoan Hoan nói: "Tốt thì tốt, nhưng còn Phó Tranh thì sao? Đây là sinh nhật đầu tiên cậu và cậu ấy ở bên nhau, cậu ấy hẳn là ăn mừng với cậu?"

Nói đến cái này, trong lòng Chu Trương Trương liền có chút mất mát, lắc đầu nói: "Anh ấy sẽ không, cuối tuần này anh ấy muốn đi tham gia tập huấn bóng rổ."

"Hả? Sớm không đi trễ không đi, lúc này lại đi."

Chu Trương Trương cười cười, "Là cuộc thi tình, nghe nói được thưởng, thi đại học còn có thể được cộng điểm."

.....

Chóp mắt đã đến thứ sáu.

Thứ sáu hơn bốn giờ chiều thì tan học, Chu Trương Trương một bên thu dọn sách vở một bên nói với Hạ Hoan Hoan: "Chủ nhật tớ gọi điện thoại cho cậu, chúng ta giữa trưa đi ăn xong, buổi chiều đi công viên nước."

"Được! Chờ cậu!" Hạ Hoan Hoan vui vẻ nói.

.....

Phó Tranh gửi tin nhắn cho Chu Trương Trương, "Chờ em ở chỗ cũ."

"Đã biết." Chu Trương Trương nhanh chóng nhấn lại, đeo cặp sách đi xuống dưới lầu.

Sắp ra khỏi cổng trường, không khéo đụng phải đám nữ sinh của Đường Hân Trúc, đứng bên ngoài tòa nhà hành chính, có thể là đang đợi người.

Chu Trương Trương chỉ nhìn lướt qua, nhanh chóng đi qua các cô.

Thôi Tiểu Hoa thấy Chu Trương Trương, lớn giọng nói: "Cũng không nhìn xem chính mình là loại mặt hàng gì, cho rằng học giỏi là có thể trói chặt đàn ông sao? Không phải cũng sẽ bị quăng à!"

Tiếng nói vừa dứt, phía sau truyền đến một trận vui cười.

Từ sau lần trước bị thầy giáo phát hiện, Chu Trương Trương và Phó Tranh ở trường học thật sự giả bộ như không quen biết, bình thường gặp nhau, hai người cũng sẽ không chào hỏi, cứ như vậy đi ngang qua nhau, giống như không hề nhận thức nhau.

Phó Tranh cũng đã lâu không có tới phòng học đi Chu Trương Trương, lúc ấy Phó Tranh và Chu Trương Trương rất gần gũi, rất nhiều người đều biết hai người bọn họ ở bên nhau, hiện tại Phó Tranh không tới tìm cô, mọi người cũng đều cho rằng hai người chia tay.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều nói là Phó Tranh quăng cô.

Vì chuyện này, Phó Tranh tức giận rất nhiều lần muốn bác bỏ tin đồn, Chu Trương Trương tốn rất nhiều sức lực mới ngăn được anh.

Kỳ thật như vậy rất tốt, hẳn là thầy giáo sẽ tin tưởng cô đúng không?

Những giọng nói đằng sau không hề tốt, thậm chí là mang theo ác ý. Chu Trương Trương không quan tâm, cũng lười cãi lại, sai bước về phía cổng trường.

"Chu Trương Trương!"

Gần đi đến cổng trường, phía sau đột nhiên có người kêu Chu Trương Trương.

Bước chân Chu Trương Trương hơi dừng một chút, quay đầu lại, thì thấy Đường Hân Trúc chạy tới chỗ cô.

Chu Trương Trương theo bản năng lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn cô ta.

Đường Hân Trúc đi đến trước mặt cô, cắn môi, do dự hơn nửa ngày, mới rút cuộc mở miệng, nói: "Chu Trương Trương, việc lần trước, tôi xin lỗi cô."

Chu Trương Trương khó có thể tin mà nhìn cô ta, nói không ra lời.

Đường Hân Trúc nắm chặt hai tay, loại chuyện xin lỗi như vậy, cô ta cũng cần dũng khí rất lớn.

"Tôi thừa nhận, là tôi kêu Long Tam đi giáo huấn cô, nhưng lúc đó tôi đang nổi nóng nên không suy nghĩ được nhiều, tôi không nghĩ tới anh ta lại tàn nhẫn như vậy. Tôi vốn ý chỉ là muốn bọn họ hù dọa cô một chút, thật sự không nghĩ tới sẽ làm hại cô và Phó Tranh thế thảm như vậy."

Lúc đó đám người Long Tam bị cảnh sát bắt giữ, mấy người Long Tam đều khai cô ta ra.

Cảnh sát muốn dẫn cô ta đến cục để hiểu rõ tình huống, lúc ấy cô ta mới thực sự sợ hãi, nói với anh trai để giải quyết.

Ngày đó anh trai đi cục cảnh sát, hơn mười giờ đêm mới trở về, vừa vào nhà liền tát cô ta.

Một cái tát đó, đánh cho cô ta ngốc, cũng đem cô ta đánh tỉnh.

Vĩnh viễn cô ta không quên được về mặt thất vọng của anh trai, anh nói: "Từ khi nào mà Đường gia chúng ta dạy dỗ em trở thành con người lòng dạ độc ác như thế? Em có biết những người đó là loại người nào không? Vậy bạn học kia của em rơi vào tay bọn họ, sẽ có kết cục gì em có nghĩ tới không? Cường gian, bị ngược đãi, bị sát hại, đều có khả năng phát sinh, nếu thật sự đã xảy ra những việc này, lương tâm em có thể sống yên ổn không? A Trúc, ngày thường em tùy hứng, này không có gì, nhưng làm người phải tâm địa thiện lương, em hiểu không?"

Anh trai chưa từng nghiêm túc khiển trách cô ta như vậy, Đường Hân Trúc lúc ấy liền khóc lên.

Đường Dữ Ti nói câu cuối, "Em suy nghĩ thật kỹ, nghĩ thông suốt thì đi xin lỗi với người ta, loại chuyện này, lại phát sinh một lần nữa, anh lập tức đưa em ra nước ngoài. Còn có, hôn sự của em và Phó Tranh, chỉ là khi đó ba và chú Phó nói đùa, Phó Tranh không thích em, em đừng nghĩ nữa."

Câu nói đó của Đường Dữ Ti, Đường Hân Trúc nghe thấy trong lòng khó chịu muốn chết.

Mới bắt đầu cô ta thật sự nghĩ không ra, lại tức giận mà khóc. Sau lại khóc mệt, tính tình phát đủ rồi, rút cuộc ngồi xuống từ từ suy nghĩ.

Có một câu, anh trai nói đúng. Nếu Chu Trương Trương thật sự xảy ra chuyện gì, đời này lương tâm cô ta đều bất an.

Cô ta xin lỗi hết lần này đến lần khác, "Chu Trương Trương, chuyện kia, thật sự xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi với cô, sẽ không có lần sau."

Bộ dáng xin lỗi của Đường Hân Trúc rất chân thành, Chu Tương Tương thật sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nói: "Tôi nhận lời xin lỗi của cô, nhưng tôi không tha thứ cho cô."

Đường Hân Trúc ngậm ngút, nhìn cô.

Chu Tương Tương nói: "Lúc cô kêu Long Tam tới giáo huấn tôi, có thể thật sự không nghĩ tôi lại nghiêm trọng như vậy, nhưng lúc cô nói ra câu đó, cũng đã đẩy mạnh tôi vào hố lửa. Tôi không có chết, không có bị cưỡng, gian, không phải chịu những tổn thương lớn, là bởi vì Phó Tranh đúng lúc tới cứu tôi, là bởi vì chúng tôi mạng lớn."

Nhưng như vậy cũng không đại biểu cho việc không có nguy hiểm tồn tại, lúc ấy nếu có một chút sai lầm, khả năng tất cả bi kịch đều có thể xảy ra. Nếu chỉ là chết thì coi như xong hết mọi chuyện, nhưng nếu tôi bị họ cưỡng hiếp thì sao? Cô có nghĩ tới hay không, tương lai tôi phải tiếp tục sống như thế nào?

Cho nên Đường Hân Trúc, tôi nhận lời xin lỗi của cô, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô. Cô phạm sai lầm, lương tâm nên bị khiển trách, nên mang theo áy náy cả đời."

Cả người Đường Hân Trúc đều sợ hãi, trong cổ họng phảng phất bị dây bông thấm ướt ngăn chặn, rất khó chịu.

Đổi lại là bình thường, khả năng cô ta đã tát một cái lên mặt Chu Tương Tương.

Nhưng lúc này, cô ta không có.

Thật lâu sau, cô ta nhìn cô, nhẹ giọng nói câu, "Cô nói đúng."

Phạm sai lầm, nên mang theo áy náy cả đời, lương tâm nên chịu khiển trách.

Cô ta đột nhiên phát hiện, Chu Tương Tương so với Phó Tranh lợi hại hơn nhiều.

Lúc ấy nếu Phó Tranh đánh cô ta một trận, cùng lắm chỉ đau hai ngày là hết, nhưng Chu Tương Tương chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu, lại làm cho cô ta hoảng hốt. Chuyện này, biến thành vương mắc trong lòng cô ta, vĩnh viễn cũng không mất đi...

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau sinh nhật sẽ có kính hí ~~~

Bạn đang đọc truyện *Sing Ai Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hẹn tốt nghiệp đi du lịch

Edit: Xuyên Xuyên

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh và Chu Tương Tương về đến nhà, vừa mới chuẩn bị mở cửa, Phó Tranh đột nhiên đến gần, muốn hôn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương bị anh nhiều lần tập kích bất ngờ, lúc này đã sớm chuẩn bị, khi anh nhào đến, người cô nghiêng qua bên cạnh, Phó Tranh chụp hụt, đầu thiếu chút nữa đụng lên cửa, tay anh để lên cửa giữ thăng bằng cho thân thể, quay đầu lại giả bộ tức giận trừng Chu Tương Tương, "Chu Tương Tương, em muốn bị ăn đòn phải không?!"

Anh nói, còn làm bộ khua tay về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương nhìn bộ dáng khoa trương của anh, nhìn không được cười ha ha.

Phó Tranh thấy cô cười, cũng nhìn không được bật cười, thả tay xuống, nói: "Chu Tương Tương, em còn có thể cười nhiệt tình như thế, đem anh ăn đến gât gao, rất đắc ý đúng không?"

Chu Tương Tương cong cong mắt, cười rất vui vẻ.

Phó Tranh vân vê đầu tóc cô, "Em..."

Vừa mới chuẩn bị nói chuyện, cửa chính đột nhiên "Két——" Một tiếng, từ bên trong mở ra.

Phó Chấn Sơn từ bên trong đưa đầu ra, đúng lúc nhìn thấy Phó Tranh đem tay đặt ở trên đầu Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương và Phó Tranh đều kinh hãi, Phó Tranh gần như phản xạ có điều kiện lập tức đem bàn tay vuốt đầu Chu Tương Tương để xuống.

Hai người quy củ đứng ở trước mặt Phó Chấn Sơn.

Phó Chấn Sơn nhìn Phó Tranh, rồi lại nhìn Chu Tương Tương, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Phó Tranh, giờ tay lên hướng đầu Phó Tranh đập một cái chào hỏi, "Cái tên tiểu tử vô sỉ này! Kêu con chăm sóc Tương Tương thật tốt, vừa rồi con đang bắt nạt Tương Tương đúng không?"

Phó Chấn Sơn vừa thấy bàn tay Phó Tranh đặt trên đầu Chu Tương Tương cho rằng anh đang đánh cô.

Sắc mặt rất khó coi, trừng mắt nhìn Phó Tranh.

Phó Tranh vô cùng ủy khuất, "Ba, oan cho con quá!"

Anh làm sao có thể bắt nạt Tương Tương được chứ, thương còn không hết nữa là.

Phó Chấn Sơn hừ nặng một tiếng, nhìn về phía Chu Tương Tương, "Tương Tương, con nói đi, Phó Tranh có bắt nạt con không?"

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, "Không... Không có, anh... Phó Tranh, chỉ muốn giúp con lấy lá cây trên đầu xuống thôi ạ."

Phó Chấn Sơn: "Vậy à, chú còn tưởng rằng tiểu tử thú này muốn đánh con, đúng là tức chết chú mà."

Phó Tranh: "..."

Ba à, con không phải con ruột của ba đúng không?! Vì sao anh nói cái gì ba anh cũng không tin, mà Chu Tương Tương bịa chuyện thì tin?

Không công bằng, rất không công bằng!

Cha đã trở về, Phó Tranh và Chu Tương Tương lại không thể giống như trước, ngay cả ngồi trên sofa, cũng phải giữ một khoảng cách thật xa.

"Ba, tại sao ba lại đột nhiên trở về?"

"Làm sao? Ba trở về còn phải gọi báo cáo cho con trước à?!" Từ trước đến giờ Phó Chấn Sơn nói chuyện với con trai chưa bao giờ khách khí.

Phó Tranh "Chao ôi" một tiếng, nói: "Ngài nói trước một tiếng, thì con đã đến sân bay đón ngài."

Đột nhiên trở về như vậy thực sự dọa cho người ta giật mình đó!

"Ha ha, con, thôi đi. Trước kia ba đi công tác, mỗi lần trở về con đều đang cầm đầu đám bạn đi lêu lổng bên ngoài! Còn đòi đón ba? Con làm như ba con ngu ngốc lắm sao, có quý mới tin con."

"Ồi chao, ba à, làm người không cần phải thành thật như vậy đâu!"

Vợ anh đang ở ngay trước mặt, có thể chữa cho anh chút mặt mũi được không??

Phó Chấn Sơn đang sửa sang lại vali, trong vali để một chiếc mũ che nắng màu vàng nhạt dành cho con gái, là loại mũ cói*, thích hợp mang đi du lịch.

(Mũ cói*:

Phó Chấn Sơn lấy ra, đưa cho Chu Tương Tương, "Tương Tương, đây là món quà chú Phó mua cho con, chú thấy cửa hàng bên nước Mỹ rất nhiều người mua, nhìn rất đẹp mắt, nên mua cho con, mong con đừng chê."

Chu Tương Tương thụ sủng nhược kinh*, vội vàng nhận lấy, "Cảm ơn chú Phó, rất đẹp ạ."

(Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.)

Cô nói, còn đem mũ đội trên đầu.

"Đẹp đẹp, Tương Tương bình thường đã xinh đẹp, đội mũ này thật là đẹp mắt." Phó Chấn Sơn tự đáy lòng khen ngợi.

Vừa dứt lời, thì nghe Phó Tranh bật cười khúc khích.

Chu Tương Tương cau mày, quay đầu lại nhìn về phía anh, "Anh cười cái gì?"

Phó Tranh nhìn Chu Tương Tương, trong mắt ý cười càng sâu, nói: "Đẹp rất đẹp, trời nóng như vậy, lại đội cái mũ lớn như thế ra cửa, sẽ bị người ta cười chết."

"Này, con đúng là đồ quê mùa!" Phó Chấn Sơn nghe vậy, trừng mắt nhìn Phó Tranh, "Cái này gọi là mũ cối, con hiểu cái gì gọi là mũ hay không? Đến lúc nghỉ hè, Tương Tương có thể mang mũ này đi biển cho kỳ nghỉ."

Phó Tranh không cho là đúng, "Tương Tương phải học tập thật giỏi, làm sao có thời gian đi nghỉ hè."

Nói, vừa cười vừa nhìn về phía Chu Tương Tương, lấy ra điện thoại di động, "Bắt quá, mang mũ này chụp hình trông rất đẹp."

Lời còn chưa dứt, tách tách chụp lại hình ảnh Chu Tương Tương đang đội cái mũ cối màu vàng nhạt.

Trong điện thoại của Phó Tranh đã chụp không ít hình Chu Tương Tương, anh công khai chụp, cũng có chụp lên, mỗi một tấm đều chụp rất đẹp. Cho dù Chu Tương Tương từng mãnh liệt bày tỏ muốn xóa bỏ "Hình xấu", nhưng ở trong lòng Phó Tranh, đó chính là đẹp như tiên nữ, không xóa, một tấm cũng không nỡ xóa!

Phó Chấn Sơn nói: "Kia giữ lại về sau đi biển nghỉ phép mang theo cũng được."

Chu Tương Tương đem mũ xuống, rất biết ơn nói cảm ơn với Phó Chấn Sơn.

Phó Tranh dòm vào trong vali của cha, nhìn không được hỏi một câu, "Ba, ba chỉ mua quà cho Tương Tương? Còn con thì sao?"

"Hừ, có thể quên quà của con sao." Nói, liền ném quần đùi màu sắc rực rỡ cho Phó Tranh, "Cầm đi!"

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương nhìn cái quần đùi màu sắc rực rỡ, nhìn không được, bật cười khúc khích.

Mặt Phó Tranh xanh xao, "Cha ruột của con, cha là đặc biệt đi dạo ở cửa hàng đồ tắm à? Vừa một cái mũ đi biển vừa một cái quần đùi đi biển."

"Ha ha, cái óc heo này của con rốt cuộc có thể tốt lên được một lần."

"..."

Phó Chấn Sơn giữu cọt con trai mình không chút khách khí, mang theo vali đi lên lầu.

Phó Tranh tỏ ý hết sức tổn thương, nhìn Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Vợ ơi, ba anh lại mắng anh."

Chu Tương Tương che miệng trộm cười, "Anh muốn thế nào?"

Phó Tranh ngồi lại gần cô, hướng mặt tới, "Hôn anh đi, hôn anh xong liền... Ui da đau!"

Phó Tranh còn chưa có nói xong, cánh tay đã bị Chu Tương Tương vịn một cái, đau đến mức anh kêu một tiếng.

Chu Tương Tương liếc nhìn anh cười, đề giọng nói: "Phó Tranh, anh là sắc đảm bao thiên*, anh không sợ bị chú Phó bắt được, nhưng em thì sợ."

(Sắc đảm bao thiên: chỉ một người hảo sắc, vô cùng dâm dục thêm khát sắc đẹp của người khác.)

Phó Tranh nhích lại gần Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Tương Tương, em xem, em có mũ cối, anh cũng có quần đùi đi biển, nếu không thì nghỉ hè chúng ta đi biển một chuyến?"

Chu Tương Tương lắc đầu, "Không được, em phải ôn tập, anh cũng phải ôn tập, thừa dịp nghỉ hè hai tháng đem kiến thức kém trước đây nắm vững, học kỳ sau lên lớp mười hai, học tập phải càng nắm chắc."

"Ồi, nói cũng phải." Phó Tranh xì hơi nói.

Chu Tương Tương thấy vẻ mặt mất hứng của Phó Tranh, cười nói: "Anh phải cố gắng thật tốt, chờ anh thi lên đại học, tốt nghiệp cấp ba nghỉ hè, chúng ta cùng nhau đi biển chơi."

Phó Tranh nghe nói, con mắt phút chốc sáng lên, "Thật?"

"Thật, chờ tốt nghiệp, chúng ta muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, không có học tập áp lực, cũng không có ai quản chúng ta."

Phó Tranh nhìn cô, khoe miệng treo nụ cười, "Muốn chơi thế nào thì chơi thế đó? Tương Tương, em xác định?"

"Đúng vậy." Chu Tương Tương hoàn toàn không hiểu lời Phó Tranh nói là có ý gì, cô nghĩ là tận tình buông lỏng.

Bắt quá, bên trong đầu óc người nào đó tất nhiên không hề thuần khiết như vậy.

Muốn chơi thế nào, thì chơi thế đó nha ——

Chao ôi, thật là mong tới tốt nghiệp quá đi.

...

Hai giờ sáng, Phó Chấn Sơn từ trong phòng đi ra, đang chuẩn bị xuống lầu uống nước, kết quả ánh mắt đảo qua, phát hiện đèn trong phòng con trai vẫn còn sáng, nghĩ thầm tiểu tử này khẳng định lại đang thức khuya chơi game, nhướn mày, quay đầu đi tới gõ cửa.

Phó Tranh đang làm đề Tiếng Anh, nghe tiếng gõ cửa, ngẩn người một chút. Không thể nào là Trương Trương, ừm, khẳng định là cha của anh.

Anh đứng lên, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Phó Chấn Sơn trực tiếp cho Phó Tranh ăn chửi, "Cái tên tiểu tử vô liêm sỉ này, bây giờ là mấy giờ rồi, còn chưa ngủ! Có tin ngày mai ba ngắt mạng hay không!"

"... Con nói ba, rốt cuộc ba có phải là ba ruột không? Tốt xấu gì ba cũng phải hỏi con một chút, rốt cuộc con đang làm gì bên trong?"

Trước đây chơi game bị chửi, hiện tại học tập cũng bị chửi.

Quá đáng.

"Hơn nửa đêm không ngủ, không phải chơi game, chẳng lẽ còn đang học bài hay sao?!"

"Chúc mừng ba trả lời đúng rồi!"

"..." Phó Chấn Sơn nhử mày, nhìn chằm chằm con trai quan sát từ trên xuống dưới vài lần, căn bản không tin!

Trực tiếp đẩy Phó Tranh ra, đi vào trong phòng. Ông ngược lại muốn nhìn một chút!

Kết quả đi đến trước bàn học, phát hiện trên mặt bàn bày tập sách Tiếng Anh, bên cạnh còn có một quyển từ điển, các từ đơn Tiếng Anh dày đặc được dùng bút đỏ ghi chú lại giải thích bằng Tiếng Trung, nét bút còn rất mới, vừa nhìn chính là mới vừa viết lên.

Phó Chấn Sơn kinh ngạc đến nỗi há to miệng, theo bản năng giơ tay lên sờ trán Phó Tranh, "Tiểu tử này, không có bệnh đó chứ?"

Phó Tranh nhử mày, "Ba, ba có ý gì? Con học bài ba nhìn không nổi đúng không? Vậy được, con không học nữa, về sau đàn độn như thế nào thì vẫn đàn độn như thế đó đi."

Bộ dạng anh cả lơ phất phơ chọc cho Phó Chấn Sơn giận đến muốn đánh anh, hừ nặng một tiếng, "Tiểu tử này, coi như con vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy triệt để! Còn biết tỉnh ngộ học tập! Bất quá, đọc sách cũng không cần liều mạng đọc như vậy, tìm biện pháp, thừa dịp Trương Trương còn đang ở nhà chúng ta, con có cái gì không hiểu, hỏi con bé, mấy ngày nữa con bé đi, con muốn tìm người dạy con cũng không được."

Phó Tranh sững sờ, "Đi? Em ấy mấy ngày nữa phải đi sao?"

"Ừ, ba con bé gọi điện thoại đến, nói rằng thứ tư sẽ đón con bé về nhà."

Cả người Phó Tranh đều cứng đờ.

Mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Chu Trương Trương rất vui vẻ, cho nên anh quên mất, Chu Trương Trương chỉ là tạm thời ở nhờ nhà anh, chờ cha mẹ của cô về nước, cô phải về nhà.

Tức khắc Phó Tranh vô cùng buồn bực. Ở trường học phải làm bộ coi như không quen biết, về sau lại không thể ở nhà gặp mặt, vậy sống thế nào.

Phó Chấn Sơn vỗ vỗ vai Phó Tranh, "Chăm chỉ học tập là chuyện tốt, nhưng đừng ngủ quá trễ, cẩn thận chú ý sức khỏe, biết rõ chưa?"

Tuy rằng bình thường Phó Chấn Sơn ngoài miệng luôn oán giận con trai mình, nhưng trong lòng kỳ thật rất thích đứa con này, chỉ là có chút ương bướng, khiến ông cũng không chịu thua kém.

Thấy con trai giác ngộ học tập, trong lòng vẫn là cảm thấy bội phần vui mừng.

Phó Tranh học đến hơn ba giờ sáng, thực sự mệt mỏi chịu không nổi, người trực tiếp nằm sấp trên bàn ngủ.

Trong giấc mơ, anh mơ thấy mình thi đậu Thanh Hoa, được hiệu trưởng mời lên khuyến khích các học đệ học muội khóa tiếp theo.

Lần đầu tiên trong đời, có một cảm giác tự hào không thể nói ra.

Ngay sau đó bạn học hỏi anh làm thế nào mà từ học tra lại có thể trở thành học bá, anh đặc biệt kiêu ngạo mà nói câu: Bởi vì vợ tôi vô cùng ưu tú, tôi làm người nhà, không thể kéo chân cô ấy lại được.

...

Sau đó, anh ở trên đài đồng dạng đọc diễn thuyết —— về sau lớp mười hai chiến đấu hăng hái thế nào, các học sinh bên dưới nghe anh nói mà nhiệt huyết sôi trào, trong nháy mắt diễn thuyết kết thúc, toàn bộ người gồng sức vỗ tay nhiệt liệt.

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo mà ngửa đầu đi xuống đài chủ tịch, kết quả vui quá hóa buồn, hụt chân, cả người từ trên đài chủ tịch ngã xuống thành tư thế chó ăn cứt ——

Phó Tranh giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Mẹ nó! Nằm mơ thôi mà cũng không để cho anh sống yên nữa! Đến cuối cùng vậy mà để cho anh ngã như thế, là đang cười nhạo anh đang cười nhạo anh đang cười nhạo anh đúng không?!!!!

Không có ánh sáng và tiếng vỗ tay, Phó Tranh nhìn sách luyện tập trước mắt sai n lồi.

Mẹ kiếp, đây mới là hiện thực!

Anh cầm bút lên, vùi đầu tiếp tục học...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đưa em lên núi ngắm sao

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Buổi tối Phó Tranh đọc sách đến gần năm giờ, thật sự nhện không được nữa mới lên giường đi ngủ, ngủ chưa được hai tiếng, đội trưởng gọi điện thoại đến cho anh.

"Phó Tranh, mười giờ sáng bắt đầu phong bế tập huấn, đừng có quên."

Phó Tranh nhíu mày, bực bội "Vâng" một tiếng.

Trùm đầu lại ngủ thêm một chút, đầu tóc rối bời uể oải rời khỏi giường.

Lúc 7 giờ 30 phút, đi Dung lên lầu kêu Chu Tương Tương ăn cơm.

Cuối tuần Chu Tương Tương dậy hơi trễ một chút, gần 7 giờ 20 phút mới dậy, nghe thấy di Dung gõ cửa, vội vàng đáp lại, "Di Dung, con lập tức xuống ngay."

"Chào ời, có nấu cháo sữa dừa mà con thích ăn đó."

Chu Tương Tương đơn giản rửa mặt một cái, tùy tiện cột cái đuôi ngựa rồi đi xuống lầu.

Lúc đến phòng ăn, Phó Tranh và chú Phó đều ngồi ở trước bàn ăn.

Phó Chấn Sơn vội vàng vẫy tay với Chu Tương Tương, "Tương Tương, mau tới đây ngồi."

Chu Tương Tương gật đầu, ánh mắt rơi trên người Phó Tranh.

Trên bàn để một quyển sách, vừa ăn điểm tâm vừa nghiêm túc xem.

"..."

Mắt Chu Tương Tương giật giật, anh trai này, cũng quá nghiêm túc thì phải?

Chu Tương Tương đi tới, kéo ghế ra ngồi xuống, Phó Chấn Sơn chỉ chỉ Phó Tranh đang nghiêm túc đọc sách, nhỏ giọng nói với Chu Tương Tương: "Tiểu tử này, giống như là trúng tà vậy, ngày hôm qua hơn nửa đêm còn mở đèn học bài, sáng sớm hôm nay, còn nghe nó lầm nhảm học thuộc Tiếng Anh, nói thật, Tiếng Anh của tiểu tử này quá nát, nhầm đi nhầm lại vẫn không nhớ được kìa. Bất quá, tinh thần này của nó rất đáng để khen ngợi ——"

Phó Chấn Sơn nói, lại lắc lắc đầu, "Đúng là gặp quý."

Cái người từ nhỏ không thèm đọc sách, đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, thật sự có chút dọa người.

Chu Tương Tương cong môi cười, nói: "Chú Phó, thích đọc sách là chuyện tốt mà."

"Phải phải, cũng không biết tiểu tử này có thể kiên trì được bao lâu, có lẽ chỉ được ba phút." Phó Chấn Sơn đối với con trai chính mình thật không dám ôm hy vọng!

Chu Tương Tương cúi đầu cười, không nói gì.

Cháo súp vừa nấu xong, Chu Tương Tương đang ăn, đột nhiên Phó Tranh đẩy sách đến trước mặt cô, "Tờ đơn này có nghĩa là gì?"

"..."

Anh trai Phó hình như có chút điên cuồng yêu học tập.

Cơm nước xong, dì Dung ở phòng bếp rửa chén, chú Phó đi công ty.

Phó Tranh lặng lẽ kéo tay Chu Tương Tương, nhỏ giọng nói: "Lên lầu với anh."

Chu Tương Tương bị Phó Tranh kéo trở về phòng, cửa vừa đóng lại, liền đem người nhấc lên trên cửa, cúi đầu hôn xuống.

Chu Tương Tương vội vàng che miệng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm anh, "Đã nói là thi có tiến bộ mới được hôn em mà."

Phó Tranh hôn vào khoảng không, môi dán lên trên mu bàn tay của Chu Tương Tương.

Một câu nói của Chu Tương Tương, làm cho anh có chút bối rối.

Anh hơi lui ra, mặt tràn đầy lên án lại ủy khuất nhìn Chu Tương Tương, "Vợ, em không biết là em đối xử với anh như vậy là rất tàn nhẫn à?"

Anh nhẹ nhàng kéo ngón tay của Chu Tương Tương, mang theo vài phần cầu xin, đáng thương nói: "Coi như tối hôm qua anh có gắng đọc sách, để cho anh hôn em một cái đi, chỉ hôn một cái thôi, mấy ngày rồi anh chưa được hôn em... Vợ à, có được không?"

Chu Tương Tương cười nhìn anh một cái, tiện tay cầm sách giáo khoa Tiếng Anh trong tay anh lên, "Anh học tới đâu rồi?"

Phó Tranh ngẩn ra, "Unit 3, làm sao vậy?"

Chu Tương Tương cầm sách giáo khoa đi đến bên giường ngồi xuống, nói: "Em đọc một đoạn, nếu như anh dịch được, thì để cho anh hôn em một cái."

"Hả? Ách... Anh mới vừa học..."

"Chú Phó nói anh thức đêm học, hẳn là có một chút hiệu suất đi."

Phó Tranh đứng ở bên giường, gãi gãi đầu, "Chao ôi, được rồi, vậy em đừng hỏi khó quá."

Chu Tương Tương lật đến bài văn ở trang đầu tiên, chiếu theo trong đó đọc một đoạn.

Mới vừa mở miệng, Phó Tranh liền kêu lên, "Chờ... Chờ một chút... Em đọc chậm một chút, nhanh như vậy anh nghe không hiểu."

Chu Tương Tương thả chậm tốc độ đọc. Vừa mới bắt đầu không thể yêu cầu anh quá đáng.

Nào biết đã thả chậm tốc độ rồi, Phó Tranh vẫn nói, "Chậm một chút chậm một chút, một từ anh đều nghe không hiểu."

"..."

Chu Tương Tương bắt đầu nhìn anh, "Phó Tranh, thi nghe Tiếng Anh vào trường đại học không có đọc chậm như vậy đâu."

Phó Tranh đột nhiên có chút cảm giác thất bại, "Ôi, anh biết mà, không phải do anh vừa mới bắt đầu sao, thật sự nghe không hiểu."

Chu Tương Tương đưa sách cho anh, "Vậy anh tiếp tục học đi, lát nữa em lại hỏi anh."

Phó Tranh hơi giật mình, nhìn Chu Tương Tương, "Vậy anh... Còn có thể hôn em không?"

"Không thể."

"Vợ à ——"

Chu Tương Tương nhìn bộ dạng đáng thương của Phó Tranh, nhịn không được cười, từ trên giường đứng lên, vỗ vỗ bả vai anh, "Bạn học Phó Tranh,

cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần phải cố gắng. Khi nào anh có thể hiểu em đang đọc cái gì, mà còn dịch ra được, em liền cho anh hôn."

Phó Tranh học máu, "Chu Tương Tương, thật sự, em quá ác! Chưa thấy người vợ nào nhẫn tâm như em!"

"Không phải là em đang cho anh chút động lực sao?" Chu Tương Tương cười vui vẻ, đột nhiên cô cảm thấy bộ dạng mong chờ lại ủy khuất này của Phó Tranh, như đứa bé, vô cùng đáng yêu nha.

"Được rồi, ngày mai anh không về thật hả?" Chu Tương Tương nhớ đến anh sắp phải đi tập huấn.

Phó Tranh chau mày, "Em muốn anh về sao?"

"... Không phải, em chỉ muốn nói, nếu như anh không về, ngày mai em sẽ đi chơi với bạn."

Phó Tranh sững sờ, "Đi đâu?"

"Đi với Hoan Hoan, buổi trưa đi ăn lẩu, xế chiều đi công viên nước."

"Tốt, em sắp xếp sinh nhật rất phong phú, được rồi, em đi chơi vui vẻ, trở về tặng quà cho em."

Chu Tương Tương nghe anh nói như vậy, thì biết là anh thật sự không về được, trong lòng có hơi mất mát, gật gật đầu, "Vâng, vậy em đi ra ngoài trước."

Cô xoay người, cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Cho dù cái gì cũng không nói, nhưng bóng lưng gầy yếu kia, nhìn thế nào cũng thấy đáng thương.

Khỏe miệng Phó Tranh cong lên. Cái cô bé ngốc này, lúc nào mới có thể thành thật một chút hả, rõ ràng rất luyên tiết anh mà!

Bất quá, nhìn thấy Chu Tương Tương để ý đến anh như vậy, trong lòng Phó Tranh rất vui mừng.

Phó Tranh đi theo đội tập huấn, vừa đến thời gian nghỉ ngơi, thì ngồi trên đất, nhét tai nghe vào trong lỗ tai.

Lục Quỳnh cho rằng anh đang nghe nhạc, đi sang ngồi, lấy một cái tai nghe từ trên tai Phó Tranh ra, "Nghe cái gì vậy."

Vừa hỏi vừa nhét tai nghe vào lỗ tai.

Mới vừa nghe được hai câu, con mắt liền trừng lớn, "Mẹ nó F*ck, ca, anh đang nghe Tiếng Anh???"

Phó Tranh trừng mắt nhìn cậu, "Cái tên đầu chó này! Cậu có bệnh đúng không?!"

Mắng, đem tai nghe đoạt lại, một lần nữa nhét vào trong lỗ tai.

Lục Quỳnh: "Trời ơi mẹ nó, lần này anh thật sự quyết tâm rồi!"

Nói nhảm!

Nửa đêm 11 giờ 55 phút, Phó Tranh nằm trên giường, soạn tin nhắn chúc mừng sinh nhật Chu Tương Tương, xong rồi lặng lẽ chờ đến 12 giờ, anh muốn là người đầu tiên gửi chúc mừng sinh nhật vợ.

Có mấy nam sinh trong phòng ngủ đang nói mấy tiết mục đòi trụ, cười hi hi ha ha.

Lục Quỳnh thấy màn hình điện thoại di động trên giường Phó Tranh vẫn sáng, chống người lên, nhìn Phó Tranh hỏi: "Đúng rồi, ca, hỏi anh chuyện này."

Mất Phó Tranh nhìn chằm chằm thời gian, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

Lục Quỳnh hỏi: "Anh với nữ thần Tương Tương phát triển tới bước nào rồi? Đã tới cái kia chưa?"

Phó Tranh híp mắt, đột nhiên lấy cái gối đập lên người Lục Quỳnh, "Cái tên đầu chó này, đầu óc cậu có thể sạch sẽ tí được không?! Đầu óc không đúng đắn, thảo nào mỗi lần thi đều đứng nhất từ dưới đếm lên!"

Lục Quỳnh: "... Ai... Ai tới đỡ tôi lên đi, tim lão tử đau quá! Bị miệt thị bởi đại vương đứng thứ hai toàn trường từ dưới đếm lên, mẹ, lực sát thương thật mạnh!"

Phó Tranh bị chọc cười, kẻ dở hơi này!

Vừa đúng 00:00, Phó Tranh lập tức gửi tin nhắn đi.

Chu Tương Tương đang làm bài, điện thoại di động để trên bàn rung lên.

Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua, thấy là tin nhắn Phó Tranh gửi tới, lập tức cầm di động lên.

Mở ra tin nhắn, là đoạn tin nhắn dài nhất mà Phó Tranh từng gửi.

"Vợ à, là anh, chồng yêu của em. Trước tiên muốn nói với em một tiếng xin lỗi, sinh nhật mười bảy tuổi của em, anh không thể ở bên cạnh em, nhưng anh bảo đảm, trừ lần này, về sau mỗi sinh nhật của em anh đều sẽ ở cạnh em, mười tám tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi, năm mươi tuổi, tám mươi tuổi.

Vợ à, có thể em không biết anh thích em nhiều như thế nào, thấy em cười liền vui vẻ, thấy em khóc liền đau lòng, thấy em bị thương, anh hận không thể chịu đựng thay em.

Kỳ thật anh cũng không biết tại sao lại thích em đến thế, đã có thể là thích, anh một lòng, không biết bắt đầu từ lúc nào, thì bị em chiếm đầy, mỗi góc đều là em. Thật ra trước đây anh rất ghét con gái, lúc em vừa mới tới nhà anh, anh còn đặc biệt muốn bắt nạt em, muốn đuổi em đi.

Em còn nhớ lần đầu tiên ăn sáng ở nhà anh không? Ba anh nói, chỉ cần anh thi được trên một trăm hạng thì thỏa mãn anh một nguyện vọng, anh khi đó đồng ý vỗ ngực bảo đảm, em cười tủm tỉm gấp bánh bao cho anh, nắm quả đào nhỏ nói với anh —— ca, cố gắng lên. Nói thật, đời này anh chưa thấy qua cô gái nào ngọt như em, ngọt đến tận tâm khảm của anh. Có lẽ lúc đó đã rơi vào ma trận của em rồi.

Lần trước ở trên mạng anh thấy một câu nói, hình như nói là, khi bạn thật sự thích một người, vì cô ấy, sẽ cố gắng làm cho mình trở nên ưu tú. Anh cảm thấy rất có lý, Tương Tương, thật sự, anh vô cùng hy vọng về sau khi em dẫn anh ra ngoài, có thể vô cùng kiêu ngạo mà nói một câu, đây là người đàn ông của tôi, tốt nghiệp trường gì, làm việc ở đâu, tiền lương hàng năm là bao nhiêu. Anh rất sợ bản thân sẽ làm cho em mất mặt, rất sợ người khác ở sau lưng nói, Chu Tương Tương, bản thân rất ưu tú, chỉ là ánh mắt chọn đàn ông không được tốt lắm, học tập cực kỳ kém cỏi, ngay cả đại học còn thi không nổi, một bó tuổi vẫn còn ở nhà chờ người nuôi. Thực sự, anh rất sợ bản thân sẽ cản trở em, sợ tương lai chính mình không có bản lĩnh để nuôi em.

Chao ôi, hôm nay anh mẹ nó nói hơi hiểu, vợ à em cũng đừng ghét bỏ anh. Anh chính là muốn nói, anh thực sự rất thích rất thích em, thích em nên vì em mà nguyện ý nỗ lực thay đổi cuộc đời mình. Hiện tại anh, thực sự cả người đều tràn đầy nhiệt tình, nói không biết xấu hổ, anh cảm thấy chính mình có thể thi đậu Thanh Hoa ha ha ha ha ha! Chao ôi, nghiêm túc một chút, đừng cười, cười cũng chỉ có thể cười ở trong lòng, không cho cười nhạo ở trước mặt anh! Lòng tự trọng của anh rất cao, em cười nhạo anh, anh sẽ khi dễ em. Là cái loại khi dễ đó, em hiểu được mà.

Mẹ ơi, không cần thận viết nhiều như vậy, xem ra anh rất có tiềm chất như anh họ nha. Nói tóm lại, vợ, anh yêu em, cả đời đều yêu em. Cuối cùng, sinh nhật vui vẻ tiêu khiển của anh."

Chu Tương Tương đọc từng chữ từng chữ, viền mắt đã ươn ướt.

Cô thật sự không nghĩ tới Phó Tranh lại nghĩ nhiều như vậy, sợ cản trở cô, sợ bôi vôi vì anh mà hại cô bị người ta cười nhạo, sợ không có bản lĩnh nuôi cô.

Đọc đến những dòng sau, câu "Lòng tự trọng của anh rất cao", lại nhin không được cười lên.

Cô sắp khóc, bỗng dưng thấy một câu nói ngốc nghếch như vậy, trong nháy mắt nước mắt được nín lại.

Tươi cười ở khóe miệng của Chu Tương Tương không ngừng, bấm điện thoại di động gửi tin nhắn cho Phó Tranh.

—— "Phó Tranh, anh thực sự nói rất nhiều đó, là người con trai nói nhiều nhất mà em từng gặp."

Không phải đều nói hot boy rất cao lãnh rất khốc huyền sao? Tại sao vị hot boy nhà cô lại ngốc nghếch như vậy?. Thật ngốc quá đi.

Ở đầu bên kia điện thoại Phó Tranh căng thẳng chờ Chu Tương Tương hồi âm, chờ nửa ngày, cuối cùng di động cũng rung lên.

Anh vội vàng mở di động lên, thì nhìn thấy Chu Tương Tương chửi anh nói nhiều.

Anh gãi đầu, ấn bàn phím, "Chao ôi, anh cũng cảm thấy anh nói rất nhiều, nhưng mà, không cho phép em ghét bỏ anh!"

Tin nhắn vừa gửi đi đồng thời, Chu Tương Tương lại gửi thêm một tin nhắn.

Lần này rất nghiêm túc, từng chữ từng chữ viết: Phó Tranh, em cũng yêu anh, muốn cùng anh bách niên giai lão.

Phó Tranh nhìn chữ trên màn hình, từng chữ giống như một liều thuốc nổ rộ trong lòng anh.

Bùm bùm, hình như anh nghe thấy tiếng hạnh phúc nở hoa.

Trong bóng tối, Phó Tranh cong môi, cười vô cùng hạnh phúc.

~

Tối hôm qua Chu Tương Tương rất vui, vui đến nỗi không ngủ được, mới rạng sáng ngày hôm sau đã dậy.

Chú Phó đi làm, dì Dung đang quét dọn vệ sinh, Chu Tương Tương ăn sáng xong thì lên lầu học bài, gần 10 giờ bắt đầu dọn dẹp thay quần áo, hẹn Hoan Hoan 11 giờ gặp mặt.

Di Dung thấy cô muốn ra cửa, hỏi: "Ô, Tương Tương con muốn đi ra ngoài sao?"

Chu Tương Tương cười gật đầu, "Vâng ạ, dì Dung, con hẹn bạn ăn cơm."

Sinh nhật Chu Tương Tương cũng không có nói cho chú Phó, sợ phiền toái người ta.

Di Dung "Chao ôi" một tiếng, "Vậy khi nào thì về?"

"Có thể là buổi tối ạ."

"Được rồi, vậy con phải chú ý an toàn, học tập áp lực, thỉnh thoảng thả lỏng một chút cũng tốt."

Chu Tương Tương cười cười, từ trong nhà đi ra.

Chu Tương Tương hẹn gặp mặt Hạ Hoan Hoan ở quảng trường thời đại.

Đến nơi, vừa đúng 10 giờ 50 phút, Chu Tương Tương ngồi chờ ở ghế đá ven đường.

Đợi tới 11 giờ 20 phút, cũng không thấy Hạ Hoan Hoan xuất hiện.

Chu Tương Tương gọi điện thoại cho Hạ Hoan Hoan, "Hoan Hoan, cậu đi tới đâu rồi? Tớ đã đến."

Hạ Hoan Hoan nói: "Ôi, ngại quá Tương Tương, có thể tớ không đến được, nhà tớ có chút việc đi không được."

"Hà?"

"Tương Tương, cậu đừng giận tớ nha, đợi ngày mai đến trường học, tớ bù cho cậu sau."

"Không... Không cần, không có việc gì, Hoan Hoan, cậu làm việc của cậu đi, tự tớ đi dạo là được rồi."

"Thật xin lỗi, Tương Tương."

...

Cúp điện thoại, Chu Tương Tương ngồi ở trên ghế gần người, ánh mắt mờ mịt nhìn dưới mặt đất.

Vừa rồi tâm tình rất tốt, nhưng lúc này vẫn cảm thấy có chút thất vọng.

Sinh nhật của cô, ba mẹ không ở đây, bạn trai không ở đây, bạn tốt cũng không có ở đây.

Cô lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn tối hôm qua Phó Tranh gửi tới ra xem, xem một chút, trên mặt cuối cùng mới có nụ cười.

Tâm tình tốt hơn chút ít, Chu Tương Tương quyết định vẫn là về nhà học tập đi.

Vì vậy liền đứng lên, chuẩn bị về nhà.

Nào biết mới vừa đứng lên, trước mắt đột nhiên tối sầm, một đôi bàn tay che kín hai mắt cô.

Cô bị hù dọa ngực run lên, lập tức bên tai vang lên một giọng nói giả bộ kỳ lạ, "Đoán xem tôi là ai?"

Mùi bạc hà quen thuộc xộc vào mũi, lập tức Chu Tương Tương toét miệng cười, kéo bàn tay đang che phủ đôi mắt xuống, quay đầu lại, quả nhiên thấy Phó Tranh đứng ở sau lưng cô.

Cực kỳ vui vẻ, theo bản năng ôm lấy cánh tay anh, "Tại sao anh lại trở về?!"

"Nói giỡn sao, sinh nhật của vợ anh, anh có trốn cũng phải trốn về."

"Nhưng anh về sớm như vậy, không có vấn đề gì chứ?"

"Không sao. Sinh nhật em mà anh không về thì mới có vấn đề, như vậy không phải là đối xử với vợ không tốt sao."

Phó Tranh thuận tay ôm vai Chu Tương Tương, vừa nói vừa đi về phía siêu thị.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Mua đồ."

"Mua cái gì?"

"Em đoán xem."

"..."

Phó Tranh dẫn Chu Tương Tương vào siêu thị, trực tiếp đi đến nơi chuyên bán đồ trang bị ngoài trời.

Chu Tương Tương ngẩn người, "Chúng ta... Muốn mua cái gì vậy?"

"Mua lều trại, nghe nói tối hôm nay có sao băng, anh dẫn em lên núi ngắm sao."

Chu Tương Tương: "..."

"Sao vậy? Không thích à?" Phó Tranh thấy Chu Tương Tương nửa ngày không lên tiếng.

Chu Tương Tương vội vàng lắc đầu, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, "Thích, rất thích."

Cô nhìn anh, nhìn không được nói: "Phó Tranh, tại sao anh lại tốt với em như vậy."

Mấy năm nay, cha mẹ gấp rút làm ăn, đã lâu không đón sinh nhật với cô, năm nay Hoan Hoan cũng có việc không thể đi với cô. Cô còn định tự về nhà đợi, nhưng Phó Tranh đột nhiên trở về, còn muốn dẫn cô đi dã ngoại, đi xem sao băng.

Có bao nhiêu lãng mạn.

Chu Tương Tương rất cảm động.

Phó Tranh xoa đầu cô, ôn nhu nói: "Em là vợ của anh, anh không tốt với em thì tốt với ai."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Vợ anh chỗ nào cũng xinh đẹp hết

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Cả hai mua một loạt đồ dùng cắm trại, cuối cùng lúc đang mua túi ngủ, Chu Tương Tương và Phó Tranh xảy ra ý kiến bất đồng.

Phó Tranh muốn mua cái lớn, để hai người có thể ngủ vừa đủ.

Chu Tương Tương sống chết không chịu, nhất định mua nhỏ, không chịu ngủ chung với Phó Tranh.

Tranh chấp cả buổi, đương nhiên cuối cùng vẫn là Phó Tranh thua trận, vô cùng tủi thân, "Ngủ chung thì sao chứ, anh cũng không làm gì em."

Chu Tương Tương trừng anh, "Anh còn nói!"

Phó Tranh bị Chu Tương Tương trợn mắt, lập tức giơ hai tay đầu hàng, "Được được được, không nói không nói! Em nói thế nào thì chính là thế đó!"

Lúc này Chu Tương Tương mới vui vẻ, hỏi Phó Tranh, "Chúng ta có nên mua thêm hai cái đèn pin không, trên núi hẳn là sẽ không có đèn đúng không?."

Phó Tranh "Chao ôi" một tiếng, "Em không nói thiếu chút nữa anh quên mất."

Phó Tranh đi đến quầy lấy hai cái đèn pin xách tay, sau đó cẩn thận kiểm tra lại đồ dùng một chút, xác định không còn thiếu gì mới đẩy xe đi về quầy tính tiền.

Đồ dùng cắm trại đã chuẩn bị tốt, Chu Tương Tương đói bụng, kéo Phó Tranh lại nhỏ giọng nói: "Phó Tranh, chúng ta đi ăn cái gì đó đi? Em có hơi đói."

"Ừ, lập tức đi ngay, để anh mang mấy cái này vào trong xe trước đã."

Phó Tranh lái xe đến, đậu ở dưới tầng hầm để xe của siêu thị.

Phó Tranh đã tròn mười tám, đầu năm nay vừa lấy được bằng lái.

Cắt đồ xong, Phó Tranh mới chở Chu Trương Trương đi ăn cơm.

Chu Trương Trương muốn ăn lẩu, cái gì Phó Tranh cũng đều nghe theo cô, chở cô đi.

Hai người vào một gian phòng, rất yên tĩnh.

Cả một bữa cơm, hầu như toàn bộ đều là Chu Trương Trương ăn, Phó Tranh chịu trách nhiệm nhúng nóng đồ ăn cho cô.

Chu Trương Trương rất thích ăn chua cay, ăn một lần thì không dừng lại được, Phó Tranh trêu ghẹo cô nói: "Trước kia anh còn tưởng rằng em không thể ăn nhiều, lần trước để cho em ăn hai cái bánh bao, thêm một ngum cũng không chịu ăn, hóa ra không phải là không thể ăn nhiều, mà là Chu Trương Trương kén ăn a."

Trong miệng Chu Trương Trương nhai nuốt đồ ăn, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, cho nên bạn học Phó Tranh cần cố gắng hơn, em cũng không có dễ nuôi đâu."

Phó Tranh lập tức ngồi thẳng lại, đưa tay chào theo tư thế quân đội, "Tuân lệnh, vợ đại nhân! Anh nhất định cố gắng thật tốt, tương lai kiếm thật nhiều tiền, bảo đảm nuôi em đến trắng trẻo mập mạp!"

"Đi ra chỗ khác, ai thèm béo!" Chu Trương Trương thở phì phì đẩy Phó Tranh một cái.

Phó Tranh tươi cười, xoa đầu Chu Trương Trương, "Chào ôi, tiểu Trương Trương nhà chúng ta, tại sao em lại đáng yêu như thế, làm anh yêu muốn chết."

Chu Trương Trương ngẩng đầu, nhét vào trong miệng anh mấy miếng thịt, cười, "Anh nói ít một chút, em chưa gặp cậu con trai nào nói nhiều như anh hết."

Phó Tranh nhai miếng thịt, thở dài, "Anh thật đáng thương, bây giờ đã bị ghét bỏ, về sau có con, có phải địa vị trong nhà của anh là thấp nhất không?"

Chu Trương Trương bật cười khúc khích, "Anh cũng biết tự hiểu lấy mình nhì."

Từ khoe mắt đến chân mày của Phó Tranh đều là ý cười, nói: "Không sao, dù sao thì vợ và con là quan trọng nhất, anh tự giác xếp hàng cuối cùng."

Chu Trương Trương cong môi, tiếng cười phát ra từ đáy lòng.

Được ai đó thích là có cảm giác gì? Có lẽ chính là như vậy, mỗi một ánh mắt anh nhìn cô, từng chữ trong mỗi câu nói, mỗi một việc, đều làm cho tim cô cảm giác được hạnh phúc, hạnh phúc đến nổi trong ngực như muốn rục rở nở hoa.

Lần đầu tiên trong đời Chu Trương Trương muốn kết hôn.

Cơm nước xong đi ra, đã hơn hai giờ chiều.

"Bây giờ chúng ta đi siêu thị mua ít đồ ăn và nước, mua xong thì lái xe từ từ đến núi. Đúng rồi, bữa tối cũng phải chuẩn bị, em muốn ăn cái gì?"

Chu Trương Trương suy nghĩ một chút, "Em nhớ bên này có một cửa hàng bánh ngọt, chúng ta mua bánh ngọt, thuận tiện mang theo."

"Được, tất cả đều nghe theo sắp xếp của vợ đại nhân!"

Chu Trương Trương bị chọc cười, "Phó Tranh, anh làm nhầm muốn chết."

Hai người nắm tay nhau đi siêu thị, Chu Trương Trương thích ăn thạch hoa quả nên mua rất nhiều, còn mua thêm một ít kẹo, còn có mơ nhãn*, còn mua một hộp bánh quy bơ, nước khoáng, sữa AD canxi*...

(Mơ nhãn:

Sữa AD canxi:

Lúc Chu Trương Trương bỏ sữa AD canxi vào xe đẩy, Phó Tranh nhìn không được cười, "Chu Trương Trương, em mấy tuổi rồi mà còn uống sữa canxi?"

Chu Trương Trương ngẩng đầu nhìn anh, "Em thích uống, được không?"

"Được! Tại sao lại không được, anh nào dám nói là không được."

"Vậy mà anh còn nói." Chu Trương Trương liếc anh một cái, cảm thấy không đủ nghiêm túc, lại làm ra vẻ thêm nghiêm túc.

Phó Tranh: "..."

Ha, tại sao đột nhiên anh lại phát hiện lá gan của tiểu nha đầu này lớn hơn, còn dám đối anh?!

Mua xong đồ, từ siêu thị đi ra, xấp xỉ hai giờ rưỡi, Chu Trương Trương bảo tới cửa hàng kia mua bánh ngọt, hai người mới tay trong tay đi về phía hầm gửi

xe.

Chu Trương Trương là lần đầu tiên ngồi xe Phó Tranh lái, vừa lên xe thì ngay lập tức cài chặt dây an toàn, còn vô cùng không yên tâm hỏi câu, "Phó Tranh, anh có được không?"

Phó Tranh ngẩn ra, lập tức nghiêng đầu, khuỷu tay trái chống trên tay lái, nhướn mày cười, "Anh được không, em có muốn thử không?"

Chu Trương Trương ngẩn ra chớp mắt một cái, chờ đến lúc phản ứng lại, đột nhiên xấu hổ đỏ mặt, che miệng Phó Tranh, "Phó Tranh, anh đừng giờ trò lưu manh."

Phó Tranh cười hi hi, kéo tay Chu Trương Trương, khẽ hôn nhẹ một cái, "Anh chỉ giờ trò lưu manh với em."

Nói xong thừa dịp Chu Trương Trương không chú ý, nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Tốc độ cực nhanh, hôn lên rồi lập tức buông ra, khoe miệng cười rục rờ.

Môi giống như bị bỏng, Chu Trương Trương trừng to mắt, "Anh... anh cái người này... dám phạm quy!"

Phó Tranh lái xe rất ổn, một đường lái về núi phía nam.

Nghe nói phía nam là nơi thích hợp nhất để ngắm sao, tỷ lệ nhìn thấy sao băng cũng rất lớn.

Trên đường đi đến núi, cũng có rất nhiều xe đi về phía này, đại khái đều đi xem sao băng.

Phó Tranh hỏi Chu Trương Trương, "Nếu nhìn thấy sao băng, em muốn ước cái gì?"

Chu Trương Trương nói: "Đã nói là điều ước, thì làm sao có thể nói cho anh biết."

"Chao ôi, nói một chút thôi, quan hệ hai chúng ta là cái gì, anh chính là chồng em đó."

"Không nói." Chu Trương Trương kiên trì, "Nói liền mất linh nghiệm."

Phó Tranh cười, "Em như này gọi là mê tín đó, anh đã nói với em rồi, đợi lát nữa chúng ta thấy sao băng, anh sẽ ước, anh muốn thi đậu cùng một trường với Chu Trương Trương, chờ vừa đủ tuổi, ngay lập tức dẫn em ấy đi lĩnh chứng, sau đó cùng em ấy sinh thật nhiều con, một đứa, hai đứa, ba đứa, bốn đứa..."

Chu Trương Trương vừa bực mình vừa buồn cười, "Ai muốn sinh nhiều con vậy cho anh chứ, em lại không phải là heo mẹ!"

Phó Tranh nhin không được cười ha ha, cười đến nổi ngực không ngừng lên xuống phập phồng.

Chu Trương Trương thấy anh cười thành như vậy, khoe miệng cũng tự giác cong lên.

Một đứa, hai đứa, ba đứa, bốn đứa... Chu Trương Trương nghĩ đến hình ảnh đó, thật sự có chút cảm giác nói không nên lời.

Đâu có thể sinh được nhiều con như vậy chứ?

Đến dưới chân núi phía nam, có một nơi đỗ xe riêng cho mọi người, Phó Tranh đem xe chạy qua, ngừng xe xong, mở cốp sau xe lấy ra đồ đạc đã chuẩn bị trước đó.

Xe không thể đi lên thêm nữa, chỉ có thể tự mình đi bộ lên.

Phó Tranh đeo balo đựng đầy đồ ăn vặt lên lưng, lại đi lấy lều bạt và túi ngủ, Chu Trương Trương vội vàng muốn giúp đỡ, bị anh ngăn lại, "Em đừng động vào, một mình anh có thể làm được."

"Đề em giúp anh cầm một ít, lều bạt này rất nặng, anh đưa túi ngủ cho em."

"Không cần, có anh ở đây, sao có thể để cho em cầm được, anh sẽ đau lòng."

Ngay khi nói chuyện thì đã đem toàn bộ đồ đạc lấy ra, trên lưng mang ba lô, trước ngực còn đeo một túi đựng lều bạt, tay phải xách theo hai cái túi ngủ, còn chìa ra một tay dắt Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương nhìn trên người Phó Tranh đeo đầy đồ, có chút đau lòng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Đây là bạn trai cô, đối với cô thật tốt.

Trên đường lên núi, có không ít người xoay đầu lại nhìn, đại khái là cảm thấy một mình Phó Tranh xách rất nhiều đồ, mà hai tay Chu Trương Trương lại trống trơn.

Đang đi, nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói của một cô gái, "Chồng, anh nhìn người ta kia, đối xử với vợ thật tốt, một mình khiêng nhiều đồ như vậy, anh có thể cũng giống người ta được không, cái cặp này rất nặng đó, anh có biết hay không."

"Anh cũng muốn giúp em cầm lắm chứ, nhưng anh thật sự cảm không nổi, sớm biết như vậy thì đừng có tới xem sao băng, mấy cô gái các em thật phiền phức, sao băng thì có cái gì hay mà xem, làm hại anh tối nay không thể chơi game được."

"Anh có ý gì? Trong mắt anh, chơi game còn quan trọng hơn cả em?"

Người con trai rất không kiên nhẫn, nói: "Anh cũng không có nói như vậy, không phải sau đó anh cũng theo em tới rồi sao? Em còn muốn anh phải thế nào nữa?"

"Anh ——"

Giọng cô gái hơi ngừng, Chu Tương Tương nhìn không được quay đầu lại, thì thấy viền mắt cô gái kia hồng hồng, bộ dạng sắp khóc.

Nhưng bạn trai cô gái lại không an ủi mà còn ngại cô ấy phiền, "Em đừng có như vậy nữa được không? Mới nói hai câu đã khóc, em như vậy làm anh mệt chết đi được."

Chu Tương Tương nhìn bọn họ, đột nhiên trong lòng có chút đau buồn.

Nếu hai người đã ở chung một chỗ, ban đầu đều yêu nhau đúng không? Nhưng vì cái gì lại biến thành như vậy?

Phó Tranh như đoán được cái gì, theo bản năng nắm thật chặt tay của Chu Tương Tương, "Tương Tương, anh biết rõ em đang nghĩ gì, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không như vậy, dù qua rất nhiều năm, rất nhiều rất nhiều năm, anh vẫn đối tốt với em như vậy, dù cho hai chúng ta đều già cả đi đường không nổi, anh vẫn giống như bây giờ đối với em thật tốt."

(Pheng: Cho hỏi mặt hàng giống Tranh ca còn không?)

(Đại bàng: *bóp* ngủ ngày nhiều quá nên sáng?)

Chu Tương Tương giật mình, ngẩng đầu nhìn Phó Tranh, nhìn anh nghiêm túc không gì sánh được, khóe mắt cay cay, gật đầu, nhẹ giọng nói: "Em tin tưởng anh."

Phó Tranh cung chiêu xoa đầu cô, "Đi thôi, nha đầu ngốc."

Hai người tay trong tay một đường đi đến đỉnh núi.

Đỉnh núi một mảnh trống trải, tầm nhìn vô cùng tốt, đỉnh đầu không có bất kỳ chướng ngại vật nào, dường như duỗi tay ra có thể chạm lên bầu trời.

Vừa đến nơi, Chu Tương Tương vui vẻ vô cùng, thích thú chạy nhảy, kêu lên với Phó Tranh, "Phó Tranh! Ở đây thật đẹp!"

Cô chạy đến dưới một cây đại thụ, ngược đầu, mở ra hai tay, nhắm mắt lại, khóe miệng cong cong, gió thổi lướt qua cơ thể, cảm giác như mình có thể bay lên.

Phó Tranh để đồ xuống mặt đất, lấy điện thoại di động ra chụp hình Chu Tương Tương, "Đừng nhúc nhích, anh chụp cho em một tấm."

Tách một tiếng, Chu Tương Tương buông cánh tay xuống, vui vẻ chạy đến trước mặt Phó Tranh, "Cho em xem một chút, chụp lên nhìn đẹp không?"

Phó Tranh cười đưa màn hình đến trước mặt cô, "Đẹp, Tương Tương nhà chúng ta trời sinh quyến rũ, làm gì cũng đẹp hết."

Chu Tương Tương vừa cúi đầu nhìn, liền bật cười khúc khích, "Động tác này trông ngốc nghếch quá đi, đẹp ở đâu chứ."

"Anh thấy đẹp mà, vợ anh dù thế nào cũng đẹp hết."

Chu Tương Tương cười đôi mắt cong cong, "Phó Tranh, anh cứ khen em như thế, em sẽ kiêu ngạo đó."

"Cứ việc kiêu ngạo, Tương Tương nhà chúng ta có tư cách để kiêu ngạo mà."

Trong lòng Chu Tương Tương ngọt ngào, kéo cánh tay Phó Tranh đi lên phía trước, "Chúng ta trước dựng lều đi, nếu không lát nữa trời tối."

Chu Tương Tương chưa từng đi dã ngoại, nên không biết dựng lều, ở lại càng gây trở ngại cho Phó Tranh chứ không giúp được gì, Phó Tranh thật vất vả vừa dựng xong một bên, Chu Tương Tương không cẩn thận lại kéo ra, huyền não làm cho Phó Tranh cũng dở khóc dở cười, "Cô vợ ngoan ngoãn của anh, trước kia tại sao anh lại không phát hiện em giỏi phá đồ như vậy. Nào nào, ngoan ngoãn qua một bên chờ, để anh làm là được."

Chu Tương Tương bĩu môi, "Phó Tranh anh ghét bỏ em."

Phó Tranh cười ha ha, "Anh nào dám." Nói xong liền đi tới gần, mở một cái lên mặt Chu Tương Tương, "Ng ngoan nào, đi bên cạnh chờ anh."

Chu Tương Tương nở nụ cười, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh, từ trong balo lấy đồ ăn vặt ra, lấy ra một chai sữa AD canxi, cắm ống hút, ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa nhìn Phó Tranh, vừa cắn ống hút uống sữa.

Không có Chu Tương Tương càng giúp càng phiền, Phó Tranh rất nhanh đã dựng xong lều bạt, Chu Tương Tương thấy lều bạt đã dựng xong, vui vẻ vỗ tay, "Giỏi quá đi!"

Chu Tương Tương lớn như vậy, còn chưa ngủ lều bạt bao giờ.

Phó Tranh bật cười, "Nha đầu này, đúng là chưa từng trải việc đời."

Chu Tương Tương ngây ngô cười, vẫy tay với anh, "Anh mau qua đây nghỉ ngơi một lát đi."

Phó Tranh chau chau mày, đi sang ngồi.

Chu Tương Tương đưa hộp sữa AD canxi đến bên miệng Phó Tranh, "Anh uống một hớp đi."

Phó Tranh cười, "Chỉ có trẻ con mới uống cái này."

"Ai nói, cái này rất ngon đó, là đồ uống ngon nhất mà em từng uống."

"Chao ôi, vậy để anh nếm thử."

Nói xong, bất ngờ không kịp đề phòng hôn lên môi Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương trừng to mắt, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

Phó Tranh hôn một hồi mới nhẹ nhàng buông ra, khoe miệng tươi cười, "Quả nhiên rất ngọt."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ngọt như mật

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Phó Tranh hôn trộm một cái, vô cùng đắc ý.

Hai má Chu Tương Tương ửng đỏ, trừng anh, "Phó Tranh, anh lại phạm quy."

Phó Tranh mặt dày cười, biết rõ còn có hỏi, "Phạm quy cái gì?"

"Lần trước rõ ràng đã nói, anh dịch được đoạn Tiếng Anh mà em đọc, mới có thể... Mới có thể hôn em..."

Phó Tranh bật cười khúc khích, đột nhiên quay đầu lục lọi từ trong ba lô ra một quyển sách, "Đến đây, cô Chu, mời kiểm tra!"

Chu Tương Tương nhìn chăm chăm sách trong tay anh, đột nhiên tròn to hai mắt, "Anh... Tại sao anh lại mang sách đến?"

Phó Tranh cười, "Để hôn vợ anh."

Chu Tương Tương vừa bức mình vừa buồn cười, mở sách tùy ý đọc một đoạn, cố ý thả chậm tốc độ, Phó Tranh khẽ nhủ mày, nghe vô cùng chuyên tâm.

Chu Tương Tương đọc xong một lần, ngẩng đầu hỏi Phó Tranh, "Có thể dịch được không?"

Phó Tranh lắc đầu, "Ừm, không thì em đọc từng câu một thôi?"

"..."

Vì chiều cố cho trình độ học tập của Phó Tranh, cuối cùng Chu Tương Tương xuống nước với anh, đọc một câu, để cho Phó Tranh phiên dịch một câu.

Trước kia Phó Tranh thực sự nghe không hiểu Tiếng Anh, mỗi lần giáo viên ở phía trên đọc cho nghe, anh cảm thấy như đang niệm chú, càng nghe càng

phiền, nên cũng không muốn nghe.

Chu Trương Trương đọc một câu liền dừng lại, để cho anh phiên dịch, anh nghe được tỉnh tỉnh mê mê, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới miễn cưỡng phiên dịch ra được.

Chu Trương Trương đọc hết toàn bộ đoạn, mặc dù Phó Tranh phiên dịch lấp bắp, nhưng đại khái nghe hiểu ý tứ.

Chu Trương Trương khép sách lại, nhìn anh cười, "Được rồi, coi như anh vượt qua bài kiểm tra."

Phó Tranh cong khoe miệng, đôi mắt sáng lên, ghé đầu lại gần, cột nhà hỏi: "Vậy có cho anh hôn không?"

Hai người đã ngồi rất gần, Phó Tranh đưa mặt lại gần thêm chút, môi có thể dán lên môi Chu Trương Trương.

Chu Trương Trương thấy anh giả bộ, liếc mắt cười, "Vậy em nói không được không?"

Khoe miệng Phó Tranh càng ngày càng cong, thấp giọng nói: "Phản đối không có hiệu quả."

Nói, liền đưa tay giữ lại ót Chu Trương Trương, hôn lên đôi môi mềm mại.

Hai người ngồi đối mặt nhau, chân bắt chéo, nửa thân trên nghiêng về nhau, dựa vào cùng một chỗ. Môi dán môi, mắt nhắm lại, dịu dàng hôn.

(Đại Bàng: abxyz của mị đâu? T_T)

Gió trên đỉnh núi nhẹ nhàng, mang theo vài phần hương vị ngọt ngào.

Trời hoàn toàn tối đen, Chu Trương Trương và Phó Tranh đem thảm chống ẩm đặt ở bên ngoài lều, ngồi lên, ngược đầu, nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Trời đầy sao, chẳng chịt ánh sáng long lanh.

Tay phải Phó Tranh chống trên mặt đất, tay trái ôm lấy vai Chu Trương Trương, đôi chân dài, một chân duỗi thẳng, một chân cong lại, bộ dạng vô cùng lười biếng.

So sánh với Phó Tranh, Chu Trương Trương ngồi rất quy củ, hai chân khom lại, hai tay vòng ôm đầu gối, tựa như một bé cưng ngoan ngoãn.

Phó Tranh nghiêng đầu, nhìn cô cười, ánh mắt ôn nhu muốn chảy ra nước.

Chu Trương Trương cúi đầu nhìn anh, "Anh cười cái gì?"

"Em rất xinh đẹp, vừa nhìn em liền cảm thấy vui vẻ vô cùng."

Chu Trương Trương mỉm cười mỉm môi, "Anh cũng rất đẹp trai."

Phó Tranh làm ra một bộ dạng thụ sùng nhược kinh, cười vô cùng khoa trương, "Chao ôi, mẹ nó, cuối cùng vợ anh cũng khen anh, hôn vợ cái."

Chu Trương Trương bị trêu chọc không chịu được, siết quả đấm, cười nện lên bả vai anh, "Phó Tranh, anh đừng có mà khoa trương như vậy!"

Phó Tranh thuận thế cầm tay cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của Chu Trương Trương một cái, "Chao ôi, thơm quá."

Chu Trương Trương dở khóc dở cười.

Tại sao cô lại tìm người bạn trai mặt dày như vậy.

Xung quanh bọn họ còn có rất nhiều người, có rất nhiều tình nhân, cũng có vài người độc thân.

Tình nhân là tới tìm lãng mạn, độc thân đều khiêng giá ba chân ra chụp những hình ảnh yêu thích.

Bên cạnh lều của Phó Tranh và Chu Trương Trương, có một đôi tình nhân đang hôn nhau.

Nữ sinh ngồi trên đùi nam sinh, hai người ôm rất chặt.

Bởi vì ngay bên cạnh lều của bọn họ, hai người hôn triền miên, tạo ra tiếng vang rất lớn, bẹp bẹp, Chu Trương Trương nghe được mặt liền đỏ lên tim đập dồn dập.

Vô ý thức cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua, mới vừa nhìn qua, đã nhìn thấy tay của nam sinh chui vào trong quần áo của nữ sinh, xoa ngực cô ấy...

Chu Trương Trương chỉ nhìn một cái, bị dọa sợ lập tức quay đầu.

Còn chưa kịp ổn định hơi thở, thì phát hiện Phó Tranh đang nhìn.

Trong lòng cô giật mình, vội vàng che mắt anh, "Không được nhìn!"

Phó Tranh cười khúc khích, "Tại sao?"

Chu Tương Tương cắn môi, "Không thích hợp với thiếu nữ, em nói không được nhìn thì không được nhìn."

Phó Tranh cười đến nỗi cả người run rẩy, kéo tay Chu Tương Tương che trên mắt anh xuống.

Anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm của Chu Tương Tương, đáng vẻ rất khắt khe, nhin không được cười, "Chu Tương Tương, có phải em đang sợ không?"

Chu Tương Tương trừng to mắt, "Em... Em có cái gì mà phải sợ..."

Phó Tranh cợt nhả, "Sợ anh học theo."

Chu Tương Tương nghĩ đến hình ảnh vừa mới trông thấy, mặt đỏ bừng, "Không... Dù sao cũng không cho phép nhìn!"

"Dạ dạ dạ, anh không nhìn, cái loại hình ảnh dơ bẩn đó làm sao thích hợp với loại thiếu nam ngây thơ như anh."

Chu Tương Tương cười trừng mắt nhìn anh, lúc này, chợt nghe thấy có người kêu lên, "A! Sao băng!"

Chu Tương Tương và Phó Tranh đồng thời ngẩng đầu.

"Mau, mau ước!" Chu Tương Tương vội vàng chấp tay trước ngực, mắt nhắm lại, vô cùng thành kính.

Phó Tranh nghiêng đầu, nhìn gò má Chu Tương Tương, lông mi thật dài theo làn gió nhẹ khẽ rung động, dưới ánh trăng chiếu rọi là làn da trắng nõn bóng loáng, làm nổi bật lên lông tơ, đáng yêu như động vật nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khẽ mím...

Phó Tranh nhìn, yết hầu khẽ lên xuống.

Nửa người trên nghiêng tới trước, môi nhẹ nhàng áp lên gò má Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương ngây người, mở mắt ra, nghiêng đầu, hỏi Phó Tranh, "Anh đang làm gì vậy?"

"Hôn em"

"Anh ước chưa?"

"Ước rồi, anh ước với ông trời, muốn hôn cô nương đang ở cùng một chỗ với anh cả đời."

Chu Tương Tương nhin không được cười, "Ba hoa."

Xem xong sao băng, đêm đã rất khuya, tất cả mọi người từng người trở lại trong lều trại.

Trên núi không có nước, Chu Tương Tương và Phó Tranh đánh răng bằng nước khoáng đã mua trước đó, lại dùng khăn ướt đơn giản lau mặt.

Chu Tương Tương cời giày, vừa chuẩn bị chui vào trong lều trại, thì bị Phó Tranh giữ chặt mắt cá chân, "Vợ, còn chưa có rửa chân."

"Ồi chào, quên mất." Chu Tương Tương le lưỡi, lại từ trong lều bò ra ngoài.

Phó Tranh dè cô xuống, "Em ngồi đi, chân để cho anh."

Vừa nói vừa giúp Chu Tương Tương cời tất ra.

Trong lòng Chu Tương Tương giật mình, vô ý thức lùi chân lại, "Anh đừng..."

"Đừng động, anh rửa cho em."

Cởi tất ra, Phó Tranh nhăn mũi cười, "Chào ôi, Chu Tương Tương, chân em thối quá."

Chu Tương Tương tròn tròn đôi mắt, "Làm... Làm gì có? Đừng nói vớ vẩn."

"Thật thối, không có lừa em." Phó Tranh nói còn rất khoa trương khịt mũi, "Chào ôi, làm sao mà anh lại tìm được vợ chân thối như vậy."

Chu Tương Tương xấu hổ, nhưng lại bị vẻ mặt giả bộ ghét bỏ của Phó Tranh chọc cho cười ha ha, dùng sức đem chân hướng gần đến mặt Phó Tranh, "Chân to Hong Kong, thối chết anh thối chết anh ——"

"Chao ôi, trời ạ, bom nổ sinh học!"

"Ha ha ha! Phó Tranh anh thật đáng ghét!" Chu Trương Trương cười đến ngã ra sau, che bụng cười.

"Nè, đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, anh rửa chân cho em " Phó Tranh cũng buồn cười không chịu được, dội nước khoáng lên trên chân Chu Trương Trương, hết rồi mới dùng khăn ướt lau sạch sẽ nước.

"Chao ôi, bây giờ mới hết thôi." Phó Tranh nói, liền cúi đầu hôn xuống ngón chân Chu Trương Trương, động tác rất tự nhiên.

Chu Trương Trương thấy Phó Tranh hôn chân cô, trong nháy mắt liền giật mình, vội vàng rút chân về, "Đừng thôi lắm."

"Không thôi, đã rửa sạch sẽ thơm tho rồi."

Chu Trương Trương cong môi trừng mắt liếc anh một cái, quay đầu bỏ vào trong lều.

Bên ngoài Phó Tranh thu dọn một chút, mới đi theo tiến vào lều.

Hai tay anh chắp sau lưng, Chu Trương Trương trông thấy, "Anh cầm cái gì vậy?"

"Em đoán xem "

Chu Trương Trương suy nghĩ một chút, "Bánh sinh nhật?"

Phó Tranh mở to mắt, "Ồi chết tiệt, Chu Trương Trương em nể mặt một tí đi."

Phó Tranh lấy bánh ngọt giấu ở sau lưng ra.

Bánh ngọt không lớn lắm, có cắm ngọn nến.

Chu Trương Trương liên tục cười rất vui vẻ.

Ngọn nến chỉ có hai cây, một cây là "Một, một cây là "Bảy"

Phó Tranh móc ra bật lửa châm lên ngọn nến, sau đó tắt đèn pin trong lều đi, trong nháy mắt xung quanh tối đen, chỉ còn lại ngọn nến chiếu rọi ra những đốm lửa nhỏ.

"Đến đây đi bảo bối, ước đi nào."

Chu Trương Trương ngồi ngay ngắn, quỳ trên mặt đất, "Hôm nay em được ước tới hai lần."

"Ước nhiều hơn một lần, ông trời nghe rõ ràng hơn."

Chu Trương Trương mỉm cười, nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, "Ừm, hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của con, con ước rằng sang năm Phó Tranh có thể thi đậu chung một trường với con, thi lên đại học có thể ở cùng nhau."

Phó Tranh nghe thấy, ở bên cạnh cười nói thêm một câu, "Tốt nghiệp đại học vẫn ở chung một chỗ, còn sinh thêm một đứa, hai đứa, ba đứa con..."

Chu Trương Trương cười mở mắt ra.

Phó Tranh ngồi trước mặt cô, "Nào bảo bối, thổi nến."

Chu Trương Trương ngẩng đầu, "Anh còn chưa hát chúc mừng sinh nhật em."

"Hả? Còn muốn hát chúc mừng sinh nhật?" lập tức Phó Tranh có chút lúng túng, ngữ âm của anh không được hoàn chỉnh.

Chu Trương Trương gật đầu, "Hát a."

"Này, có thể không hát được không? Anh hát không hay."

"Không sao, em muốn nghe."

Về mặt Chu Trương Trương mong đợi nhìn Phó Tranh, Phó Tranh hoàn toàn không có biện pháp từ chối cô, vì vậy hắng giọng một cái, "Nói trước, anh hát không hay, nhưng không cho phép em cười nhạo anh."

"Không cười không cười, tuyệt đối không cười."

Phó Tranh gãi gãi đầu, do dự một hồi, cuối cùng mở miệng, "Chúc... Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc

em.."

"F*ck! Ai đang hát vậy? Mẹ nó thật khó nghe!"

Phó Tranh còn chưa hát hết bài, đột nhiên bên ngoài lều có người đàn ông lớn tiếng chầm chọc.

Giọng hát của Phó Tranh lập tức im bật, cùng Chu Tương Tương nhìn nhau mấy giây ——

"F*ck, dám mắng lão tử!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ——" Chu Tương Tương cười đến nằm vật xuống túi ngủ, ôm bụng nằm lăn lộn.

Một bài hát chúc mừng sinh nhật, không có một câu nào đúng giai điệu.

Chu Tương Tương cười đến mức không kịp thở, "Phó Tranh, tại sao anh lại đáng yêu như vậy."

Phó Tranh hí mắt, "Không phải đã nói là không cho phép cười anh rồi à?"

"Không.. Không cười.. Nhưng mà em nhin không được, ha ha ha..."

Chu Tương Tương cười đến nỗi không dừng lại được, Phó Tranh nhào người, cúi đầu liến hôn cô.

Tiếng cười im bật, trong lều, là cả không gian đầy dịu dàng lưu luyến.

(Đại Bàng: ****, vẫn *** (không) có thật!!!)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạn học Phó Tranh, cố gắng lên! Thầy coi trọng em!

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Trong lều, Phó Tranh và Chu Tương Tương mỗi người một cái túi ngủ.

Hai người nằm mặt đối mặt, đèn pin mở mức sáng thấp nhất, ánh sáng ngưng tụ thành một chùm, có chút vỡ sáng.

Hai người đều không buồn ngủ, Phó Tranh đưa tay từ bên trong túi ngủ ra, nhìn Chu Tương Tương nói: "Vợ ơi, nắm tay."

Chu Tương Tương cười, "Nắm tay cái gì, ngủ."

"Ồi, nắm mới ngủ được."

Chu Tương Tương nhìn anh một hồi, vẫn là bất đắc dĩ đưa tay ra.

Phó Tranh nắm tay cô, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, do dự trong chốc lát, nói: "Phó Tranh, em có chuyện muốn nói với anh."

"Ừ, em nói đi."

"Mấy ngày nữa ba mẹ em về, đến lúc đó không thể ở lại nhà anh được nữa."

Phó Tranh trầm mặc thật lâu, "Anh biết, ba anh đã nói với anh."

Chu Tương Tương gật đầu, bỗng nhiên không biết phải nói cái gì.

Phó Tranh nhẹ nhàng nhéo tay Chu Tương Tương, nhìn cô hỏi: "Có phải ở trường chúng ta không thể gặp mặt?"

Giọng nói Phó Tranh trầm thấp, không giấu được vẻ mất mát.

"Em.. Em có chút sợ hãi. Nếu như bị giáo viên phát hiện, nói cho ba mẹ em biết, hai chúng ta không thể ở chung một chỗ được nữa." Giọng Chu Tương Tương nhẹ nhàng, nghe giống như mang một theo một chút ghen ngào yếu ớt.

Phó Tranh nắm chặt tay cô, lại hỏi: "Tan học thì sao? Chúng ta có thể cùng nhau tan học không?"

"Em.."

"Tương Tương, chúng ta không có nhiều cơ hội gặp mặt." Ở trường học không thể quang minh chính đại, về nhà cũng không thể, hai người đâu còn có cơ hội ở chung?

Chu Tương Tương đột nhiên không đành lòng cự tuyệt nữa, gật đầu, "Được, chúng ta tan học cùng nhau về nhà."

Lúc này Phó Tranh mới nở nụ cười, ghé đầu lại, khẽ hôn lên trán Chu Tương Tương một cái, "Tương Tương, ngoan."

Ngày ba mẹ Chu Tương Tương trở về, là thứ ba.

Chu Tương Tương và Phó Tranh mới vừa về nhà, mở cửa liền trông thấy ba mẹ ngồi trên ghế sofa ở phòng khách Phó gia.

Chu Tương Tương có chút kinh ngạc, "Ba mẹ, sao hai người về sớm vậy? Không phải nói là ngày mai mới trở về sao?"

Lâm Mai đi đến, kéo tay cô, cười nói: "Vốn là ngày mai trở về, bất quá chuyện bên kia đã sớm xử lý xong, nên về sớm. Ô, trong khoảng thời gian này đứa bé này có thêm chút thịt, so với trước kia trông khỏe mạnh hơn nhiều."

Chu Tương Tương vẫn rất gầy, trước kia Lâm Mai đã từng nói với cô, con gái phải béo thêm một chút mới đẹp, hơn nữa các phương diện thân thể tổ chất cũng tốt lên, nhưng đứa nhỏ này lại kiêng ăn, thậm chí có lúc còn không chịu ăn gì cả, cho nên mấy năm nay, Lâm Mai nghĩ nhiều cách muốn đem con nuôi béo lên một chút, nhưng vẫn vô dụng.

Không nghĩ tới đến Phó gia lại có thể mập lên một chút.

Lâm Mai quay đầu, vô cùng cảm kích nói với Phó Chấn Sơn: "Phó đại ca, mấy ngày nay Tương Tương ở đây, thật sự đã làm phiền anh, anh xem đứa bé này, ở nhà tôi ăn không mập, vừa đến nhà anh, thân thể đã mập lên rồi."

Nói, lại kéo Chu Tương Tương qua, "Tương Tương mau, nói cảm ơn với chú Phó đi con."

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Chú Phó, cảm ơn chú chiều cố."

Phó Chấn Sơn từ trên ghế salon đứng lên, gấp rút khoát tay, "Các người đừng quá khách khí, khách khí như vậy là không coi tôi là bạn sao? Hơn nữa, Tương Tương cũng là rất ngoan ngoan đặc biệt nghe lời, tôi thật sự hâm mộ các người, có con gái vừa hiểu chuyện vừa khéo léo như vậy, không giống con trai tôi, chao ôi, không nói nó, nói nó lại giận."

Phó Chấn Sơn cười, liếc con trai một cái.

Phó Tranh vô ý thức nói câu, "Ba, gần đây con có nghiêm túc học tập."

Cái lão cha này cũng thật là, không nói tốt anh trước mặt cha mẹ vợ thì thôi, còn ngáng chân sau của anh.

Đột nhiên có chút khản trương, không biết cha mẹ vợ có thích anh hay không?

Chu Hoa Lâm cười nói: "Em thấy A Tranh cũng rất tốt, lão ca ca anh a, anh quản nghiêm với con trai mình quá."

Phó Chấn Sơn lắc đầu thở dài, "Nếu nó hiểu chuyện bằng một nửa Tương Tương, thành tích có thể tốt bằng một nửa Tương Tương, anh đang ngủ cũng có thể cười tỉnh."

Hai nhà hàn huyên một lát, Lâm Mai liền kêu Chu Tương Tương lên lầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Chu Tương Tương mím môi, gật đầu, xoay người lên lầu.

Chu Tương Tương chân trước vừa đi, Phó Tranh chân sau liền muốn đi lên theo, Phó Chấn Sơn gọi anh lại, sắc mặt khó coi, "Đi đâu? Không nhìn thấy có khách sao?!"

Phó Tranh ngưng hai giây, muốn đi lên tìm vợ, nhưng lại không dám có biểu hiện không tốt trước mặt cha mẹ vợ, do dự một chút, vẫn là nên trở lại ngồi ghế salon thôi.

Một lát sau, Chu Tương Tương liền mang theo va li xuống lầu.

Va li rất lớn, bên trong lại đựng không ít sách, Chu Tương Tương mang xuống rất vất vả.

Chu Hoa Lâm đang chuẩn bị đi giúp con gái xách va li, nhưng mà, có người rất nhanh đã chạy lên.

Phó Tranh chạy hai ba bước tới, một tay xách vali của Chu Tương Tương đi qua.

Chu Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh, hai người nhìn lẫn nhau, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một câu cũng không thể nói.

Phó Tranh xách vali, xoay người, đi xuống dưới lầu.

Vừa xuống lầu, Chu Hoa Lâm liền chuẩn bị nhận lấy vali, "A tranh, để chú xách cho."

Phó Tranh không chịu đưa, "Không có việc gì, con xách được."

"Chao ôi, vất vả cho con rồi, A Tranh."

Chu Tương Tương và ba mẹ đi ở phía trước, Phó Tranh xách theo vali đi ở phía sau.

Xe Chu gia dừng ở trong sân, Phó Tranh mang vali qua, bỏ vào cốp sau.

Cả nhà Chu Tương Tương đang cùng Phó Chấn Sơn nói lời tạm biệt, Phó Tranh thì đứng bên cạnh xe, xa xa nhìn Chu Tương Tương, trong lòng không nhận được khó chịu.

Tại sao nhanh như vậy đã phải tách ra rồi? Nghĩ đến về sau mờ mắt ra không thể lập tức nhìn thấy Chu Tương Tương, Phó Tranh cảm thấy giống như có vật gì đó chặn ngay cổ họng, cảm thấy khó chịu.

"Chú Phó, vậy con đi, trong khoảng thời gian này cảm ơn chú đã chăm sóc con." Chu Tương Tương khẽ khom người cúi chào Phó Chấn Sơn, rất lễ phép.

Phó Chấn Sơn vội vàng lắc đầu, "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, Tương Tương có rảnh thì đến đây chơi, đứa bé Phó Tranh kia gần đây bắt đầu cố gắng học tập, còn có rất nhiều kiến thức muốn hỏi con."

Chu Tương Tương vội vàng gật đầu, "Có thời gian con sẽ đến giúp Phó Tranh ca ca học bổ túc."

"Ồi chao, vậy chú liền thay mặt tiêu tử kia cảm ơn con, Tương Tương." Phó Chấn Sơn cười nói.

Tạm biệt xong, Chu Tương Tương liền đi theo ba mẹ cùng nhau đi về chiếc xe phía trước.

Phó Tranh vẫn còn đang đứng ở đó.

Không biết vì sao, Chu Tương Tương nhìn anh, trong lòng lại có chút muốn khóc.

Nhưng cũng không phải là không bao giờ gặp mặt nữa, cũng không biết mình đang khổ sở cái gì.

Cô nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Phó Tranh... Ca ca, em phải về nhà đây."

Phó Tranh gật đầu, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cổ họng có chút sưng ê ẩm.

Chu Tương Tương cắn môi dưới, cuối cùng quay đầu lại, khom người lên xe.

Cô quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, sợ nhìn thấy Phó Tranh, sẽ muốn khóc.

Nghe thấy Phó Tranh đang cùng ba mẹ nói chuyện ——

"Cô chú, mọi người đi thông thả."

"Ừm, vậy chúng ta đi trước."

Trên đường lái xe về nhà, Lâm Mai thuận miệng nói câu, "Cái kia Phó Tranh lớn lên ngược lại tuần tú lịch sự, chỉ là thành tích quá kém, lần trước nghe Phó đại ca nói, mỗi lần kiểm tra cậu ấy không phải hạng nhất đếm ngược thì cũng là hạng hai đếm ngược, là thật sao, Tương Tương?"

Chu Tương Tương không thích nghe người khác nói không tốt về Phó Tranh, coi như là mẹ của cô nói cũng không được, giọng điệu có chút mất hứng, "Mẹ, đó là trước đây, hiện tại Phó Tranh đã rất cố gắng học tập."

"Này, người từ nhỏ chưa từng thích đọc sách, lẽ nào hiện tại lại đột nhiên tỉnh ngộ? Mẹ hiểu rất rõ những đứa trẻ không thích đọc sách, bây giờ đột nhiên có ý chí chiến đấu, kia cũng chỉ là ba phút nhiệt độ, ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới. Đương nhiên, làm cô, mẹ hi vọng cậu ấy có thể kiên trì, ít nhất cũng thi được một cái đại học khoa chính quy. Mặc dù ba cậu ấy có tiền, nhưng làm người, làm cái gì vẫn là phải dựa vào chính mình, chính mình có bản lĩnh mới là thật có bản lĩnh. Dựa vào gia trưởng còn có thể dựa vào cả đời sao? Việc kinh doanh là không ổn định nhất, lỡ đến lúc nào đó..."

"Trời ơi, nói bậy bạ gì đâu không!"

Lâm Mai cũng phát giác được lời, chuyển câu chuyện, "Tóm lại, vô luận là con trai hay con gái, nhất định chính mình phải có bản lĩnh, trên cái thế giới này, dựa vào ai cũng không đáng tin cậy, chỉ có dựa vào chính mình, mới thiết thực nhất. Cho nên, Tương Tương, mẹ và ba con luôn muốn con học cho giỏi, chính là lo lắng con bởi vì điều kiện gia đình tốt, liền mất đi ý chí chiến đấu, cả ngày ngây ngây ngô ngô sống qua ngày, không khác gì mấy phú nhị đại ngoài kia."

"Con đã biết, mẹ." Chu Tương Tương có chút không thích nghe mẹ nói chuyện, vội vàng ngắt lời bà.

Về đến nhà, Chu Tương Tương liền trực tiếp trở về phòng, Lâm Mai ở phía sau nói: "Hôm nay đã khuya rồi, Tương Tương con đừng học nữa, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi học."

"Dạ vâng."

Trở về phòng, Chu Tương Tương lập tức khóa cửa lại, một giây sau lấy điện thoại di động ra.

Phó Tranh gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, vừa nãy đang ở cùng ba mẹ nên không dám nhận.

Trốn vào phòng tắm, lặng lẽ gọi lại cho Phó Tranh.

Vang lên một tiếng, điện thoại lập tức bắt máy, "Vợ, em có thể nghe điện thoại không."

Chu Tương Tương ngồi ở trên bồn cầu, giọng nói rất nhỏ, "Làm sao vậy?"

"Nhớ em."

"Mới vừa gặp qua mà."

"Lại nhớ a. Còn em, không nhớ anh?"

Chu Tương Tương nghe giọng Phó Tranh, tâm tình bỗng nhiên lại khá hơn, nhỏ giọng nói: "Nhớ, rất nhớ."

Ở đầu bên kia điện thoại Phó Tranh bật cười khúc khích, "Có câu này của em, đêm nay anh lại có động lực hăng hái chiến đấu suốt đêm."

Chu Tương Tương vội nói: "Anh đừng như vậy, mặc dù việc học quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn, thi đại học là đánh lâu dài, anh không thể để sức khỏe mình sụp đổ, biết không?"

Phó Tranh ở đầu kia cười, "Chao ôi, anh biết rõ, chính mình có chừng mực."

"Đi ngủ sớm một chút, không cần phải vội."

"Chao ôi, đã biết vợ."

Chu Tương Tương nhớ tới khuya hôm trước hơn ba giờ sáng, cô xuống lầu muốn uống nước, nghe thấy trong phòng Phó Tranh truyền ra tiếng, cô đi tới trước cửa, dán lỗ tai lên nghe, vậy mà lại nghe thấy Phó Tranh đang học thơ.

Người này, liệu mạng tới vậy thật không muốn sống nữa.

Chu Tương Tương lo lắng cho anh, lại giáo huấn lỗ tai Phó Tranh một trận, Phó Tranh đều đáp ứng toàn bộ, "Biết rõ biết rõ, đều nghe em, anh đọc sách một chút rồi ngủ, sẽ không thức khuya."

Chu Tương Tương lúc này mới gật đầu, "Được, vậy em cúp đây."

"Chao ôi, hôn một cái rồi hãy cúp." Phó Tranh gấp rút gọi lại.

Chu Tương Tương ngây cả người, "Làm... Làm thế nào mà hôn được."

Mới vừa nói xong, bên trong ống nghe truyền đến một tiếng "Chụt", ở đầu bên kia Phó Tranh cười hi hi, "Hôn như này nè, cô bé ngốc."

Chu Tương Tương cách ống nghe đồ mặt, nhưng khóe miệng lại cong lên, đưa micro điện thoại gần bên môi, nhẹ nhàng "Chụt" một cái.

Ở đầu kia Phó Tranh kêu lên, "Chao ôi! Nhận được! Vợ ngọt chết anh."

Chu Tương Tương bật cười, "Em không giỡn với anh nữa, cúp đây."

...

Thời gian trước đây Phó Tranh lẩn lộn, cảm thấy mỗi ngày đều trôi qua rất chậm rất nhàm chán, ăn không ngồi rồi không biết nên làm gì.

Có thể từ lúc bắt đầu học tập, đã cảm thấy mỗi ngày thời gian cũng không đủ dùng, hận không thể mỗi ngày có bốn mươi hai giờ, hận không thể chính

mình có ba đầu sáu tay.

Kỳ thi tháng cuối cùng năm lớp mười một, từ giờ đến cuối tuần, còn có bốn ngày.

Đây coi như là thử thách đầu tiên Phó Tranh phải trải qua sau khi bắt đầu nghiêm túc học tập, mỗi ngày liều mạng vùi đầu đọc sách, các anh em tụ hội cũng không tham gia, bóng rổ cũng không chơi, có đôi khi học còn mất ăn mất ngủ, cơm trưa đều không ăn.

Trưa hôm nay, chủ nhiệm lớp ăn cơm trưa xong thì đến phòng học tuần tra một vòng, học sinh đều đi ăn cơm, còn chưa có trở lại, trong phòng học rất ít người.

Nhưng mà, hàng cuối cùng, phía dưới chồng sách có một cái đầu, có bóng người đang múa bút thành văn.

Chủ nhiệm lớp đối với chủ nhân vị trí kia vô cùng hiểu rõ, thân thể bị dọa sợ cho chấn động, bước nhanh tới, "Phó... Phó Tranh, em đang làm gì vậy?"

Phó Tranh nghe thấy giọng nói ngẩng đầu lên, "Thầy Tôn, em đang làm cái gì, thầy không nhìn ra?"

Thầy Tôn khiếp sợ trừng mắt nhìn giấy nháp viết rậm rạp chằng chịt trước mặt Phó Tranh, cả người đều có chút huyền ảo.

Nghĩ không ra, tuyệt đối nghĩ không ra, cuộc đời này lại có thể trông thấy bộ dáng chăm chỉ học tập của Phó Tranh!

Ông hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai Phó Tranh, "Bạn học Phó Tranh, cố gắng lên! Thầy coi trọng em!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Sing Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bạn học Phó Tranh, chỉ số thông minh rất cao

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Thầy Tôn đã vào tuổi trung niên, thân thể mập ra, ườn cái bụng bia nhỏ, khuôn mặt mập mạp, cười rộ lên, hai má đầy thịt, tương đối đáng yêu.

Ông vô cùng cao hứng trở lại phòng làm việc, đi vào liền cười ha ha, "Chao ôi, hiếm lạ, hiếm lạ!"

Có giáo viên cười hỏi ông, "Thầy Tôn có chuyện tốt à? Sao cao hứng vậy?"

Thầy Tôn cười ha ha, "Phó Tranh a, tiểu tử kia vậy mà đang cố gắng học tập, vừa rồi tôi đi tới lớp học, phát hiện cậu ấy cơm còn chưa ăn, vẫn luôn ngồi trong phòng làm bài. Chao ôi, thấy Phó Tranh cố gắng như thế, xem ra bầu không khí học tập lớp chúng tôi rất nồng a."

Vừa dứt lời, đã có người gọi nước lạnh, "Tôi nói này lão Tôn, loại học sinh như Phó Tranh, thầy không phải là hy vọng quá lớn rồi sao, thầy dạy cậu ta nhiều năm như thế, nếu cậu ta chịu cố gắng, thì từ sơ trung đã cố gắng rồi, hiện tại cố gắng, hơn phân nửa chỉ là nhất thời, loại học sinh này, tôi đã thấy nhiều rồi."

Người nói chuyện, chính là chủ nhiệm lớp Chu Tương Tương, thầy Vương.

Thầy Vương mười mấy năm qua vẫn luôn dạy lớp chọn, tâm cao khí ngạo*, không để ý tới người không cùng đẳng cấp, nhất là những học sinh kém như Phó Tranh, trong mắt ông, giống như bùn nhão không dính được lên tường*.

(Tâm cao khí ngạo: Sự kiêu ngạo và tự cao.

Bùn nhão không dính được lên tường: Ấn độ năng lực kém, trình độ thấp, không có thành tựu, không ra đời được.)

Thầy Tôn nghe vậy, không vui, nói: "Thầy Vương, thầy nói như vậy là không đúng, chỉ cần học sinh nguyện ý học tập, mặc kệ trước đây không tốt như thế nào, chúng ta làm giáo viên thì phải khích lệ bọn họ tin tưởng bọn họ."

Thầy Vương không ngẩng đầu, nói: "Tin tưởng thì có ích lợi gì, tất cả vẫn dựa vào thành tích mà nói chuyện."

...

Trước kỳ thi tháng một tuần, Chu Tương Tương đồng ý dạy bù cho Phó Tranh.

Tối thứ sáu, lúc ăn cơm, Chu Tương Tương dè dặt nói với mẹ: "Mẹ, cuối tuần này con có thể tới nhà chú Phó không? Sắp tới kỳ thi tháng rồi, Phó Tranh ca ca muốn con giúp anh ấy học bù một chút..."

Lời còn chưa nói hết, Lâm Mai lập tức nhủ mày, "Sắp tới kỳ thi tháng, Con tự học xong chưa? Tại sao còn đi giúp người khác học bù?"

Chu Tương Tương liền vội vàng gật đầu, "Học rồi, đã học xong rồi."

Sợ mẹ không đồng ý, còn nói: "Lúc trước chú Phó chăm sóc cho con rất tốt, hiện tại Phó Tranh ca ca nhờ con giúp anh ấy học bù tức hai ngày, con cảm thấy nên đồng ý, đúng không, mẹ?"

Chu Tương Tương rất nghiêm túc nhìn mẹ mình.

Lâm Mai rất không tình nguyện, vẻ mặt cũng không tốt lắm, "Phó Tranh bình thường không có đọc sách, lại sắp tới kỳ thi tháng, đến lúc cuống lên mới ôm chân Phật* thì có ích lợi gì? Chính mình học không tốt, còn làm trễ nãi người khác."

(Cuống lên mới ôm chân Phật: Nước đến chân mới nhảy.)

Chu Tương Tương nhỏ giọng nói: "Trong khoảng thời gian này Phó Tranh ca ca đều nghiêm túc học tập."

Lâm Mai nghe nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt quan sát Chu Tương Tương, "Tương Tương, con có chuyện gì à? Tại sao mẹ cảm thấy con luôn nói chuyện giúp Phó Tranh?"

Ngực Chu Tương Tương run lên, vô ý thức nắm chặt chiếc đĩa, vội vàng lắc đầu, "Không có, mẹ, con là vì lúc trước chú Phó rất chiều cô con, cho nên..."

"Này, bà cứ để con bé đi đi, lúc trước Phó đại ca giúp chúng ta chiều cô Tương Tương, hiện tại Tương Tương cũng nên giúp con trai anh ấy học bù tức." Chu Hoa Lâm nói.

"Nhưng..."

"Được rồi, đừng nói nữa." Chu Hoa Lâm nhìn Chu Tương Tương, "Khi nào con đi?"

Chu Tương Tương suy nghĩ một chút, nói: "Con... Con định tối hôm nay đi được không?"

"Cái gì? Tối hôm nay đi? Vậy buổi tối con còn định qua đêm ở Phó gia sao?" Lâm Mai không khỏi cất cao giọng, không thể tin nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương thấy mẹ phản ứng lớn như thế, sợ hãi lòng bàn tay đều ra mồ hôi, vội vàng nói: "VẬY... VẬY sáng mai đi, con... Con chỉ muốn tối nay đi, có thể học bù tức sớm một chút thì có thể về sớm."

Nhưng thật ra Chu Tương Tương muốn nán lại với Phó Tranh hai ngày, thấy mẹ phản ứng lớn như thế, đâu còn dám nói cái gì nữa, nếu bởi vậy mà bị mẹ phát hiện có gì đó không đúng, thì coi như xong.

Lâm Mai kỳ quái nhìn Chu Tương Tương một cái, luôn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng lại không nói ra được đến tận cùng là ở chỗ nào.

Chu Hoa Lâm nói: "Được rồi, vậy sáng mai đi, trước khi trời tối phải về nhà, biết không?"

"Đã biết, ba."

...

Sau bữa cơm tối, Chu Tương Tương lập tức trở về trong phòng, khóa cửa lại, cầm lấy di động trốn vào phòng tắm gọi điện thoại cho Phó Tranh.

Điện thoại vang lên một tiếng, đường dây lập tức được nối.

Giọng nói Phó Tranh từ đầu kia truyền đến, "Ồi, vạ."

Chu Tương Tương che miệng nhỏ giọng nói: "Em đã nói với ba mẹ rồi, ngày mai sẽ tới dạy bù tức cho anh."

"Ngày mai? Tối nay không được à?"

"Không được, em vừa mới nói, mẹ em đã hung dữ với em, Phó Tranh anh đừng vội, chờ chúng ta thi đậu đại học, có thời gian cùng một chỗ."

"Nói thì nói như thế, nhưng anh nhớ em, Chu Tương Tương."

Chu Tương Tương cắn môi, nhẹ giọng nói: "Không phải xê chiều hôm nay chúng ta vừa gặp nhau à?"

Trong khoảng thời gian này mặc dù thời gian ở chung với Phó Tranh rất ít, nhưng mỗi ngày tan học hai người đều cùng nhau đi bộ về nhà, mỗi ngày Phó Tranh đều muốn đưa cô đến cửa tiểu khu mới chịu đi.

Ở đầu kia Phó Tranh trầm mặc một lúc lâu, không lên tiếng.

Chu Tương Tương lo lắng hỏi: "Sao vậy? Anh còn đó không?"

Phó Tranh "Ừ" một tiếng, một lúc lâu, nhỏ giọng nói: "Tương Tương, so với trong tưởng tượng của anh học tập khó hơn rất nhiều, em nói xem có thể anh sẽ không chống đỡ được đến lúc thi đại học không?"

Giọng nói anh rất nhỏ, giọng mũi rất nặng, giọng đầy vẻ tự trách bản thân.

"Phó Tranh anh đừng như vậy, em biết rõ gần đây anh rất vất vả, anh đừng siết chặt chính mình, vẫn còn một năm, hiện tại anh chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi, em cũng sẽ như vậy, có một đoạn thời gian em học tập rất cực khổ, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, rất muốn từ bỏ, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày thì lại có tinh thần. Phó Tranh, chờ kỳ thi tháng kết thúc, anh cho bản thân nghỉ hai ngày đi, em dẫn anh đi chơi."

Đầu bên kia điện thoại, mắt Phó Tranh sáng rực lên, "Đi chơi đâu?"

"Đến lúc đó anh sẽ biết."

Phó Tranh nghe thấy Chu Tương Tương cố làm ra vẻ huyền bí, cuối cùng bật cười, "Cô bé ngốc này, còn biết thừa nước đục thả câu với anh."

Chu Tương Tương cười hi hi, "Em đi đọc sách đây, ngày mai gặp."

Chu Tương Tương nói xong chuẩn bị cúp điện thoại.

Phó Tranh vội vàng gọi cô lại, "Đợi chút, có phải em quên cái gì rồi không, hửm?"

Chu Tương Tương ngẩn ra, lập tức phản ứng kịp, khoe miệng cong cong, nhẹ nhàng "Chụt" một tiếng với ống nghe, "Hài lòng chưa?"

Phó Tranh thở dài, "Hài lòng cái gì hả? Đã bao lâu rồi anh chưa được hôn em? Không được, chờ lần này có thành tích kỳ thi tháng, anh nhất định phải hôn đủ, đến lúc đó sẽ không cho em phản kháng, phản kháng cũng vô dụng!"

Chu Tương Tương che miệng cười, "Biết rõ biết rõ, cúp đây."

"Chao ôi, vợ ngủ ngon."

Hai ngày cuối tuần, Chu Tương Tương giúp Phó Tranh bổ sung bài học, lại nói cho anh một chút kiến thức trọng điểm và điểm thi.

Phó Tranh rất nghiêm túc học, quả thực nghe lời như thay đổi thành một con người khác, mất ăn mất ngủ, kết quả thu hoạch tự nhiên cũng rất nhiều.

Chiều chủ nhật, Chu Tương Tương cho Phó Tranh làm một số bộ bài thi mô phỏng, nghiêm khắc dựa theo thời gian kiểm tra tính giờ cho anh, đúng hạn thu bài.

Lúc thu bài, hai đề bài cuối cùng Phó Tranh còn chưa kịp xem, nắm lấy bài thi không cho Chu Tương Tương thu, đáng thương nhìn cô, "Vợ, cho anh làm thêm một lát đi."

Chu Tương Tương nghiêm túc lắc đầu, "Không được! Lúc thi tốt nghiệp trung học, giám thị cũng mặc anh làm xong hay chưa xong, một giây dư thừa cũng sẽ không cho anh, anh có quý xuống với họ cũng vô dụng."

Phó Tranh: "..."

Chu Tương Tương kéo lấy bài thi bị Phó Tranh áp chế dưới tay ra ngoài, thăm thía nói: "Cho nên nói, thi vào trường đại học không chỉ là thi kiến thức, mà còn kiểm tra cả năng lực của anh, bất luận là hạng nhất, đều phải hiểu được chọn lọc, trước làm câu đơn giản, sau làm câu khó, điểm nào có thể lấy nhất định phải lấy tới tay, cuối cùng lại làm những thứ không có nắm chắc. Mặc dù hai câu cuối cùng đề Số Học rất khó, nhưng Số Học là từng bước một lấy điểm, anh làm một bước là một điểm, lấy trình độ bây giờ của anh, hai bài cuối này nếu còn thời gian, lấy điểm hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng vừa rồi em nhìn anh làm đề kia mười mấy phút, hơn nữa còn làm sai... Chao ôi."

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, lắc đầu thở dài.

Phó Tranh cúi thấp đầu, như một đứa bé làm sai bị cô giáo phê bình.

Chu Tương Tương cầm lấy bút đỏ sửa bài thi cho Phó Tranh, Phó Tranh ngước mắt lên lên lên liếc, thấy trên giấy một gạch rồi lại một gạch, quả thực sợ hết hồn hết vía.

"Ôi, vợ, em dịu dàng một chút."

"Sai chính là sai, thi đại học giáo viên cũng sẽ không dịu dàng với anh đâu."

"..."

Chấm bài thi xong, Phó Tranh nhìn trên tờ giấy cả đồng gạch đỏ, cũng không ôm thêm một mong đợi nào với điểm số nữa, nằm sấp trên bàn giả chết.

Chu Trương Trương vung bút lên, ở trên đầu bài thi viết lên một điểm số.

Nghiêng đầu, thấy mặt Phó Tranh úp xuống bàn, một bộ dạng không còn gì luyến tiếc, nhin không được cười, đem bài thi chụp trên mặt anh, "Bạn học Phó Tranh, nhìn điểm của anh một chút đi!"

Phó Tranh không dám nhìn, nhắm mắt lại, không luyến tiếc hỏi: "Mấy điểm?."

"Anh xem một cái chẳng phải sẽ biết?"

"Không muốn xem, đã kích người."

"Này, Phó Tranh, anh nên có lòng tin với bản thân mình, được không?" Trong giọng nói Chu Trương Trương mang theo chút vui vẻ không giấu được.

Phó Tranh nghe vậy cảm thấy không thích hợp, mở mắt đối diện với khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Chu Trương Trương.

Trong lòng anh lộp bộp một cái, chẳng lẽ điểm cũng tốt?

Anh nâng người dậy, mạnh mẽ giờ bài thi ra, trên đầu bài thi bút màu đỏ viết rõ ràng "82".

Phó Tranh kinh ngạc đến nỗi trông mắt như muốn rớt xuống, "8... 82? Này... Anh không nhìn lầm chứ?!"

Phó Tranh một bên hỏi một bên không dám tin tưởng dụi hai mắt của mình.

Chu Trương Trương nhìn anh cười, "Bạn học Phó Tranh, tiến bộ rất nhiều nha."

Phó Tranh kinh ngạc nhìn chằm chằm điểm số, thật lâu không nói một câu.

82... 82... Cuộc đời này anh chưa từng thi được điểm số cao như thế, trước kia Số học có thể thi được 22 là cũng không tệ.

Anh cảm giác như mình đang nằm mơ, nghiêng đầu nhìn qua Chu Trương Trương, "Cái đó... Vợ, không phải là em cố ý nhường anh đó chứ? Em có thể đừng gạt anh được không? Anh sẽ coi là thật a."

Chu Trương Trương nói: "Em nhường anh làm gì? Phó Tranh, có lòng tin với bản thân mình, được không?"

Nghe xong lời này, Phó Tranh rút cuộc triệt để tin tưởng.

Cao hứng tới nỗi hận không thể đem bài thi này đi lồng khung, "Chao ôi! Vợ, em nói xem tại sao anh lại thông minh như thế? Anh cũng rất thông minh đúng không? Em nói, có phải anh rất thông minh hay không?"

Phó Tranh kích động nên nói năng có chút lộn xộn.

Chu Trương Trương cười gật đầu, "Phải phải phải, anh rất thông minh, trong khoảng thời gian ngắn lại tiến bộ lớn như vậy, không chỉ dựa vào cố gắng, chỉ số thông minh rất cao a, bạn học Phó Tranh."

Phó Tranh cười không ngừng được, đưa mặt tới, "Vậy bạn học Chu Trương Trương, có thể thưởng cho bạn học Phó Tranh có chỉ số thông minh rất cao một cái hôn được không?"

Chu Trương Trương che miệng cười, "Không được."

Phó Tranh che ngực, "Chao ôi, bạn học Phó Tranh có chỉ số thông minh rất cao rất thương tâm."

Chu Trương Trương bị Phó Tranh trêu chọc, cười nhìn anh, "Đừng giả bộ, lại đây một chút."

Phó Tranh nghe vậy, mắt sáng lên, lập tức đưa mặt tiến đến trước mặt Chu Trương Trương, "Chao ôi, anh biết vợ là tốt nhất."

Chu Trương Trương cong cong mắt, nâng mặt Phó Tranh, đưa mặt lên, hôn trên trán anh một cái, "Được chưa?"

Phó Tranh trừng to mắt, "Không được! Bạn học Chu Trương Trương, hôn ở đây nè!"

Phó Tranh chỉ miệng mình.

Vừa rồi Chu Trương Trương cố ý đùa anh, nhin không được cười ra tiếng, lại ngẩng đầu lên, một lần nữa hôn lên môi Phó Tranh, chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền tách ra, gò má hơi đỏ lên, nhìn Phó Tranh nói: "Bạn học Phó Tranh, này là thưởng cho anh đó."

Phó Tranh cong môi, trong mắt tràn ngập vui vẻ, anh cúi đầu xuống, nhân tiện nhẹ nhàng mỗ lên môi Chu Tương Tương một cái, "Vợ, anh hạnh phúc muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ôi chao, cơm hộp tình yêu

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Kỳ thi tháng là hoàn toàn mô phỏng theo kỳ thi vào đại học, hai ngày thi xong, buổi sáng Ngũ Vãn, buổi chiều Số Học, sáng ngày hôm sau thi khoa học tổng hợp, buổi chiều Tiếng Anh.

Trong hai ngày này, Phó Tranh giống như tiêm máu gà. Ngày đầu tiên thi xong, tiết tự học buổi tối, ngồi tại chỗ điên cuồng giải đề khoa học tổng hợp.

Lục Quỳnh ngồi bên cạnh anh, áp lực vô cùng lớn, "Này, ca, anh cố gắng như thế, khiến cho em giống như không chịu vuron lên."

Phó Tranh nhìn cậu một cái, "Ngại quá, cậu nói thừa hai chữ, thỉnh tự giác xóa "giống như"."

Lục Quỳnh hơi giật mình, phản xạ có điều kiện lặp lại một lần, "Em không chịu vuron lên..."

Lục Quỳnh ngắt ra, "Chao ôi, F*ck, mấy chục năm lão tử chưa từng đọc sách, muốn học cũng không biết."

"Có chí ắt làm nên, chỉ cần nguyện ý học, lúc nào cũng không muộn."

Lục Quỳnh: "... Ta đi, ca, hiện tại anh biến thành lưu truyền tâm hồn máu gà à?"

Phó Tranh không để ý cậu, tiếp tục giải đề, đến chỗ không hiểu, cầm bút chọc học bá Trương Tiểu Ngọc ngồi đằng trước, "Bạn học Trương, bạn có thể giải thích đề này cho tôi một chút được không?"

...

Lục Quỳnh ở bên cạnh nhìn Phó Tranh và Trương Tiểu Ngọc đang rất nghiêm túc thảo luận đề hóa học, nhếch miệng, sau đó yên lặng từ trong ngăn bàn lấy ra quyển sách Số Học mới tinh...

Ngày thứ hai, buổi sáng thi xong khoa học tổng hợp, Lục Quỳnh tìm Phó Tranh đi ra ngoài ăn cơm, kết quả Phó Tranh nói: "Ăn ở nhà ăn đi, thuận tiện, ăn xong còn trở về phòng học học Tiếng Anh."

Nói, liền trực tiếp bước về phía căn tin.

Lục Quỳnh hoảng sợ tròn mắt như muốn rớt xuống đất, vội vàng đuổi theo, "Chao ôi, ca, gần đây anh có phải mê muội rồi hay không? Bộ dạng này của anh, rất giống học bá, nơi nào còn có nửa điểm hình dáng đại ca Tam Trung? Chao ôi chao ôi, ca, nói thật, anh còn tiếp tục như vậy, danh tiếng của anh trong giang hồ rất nhanh sẽ biến mất!"

Phó Tranh ghé mắt nhìn cậu, "Đợi chút, cậu mới vừa nói, tôi như vậy trông rất giống học bá?"

"Không phải là giống, căn bản chính là! Mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ chỉ còn lại học tập, không phải học bá thì là cái gì?"

Lục Quỳnh mới vừa nói xong, Phó Tranh liền vui mừng không chịu được, "Chao ôi, không nghĩ tới, Phó Tranh tôi vậy mà cũng có một ngày có thể làm học bá, cuối cùng cũng có thể kéo gần khoảng cách với Tương Tương nhà chúng ta rồi."

"Chao ôi, ta đi, anh cố gắng học tập như thế, chính là vì Chu Tương Tương?"

Phó Tranh nghĩ một lát, nói: "Cũng không hoàn toàn là vậy, một mặt là bởi vì Tương Tương, về phương diện khác cũng là hy vọng chính mình có thể học thêm chút bản lĩnh, tương lai có thể dựa vào năng lực chính mình nuôi vợ tôi."

"Không đúng, Chu Tương Tương cũng không phải phải loại hình dựa vào đàn ông nuôi dưỡng, ca, có phải anh nghĩ quá nhiều rồi không?"

Phó Tranh hừ một tiếng, "Cái đầu chó này của cậu thì biết cái gì! Lão tử chính là muốn nuôi vợ tôi, được không?"

"Ồi chao, được được được, đương nhiên là được! Chỉ là nhà anh có tiền, anh không cần phải kiếm tiền, nuôi vợ cũng đâu có khó?" Lục Quỳnh cũng là phú nhị đại, bình thường chơi bời lêu lổng đã thành thói quen, lại không có người dạy cậu cái gì, cảm thấy trong nhà đã có tiền, còn phí sức cố gắng như vậy làm gì? Mỗi ngày nhìn Phó Tranh chỉ đọc sách đã cảm thấy mệt mỏi sợ hãi.

"Cậu không hiểu, trong nhà có nhiều tiền đi nữa, đó cũng không phải là tiền của tôi kiếm được, tôi muốn dựa vào bản lĩnh chính mình kiếm tiền nuôi vợ, hiểu không?"

Lục Quỳnh mờ mặt: "..."

"Ồi, quên đi, đàn gậy tai trâu."

Kết thúc kỳ thi tháng, mỗi ngày Phó Tranh đều rất khẩn trương chờ thông báo dán lên.

Nhưng đợi đến ngày thông báo dán lên, tất cả bạn học đều chạy xuống dưới tòa nhà giảng dạy xem, còn anh ngồi yên trong phòng học, không dám đi.

Lục Quỳnh nhìn anh, "Ca, anh không đi xem thành thích à? Vất vả học tập như thế, là tốt hay xấu, dù sao cũng nên đi xem một chút."

Phó Tranh nhíu mày, nhìn Lục Quỳnh nói: "Tôi đã nói với cậu, lúc này tôi mẹ nó vô cùng căng thẳng. Cậu nói tôi cố gắng lâu như vậy, nhưng vẫn là thi đếm ngược, tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Phó Tranh thật sự rất sợ, sợ thành tích đi ra sẽ bị đá kích, sợ mình học tập không được, sợ cố gắng thế nào cũng đuổi không kịp bước chân của Chu Tương Tương.

Lục Quỳnh vỗ vai anh, cổ vũ cho anh, "Ca đừng sợ, em bảo đảm với anh, lần này anh tuyệt đối không phải là đếm ngược! Nếu anh là đếm ngược, thì thật xin lỗi mỗi ngày anh đều phải thức khuya, em cũng không tin ông trời không có mắt. Đi một chút đi, xem điểm đi!"

Lúc đến phía dưới tòa nhà giảng dạy, trước bảng thông báo đã đầy ắp người.

"Nhường một chút, nhường một chút, phiền toái mọi người nhường một chút!" Lục Quỳnh ở phía trước mở đường cho Phó Tranh, rất nhanh đã chen được lên phía trước.

Phó Tranh theo bản năng nhìn thoáng qua vị trí đầu bảng, không có bất kỳ ngoài ý muốn, Tương Tương nhà anh xếp hạng nhất.

Phó Tranh nhìn tên Chu Tương Tương, nội tâm lập tức dâng lên một cảm giác tự hào.

Hạng nhất toàn trường, là vợ anh.

Phó Tranh đang nhìn, Lục Quỳnh đột nhiên lớn tiếng gọi anh, "Ta thiên! Ca! Ca! Mau đến xem! Anh mẹ nó cũng quá trâu bò! Vậy mà thi được 397!"

Giọng Lục Quỳnh vô cùng lớn, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều nhìn sang Phó Tranh.

Phó Tranh đi tới bên cạnh Lục Quỳnh, trông thấy tên mình ở hạng 513, tổng điểm 397.

Toàn bộ lớp mười một tổng cộng là 700 người, Phó Tranh có thể từ toàn trường đếm ngược thi một cái lên 513, quả thực là tiến bộ bay vọt.

Tất cả mọi người đều nhìn anh với cặp mắt khác xưa.

Có người xì xào bàn tán, "Trời ạ, Phó Tranh lần này tiến bộ cũng quá lớn đi? Có khi nào là gian lận không?"

"Không đến mức đó đi? Phó Tranh lẩn lộn nhiều năm như vậy, căn bản là không quan tâm đến thành tích, có cái gì tốt sao."

"Nhưng nếu nói là chính bản thân cậu ta thi, vậy cậu ta cố gắng bao nhiêu?"

Bên cạnh có bạn học cùng lớp với Phó Tranh, đi tới gần nói chuyện giúp Phó Tranh, "Hai vị bạn học, các cậu đừng có nói lung tung, trong khoảng thời gian này Phó Tranh người ta rất cố gắng, mỗi ngày phòng học căn tin hai điểm một đường, học tập so với ai khác đều nghiêm túc, điểm số này là cậu ấy nên được, cái gì mà gian lận hay không gian lận, không có chứng cứ, vẫn là không nên nói lung tung."

Người nói chuyện này, là lớp phó học tập trong lớp Phó Tranh, người vô cùng tốt, trước trông thấy Phó Tranh rất nghiêm túc đọc sách, còn đặc biệt chạy tới cổ vũ anh.

Hai nữ sinh kia bị nói một trận, tự giác xấu hổ, đỏ mặt bỏ chạy.

Phó Tranh từ bảng dán thông báo đi ra, tâm tình không tốt.

Lục Quỳnh buồn bực, "Ca làm sao vậy? Anh thi tốt như thế, Tại sao lại mất hứng?"

Phó Tranh cúi thấp đầu, hồi lâu mới mở miệng, "Tốt cái gì mà tốt, kém quá xa Tương Tương, có từng đó điểm, khoa chính quy còn lên không được."

Huống chi là Tương Tương muốn thi ngôi trường kia, Phó Tranh đột nhiên cảm giác được, chính mình trước có phải đã đánh giá cao bản thân rồi hay không. Anh làm sao có thể thi đậu được?

Lục Quýnh ngậy người, rất khiếp sợ, "Không phải đâu, ca? Chẳng lẽ anh còn muốn thi điểm cao giống như chị dâu?"

Phó Tranh không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

Lục Quýnh hoảng sợ òn ào, "Ta thiên! Ca, anh đang nói đùa hả?! Nói thật, Tranh ca, không phải là em gội nước lạnh vào anh, nhưng chúng ta không phải là loại người từ nhỏ đến lớn đều đọc sách, nền tảng kém như vậy, có thể thi được điểm số như anh bây giờ rất không dễ dàng, anh lại cố gắng một chút, thi đến khoa chính quy hẳn là không thành vấn đề. Nhưng mà, anh muốn đuổi kịp điểm của chị dâu, thật sự quá khó, quá khó! Hầu như là không thể nào. Hẳn là anh vừa nhìn thấy đi, max điểm 750, chị dâu vậy mà thi được 715, thành tích này, đủ cho Thanh Hoa Bắc Đại a. Ca, anh vẫn là đừng nghĩ, thời gian còn một năm, anh lại nỗ lực, khoa chính quy khẳng định không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể đứng thứ hai."

Phó Tranh không phản ứng, từng lời Lục Quýnh nói đều đâm chọt vào chỗ đau của anh, ngực như có cái gì đó chặn lại, hô hấp đều khó chịu.

Đến giờ phút này, anh càng thêm khắc sâu ý thức được chênh lệch giữa anh và Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương đứng ở đầu bảng, mặc dù anh không ở cuối cùng, nhưng như cũ cách cô cự ly mười vạn tám ngàn mét.

Tâm tình Phó Tranh rất nặng nề, hoàn toàn không có bất kỳ vui vẻ vì thành tích tiến bộ.

Anh chỉ hận không thể để thời gian lùi lại vài năm, trở lại lúc sơ trung, anh nhất định liều mạng cố gắng học tập, sẽ không lãng phí một chút xíu thời gian nào.

Đáng tiếc, nằm mơ giữa ban ngày.

Tình huống thực tế là, còn có một năm, anh chỉ còn lại thời gian một năm để cố gắng.

Nghĩ vậy, nhất thời có cảm giác gấp gáp, bước chân trong nháy mắt tăng nhanh, sai bước đi lên lầu.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang lầu ba, đột nhiên từ phía sau có người vỗ xuống vai anh.

Phó Tranh quay đầu lại, thì thấy Chu Tương Tương đứng ở phía sau anh.

Sau lần yêu đương bị giáo viên phát hiện, lần đầu tiên Chu Tương Tương ở trường học chủ động chào hỏi với Phó Tranh.

Phó Tranh có chút ngẩn người, hồi lâu mới nhẹ nhàng hô, "Vợ".

Chu Tương Tương cong cong mắt cười, nói với Phó Tranh: "Phó Tranh, chúc mừng anh."

"Em... Em xem rồi?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Xem rồi, thi rất tốt."

"Ồi, tốt cái gì, còn không lên nổi khoa chính quy." Phó Tranh thở dài, vẻ mặt mất mát.

"Lúc này mới bao lâu, còn có thời gian một năm mà, không gian tiến bộ còn rất lớn. Bạn học Phó Tranh, cố gắng lên, em coi trọng anh!" Chu Tương Tương cười tùm tùm nắm quả đấm nhỏ, động viên Phó Tranh.

Phó Tranh đột nhiên có chút ngượng ngùng, nhìn Chu Tương Tương cười, "Chao ôi, cảm ơn đã khích lệ, vợ."

"Cái này cho anh." Chu Tương Tương cầm trong tay một hộp com giữ ấm, hai tay đưa cho Phó Tranh.

Phó Tranh ngẩn ra, "Đây là cái gì?"

"Em làm com trưa cho anh."

Phó Tranh lập tức nở nụ cười, "Ồi chao ta đi, com hộp tình yêu a."

Anh nói, liếc mắt nhìn bốn phía, thấy gần đây không có ai, nửa người trên đột nhiên nghiêng tới trước một chút, áp mặt lại gần Chu Tương Tương, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, khẽ miệng cong, thấp giọng hỏi: "Đặc biệt làm cho anh?"

Chu Tương Tương gật đầu, "Buổi sáng lạng lẽ làm."

Hôm nay dán thông báo, Chu Tương Tương rất có lòng tin với Phó Tranh, hơn năm giờ đã lạng lẽ dậy làm com trưa cho Phó Tranh, dự định làm quà tặng ăn mừng cho anh.

Phó Tranh vui vẻ cực kỳ, đưa mặt lại gần mặt Chu Tương Tương thêm chút, khàn giọng nói: "Vợ, anh muốn hôn em."

Chu Tương Tương vừa nghe, sợ hãi vội vàng lùi về sau một bước, "Không được, đang ở trường học, anh... Anh mau lên đi! Em cũng phải trở về phòng học đây."

Phó Tranh thấy Chu Tương Tương bị dọa thành như vậy, không khỏi bật cười, đứng thẳng người, "Được rồi được rồi, không đùa em nữa, dù sao buổi tối tan học anh muốn hôn đủ."

Chu Tương Tương: "..."

Trở lại phòng học hai tay Phó Tranh nâng hộp cơm tình yêu Chu Tương Tương làm cho anh, bộ dáng kia, tư thế kia, người biết cho rằng nâng là hộp bento, không biết rõ còn tưởng rằng ôm em bé, bộ dáng cẩn thận, quả thực điên cuồng.

Vừa về tới chỗ ngồi, Phó Tranh lập tức mở hộp cơm ra.

Bên trong hộp là cơm chiên thập cẩm, cố ý xếp thành hình trái tim, mặt trên là thịt bò lát thành hình trái tim, rắc một ít hạt tiêu đen, bên cạnh còn có một trứng chiên hình trái tim. Bởi vì là hộp cơm giữ ấm, còn nóng nên có khói bốc lên.

Trần ngập hình trái tim, Phó Tranh nhìn thấy mà tâm hoa nộ phóng*.

(Tâm hoa nộ phóng: Mở cò trong bụng)

Cầm lấy cái nĩa, không nỡ xuống tay.

Đột nhiên, từ phía sau một cái đầu lộ ra, "Chao ôi mẹ ơi, thơm quá, ca, mua ở đâu vậy? Cho em ăn miếng."

Lục Quỳnh vừa nói vừa muốn đoạt lấy hộp cơm của Phó Tranh.

Phó Tranh đá một cước qua, "Đi đi đi, đi qua chỗ khác! Vợ lão từ sáng sớm dậy làm cơm hộp tình yêu cho lão từ, liên quan gì tới cậu!"

Lục Quỳnh: "... Ca, anh không được ngược cậu như vậy!"

Phó Tranh cười nhạo, "Tên quê mùa."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đối với em thật tốt

Edit: Phum Phum

Beta: Đại Bàng

Lục Quỳnh nhìn cơm hộp tình yêu của Phó Tranh, có chút xúc động, "Ca, em cảm thấy chị dâu là một cô gái rất tốt."

Phó Tranh vô cùng kiêu ngạo, "Đương nhiên, Tương Tương nhà chúng tôi là tốt nhất thiện hạ, ai cũng không sánh bằng."

Lục Quỳnh thở dài, "Chao ôi, anh nói cô gái tốt như thế, tại sao lại thích anh nhỉ."

Phó Tranh hí mắt một cái, "Cái tên đầu chó này, cậu có ý gì hả?"

Lục Quỳnh nói: "Ca, em nói thật, anh đừng nóng giận. Em cảm thấy, Chu Tương Tương tựa như tiên nữ trên trời, chúng ta là bùn dưới mặt đất, không xứng với nhau."

"Cậu cút ra chỗ khác! Cậu là bùn, lão từ mới không phải."

"Vậy anh là cái gì?"

Phó Tranh suy nghĩ một chút, vuốt cằm, "Ừm, có thể là vật để tiên nữ cười."

Lục Quỳnh tròn to hai mắt, "Trời ạ, ta đi, súc sinh."

Phó Tranh tức giận đập một cước lên ghế của Lục Quỳnh, "Đi đi đi, lão từ trông thấy cậu là phiền!"

Phó Tranh một cước đạp lật ghế Lục Quỳnh, cái mông Lục Quỳnh té xuống đất, hoàn toàn không tức giận, còn cười hi hi, "Chao ôi, Tranh ca, anh nói một chút, anh là vật cười gì vậy."

"Ngựa trắng."

Lục Quỳnh nghe vậy, ngẩn ra hai giây, đột nhiên cười ha ha, "Trời ơi ngựa trắng? Ca! Anh thật sự coi mình là bạch mã hoàng tử?! Anh có từng nghe qua câu nói này chưa, cười ngựa trắng có thể là hoàng tử, cũng có thể là Đường Tăng a!!! Ha ha ha ha!!!"

"..."

Lục Quỳnh đang cười lớn, đột nhiên Phó Tranh nháy mắt với cậu.

Lục Quỳnh trừng mắt, "Ca, anh sao vậy? Mắt rút gân?"

"Tôi thấy em là đầu óc rút gân!" Sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng nói nghiêm túc.

Toàn thân Lục Quỳnh chấn động, ngẩn ra hồi lâu mới rút cục xoay người, nhìn lão Tôn đứng ngay trước mặt, gượng cười, "Hi hi, thầy Tôn... Thầy tới sao không lên tiếng... Hi hi..."

Thầy Tôn trừng mắt nhìn cậu, "Lục Quỳnh à Lục Quỳnh, em bảo tôi nên nói với em cái gì đây? Tôi vừa mới bước vào phòng học, toàn bộ phòng học đều là tiếng em gào khóc thảm thiết..."

"Ôi chao, thầy Tôn, đây không phải là gào khóc thảm thiết, em là đang cười, chỉ là... chỉ là cười có chút khoa trương..."

"Em còn dám mạnh miệng! Em xem một chút này là lúc nào? Sắp lên lớp mười hai, em có thể có chút khả năng được hay không? Em xem Phó Tranh người ta, đều là người giống nhau, Phó Tranh người ta còn biết rõ hăng hái cố gắng, các em ngày ngày ở cùng nhau, tại sao em lại không biết đi theo học hỏi một chút?"

Lục Quỳnh cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Thầy Tôn than thở, "Tôi cũng không phải là muốn mắng em, ở đây là lớp học, mọi người, bất luận là học giỏi, hay học không giỏi, tôi đều hy vọng các em có thể siêng năng học tập, ở cái tuổi này nên nỗ lực học tập, tương lai còn dài, ra ngoài xã hội, mới phát hiện mình học không đủ, đến lúc đó, hối hận cũng đã muộn."

Ông nhìn Lục Quỳnh, lại tiếp tục nói: "Tôi cũng không phải cố ý mắng em, tôi là hy vọng học sinh ban 7 chúng ta, mỗi người lúc thi tốt nghiệp trung học cũng có thể thi được một trường đại học mà mình hài lòng. Đừng nghĩ bản thân không liên quan, nhìn Phó Tranh một chút, cả năm đều là đêm ngược, chỉ cần nghiêm túc học tập, thi sẽ có tiến bộ, đã rõ chưa?"

Lục Quỳnh gật đầu, nhỏ giọng đáp, "Đã rõ."

"Được rồi, ngồi xuống đi."

Thầy Tôn nói xong, thì bước đến bục giảng, "Tốt lắm, tất cả mọi người ngồi xuống, thành tích của kỳ thi lần này, tôi có mấy lời muốn nói với mọi người một chút."

Tất cả học sinh đều ngồi ngay ngắn, ngay cả Lục Quỳnh bình thường hay ồn ào cũng ngồi ngay ngắn.

"Kỳ thi tháng lần này, là kỳ thi tháng cuối cùng của năm lớp mười một chúng ta, kế tiếp, chính là nghênh đón kiểm tra cuối kỳ, sau đó, là kiếp sống học tập, giai đoạn khắt khe nhất của lớp mười hai. Trong lúc mấu chốt này, mọi người cũng nên chậm rãi hồi tâm, toàn lực ứng phó nghênh đón lớp mười hai."

Một năm lớp mười hai, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, mặc kệ thành tích mọi người bây giờ như thế nào, chỉ cần bắt đầu từ giờ khắc này, quyết định cố gắng, như vậy một năm lớp mười hai, hoàn toàn có khả năng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nói khoa trương một chút, thi đại học thậm chí có thể thay đổi vận mệnh cả đời người, cho nên hy vọng mọi người có thể nghiêm túc đối mặt.

Lần này có kết quả kỳ thi tháng, có bạn học thi rất tốt, cũng có bạn học thi không được tốt lắm, nhưng không cần gấp gáp, nếu đã thi xong, cũng không cần phải để ở trong lòng. Bạn học nào thi tốt, không nên kiêu ngạo, bạn học nào thi không được tốt, cũng không nên nản chí, tóm lại, tiếp tục gắng đầu uồn ngực, cố gắng đi về phía trước, một ngày nào đó, chất lượng sẽ thay đổi.

Mỗi một vị bạn học đang ngồi ở đây, tôi đối với các em đều tràn ngập lòng tin, cũng hy vọng mọi người cũng có lòng tin với chính mình, chưa đến cuối cùng, tuyệt đối không thể trước buông tha cho chính mình, đã rõ chưa?"

"Đã rõ."

"Lớn tiếng hơn!"

"Đã rõ!"

"Tốt, mọi người cố gắng, lấy ra khí thế, tôi tin tưởng mỗi người các em đang ngồi đây, đều vô cùng ưu tú. Mặt khác, hôm nay tôi muốn đặc biệt khen ngợi bạn học Phó Tranh một chút."

Thầy Tôn nói, từ trên bục giảng đi xuống, đi đến hàng cuối cùng của phòng học.

Tất cả mọi người xoay đầu lại, nhìn về phía Phó Tranh.

Thầy Tôn chỉ Phó Tranh, nói với mọi người: "Trong khoảng thời gian này bạn học Phó Tranh luôn cố gắng, tin tưởng mọi người đều biết rõ, lần này cậu ấy thi được thành tích rất tốt, mặc dù còn thiếu một chút mới lên được khoa chính quy, nhưng từ trình độ thi không được tổng điểm 100, thi đến 397 điểm, đây không thể nghi ngờ là tiến bộ vô cùng lớn. bạn học Phó Tranh từ một học sinh không thích học tập, hoàn toàn tình nguyện thay đổi chăm chỉ cố gắng, tinh thần như vậy đáng giá để mỗi vị bạn học đều học tập theo. Hy vọng mọi người noi gương bạn học Phó Tranh, học tập tinh thần của cậu ấy, cố gắng tiến lên, cũng xin mọi người vỗ tay cho bạn học Phó Tranh, chúc mừng cậu ấy có được tiến bộ lớn như vậy!"

Tiếng nói thầy Tôn vừa dứt, phòng học lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Phó Tranh cười gượng. Có chút co quắp, lần đầu tiên được khen ngợi, lỗ tai không khỏi hơi đỏ lên.

Chao ôi, rất thẹn thùng a.

Nhưng không thể không nói, lời khen ngợi này của thầy Tôn, đối với Phó Tranh mà nói, thật sự là khích lệ rất lớn.

Buổi tối tan học, Phó Tranh đi tới chỗ cũ chờ Chu Tương Tương.

Còn chưa đi tới, đã thấy Chu Tương Tương đứng ở chỗ cũ chờ anh.

Phó Tranh vội vàng chạy qua, "Hôm nay tại sao đến sớm vậy?"

Phó Tranh vừa nói, theo bản năng giúp Chu Tương Tương lấy balo xuống, đeo lên vai mình.

Chu Tương Tương cười nói: "Không phải em đến sớm, là anh đến muộn."

"Vậy à? Chao ôi, tại vì phải ở lại làm hoa văn trang trí nên có chút lâu." Phó Tranh vừa nói vừa duỗi tay nắm lấy tay Chu Tương Tương, "Vợ, nói cho em chuyện này, hôm nay chủ nhiệm lớp anh kêu bạn học cả lớp tuyên dương anh, còn kêu mọi người vỗ tay cho anh nữa. Chao ôi, lần đầu tiên trong cuộc đời được thầy giáo khen ngợi, lúc đó rất khấn trương."

Chu Tương Tương cong mắt, nghiêng đầu qua nhìn anh, "Chỉ có khấn trương thôi sao? Ngoại trừ khấn trương thì còn gì không?"

"Ngoại trừ khấn trương? Ừ, còn rất vui vẻ rất hưng phấn, hơn nữa cảm thấy động lực học tập càng lớn."

Mặt mày Chu Tương Tương tươi cười, kéo tay Phó Tranh, lùi lại, nhìn Phó Tranh nói: "Vui vẻ hưng phấn là được rồi, con người đều luôn muốn có cảm giác tán thành và thành tựu, trận chiến mở màn giành thắng lợi, về sau tiến bộ sẽ càng lúc càng lớn."

Hai người dọc theo đèn đường mờ vàng đi về phía trước.

Phó Tranh gật đầu, "Anh cũng hiểu được. Hơn nữa hôm nay thầy giáo còn nói, chỉ cần chịu cố gắng, năm lớp mười hai này rất có thể phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất."

"Đúng vậy nha."

Phó Tranh mỉm cười, đột nhiên có chút khấn trương nhìn Chu Tương Tương, "Vợ, em nói, anh cố gắng một năm, có thể thi đậu một trường với em không?"

Chu Tương Tương lập tức gật đầu, "Có thể, đương nhiên có thể! Phó Tranh anh thông minh như vậy, lại cố gắng như thế, nhất định có thể thi đậu một trường với em, không chừng về sau còn có thể vượt qua em."

Phó Tranh cười ha ha, "Thôi đi, anh không muốn vượt qua em, anh chỉ muốn đậu chung một trường đại học với em, về sau lên đại học chúng ta có thể ngày ngày ở chung một chỗ."

Chu Tương Tương cong môi cười, "Có thể, nhất định có thể."

Chu Tương Tương vừa nói, vừa nắm tay thành quả đầm nhỏ, cười tủm tỉm động viên Phó Tranh, "Cố gắng lên, Phó Tranh ca ca, em vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường nhất của anh."

Chu Tương Tương cười rộ lên, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, vô cùng đáng yêu.

Phó Tranh cười xoa đầu cô, "Tiểu đáng yêu, lời này anh chỉ nói cho em, cũng chỉ có em sẽ tin tưởng anh, anh mà nói với người ta, anh muốn thi Thanh Hoa, có lẽ bị người ta cười chết."

"Không cần quan tâm người khác nghĩ như thế nào, về sau thi đậu, tất cả mọi người sẽ nhìn anh với cặp mắt khác xưa."

Phó Tranh tiến lên hai bước, nắm lấy vai Chu Tương Tương, than thở nói: "Vợ à, tại sao em lại tốt như thế. Em nói trên đời này tại sao lại có thể có cô gái tốt như em, kiếp trước không biết anh đã làm bao nhiêu việc tốt, cuộc đời này mới có thể có được em. Tương Tương, thật sự, anh cảm thấy em tốt như vậy, bất luận anh làm thế nào, cũng không đủ báo đáp."

Tương Tương ngẩng đầu nhìn anh cười, "Em không cần anh báo đáp, anh chỉ cần đối xử tốt với em là được, về sau nếu anh đối với em không tốt, hoặc là không cần em nữa, em sẽ hận anh, Phó Tranh."

Phó Tranh nghe vậy, lập tức nhắc tay biểu thị trung thành, "Phó Tranh anh thề với trời, cuộc đời này nếu anh dám phụ lòng Chu Tương Tương, sẽ bị trời đánh, ra cửa..."

Chu Tương Tương vội vàng che miệng anh, mắt húng trừng anh, "Anh nói bậy bạ gì đó, ai muốn anh thề độc như này!"

Phó Tranh cười nói: "Không nói, không nói."

Chu Tương Tương mím môi, lúc này mới buông anh ra.

Phó Tranh cười đùa tiến đến trước mặt Chu Tương Tương, "Vợ, hôn một cái."

Hai người đã đi vào một con hẻm nhỏ, xung quanh không có người nào.

Phó Tranh vừa dứt lời, trực tiếp ấn Chu Tương Tương lên tường, cúi đầu nặng nề hôn xuống.

Đã lâu rồi chưa được hôn vợ, Phó Tranh lỗ mãng như vừa được khai trai, hôn vô cùng điên cuồng.

Môi sít sao đè nặng môi Chu Tương Tương, trần trọc mát không ngừng, ngậm một cái cắn một cái.

Tay trái giữ đầu Chu Tương Tương, tay phải ôm lấy eo cô, ấn cô thật chặt về phía mình.

Thân thể dính sát vào nhau, Phó Tranh hô hấp ngày càng nặng nề, khí nóng nghẹn lại đã lâu không chịu nổi, tay trái để ở đầu Chu Tương Tương vô ý thức đi xuống, từ dưới vạt áo sơ mi của Chu Tương Tương chui vào.

Đầu ngón tay nóng hổi chạm vào làn da ở bụng của Chu Tương Tương, cô bỗng nhiên lấy lại tinh thần, phản xạ có điều kiện đẩy Phó Tranh ra.

Phó Tranh sững sờ, "Vợ..."

"Không... Không nên như vậy..." Thân thể Chu Tương Tương có chút run, khẽ cắn nhẹ môi.

"Tương Tương, xin lỗi, anh không cố ý..." Cổ họng Phó Tranh vô cùng khàn đặc, hôn nồng nhiệt như vậy, suýt nữa thì không khống chế được.

Phó Tranh bước lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Chu Tương Tương, "Thật xin lỗi, Tương Tương, đừng sợ, anh không chạm vào em"

Chu Tương Tương gật đầu, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Cô tin tưởng anh.

Phó Tranh đưa Chu Tương Tương đến dưới một cây đại thụ bên ngoài cư xá.

Chu Tương Tương vô ý thức muốn rút tay mình khỏi tay Phó Tranh, nhưng anh vẫn nắm cực kỳ chặt, không chịu buông.

Chu Tương Tương: "Phó Tranh, em về nhà, anh cũng mau trở về đi thôi."

"Chao ôi, không bỏ được."

Chu Tương Tương cũng không bỏ được, có thể do bây giờ bọn họ không thể quang minh chính đại ở bên nhau.

Cô hơi dùng sức, rút tay ra, "Phó Tranh, anh nghe lời, nhanh về nhà, chờ ngày kia nghỉ, em dẫn anh đi đến chỗ tốt."

Phó Tranh chau mày, "Chỗ tốt? Là chỗ nào?"

Về mặt Chu Tương Tương thần bí cười, "Đến lúc đó anh sẽ biết."

Phó Tranh thấy cô cố làm ra vẻ thần bí, nhìn không được cười, "Được rồi, Chu Tương Tương, lại thừa nước đục thả câu với anh."

Chu Tương Tương cười, đẩy anh về phía lề đường, "Đi nhanh đi, gọi xe, nhanh chóng về nhà."

"Đã biết, đã biết..." Phó Tranh than thở, "Chao ôi, lão tử thật muốn kết hôn quá đi."

Chương 42: Thật ngọt

Edit: Phum Phum

Được thầy giáo và vợ mình cổ vũ, Phó Tranh trở nên tự tin hơn so với trước đây, cũng càng thêm nỗ lực.

Buổi tối học đến hai ba giờ, đặt đồng hồ báo thức, sáu giờ lại tiếp tục dậy học, hơn bảy giờ ăn sáng, vừa ăn, trên lỗ tai còn đeo tai nghe luyện nghe một chút.

Toàn bộ có chút điên cuồng.

Phó Chấn Sơn sợ ngây người, giờ tay lấy tai nghe của Phó Tranh xuống, sờ trán con trai, "Ba nói, con không phải là trúng tà đó chứ? Con cũng quá chăm chỉ rồi, chăm chỉ đến nỗi không giống con ba. Trời ạ, con có phải là bị đánh tráo rồi không?"

Phó Tranh không còn gì để nói nhìn cha một cái, "Ba, suốt ngày ba nghĩ cái gì vậy? Nhìn rõ ràng, đây là con trai ba, con trai ruột! Không thể giả được!"

"Chao ôi, còn không phải do gần đây con lạ lắm sao? Thích học tập là chuyện tốt, nhưng cũng không thể học như thế, con nhìn con xem, tối hôm qua ba giờ ba thức dậy, đèn trong phòng con vẫn sáng, hôm nay mới sáng sớm sáu giờ đã dậy, con ngủ không đủ, thân thể có thể chịu nổi sao? Thi đại học là đánh lâu dài, con học như thế, là không đúng rồi con trai."

"Không sao, thân thể con vẫn tốt."

"Nhưng..."

"Ôi, ba, ba cứ mặc kệ con, tự con có chừng mực, mỗi ngày con đều dành nửa giờ rèn luyện thân thể, tố chất thân thể vẫn tốt."

Phó Tranh nói xong, nhấp một hớp sữa, xách cặp lên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, "Con đi lên trường, buổi tối không cần chờ cơm, con có chút chuyện."

"Chuyện gì?" Phó Chấn Sơn gập giọng hỏi.

"Ôi, ba cũng đừng quản."

Hôm nay thứ sáu, Trương Trương nói muốn dẫn anh đi đến một nơi tốt.

Ban đêm Phó Tranh ngủ muộn, buổi sáng lại dậy sớm, những anh vẫn tràn đầy tinh lực. Thật sự mệt nhọc, thì nằm sấp trên bàn ngủ một lát, tỉnh lại đi nhà vệ sinh rửa mặt, tỉnh thần lại trở về.

Mỗi ngày buổi trưa tan học, trước tiên đi sân tập trường học chạy vài vòng, sau đó mới đi căn tin ăn cơm.

Lục Quỳnh nhìn anh, vô cùng bội phục, "Ca, làm thế nào mà anh có thể nhiệt tình như vậy? Có thể chia sẻ chút kinh nghiệm không? Mẹ nó em vừa thấy sách liền muốn ngủ, căn bản học không vào."

Phó Tranh đang làm một bộ bài thi hóa học, nghe vậy cũng không ngắt đầu, liền nói: "Cậu chỉ cần tìm một thứ có thể cho cậu động lực học tập là được."

"Ôi, không có. Anh nói em lại không giống anh, có bạn gái học bá, tìm không ra cái có thể cho em động lực, chao ôi, anh nói tại sao em lại bị kích như thế..."

...

Lúc tan học, Chu Trương Trương gọi điện thoại cho ba.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền bắt máy.

Chu Trương Trương đứng bên cửa sổ phòng học, nhỏ giọng nói: "Ba, hôm nay con có thể về muộn được không? Con muốn đi chơi với bạn học một lát."

Chu Trương Trương cũng không dám nói với mẹ, nếu nói với mẹ, đảm bảo sẽ kêu cô về nhà học bài.

Chu Hoa Lâm ở đầu kia hỏi: "Với ai vậy? Đi chơi đâu, khi nào thì về?"

Chu Trương Trương: "Với Hoàn Hoàn, đi xem phim, xem phim xong sẽ đi ăn thêm một chút, có thể là tối mười giờ..."

"Mười giờ quá muộn, chín giờ rưỡi đi, trước chín giờ rưỡi về nhà là được."

"Vâng ba, cảm ơn ba."

Bốn giờ chiều tan học, đến chín giờ rưỡi tối, có thể ở cùng Phó Tranh tối năm tiếng.

Cúp điện thoại, Lâm Mai hỏi Chu Hoa Lâm, "Sao vậy? Là Trương Trương à?"

Chu Hoa Lâm: "Ừ, tan học Trương Trương muốn đi xem phim với Hoàn Hoàn, đến tối nay mới về."

"Xem phim?" Lâm Mai vừa nghe, lông mày lập tức nhíu lại, "Con bé này thật là, đây đã là lúc nào rồi mà còn đi xem phim?"

"Ồi, bà cũng đừng quá nghiêm Trương Trương như vậy, bình thường Trương Trương học tập đã rất vất vả, cuối tuần, cho con bé thả lỏng một chút thì có gì không tốt."

"..."

Chu Hoa Lâm ngồi ở trên ghế sofa, tiếp tục xử lý chuyện công tác.

Lâm Mai nghĩ một lát, đi tới, cũng ngồi xuống theo, "Chao ôi, lão Chu, ông có cảm giác là Trương Trương gần đây rất kỳ quái hay không? Trước kia con bé cũng không ham chơi như thế, bây giờ hầu như mỗi cuối tuần đều đi ra ngoài chơi một lần, ông nói con bé có phải hay không..."

Chu Hoa Lâm ngắt lời bà, nói: "Này thì có cái gì kỳ quái, hiện tại áp lực học tập lớn, càng cần phải thả lỏng."

Chu Hoa Lâm vừa nói như vậy, Lâm Mai suy nghĩ một chút, cảm thấy giống như cũng rất có đạo lý.

Có lẽ thật sự là do bà nghĩ nhiều rồi. Trương Trương ngoan ngoãn như thế, hơn nữa điểm kỳ thi tháng lần này lại cao hơn, khẳng định không thể nào đang yêu đương.

Lâm Mai thở dài, đứng dậy vào phòng bếp bận rộn.

...

Phó Tranh sợ lại như lần trước để Trương Trương chờ anh, tiếng chuông tan học vừa vang lên, mang theo balo bỏ chạy.

Lúc đến chỗ cũ, Chu Trương Trương còn chưa tới, dứt khoát móc điện thoại đi động ra làm bài.

Lần trước Trương Trương đặc biệt tải một app đề Tiếng Anh về cho anh làm, có thể tận dụng mọi lúc, bình thường ngồi xe, chờ người hay đi nhà cầu, cũng có thể lấy ra giải một cái.

Phó Tranh làm bài quá chuyên tâm, thế nên Chu Trương Trương đến gần cũng không có phát hiện.

Chu Trương Trương cúi đầu, nhìn anh hết sức chuyên chú giải đề, duỗi tay trực tiếp cầm lấy di động của anh.

"Này —— "

Phó Tranh sững sờ, ngẩng đầu, trong nháy mắt thì cười rộ lên, "Tại sao em không lên tiếng?"

"Làm sao mà em không lên tiếng, là chính anh không nghe thấy."

"Phải phải phải, là anh sai." Phó Tranh cười hi hi, duỗi tay muốn lấy lại di động.

Chu Trương Trương cầm điện thoại đi động, trực tiếp bỏ vào trong cặp sách của cô, "Hôm nay là thả lỏng, không cho phép học tập."

"Hả?"

Chu Trương Trương nhìn anh, Phó Tranh nhất thời không còn khí thế, lập tức nói: "Phải phải phải, nghe em, đều nghe em. Bất quá, chúng ta rốt cuộc đi đâu?"

Chu Trương Trương cười tủm tỉm nhìn anh, "Một nơi giải tỏa căng thẳng."

"Là nơi nào?"

Chu Trương Trương thần bí cười một tiếng, "Đi rồi anh sẽ biết."

Nơi Chu Tương Tương nói, ngồi xe nửa giờ thì đến.

Nhưng mà, lúc Phó Tranh trông thấy chỗ kia, cả người có chút không ổn.

"Em... Em nói nơi tốt... Chính là cái này?" Phó Tranh nhìn hai chữ "Nhà ma" trên đầu gian hàng, lưng không tự giác mà bắt đầu chảy mồ hôi.

Chu Tương Tương gật đầu, "Đúng vậy, bình thường em gặp áp lực lớn, thì sẽ đến nhà ma chơi, chơi xong một vòng, cái gì áp lực đều không còn."

Nói, liền kéo Phó Tranh đi vào bên trong.

"Này này này, chờ một chút chờ —— "

Phó Tranh theo bản năng kéo Chu Tương Tương lại, không chịu đi chuyển nửa bước.

Chu Tương Tương quay đầu lại, "Sao vậy?"

Phó Tranh thương lượng nói, "Vợ, anh cảm thấy chúng ta vẫn nên đi chỗ khác đi, được không?"

"Tại sao vậy? Anh... Sẽ không phải là sợ chứ?"

"Làm sao có thể!!!" Phó Tranh lập tức cất cao giọng, phảng phất như vậy mới có thể làm cho mình tỏ ra rất có sức lực, lớn tiếng nói: "Làm sao mà anh có thể sợ, nói giỡn à! Không hề có!"

Chu Tương Tương vừa nghi ngờ vừa lo lắng nhìn anh, "Thật không sợ? Nếu anh sợ, chúng ta không đi nữa."

"Đi! Tại sao không đi! Vừa rồi anh nói đi chỗ khác, là cảm thấy một cô bé như em tới chỗ này không được tốt cho lắm, có điều em đã thích như thế, vậy chúng ta liền đi chơi. Anh không sợ, làm sao mà sợ được."

Nói giỡn sao, để vợ anh biết được anh sợ ma, không phải sẽ bị chê cười cả đời sao?!

Nhưng mà, chờ Phó Tranh đi theo Chu Tương Tương vào nhà ma, cuối cùng mới hiểu được rõ ràng, cái gì gọi là nhục nhã chết vì sĩ diện!

(Pheng: Xin chào anh Phó sĩ diện, anh vẫn sống tốt chứ? =)))

Bên trong một mảnh u ám, ngọn đèn yếu ớt màu xanh lá cây, cùng với tiếng khóc hu hu hu của con gái, gió mát từ bốn phương tám hướng thổi qua, ngang qua làn da, trong nháy mắt, tóc gáy toàn thân đều dựng lên.

Tay chân Phó Tranh đều lạnh buốt, đi vào liền lùi lại một chút.

Chu Tương Tương đi phía trước mấy bước, phát hiện Phó Tranh chưa đi cùng, quay đầu lại, thì thấy anh không nhúc nhích đứng ở đầu cây cầu Nguyệt Hà, toàn thân cứng ngắc giống như cái khuôn đúc.

Chu Tương Tương quay lại kéo anh, mới phát hiện lòng bàn tay anh đều là mồ hôi lạnh.

Chu Tương Tương nhìn anh, an ủi nói: "Phó Tranh, đi thôi, anh nắm lấy tay em này, đừng sợ."

"Anh... Anh không sợ..."

Chu Tương Tương đột nhiên muốn cười, sợ đến nỗi nói lắp, lại còn nói không sợ.

Bất quá, Phó Tranh sợ ma, cũng thật là quá đáng yêu.

Cả một đường Chu Tương Tương nắm chặt tay Phó Tranh.

Phó Tranh rất sợ hãi, một bước không rời đi theo sau lưng Chu Tương Tương, toàn bộ hành trình một câu đều chưa nói, vô cùng cảnh giác nhìn chăm chăm xung quanh, rất sợ từ nơi nào lại lòi ra cái đồ vật ma quỷ.

Thật sự, anh đây là tìm vợ kiểu gì vậy? Các cô gái không phải đều giống nhau thích ngồi cái gì mà đu quay, ngựa gỗ xoay tròn, vậy tại sao cô vợ nhà anh lại thích đi chơi nhà ma!!!

Hơn nữa, cô hình như không có vẻ gì gọi là sợ hãi.

Phó Tranh còn đang suy nghĩ, Chu Tương Tương đã dắt anh vào một cái hẻm nhỏ tăm tối.

Đi vào, trong nháy mắt hẻm nhỏ đen nhánh kia lại sáng lên ánh sáng màu xanh lá cây.

Phó Tranh hồi hộp sợ hãi, nhỏ giọng hỏi Chu Tương Tương, "Vợ... bên trong đây... Sẽ không đột ngột chui ra cái gì... A!!!! F*ck! Cái quỷ gì đây!!!!!"

Phó Tranh còn chưa mở miệng hỏi xong, đột nhiên trong vách tường vuron ra một cái tay, hù dọa anh trong nháy mắt mặt trắng bệch, phản xạ có điều kiện mà nhắm chặt mắt.

Chu Trương Trương thấy anh sợ hãi như thế, vội vàng ôm chặt lấy anh, không ngừng vỗ nhẹ lên lưng anh, dịu dàng trấn an, "Phó Tranh anh đừng sợ, những thứ kia đều là đạo cụ mà thôi, không phải là thật. Anh đừng sợ, em ở chỗ này. Anh nhắm mắt lại, em dắt anh đi."

Chu Trương Trương vừa nói, vừa nắm chặt tay Phó Tranh, tiếp tục đi về phía trước.

Dù có muốn đi ra ngoài, cũng phải đi ra từ con đường này.

Trái tim Phó Tranh không ngừng nhảy thình thịch thình thịch, dường như một giây kế tiếp có thể nhảy ra từ cổ họng.

Vừa rồi anh thật sự là bị dọa sợ cho choáng váng rồi, lúc này cũng bất chấp cái gọi là mặt mũi, cứ liên tục nhắm mắt lại, để Chu Trương Trương dắt anh đi.

Dọc theo đường đi, không ngừng xuất hiện mấy cánh tay đầy máu, mấy cái đầu tóc tai bù xù chui ra từ vách tường.

Chu Trương Trương đã đến nhiều lần, nên hoàn toàn không sợ hãi, có tay và đầu chui ra cùng lúc, liền đưa Phó Tranh đi qua bên cạnh, hoàn hảo tránh đi.

Bởi vì nhắm mắt lại, lại bị Chu Trương Trương dắt, dọc theo đường đi không có gặp những thứ đồ vật quý quái kia, tim Phó Tranh căng thẳng nảy đập thình thịch thình thịch, cuối cùng mới buông lỏng được một chút.

Nhưng mà, ngay lúc anh thả lỏng được một chút, đột nhiên có người vỗ xuống vai anh.

Theo bản năng anh quay đầu lại, nhìn lên trên đỉnh đầu, một cái đầu tóc tai bù xù, mặt mũi đầy máu từ trên trần nhà rơi xuống, nghe răng trợn mắt nhìn anh cười ——

Phó Tranh nhìn chằm chằm cái đầu kia, trở mắt ba giây.

Ngay sau đó, toàn bộ nhà ma phát ra tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa quỷ khóc thần kêu, "A a a!!!! Cứu mạng!!!!"

...

Từ nhà ma đi ra, sắc mặt Phó Tranh trắng bệch, Chu Trương Trương giúp anh tìm nhân viên công tác cho anh một ly nước sôi.

Một mình anh ngồi ở trong đại sảnh, nửa ngày, vẫn còn chưa tỉnh táo lại.

"Nhìn thấy không, chính là anh ta, lớn lên đẹp trai như thế, vậy mà lại sợ ma, ha ha ha, cười chết tôi."

"Vừa rồi người kêu thảm thiết ở bên trong, chính là anh ta?"

"Đúng vậy, bạn gái anh ta còn đặc biệt tìm nhân viên công tác đem máy móc tắt đi nữa."

"Ha ha ha, trời ạ, lần đầu tiên tôi thấy có nam sinh sợ ma."

"Bất quá anh ta lớn lên thật là đẹp trai, dù có sợ ma, cũng thật là đáng yêu."

Một đám nữ sinh ở cách đó không xa líu ríu thảo luận, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng Phó Tranh vẫn nghe thấy được.

Gân xanh ở thái dương không ngừng giật giật.

Trời ơi, Chết tiệt! Mất mặt, quá mẹ nó mất mặt!!!!

Trên đường về nhà, Phó Tranh không dám ngẩng đầu lên nhìn Chu Trương Trương một cái.

Chu Trương Trương cũng không có cười nhạo anh, chỉ hỏi: "Thế nào? Anh có cảm thấy cái này có hiệu quả giảm căng thẳng không?"

Phó Tranh ngần ra, "Chao ôi, đừng nói, đúng là có."

Ít nhất từ lúc bắt đầu đi vào nhà ma, trong đầu anh không còn nghĩ tới chuyện học tập nữa.

Chu Trương Trương liếc mắt cười, "Vậy là được rồi. lần đầu tiên em đi nhà ma, cũng rất sợ hãi, ở bên trong thét chói tai không ngừng, nhưng sau khi đi ra ngoài, vậy mà cảm thấy rất thoải mái, giống như toàn bộ áp lực đều ở bên trong đó giải tỏa ra hết."

"Đúng đúng, em vừa nói như vậy, anh cũng cảm thấy! Chao ôi, không nghĩ tới đó là phương pháp tốt để giải tỏa áp lực."

"Còn không phải sao, bất quá em thật sự không nghĩ tới anh lại sợ đến như vậy, ha ha ha ha ha ha —— Chu Trương Trương nhìn cả buổi, lúc này mới nhận không được mà cười lên.

Phó Tranh hơi híp mắt lại, "Chu Trương Trương, em đừng cười."

"Em không muốn cười, nhưng em nhìn không được, anh sợ ma thì anh cứ nói thật, anh còn nói với em là không sợ, ha ha ha, cười chết em!"

Phó Tranh: "... Được được được, em cười đi, em vui vẻ là được rồi."

"Chao ôi, Chu Trương Trương, tại sao trước kia anh không phát hiện, tiểu nha đầu này lại rất lợi hại."

...

Đi ra khỏi nhà ma, hai người ở ven đường ăn thịt nướng, sau đó một đường nắm tay, vừa đi bộ về nhà vừa nói chuyện phiếm.

Gần đến chín giờ rưỡi, Phó Tranh đưa Chu Trương Trương đến bên ngoài cư xá, vẫn là dưới cây đại thụ kia.

Chu Trương Trương đưa di động đã thu trước đó trả lại cho anh, cười hi hi hỏi: "Hôm nay anh hài lòng không?"

Phó Tranh gật đầu, "Vô cùng hài lòng."

Mặc dù bị dọa đến gần chết, nhưng tâm tình rất khoái trá. Nhưng mà thời gian ở cùng Chu Trương Trương lúc nào cũng quá ngắn ngủi, dài hơn cũng cảm thấy chưa đủ.

Phó Tranh nhìn không được nhẹ nhàng ôm lấy cô, môi áp vào bên tai cô, nhẹ nói: "Vợ, anh thật sự luyến tiếc em, mỗi phút mỗi giây đều muốn cùng em ở chung một chỗ."

Hai tay Chu Trương Trương vòng quanh thắt lưng anh, "Em cũng vậy."

"Nhanh thôi, chờ thi đại học xong, chỉ có một năm."

"Ừ, chỉ có một năm."

"Trở về đi."

Chu Trương Trương gật đầu, đeo cặp sách, quay đầu hướng trong tiểu khu đi.

Phó Tranh đứng dưới tàng cây, nhìn cô.

Lúc Chu Trương Trương đi gần đến cửa chính, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, chạy về phía Phó Tranh.

Phó Tranh ngăn ra, "Sao vậy?"

Chu Trương Trương mím môi cười, "Quên mất một chuyện."

Nói xong liền nhón chân lên, nâng mặt Phó Tranh, khẽ hôn một cái ở trên môi anh, cười nói: "Ngủ ngon, bạn trai sợ ma."

Chu Trương Trương đã đi một lúc lâu, Phó Tranh còn đứng ngốc tại chỗ.

Anh vô thức sờ môi mình, nhiệt độ ở môi phảng phất vẫn còn nóng hổi.

Đêm hè gió thổi, thổi đến lòng người nhộn nhịp.

Thật ngọt.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó ca ca sợ ma, hy vọng các bạn thích (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kết thúc lớp mười một

Edit: Phum Phum

Tâm trạng Chu Trương Trương rất tốt, đeo cặp sách, vui vẻ trở về nhà.

Không nghĩ tới, mới vừa bước vào tiểu khu, còn chưa đi được bao xa, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người kêu cô, "Trương Trương!"

Chu Trương Trương nghe thấy giọng nói quen thuộc, sợ hãi toàn thân chấn động, sắc mặt trắng bệch.

Lâm Mai từ phía sau đi tới, Chu Trương Trương xoay người.

Cô nhìn mẹ một lát, giống như đang trông thấy Diêm Vương, đáng sợ vô cùng.

"Mẹ..." Chu Trương Trương siết chặt lòng bàn tay, giọng nói có chút run rẩy.

Sắc mặt Lâm Mai không tốt, đi đến trước mặt Chu Trương Trương, trừng mắt mắng cô, "Chu Trương Trương, con có cảm thấy là bây giờ con quá ham chơi không?! Bây giờ là lúc nào rồi? Sắp lên lớp mười hai, con suốt ngày chỉ muốn đi chơi! Trước kia mẹ nói với con thế nào, con muốn chơi, chờ con thi đậu đại học, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó! Bây giờ là lúc đi học, chính con phải tự hiểu rõ nặng nhẹ chứ!"

Chu Trương Trương cắn môi, không dám hé răng.

Cô hiện tại chỉ lo lắng, vừa rồi mẹ có nhìn thấy Phó Tranh hay không.

Lâm Mai dạy dỗ Chu Trương Trương một lúc, tâm tình mới tốt lên, lúc này mới hỏi: "Đi với bạn coi phim gì thế? Không phải là mấy phim tình cảm gì chứ?"

Chu Trương Trương vội vàng lắc đầu, "Không... Không phải, là phim hoạt hình."

"Vậy là tốt rồi, hiện tại tuổi con còn nhỏ, ít xem mấy phim tình cảm lại, ảnh hưởng tâm trí."

Chu Trương Trương thấy mẹ không có ý tứ muốn hỏi cô nữa, lòng thấp thòm cuối cùng cũng ổn định.

Ánh mắt rơi vào trong tay Lâm Mai mang theo đồ gì đó, thuận miệng hỏi câu, "Mẹ, mẹ đi siêu thị à?"

"Đúng vậy, mua cho con một ít sữa với đồ ăn vặt, còn mua thêm một chút món ăn, mấy ngày hôm trước có người cho ba con hai con gà mái, đợi lát nữa về nhà mẹ hầm cách thủy một con cho con, buổi tối con uống chút canh gà rồi ngủ."

"Mẹ không cần phiền thế đâu, con vừa ở bên ngoài ăn này nọ, rất no."

"Thì uống chút canh, mỗi ngày con vất vả học tập như thế, nhất định phải bổ sung dinh dưỡng."

Chu Trương Trương gật đầu, "Con biết rồi, cảm ơn mẹ."

Trong lòng Chu Trương Trương hiểu rõ, mặc dù mẹ đối với cô nghiêm khắc, nhưng mẹ rất thương cô.

Về đến nhà, Lâm Mai liền mang theo đồ ăn này nọ tiến vào phòng bếp, Chu Trương Trương lên lầu tắm rửa.

Mới vừa ngâm trong bồn tắm, điện thoại Phó Tranh gọi tới.

Chu Trương Trương vội vàng ấn xuống phím kết nối, nhỏ giọng hỏi, "Anh về tới nơi chưa?"

"Ừ, vừa tới nhà, đang chuẩn bị tắm rửa, em thì sao, đang làm gì vậy?"

"Đang... Đang nghỉ ngơi. Đúng rồi, Phó Tranh em nói với anh, vừa rồi thiếu chút nữa em bị hù chết!"

"Làm sao vậy?"

Đôi mắt Chu Trương Trương chăm chú nhìn cửa, do dự trong chốc lát, mới hạ thấp giọng nói: "Vừa rồi anh đưa em đến cửa tiểu khu, kết quả lúc em vừa đi tới chỗ ngõ tắt thì đụng phải mẹ em, em thật sự bị hù chết, nếu như bị mẹ em trông thấy, thì coi như xong đời!"

Đầu bên kia điện thoại, Phó Tranh cũng lập tức khẩn trương, "Vậy đi ấy có nhìn thấy không?"

"Không có không có, mẹ em chỉ vừa từ siêu thị trở về, đúng lúc đụng phải em, không có thấy anh đưa em về nhà."

Phó Tranh nghe vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi."

"Chỉ là em nghĩ, vì lý do an toàn, về sau anh không cần đưa em về nhà đâu, nếu không bị mẹ em phát hiện, hai chúng ta sẽ phải chia tay."

"Sao? Không phải thời gian tan học chúng ta ở chung sao? Nếu anh không đưa em về nhà, như vậy chẳng phải cơ hội gặp mặt chúng ta cũng không có?" Phó Tranh vừa nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy ngực như bị chặn lại.

Chu Trương Trương nói: "Lúc chúng ta tan học, có thể đi chung một đoạn mà, đến đường phân lộ, anh về nhà anh, em thì về nhà em, anh không cần giống như bình thường đưa em về. Em rất sợ, nếu mẹ em phát hiện chuyện em và anh yêu đương, không chừng bà ấy sẽ chuyển trường cho em."

Phó Tranh nghe vậy, lập tức nói: "Được được được, tất cả đều nghe theo em, em nói làm thế nào thì làm thế đó, chỉ cần không chia tay, thì thế nào cũng được."

"Vây... Cứ quyết định như vậy đi..."

"..."

"Phó Tranh? Anh vẫn đang nghe chứ?" đầu kia Phó Tranh trầm mặc, Chu Trương Trương nhỏ giọng hỏi một câu.

"Ừ, đang nghe." giọng Phó Tranh rầu rĩ, nghe ra được không hề vui vẻ.

"Phó Tranh anh đừng giận, em cũng là vì tương lai hai chúng ta, em thật sự rất sợ hãi..."

"Anh biết, anh không có giận, anh chỉ là, chỉ là nghĩ đến về sau thời gian ở cùng em ít đi, trong lòng rất đau. Em nói xem chúng ta lại không phải làm chuyện gì xấu, nhưng tại sao yêu đương lại phải lén lút lút lút như thế này?"

Giọng Phó Tranh nghe không phục lắm, ở đầu điện thoại bên này Chu Trương Trương khề thờ dài, "Ai bảo chúng ta vẫn còn là học sinh cấp 3, học sinh cấp 3 không thể nói chuyện yêu đương."

Phó Tranh nghe giọng nói mềm mại của Chu Trương Trương, tâm tình mới hơi bình tĩnh lại, nói với Chu Trương Trương: "Vây sau này chúng ta phải gọi điện thoại nhiều hơn."

"Ừ, còn có thể gửi tin nhắn."

Phó Tranh gật đầu, trừ lần đó ra, anh còn có thể nói cái gì đó.

"Phó Tranh, em đi nghỉ đây, hôm nay anh cũng đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, ngày mai dậy sớm một chút cũng được."

"Ừ, vạ, anh biết rồi."

"Vây em cúp máy đây."

"Ừ." Giọng Phó Tranh vẫn còn có chút mất mát.

Chu Trương Trương cầm điện thoại, nhẹ nhàng nói với ông nghe: "Phó Tranh, hôn hôn anh nè."

Giọng nói vừa mềm lại vừa ngọt. Phó Tranh nhin không được, bật cười khúc khích, "Vạ, hôn lại nè."

Chu Trương Trương che miệng cười, lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Tám nửa xong đi ra, Chu Trương Trương liền ngồi ở trước bàn bắt đầu học tập.

Gần đến mười giờ, Lâm Mai ở bên ngoài gõ cửa, sau đó liền đẩy cửa vào, "Trương Trương, nào, mẹ hầm canh gà cho con đây, nhân lúc còn nóng con uống đi."

Chu Trương Trương vội vàng đặt bút xuống, "Cảm ơn mẹ."

Nói xong liền đưa tay đón lấy.

"Đừng đừng, nóng lắm." Lâm Mai cầm chén cẩn thận để lên bàn, nói: "Con cứ từ từ mà uống, vừa thổi vừa uống."

"Vâng ạ, cảm ơn mẹ."

"Được rồi, con uống đi, uống xong thì để chén qua bên cạnh, sáng mai rồi rửa, mẹ về phòng trước."

"Vâng thưa mẹ."

Lâm Mai đi tới cửa, rồi nói với Chu Trương Trương một câu, "Học bài cũng đừng quá trễ, ngủ sớm một chút."

"Đã biết, mẹ."

...

Kể từ lúc ở cửa tiểu khu bắt gặp mẹ một lần, Chu Trương Trương cũng không dám để Phó Tranh đưa cô về nhà nữa.

Mỗi ngày tan học, hai người có thể cùng nhau đi mười phút lộ trình, sau đó ở đường phân lộ, một người hướng đông, một người hướng tây.

Bởi vì thời gian gặp mặt mỗi ngày ít nên thời gian hai người gọi điện thoại liền tăng lên.

Mỗi ngày về đến nhà, chuyện đầu tiên làm chính là tắm rửa, việc thứ hai chính là ăn cơm tối, chuyện thứ ba chính là trở về phòng khóa cửa gọi điện thoại cho Chu Tương Tương.

Nhưng bởi vì hai người đều muốn học tập, cũng không thể nào liên tục nấu cháo điện thoại, rất nhiều lúc nói xong, điện thoại liền đặt ở một bên, từng người bắt đầu học tập.

Đêm khuya yên tĩnh, nghe tiếng từ bên trong ống nghe truyền tới, tiếng ngòi bút loạt xoạt trên trang giấy, cái loại cảm giác này, cũng vô cùng hạnh phúc.

Gần mười hai giờ, bên trong ống nghe đột nhiên vang lên tiếng của Phó Tranh, "Vợ, nghe thấy anh nói chuyện không?"

"Ừ, nghe thấy, sao vậy?" Chu Tương Tương nhỏ giọng nói chuyện.

"Vợ, em biết không, đột nhiên anh cảm thấy hai chúng ta vô cùng ngu ngốc."

Chu Tương Tương ngây người, không hiểu, "Sao vậy?"

"Em nói xem hai chúng ta dù gì cũng là con người thế hệ mới, vậy mà cũng không biết gọi video?"

"..."

"Có phải rất ngu ngốc hay không?"

"Hình như là có chút."

"Hình như cái gì! Là quả thực! Căn bản không nghĩ tới vụ này! Mau lên mau lên, video video, WeChat."

Phó Tranh nói xong thì cúp điện thoại.

Một giây sau, cuộc gọi video WeChat gửi tới.

Chu Tương Tương vội vàng cầm tai nghe vào, sau đó ấn xuống nút đồng ý.

Trên màn hình điện thoại di động lập tức xuất hiện mặt của Phó Tranh.

Về mặt Phó Tranh ảo não, "Trời ạ, mẹ nó trong khoảng thời gian này anh đọc sách đến ngốc luôn rồi, vậy mà lại quên mất vụ này, làm hại anh ngày nhớ đêm mong, cả người cũng không ổn."

Chu Tương Tương che miệng cười, nhỏ giọng nói: "Ai kêu anh ngốc như vậy."

"Phải phải phải, anh ngốc anh ngốc, em thông minh nhất được chưa?"

"Em vốn thông minh mà." Chu Tương Tương giương cằm, dáng vẻ rất đắc ý.

Phó Tranh bật cười, "Thật là, tiểu nha đầu này, khen em hai câu, đuôi em đã muốn vểnh lên trời rồi."

Chu Tương Tương cười khanh khách, lại sợ bị ba mẹ nghe thấy, dùng sức che miệng.

Hai người nói vài lời, Chu Tương Tương dựng thẳng di động lên bàn, nói với Phó Tranh: "Chúng ta học bài đi, không nói chuyện nữa."

"Được được được, đừng tắt video."

"Vâng, em không có tắt."

Phó Tranh gật đầu, hài lòng nở nụ cười.

Kể từ khi nghĩ đến chuyện gọi video, sau đó Phó Tranh và Chu Tương Tương cũng không gọi điện thoại, mỗi ngày buổi tối ngồi xuống trước bàn học, liền gọi video, đầu tiên là nói chuyện một lát, sau đó từng người bắt đầu học bài.

Mỗi lần Phó Tranh học đến mệt mỏi, liền ngẩng đầu nhìn Chu Tương Tương trong điện thoại một cái. Nhìn cô nghiêm túc tính toán bài tập, ngay lập tức lấy lại nhiệt tình, đừng phải đề không biết làm, còn có thể trực tiếp nhìn video hỏi.

Phương pháp học tập như này, đối với Phó Tranh mà nói, quả thực có thể dùng từ khoái trá để hình dung, một chút mệt mỏi cũng không cảm thấy, vô cùng vô cùng liêu mạng.

Cũng vì khoái trá như vậy mà liều mạng học tập, lúc kiểm tra cuối kỳ cuối cùng cũng như Phó Tranh mong muốn lên được khoa chính quy, từ hơn năm trăm hạng nhảy thẳng đến hơn ba trăm hạng, trong lớp trên ba mươi hạng.

Toàn bộ ban là hơn 700 người, hai lần kiểm tra, Phó Tranh từ đếm ngược nhảy đến thành tích trung bình, lúc sau từ trung bình nhảy lên vị trí giữa, tiến bộ lớn như vậy, chính anh không nghĩ tới, bất luận ai cũng không nghĩ tới.

Ngày có thành tích, đã là kỳ nghỉ hè.

Sáng sớm Phó Tranh nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp.

Đầu bên kia điện thoại thầy Tôn vô cùng kích động, sau khi khen ngợi xong thì nói với Phó Tranh: "Bạn học Phó Tranh, tiếp tục cố gắng! Thầy đặc biệt xem trọng em, em đem nhiệt tình này lên lớp mười hai, thầy tin em, sang năm lúc thi tốt nghiệp trung học, trường đại học trọng điểm cũng không vấn đề."

Phó Tranh cười đến đau miệng, "Thầy Tôn, cảm ơn ạ."

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, đây là chính em cố gắng nên được hồi báo. Được rồi, thầy không quấy rầy em nữa, chỉ là, hai tháng nghỉ hè cũng rất quan trọng, dù sao cũng không nên lười biếng."

"Em biết rồi, thầy Tôn."

"Ồi, được rồi, vậy cứ như thế đi."

Cúp điện thoại, tâm tình Phó Tranh vô cùng tốt.

Trước kia anh thấy Tôn mập mập rất phiền chán, bất quá bây giờ, đột nhiên rất thích ông.

Thật là người vừa có trách nhiệm vừa lương thiện lại vừa mập mập đáng yêu.

Phó Tranh nằm ở trên giường, vui vẻ gác chéo chân, gọi điện thoại cho vợ để cho anh hôn nhẹ.

Điện thoại rất nhanh thì chuyển được, Phó Tranh rất đắc ý, cười nói: "Vợ, em đoán xem, cuối kỳ lần này anh thi được bao nhiêu điểm."

Chu Tương Tương ôm máy tính ngồi ở trên giường, nghe thấy giọng Phó Tranh vô cùng vênh váo, nhin không được cười, "Em đoán, ừm, đại khái... Có lẽ... 431 đi."

Phó Tranh: "Trời ạ mẹ nó! Làm thế nào mà em lại đoán chuẩn như thế! Thần a!"

Chu Tương Tương cười rộ lên, "Phó Tranh anh có bị ngốc hay không, đương nhiên là em tra ra."

"Em tra, em tra ở đâu?"

"Trên trang web trường, anh không tra sao?"

"Anh không có tra, Tôn mập mập lớp bọn anh đặc biệt gọi điện thoại đến báo tin vui." Thái độ hài lòng của Phó Tranh, rất nhanh truyền qua điện thoại.

Chu Tương Tương cười không ngừng, "Vậy thì thật sự chúc mừng anh, bạn học Phó Tranh."

"Chao ôi, cảm ơn, tiểu đáng yêu Chu Tương Tương."

"Chẳng qua là, cách mạng còn chưa thành công, bạn học Phó Tranh còn phải thêm cố gắng, bắt đầu từ ngày mai, đi thư viện học với em."

"Tuân lệnh! Vợ đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Có thể không cần rời xa nhau được không

Edit: Phum Phum

Ngày đầu tiên nghỉ hè, lúc ăn sáng, Chu Tương Tương nói với ba việc lát nữa mình muốn đi thư viện học.

Chu Hoa Lâm còn chưa kịp nói gì, Lâm Mai liền nói: "Hay nhỉ, tại sao không ở nhà học? Trời nóng như thế, ở nhà có điều hòa tốt hơn."

Chu Trương Trương vội nói: "Thư viện cũng có máy điều hoà mà."

Lâm Mai khó hiểu nhìn Chu Trương Trương, "Ở nhà tiện hơn, tại sao phải phiền phức chạy lên thư viện làm gì."

"Này, bà không hiểu sao, ở thư viện đều là những người nghiêm túc học tập, bầu không khí học tập tốt như thế. Muốn học thì phải cần một bầu không khí học tập thật tốt, ở nhà học rất dễ lười biếng, đúng không, Trương Trương?"

Chu Trương Trương gật đầu, "Đúng vậy, ba."

Lâm Mai nhìn hai người, bất đắc dĩ thở dài, "Quên đi, cả hai người đã cảm thấy đi thư viện học tốt hơn, vậy thì đi thư viện đi. Bất quá đừng về muộn quá, trước tám giờ tối nhất định phải về nhà, bên ngoài không an toàn."

"Vâng mẹ, con biết rồi."

Chu Trương Trương rất nhanh đã ăn sáng xong, đeo cặp sách, lên tiếng chào hỏi với ba mẹ, sau đó thì ra khỏi nhà.

Chu Trương Trương vừa đi, Lâm Mai liền trừng mắt nhìn chồng mình, "Cái ông này, ông không biết là ông quá cưng chiều con gái rồi sao? Con gái nói cái gì, ông đều nghe con bé!"

Chu Hoa Lâm sờ sờ mũi, "Tại tôi cảm thấy con gái nói rất có đạo lý mà, con bé ở nhà học một mình rất dễ nhàm chán, đi thư viện thì tốt hơn."

"Quên đi, tôi lười nói với ông." Lâm Mai nói, lại tiếp tục ăn cơm, đang ăn, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ngừng đầu nói với Chu Hoa Lâm: "Đúng rồi, ngày hôm qua tôi gặp bà Trương, bà ấy nói là sẽ đưa con gái bà ấy qua nước ngoài học."

"Thật sao? Con gái bà ấy không phải là chung bạn 1 với Trương Trương của chúng ta à, sắp lên mười hai rồi, tại sao lại chuyển trường ngay lúc này?"

Lâm Mai: "Nghe nói là yêu đương ở trường học, thành tích cả năm từ trên năm mươi xuống đến hơn một trăm hạng, làm cho bà Trương tức giận. Ôi, ông nói xem mấy đứa trẻ bây giờ, cảm tiền của cha mẹ, ở trường không nghiêm túc học hành, nói chuyện yêu đương làm gì? Nếu Trương Trương nhà chúng ta cũng giống như vậy, tôi không đánh gãy chân con bé là không được!"

Chu Hoa Lâm nói: "Bà cũng có hơi khoa trương rồi, đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi, là khoảng thời gian mới biết yêu, ở trường học gặp được nam sinh có cảm tình, nói yêu đương cũng rất bình thường."

Lâm Mai trừng mắt, "Này, theo như ông nói, yêu sớm là đúng đắn?"

"Tôi cũng không nói là đúng đắn, chỉ là gặp phải tình huống như thế, phụ huynh phải chỉ dẫn thật tốt mới phải, bà nói cái gì mà đánh gãy chân, bà quá bạo lực rồi." Chu Hoa Lâm lắc đầu, vô cùng không đồng ý với quan niệm giáo dục của vợ mình.

Lâm Mai liếc mắt nhìn ông một cái, "Chuyện này không có xảy ra trên người ông, ông là đừng nói chuyện không đau thắt lưng*, nếu Trương Trương chúng ta thật sự yêu sớm, tôi xem ông có nói ra câu đó hay không. Nguyên một đám mười bảy mười tám tuổi, học người lớn nói chuyện yêu đương thì biết cái gì, thật sự là vợ vẫn hồ đồ."

(đừng nói chuyện không đau thắt lưng*: Một phép ẩn dụ nói về một người không biết tình huống thực tế chỉ dùng miệng để nói đạo lý, không phù hợp với thực tế. Theo nguồn baike.baidu)

"..."

Thư viện nội thành.

Lúc Chu Trương Trương đến, Phó Tranh đã đứng ở cửa chờ cô.

Hai tay bỏ vào trong túi quần, dựa lưng bên tường, đôi mắt nhắm lại, trong lỗ tai đeo tai nghe.

Chu Trương Trương cong mắt cười, rón rén đi đến trước mặt Phó Tranh, đột nhiên bỏ nhào lên người anh, đồng thời kêu to "Hừ" một tiếng, hù dọa anh.

Phó Tranh mở mắt ra, trong nháy mắt bật cười, "Chu Trương Trương, em còn có thể ngây thơ hơn nữa không?"

Không có dọa sợ được người ta, Chu Trương Trương bĩu môi, "Phó Tranh, anh không có nhiệt tình gì hết."

Nói xong giả bộ giận dỗi nghiêng đầu sang chỗ khác.

Phó Tranh thò đầu qua vai Chu Trương Trương, nghiêng mặt cười, "Còn tức giận nữa chứ? Chao ôi, nếu không em lại dọa anh thêm lần nữa đi?"

Chu Trương Trương nín cười, "Ai thêm dọa anh thêm lần nữa, nhàm chán."

"Ồ kìa, em dọa anh thêm lần nữa đi, một lần thôi." Phó Tranh kéo tay Chu Trương Trương nhẹ nhàng lắc lắc.

Chu Trương Trương đảo mắt một vòng, đột nhiên nghiêng đầu lại, há to mồm, "Hừ" một tiếng.

Phó Tranh lập tức phối hợp theo cô, che ngực, vô cùng khoa trương kêu lên, "*Ui da mẹ nó, làm anh sợ muốn chết! Đây là yêu tinh từ đâu tới đây!*"

Chu Trương Trương cười ha ha ha ha, đẩy ngực anh, "*Anh mới là yêu tinh, đáng ghét!*"

Phó Tranh tiện thể ôm lấy cô, vô cùng cảm khái than một tiếng, "*Vợ à, cuối cùng cũng có thể ngày ngày ở chung một chỗ, trong khoảng thời gian này anh nhớ em muốn chết.*"

Chu Trương Trương ngẩng đầu cười với anh, "*Phó Tranh, anh buồn nôn quá đi.*"

"Chao ôi, đối mặt với tiểu yêu tinh đẹp như thế, không kiềm chế nổi."

Chu Trương Trương cười khanh khách, kéo tay anh, "*Vào thôi, mỗi ngày cố gắng học tập thật tốt hướng về phía trước.*"

Thư viện nội thành rất lớn, hơn mười tầng lầu, mỗi tầng đều có bố trí phòng tự học.

Vừa mới đi vào, bên trong yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng lật sách, tiếng tờ giấy ma sát nhau khe khẽ.

Chu Trương Trương và Phó Tranh bất giác im lặng, không nói nữa.

Nhưng nghĩ đến khả năng phải giảng đề cho Phó Tranh, vì vậy Chu Trương Trương tìm một nơi rất hẻo lánh, gần đó cũng không có người ngồi, để tránh cho lát nữa giảng đề sẽ quấy rầy đến người khác.

Chu Trương Trương đề Phó Tranh ngồi đối diện cô, anh không chịu, không phải bên cạnh cô thì không ngồi.

Tìm một bạn trai ngây thơ như thế, cũng không còn cách nào.

Chu Trương Trương dứt khoát mặc kệ.

Kết quả mới vừa ngồi xuống, đang chuẩn bị lấy sách vở ra, đột nhiên Phó Tranh lại gần, nâng cằm lên, hôn một cái thật nhanh lên môi cô.

Chu Trương Trương sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Phó Tranh cười vô cùng thỏa mãn, "*Vợ, em thật ngọt.*"

Chu Trương Trương: "... "

Phó Tranh nháo thì nháo, sau khi lấy sách vở ra, rất nhanh liền tập trung.

Chu Trương Trương thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh rất nghiêm túc tính toán bài tập trên giấy nháp, trong lòng có một loại cảm giác tự hào.

Cô thích dạng bạn trai chăm chỉ lại cố gắng như này. Vốn đã rất đẹp trai, bộ dạng nghiêm túc học tập lại còn đẹp trai hơn.

Chu Trương Trương nhìn một chút liền mê mẩn.

"Chu Trương Trương tiểu hoa si, nhìn đủ chưa?" Đột nhiên Phó Tranh quay đầu sang nhìn về phía Chu Trương Trương, tay phải chống đầu, nhếch môi cười.

Chu Trương Trương sửng sốt, sao đó phục hồi lại tinh thần, nhịn không được cong môi cười, "*Anh mới là tiểu hoa si, đáng ghét.*"

Phó Tranh cười nhìn cô, sau đó, đột nhiên lại gần, một tay chống trên ghế dựa, một tay chống đỡ trên bàn, giam cầm thân thể nhỏ nhỏ của Chu Trương Trương trong hai tay.

Khoảng cách hai người rất gần.

Chu Trương Trương căng thẳng nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "*Anh... Anh muốn làm gì?*"

Phó Tranh cười nói: "*Để cho em nhìn đủ, chính diện còn đẹp hơn so với một bên mặt.*"

Chu Trương Trương quả thực dở khóc dở cười, "*Anh đủ rồi đó, đẹp cái gì mà đẹp, tự kỷ.*"

"Không đẹp trai?" Phó Tranh nhướn mày, "*Em xác định? Em nói lại lần nữa xem?"*

"Không đẹp trai, xấu muốn chết! Mau học bài đi!" Chu Trương Trương nhét bút vào trong tay Phó Tranh, thúc giục anh học.

Phó Tranh lắc đầu thờ dãi, "*Ôi, tại sao mấy cô gái các em cứ thích khẩu thị tâm phi vậy nhỉ, hao tổn tâm trí.*"

"Anh làm nhảm cái gì đó, mau làm bài, chờ lát nữa em kiểm tra."

"Đã biết, cô Chu."

.....

Cả một ngày, ngoại trừ buổi trưa và buổi tối lúc ăn cơm thì ra khỏi thư viện, thời gian còn lại, Chu Trương Trương và Phó Tranh cơ bản đều nghiêm túc học tập. Đương nhiên, thỉnh thoảng Phó Tranh sẽ meo meo ngẩng đầu lên trộm sắc, sau đó mới thỏa mãn mà tiếp tục học bài.

Nụ hôn trộm này, có thể nói là động lực rất lớn.

Lúc đầu Chu Trương Trương còn có phát cáu với anh, sau đó lại bị hôn đến quên rồi, cũng mặc kệ anh, anh hôn cô, cô làm đề của mình.

Sau mỗi lần hôn trộm, cả người Phó Tranh như tiêm máu gà, tràn đầy hăng hái.

Buổi tối hơn bảy giờ, Chu Trương Trương giảng xong một đề cuối cùng cho Phó Tranh, thì bắt đầu thu dọn sách vở, "Mẹ em kêu trước 8 giờ phải trở về, hôm nay chúng ta học tới đây, về nhà anh xem lại đề hôm nay em đã giảng cho anh, lần sau gặp lại, không được làm sai."

Phó Tranh gật đầu, giống như một đứa bé ngoan, "Đã biết, cô Chu."

Hai người thu dọn sách vở xong, nắm tay nhau đi ra ngoài.

Trời đã tối, thư viện lục tục có người đi ra.

Vừa ra ngoài thì có một luồng gió nóng thổi qua, so với bên trong thư viện quả thực như hai thế giới vậy.

"Nóng quá." Chu Trương Trương giơ tay quạt, "Phó Tranh, chúng ta qua bên kia mua trà sữa uống đi, em muốn uống trà sữa."

"Được." Phó Tranh ôm lấy vai Chu Trương Trương, đi về phía tiệm trà sữa trước mặt.

Mùa hè nóng, tiệm trà sữa vô cùng đông đúc, đợi một lúc lâu mới tới lượt.

Chu Trương Trương muốn uống trà sữa pudding, thêm đá.

Phó Tranh đứng ở cửa sổ đưa tiền, "Một ly trà sữa pudding, nhiệt độ bình thường."

Chu Trương Trương sừng sốt, vội vàng kéo anh, "Em không uống nhiệt độ bình thường, em muốn thêm đá!"

"Không được, con gái mà uống đá đối với thân thể không tốt."

"Em không sao! Hiện tại em có thể uống đá, trời nóng như vậy, em không muốn uống nhiệt độ bình thường, ông chủ, phải thêm đá, thêm đá nha." Chu Trương Trương chen lên trước cửa sổ, hướng bên trong hô.

Cô chính là quá nóng, mới đến mua trà sữa lạnh để giải nhiệt nha.

Anh trai nhỏ làm trà sữa bên trong có chút khó xử, nhìn Phó Tranh, lại nhìn Chu Trương Trương, "Ách... Rốt cuộc là thêm đá hay vẫn là nhiệt độ bình thường?"

"Thêm đá!"

"Nhiệt độ bình thường."

Anh trai nhỏ: "... "

Phó Tranh: "Nghe tôi."

Chu Trương Trương: "... "

Anh trai nhỏ: "Vâng ạ, một ly pudding nhiệt độ bình thường."

Khí thế Phó Tranh quá lớn, Chu Trương Trương thua trận, thở phì phì trừng mắt liếc anh một cái, "Phó Tranh, bây giờ anh quản em, sau này chẳng phải cái gì em cũng phải nghe theo anh?"

"Làm gì có, đương nhiên là anh nghe theo em rồi. Chỉ là, mấy chuyện giống như này em phải nghe lời anh, anh chỉ vì muốn tốt cho em thôi."

"... "

"Đúng vậy, tiểu cô nương, bạn trai cháu đối với cháu rất tốt, thật sự con gái không nên ăn lạnh, đối với thân thể rất không tốt."

Nói chuyện chính là một bà cụ ở đằng sau, đầu tóc hoa râm, rất hiền lành. Đang dắt một bé trai, hẳn là tới mua trà sữa cho cháu trai.

"Nghe thấy chưa, bà cụ cũng nói ăn lạnh không tốt."

"..." Chu Tương Tương trừng mắt liếc Phó Tranh một cái, quay đầu lại cười tủm tỉm nói cảm ơn với bà cụ, *"Cháu hiểu rồi, cảm ơn bà ạ."*

Phó Tranh: "..."

Ồ, đều cùng một chuyện. nhưng đái ngộ lại khác biệt.

Vợ của mình, không hổ danh là vợ của mình!

Mua trà sữa, Chu Tương Tương một tay cầm ly trà sữa, một tay bị Phó Tranh nắm chặt.

Phó Tranh đưa Chu Tương Tương về, vừa đi vừa hỏi: *"Thế nào? Nhiệt độ bình thường uống cũng ngon mà đúng không?"*

Chu Tương Tương chẹp miệng, *"Tạm được."*

Thật ra Chu Tương Tương biết Phó Tranh đúng, cũng biết anh là vì muốn tốt cho cô, chẳng qua vừa rồi thật sự rất muốn uống lạnh.

Nhưng không uống được, cũng không có không vui.

Vô cùng vui vẻ mà đưa trà sữa tới bên miệng Phó Tranh, *"Anh uống một ngụm đi, uống cũng ngon lắm."*

Ánh mắt Phó Tranh dừng ở trên môi Chu Tương Tương, nhướng mày cười, *"Làm gì? Muốn hôn anh gián tiếp?"*

Chu Tương Tương cười trừng mắt với anh, *"Phó Tranh tại sao anh lưu manh như vậy hả, không uống thì thôi."*

"Uống uống uống, đương nhiên uống!" Phó Tranh một phen cầm lấy cánh tay Chu Tương Tương sắp thu hồi lại, cúi đầu, hút một ngụm.

Chu Tương Tương cười hi hi hỏi: *"Uống ngon không?"*

"Ừm, ngon, nhưng anh cảm thấy môi em uống ngon hơn." Phó Tranh cười, đột nhiên ôm eo Chu Tương Tương, cúi đầu liền hướng về phía môi cô.

Chu Tương Tương vui vẻ trốn, *"Không cho hôn, Phó Tranh anh phiền muốn chết."* Nói xong, liền đẩy Phó Tranh ra cười ha ha chạy về phía trước.

"Này, đừng chạy! Còn chưa có hôn được đâu!"

Phó Tranh đuổi theo, vừa đuổi theo được mấy bước, thì thấy Chu Tương Tương đột nhiên đứng lại.

Ly trà sữa trong tay "Ầm" một tiếng rớt trên mặt đất, cả người Chu Tương Tương như bị ngâm vào nước đá, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cả người cô không không chế được mà run rẩy, môi càng không ngừng run lên, *"Ba... Ba..."*

Chu Hoa Lâm là tới đón con gái về nhà, gọi điện thoại cho con gái nhưng không có người nhận, nên xuống xe, chuẩn bị vào bên trong thư viện tìm, không nghĩ rằng cái nhìn thấy đầu tiên lại là một màn này.

Phó Tranh cũng đi lên, hai tay nắm chặt thành quyền, bởi vì quá dùng sức, đốt ngón tay trắng bệch, *"Chú Chu."*

Chu Hoa Lâm nhìn anh, một lúc lâu sau rốt cuộc mới mở miệng, *"Phó Tranh à, con về nhà trước đi."*

"Chú——"

"Về nhà đi!"

Chu Tương Tương sợ ba mình gây khó dễ với Phó Tranh, vội vàng quay đầu lại đưa mắt ra hiệu với anh, *"Anh về đi."*

Phó Tranh không đi, vô cùng kiên định đứng ở đó, *"Chú, con là thật lòng thích Tương Tương, con thề, cả đời này con sẽ đối tốt với cô ấy, yêu cô ấy chăm sóc cho cô ấy, vĩnh viễn sẽ không phụ lòng cô ấy. Chú, con cầu xin chú... đừng chia rẽ chúng con."*

Chu Tương Tương nghe thấy Phó Tranh nói, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Cổ họng sưng đau như bị lửa đốt, đau đến nỗi không phát ra được tiếng nào.

Thật khờ.

Ba sao có thể đồng ý được?

Chu Trương Trương cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống trên mặt đất, thấm ướt bụi đất.

Bất ngờ là Chu Hoa Lâm không có nổi cáu, cũng không có nổi giận. Trầm mặc thật lâu, rồi cuộc hỏi một câu, "*Các con khi nào thì ở bên nhau?*"

.....

Trên bậc thang bên ngoài thư viện, Chu Hoa Lâm ngồi ở chính giữa, Phó Tranh và Chu Trương Trương ngồi ở hai bên.

Phó Tranh và Chu Trương Trương đem quá trình yêu đương thành thật nói cho Chu Hoa Lâm.

Chu Hoa Lâm nghe thấy con gái nói Phó Tranh vì cô mà cố gắng học tập, hơn nữa lúc nghe thành tích đã từ đếm ngược cả năm thi tới hơn ba trăm hạng không khỏi kinh ngạc một chút.

Ông có nghe nói về thành tích của Phó Tranh. Phó lão ca thường xuyên nhắc tới con trai mình, nói là từ nhỏ đến lớn không thích đọc sách, rất là đau đầu. Người từ trước tới nay không thích đọc sách, có thể có tiến bộ lớn như vậy, nhất định là khổ cực không ít. Vì vậy, không khỏi có thêm một chút ấn tượng tốt với Phó Tranh.

Nếu chuyện này đã nói ra, ngược lại Chu Trương Trương không quá sợ hãi, cô nhìn ba mình, nhỏ giọng cầu xin, "*Ba, con và Phó Tranh sẽ cố gắng học tập, tuyệt đối sẽ không bởi vì yêu đương mà chậm trễ việc học, ba có thể... Có thể, đừng tách chúng con ra được không...*"

Phó Tranh cũng lập tức nói: "*Đúng vậy, con sẽ học cho giỏi, cùng Trương Trương tiến về phía trước, tuyệt đối sẽ không kéo chân cô ấy lại, chú Chu, xin chú tin tưởng con, cho chúng con một cơ hội được không.*"

Giờ khắc này, tim của Chu Trương Trương và Phó Tranh đều treo ở cổ họng, khẩn trương nhìn Chu Hoa Lâm, giống như đang chờ đợi tuyên án.

Chu Hoa Lâm trầm mặc rất lâu, ông thật sự không nghĩ tới, buổi sáng vợ ông vừa mới nói, nhanh như vậy đã ứng nghiệm.

Trương Trương mười bảy tuổi, thành tích vô cùng tốt, từ nhỏ vừa ngoan vừa nghe lời, cho dù yêu đương, thành tích học hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Phó Tranh... Cũng rất tốt.

Hơn nữa quan trọng là, nếu cứng rắn chia rẽ bọn họ, có thể ngược lại sẽ xảy ra vấn đề.

Từ trước đến nay Chu Hoa Lâm rất sáng suốt, luôn mãi suy nghĩ, rồi cuộc mở miệng, "*Hai người các con muốn ở bên nhau, có thể, nhưng, ba có vài điều kiện.*"

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cà Đồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh yêu em

Edit: Phum Phum

Chu Hoa Lâm vừa mở miệng, Phó Tranh và Chu Trương Trương đầu tiên đều kinh ngạc, sau đó thì mừng như điên, đều không giấu được nụ cười trên mặt.

Phó Tranh hưng phấn nhảy dựng lên, liên tục nói: "Cảm ơn! Cảm ơn chú Chu!"

Chu Trương Trương cũng kích động, ôm chặt lấy cánh tay Chu Hoa Lâm, "Cảm ơn ba!"

Chu Hoa Lâm hừ một tiếng, "Hai người các con cũng đừng vui mừng quá sớm, nghe ba nói hết đã!"

"Dạ dạ dạ, chú nói đi ạ."

Phó Tranh và Chu Trương Trương vội vàng ngồi lại ngay ngắn, ngoan ngoãn chờ Chu Hoa Lâm nói.

Chu Hoa Lâm ở trong lòng sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó nói: "Ba vừa mới nói, hai người các con muốn ở cùng một chỗ, có thể, nhưng nhất định phải đáp ứng vài điều kiện của ba, hai đứa nghe kỹ cho ba, thứ nhất, không được ảnh hưởng đến việc học, chỉ cần thành tích trượt xuống, ngay lập tức chia tay,

tuyệt đối không thương lượng gì hết! Hiểu chưa?"

"Con đã hiểu, ba, sẽ không ảnh hưởng đến việc học." Chu Tương Tương vội vàng trả lời.

Chu Hoa Lâm lại tiếp tục nói: "Thứ hai, hiện tại hai đứa còn chưa tốt nghiệp cao trung, đơn thuần nói yêu đương, có thể, nhưng tuyệt đối không được có bất kỳ hành vi nào quá phận, đây là cả hai bên đều phải có trách nhiệm, hiểu chưa? Nhất là con, Tương Tương."

Chu Tương Tương đương nhiên biết rõ ba đang nói về vấn đề gì, vội vàng gật đầu, "Con hiểu rõ, ba, con có chừng mực."

Về phương diện này, kỳ thật Chu Hoa Lâm cũng không quá lo lắng, ông hoàn toàn tin tưởng con gái mình.

Nghĩ đến đó, đột nhiên nhìn về phía Phó Tranh, "Phó Tranh, con nghe hiểu chưa? Chú đồng ý cho con và Tương Tương quen nhau, nhưng con tuyệt đối không được bắt nạt con bé, hiểu không?"

Phó Tranh giơ tay lên thề, vô cùng thận trọng, "Chú Chu chú yên tâm, con tuyệt đối sẽ không bắt nạt Tương Tương, không làm bất cứ chuyện gì làm tổn thương cô ấy."

Chu Hoa Lâm gật đầu, tâm trạng có hơi chút nặng nề.

Tuy nói đồng ý việc con gái mình và Phó Tranh, nhưng làm phụ huynh, sáng suốt thì sáng suốt, nhưng trong lòng dù sao vẫn có chút lo lắng.

Cũng may ông và ba của Phó Tranh cũng là bạn bè nhiều năm, coi như là hiểu rõ Phó Tranh. Đứa bé này mặc dù học tập không tốt lắm, nhưng ở trường học chưa bao giờ làm xằng bậy với cô gái nào, coi như là một đứa bé chừng mực hiếm có.

Hơn nữa nếu đã là người mà Tương Tương thích, ông tin tưởng ánh mắt con gái mình.

Một đêm này, thật sự là vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn. Trong nửa giờ ngắn ngủi, tim của Phó Tranh và Chu Tương Tương, như ngòi thang máy, từ mặt đất lên thẳng trời sau đó lại rơi xuống mặt đất. Giờ phút này, cuối cùng mới ổn định.

Chu Hoa Lâm đưa Phó Tranh về cửa tiểu khu, nói với anh: "Chuyện này, con về nhà nói rõ ràng với ba con, không được giấu giếm."

Phó Tranh vội vàng gật đầu, "Vâng ạ, chú Chu. Vậy con đi trước, chú Chu ngủ ngon."

Nói xong, đôi mắt theo bản năng nhìn về phía Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương cúi thấp đầu, không nhìn anh.

Mặc dù ba đã biết, nhưng có cái gì với Phó Tranh ở trước mặt ba thì vẫn ngượng ngùng.

"Con về đi, bọn chú cũng về đây."

"Vâng thưa chú."

Phó Tranh đưa mắt nhìn xe rời đi, mới xoay người đi vào bên trong tiểu khu.

Hai tay để ở trong túi quần, ngửa đầu nhìn lên trời.

Đêm nay trăng rất tròn, khắp trời đầy sao.

Phó Tranh toét miệng, vui vẻ đến nỗi không thể tìm được từ nào hình dung được tâm trạng lúc này của anh.

Thật sự đời này chưa từng vui vẻ như vậy.

Anh và Tương Tương, cuối cùng không cần phải vụng trộm yêu đương nữa.

Như vậy có được coi là đã chấp nhận anh là con rể không?

Phó Tranh nhin không được bật cười thành tiếng.

Ôi chao, tâm trạng tốt thật muốn ca hát quá đi!!!!

Phó Tranh về đến nhà, chuyện đầu tiên làm chính là tìm lão cha, giới thiệu con dâu với ông.

Vào nhà, phòng khách trống rỗng, không có người.

Di Dung từ phòng giặt quần áo đi ra, "Ôi, thiếu gia, cậu về rồi, đã ăn cơm chưa?"

Cả khuôn mặt Phó Tranh đều là vui vẻ, "Cháu ăn rồi."

Di Dung kỳ quái nhìn anh, "Có chuyện gì sao? Cười vui vẻ đến như thế?"

Phó Tranh vừa cười vừa thay giày, "Đương nhiên là chuyện tốt. Di Dung, ba cháu đâu?"

"Ba cậu đang bận ở thư phòng."

"Vâng, vậy cháu đi tìm ông ấy."

Phó Tranh thay xong dép thì đi lên lầu.

Thư phòng lầu hai, Phó Tranh đứng ở cửa, gõ cửa, bên trong không có động tĩnh.

Anh ngần ra, trực tiếp vặn mở cửa.

Phó Chấn Sơn đứng ở ban công, đang gọi điện thoại, "Trương cục trưởng, ngài xem lại đi, một lượng hàng sản xuất này... A lô? Trương cục trưởng? A lô?"

Còn chưa nói xong, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Phó Chấn Sơn kinh ngạc đứng ở ban công, cả người trông có chút hoảng hốt, sắc mặt kỳ lạ có chút tái nhợt.

"Ba? Làm sao vậy?"

Phó Chấn Sơn sững sờ, quay đầu lại, thì thấy con trai mình đứng ở cửa ban công.

Phó Chấn Sơn vội vàng lắc đầu, "Không sao, sao con vào được đây?"

"À, con vừa mới gõ cửa, nhưng hình như ba không nghe thấy."

"À, đúng vậy, ba đang gọi điện thoại."

Phó Chấn Sơn đi vào trong phòng.

Phó Tranh thấy sắc mặt cha mình không ổn, lo lắng hỏi: "Ba, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Nhìn ba rất không ổn? Có phải công ty xảy ra vấn đề gì rồi không? Việc ở Mỹ lần trước vẫn chưa giải quyết được sao?"

Phó Chấn Sơn gạt đầu, "Đã giải quyết rồi, không có việc gì. Có thể là do gần đây công việc của ba hơi mệt, sắc mặt không được tốt lắm, con đừng đoán mò. Đúng rồi, con tìm ba có việc gì không?"

Nhắc tới chuyện này, tâm tình Phó Tranh trong nháy mắt vui vẻ hẳn lên, đôi mắt như phát ra tia sáng long lanh, "Ba, trước tiên con hỏi ba chuyện này."

Phó Chấn Sơn ngồi lên ghế phía sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn con trai mình, "Chuyện gì?"

Phó Tranh đi tới, cúi người, hai tay chống trên bàn làm việc, thần bí hỏi: "Ba, ba cảm thấy Chu Tương Tương như thế nào?"

Phó Chấn Sơn ngần người một chút, "Đương nhiên rất tốt, sao vậy?"

Phó Tranh cười hi hi, "Vậy ba cảm thấy, để Tương Tương làm con dâu ba thì sao ạ?"

Phó Chấn Sơn: "..."

"Ba, thế nào."

Phó Chấn Sơn ngờ ngác nửa ngày, đưa tay sờ trán con trai, "Chao ôi, tiểu tử này, đầu óc không có nóng mà? Tương Tương người ta sẽ để ý đến cái người ngu xuẩn như con?"

Phó Tranh chụp lấy tay cha mình, "Này, con nói lão nhân gia như ba tại sao không nhìn vào ưu điểm của con? Con trai ba lớn lên đẹp trai như thế, đáng người lại tốt, chỉ số thông minh lại cao, tại sao không thể làm cho người ta thích? Con nói với ba a, Tương Tương người ta vẫn là vừa ý con, hai bọn con đã qua lại được một thời gian rồi."

Phó Chấn Sơn nghe vậy, tròn to hai mắt, "Con... Con nói cái gì? Con và Tương Tương..."

"Không sai, Tương Tương, Chu Tương Tương, vợ con, con dâu tương lai của ba, thế nào, rất hài lòng phải không?"

"..." Phó Chấn Sơn giật mình ngờ ngác nửa ngày, đột nhiên nói: "Trời ạ, nha đầu Tương Tương kia tại sao lại có thể xem trọng con chứ? Này không phải là đóa hoa nhài cấm bầy cứt trâu sao?!"

Phó Tranh: "....."

Ở một nơi khác.

Chu Hoa Lâm lái xe quay về nhà.

Trên đường, nhện không được hỏi con gái một vấn đề, nói: "Tương Tương, nếu là ba không đồng ý con và Phó Tranh ở bên nhau, con cảm thấy con sẽ thế nào?"

Chu Tương Tương ngồi ở ghế sau, nghe thấy ba đột nhiên đặt câu hỏi, bỗng dưng khăn trương, "Ba..."

"Con đừng sợ, ba chỉ tùy tiện hỏi thôi, sẽ không ép con và Phó Tranh chia tay."

Lúc này Chu Tương Tương mới thờ phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát, rất nhỏ giọng mà nói: "Có thể là con sẽ khóc."

"Sẽ ảnh hưởng học tập sao?"

"Có thể là không có tâm tư để học."

"Ba hiểu rồi."

Đáp án của Chu Tương Tương giống như suy nghĩ của Chu Hoa Lâm, vừa rồi ông cũng là suy xét tới điểm này. Đứa trẻ đang ở tuổi phản nghịch, mạnh mẽ chia rẽ bọn họ, chỉ sợ ngược lại sẽ làm cho mọi chuyện trở nên bết bát.

"Tương Tương, chuyện này về đến nhà, trước đừng nói cho mẹ con. Tính tình của mẹ con, để bà ấy biết con yêu đương, không thể không đánh gãy chân con. Sáng nay bà ấy còn nói với ba, con gái bà Trương ở cách vách, chính là bởi vì yêu đương làm cho học tập giảm sút, sắp lên lớp mười hai, mấy ngày hôm trước còn bị mẹ con bé mạnh mẽ đưa ra nước ngoài. Để mẹ con biết con yêu đương, có thể là chuyển trường hoặc để con ra nước ngoài. Tính tình mẹ con, nổi giận lên, ba cũng không bảo vệ được cho con."

Đừng nhìn Chu Hoa Lâm là chủ tịch của công ty, kỳ thật địa vị ở nhà là thấp nhất, sợ vợ điển hình, từ lúc bắt đầu kết hôn đến giờ vẫn không thay đổi. Đặc biệt là ở vấn đề giáo dục con gái, từ trước đến nay ông không tranh nổi vợ mình.

Cho nên chuyện này, tốt nhất là giấu đi.

Nếu không đến lúc đó, ông và con gái đừng nghĩ sẽ có ngày lành.

"Con biết rồi, cảm ơn ba." Chu Tương Tương gạt đầu, nhỏ giọng nói.

Về đến nhà, xe còn chưa vào trong sân, từ xa đã thấy Lâm Mai đứng ở cửa nhà, nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy xe nhà mình trở về, Lâm Mai lập tức đi đến sân.

Sau khi xe dừng lại, vừa mở cửa xe sau vừa bắt đầu lái nhai, "Thật là, để ông đi đón con gái về, làm gì mà đi cả buổi, đồ ăn đã lạnh hết."

"Chao ôi, do trên đường kẹt xe." Chu Hoa Lâm nói.

"Hừ, ông cứ lấy cớ!"

Lâm Mai trừng mắt liếc chồng mình một cái, lôi kéo Chu Tương Tương đi vào trong nhà, "Hôm nay mẹ làm món cá hấp mà con thích nhất, lát nữa ăn nhiều một chút."

Chu Tương Tương gạt đầu, "Vâng ạ, cảm ơn mẹ."

Vào phòng, Lâm Mai thúc giục Chu Tương Tương lên lầu tắm rửa, còn mình thì bận rộn mang đồ ăn trên bàn cơm vào phòng bếp, hâm nóng lại một lần.

Chu Tương Tương nhìn hình bóng bận rộn của mẹ, hai mắt bỗng dưng có hơi cay.

Chu Hoa Lâm đi tới, cười với cô, "Đừng áy náy, chỉ cần con chăm chỉ học tập, mẹ con sẽ rất vui vẻ. Chờ các con thi đại học xong, thì nói cho bà ấy biết là được."

Chu Tương Tương cố nén nước mắt, "Con biết rồi, ba, cảm ơn ba."

"Ừ, được rồi, đi lên tắm rửa rồi xuống lầu ăn cơm."

Chu Tương Tương gạt đầu, đi lên trên lầu.

Trở về phòng, Chu Tương Tương phản xạ có điều kiện mà lấy di động ra nhìn.

Cô thích đề điện thoại chế độ yên lặng, vừa mở màn hình lên thì thấy, quả nhiên Phó Tranh đã gọi máy cuộc, còn có một tin nhắn.

Chu Trương Trương nhân mở xem, ở trên màn hình ngắn ngủn mấy chữ hiện lên —— "Vợ, anh yêu em."

Ngắn ngủn mấy chữ, lại có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Phó Tranh lúc đánh máy chữ này. Chu Trương Trương cong cong môi, trả lời lại anh, "Em cũng vậy."

Rất yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đêm ngược ngày thi đại học

Edit: Phum Phum

Kể từ khi bị ba phát hiện chuyện yêu đương, lại không chia rẽ bọn họ, sau ngày đó, trong lòng Chu Trương Trương đã ổn định hơn rất nhiều, không còn cảm giác có lỗi, cũng không còn run sợ trong lòng.

Mỗi ngày vẫn như cũ đi thư viện học với Phó Tranh, từ ngày này qua ngày khác.

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, Phó Tranh làm xong bài thi, sách luyện tập, giấy nháp tính công thức, để cùng một chỗ, xếp chồng chất vô cùng đồ sộ.

Ngày cuối cùng, Phó Tranh chụp tấm hình toàn bộ thành quả học tập của anh trong kỳ nghỉ hè, vô cùng kiêu ngạo đăng lên vòng bạn bè.

Một giây trước vừa đăng, một giây sau vòng bạn bè trực tiếp bùng nổ.

"F*ck! Người vạn năm không đăng vòng bạn bè, này mẹ nó là xác chết vùng đây!"

"Ta thiên, Tranh ca, đừng nói với em là cả kỳ nghỉ hè này anh đều học?! Quá dọa người rồi!"

Lục Quỳnh: "Nè nè nè, mấy cái người quê mùa này, không biết là Tranh ca chúng ta đang nỗ lực học tập sao? Noi gương một chút, suốt ngày chỉ biết chơi bời, thật mất mặt!"

"Ai da, Lục ca, nói giống như anh cũng đang nghiêm túc học tập vậy."

Lục Quỳnh: "Chính xác! Kỳ nghỉ hè này lão tử đã làm ba đề đấy!"

Trong chót lát, Lục Quỳnh liền đổi mới vòng bạn bè, đăng lên ba bài thi đã làm, cầu bò tự xem vô cùng hài hước.

Phó Tranh nhìn chằm chằm đi động, bật cười khúc khích.

Chu Trương Trương đang dọn dẹp túi xách, nghe thấy Phó Tranh cười, tiến đến bên cạnh anh, đầu thăm dò nhìn vào điện thoại di động của anh, "Cười gì vậy?"

Phó Tranh cười nói: "Tên đầu chó Lục Quỳnh này, nghỉ hè làm ba cái đề còn vênh váo không biết xấu hổ đi đăng lên vòng bạn bè, em nhìn chữ của cậu ấy đi, quả thực xấu đến nỗi mắt nhìn không nổi!"

Chu Trương Trương che miệng cười, "Là rất xấu."

"Đúng không?" Phó Tranh lập tức bình luận, "Lục quê mùa, vợ tôi nói chữ cậu xấu, chữ như cầu bò vậy cũng đừng đăng lên thật xấu hổ mà."

Phó Tranh vừa đăng bình luận, khu bình luận của Lục Quỳnh trong nháy mắt cũng bùng nổ, cùng một nội dung "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!!!!!"

Lục Quỳnh: "Ta... Thiên... Tim giống như bị thương... Thật... Đau quá!! Chị dẫu, chị không được bắt nạt người khác như vậy!"

Chu Trương Trương trông thấy bình luận đó, cười khanh khách.

Phó Tranh cất điện thoại, cười nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp đang cười không khép miệng lại được, hỏi: "Đi chưa? Bảo bối nhỏ?"

Chu Trương Trương cười gật đầu, rất tự nhiên đưa balo cho Phó Tranh, "Cầm giúp em."

Phó Tranh một bên tiếp nhận balo, một bên nhin không được cười, "Chu Trương Trương, bây giờ em sai anh càng ngày càng tự nhiên hơn rồi nhỉ?"

Chu Trương Trương cười hì hì, "Dù sao thì anh thích giúp em cầm cặp mà."

Phó Tranh nhướn mày nhìn cô, "Anh thích? Em xác định?"

Chu Trương Trương cong cong mắt, bỏ nhào lên người anh, nâng mặt Phó Tranh, hôn một cái lên môi anh, cười tủm tỉm nhìn anh, "Thích không?"

Phó Tranh: "Thích, thích muốn chết!"

Phó Tranh nói, nâng mặt Chu Trương Trương, cúi đầu hôn mãnh liệt một hồi, đặc biệt cảm khái nói câu, "Câu dẫn người ta như thế, còn nói không phải là tiêu yêu tinh, linh hồn nhỏ bé đều bị em câu đến không còn."

Chu Trương Trương ngẩng đầu nhìn anh, cười rục rờ.

...

Lớp mười một nghỉ hè chỉ có hai mươi mấy ngày ngắn ngủi, đến ngày tựu trường, cả trường chỉ có học sinh lớp mười hai.

Cả tòa nhà dạy học, cực kỳ yên tĩnh, hành lang ngày thường rất ồn ào, vậy mà bây giờ ở bên ngoài chỉ có rất ít học sinh.

Đây chính là lớp mười hai, tránh không được căng thẳng, áp lực.

Ngày đầu tiên lớp mười hai, chủ nhiệm lớp ở trên bục giảng nói rất nhiều câu cổ vũ lòng người, mỗi một học sinh đều được cổ vũ, trước giờ chưa từng có ý chí chiến đấu tràn trề như vậy.

Bên cạnh tấm bảng đen, treo lịch đếm ngược ngày thi đại học.

Chu Trương Trương ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm trên vách tường, giấy đỏ trắng xen lẫn nhau, cách ngày thi đại học còn có 306 ngày, kinh ngạc sững sờ nhìn hồi lâu.

Đây chính là lớp mười hai, rốt cục vẫn phải đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nụ hôn ngọt ngào

Edit: Phun Phun

Sau khi lên lớp mười hai, không khí trong lớp Chu Trương Trương căng thẳng hơn so với bình thường.

Đừng nói là lớp chọn, ngay cả lớp Phó Tranh, bầu không khí cũng căng thẳng hơn so với bình thường rất nhiều. Dường như lên lớp mười hai, mỗi người đều không tự chủ buộc chặt dây cột.

Sau khi lên lớp mười hai, thời gian giáo viên lên lớp tương đối ít, dành nhiều thời gian cho học sinh tự học, kiểm tra bổ sung.

Từ tuần cuối của lớp mười một Phó Tranh đã bắt đầu chịu khó học tập, lại cố gắng hết cả kỳ nghỉ hè, toàn bộ kiến thức cơ bản trước kia đã theo kịp.

Đề cơ bản giống nhau, có thể làm nhanh lại đúng.

Lục Quỳnh ở bên cạnh nhìn bộ dạng Phó Tranh làm bài rất nhẹ nhàng, vô cùng hâm mộ, nói: "*Ca, trước kia tại sao em không phát hiện anh lại thông minh như thế? Máy cái đề này, anh làm thế nào?*"

Không thể không thừa nhận, Phó Tranh tiến bộ lớn như thế, một mặt, đúng là bởi vì rất thông minh. Lúc bắt đầu không có căn bản, học rất khó, nhìn đề, mặt hoàn toàn đen, cái gì cũng không hiểu, anh lấy ra toàn bộ sách sơ trung và cao trung, học lại từ đầu. Hiện tại có căn bản, nhìn đến đề bài, Chu Trương Trương đã giảng cho anh, một chút cơ bản liền hiểu.

Tuần lễ tựu trường đầu tiên, liền nghênh đón kỳ thi thử đầu tiên của lớp mười hai.

Trước giờ tự học buổi tối, Phó Tranh đến sân tập chạy chùng mười vòng, cả người ướt đầm, nhưng loại mồ hôi dầm dề này cảm giác lại rất thoải mái, tất cả áp lực đều từ trong bước chạy phóng ra, lại tràn đầy sức mạnh.

Từ sân tập trở về, đi nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra, đột nhiên phía sau lưng có người đập lên vai anh, "*Hu*" một tiếng.

Phó Tranh vừa nghe thấy giọng nói này, trong nháy mắt liền bật cười, *"Ai da ta thiên, hừ chết anh!"*

Chu Tương Tương vòng qua từ sau lưng anh, cười hi hi, *"Anh đi đâu vậy? Cả người đều ướt hết rồi."* Cô nói, sờ soạng sau lưng Phó Tranh, giống như ngâm qua nước.

Vợ mình ở ngay trước mặt, Phó Tranh theo bản năng muốn ôm cô, nhưng nhớ tới học kỳ trước bởi vì mình lơ đãng mà hại Tương Tương bị thầy giáo mắng, nên không dám. Cho dù hành lang bây giờ không có người.

Rất mát mát, đôi mắt trông mong nhìn Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương quen anh đã lâu, nhìn là biết anh đang suy nghĩ cái gì, mím môi cười, nhẹ nhàng kéo tay anh, nhỏ giọng nói: *"Lên sân thượng đi."*

Nói xong nhìn xung quanh, dẫn đầu đi lên lầu.

Phó Tranh ngây người, vội vàng đuổi theo.

Tiểu nha đầu này sao nay lớn gan vậy?

Lên sân thượng, Phó Tranh đóng cửa lại, từ phía sau ôm lấy Chu Tương Tương.

Chu Tương Tương hít mũi, vô cùng ghét bỏ, *"Phó Tranh anh thôi muốn chết."*

"Chao ôi, vợ lại ghét bỏ anh."

Chu Tương Tương cười khanh khách, ngoài miệng ghét bỏ anh, nhưng không có đẩy anh ra, để cho anh ôm.

"Hôm nay sao em lớn gan vậy? Dám tới tìm anh?" Phó Tranh nói, môi áp bên cạnh tai Chu Tương Tương, hơi thở ấm áp phả vào bên trong lỗ tai.

Chu Tương Tương có hơi ngửa, nghiêng đầu sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: *"Hôm nay chủ nhiệm lớp không có tới."*

Phó Tranh cười khế, *"Chủ nhiệm lớp không có tới, là gan em liền lớn hơn? Không ngoan ngoãn ở phòng học cố gắng học tập, vậy mà lại chạy đến tìm anh?"*

Chu Tương Tương mím môi, quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ tối lại, *"Em tới thăm anh, anh không vui sao? Được, vậy em về lớp đây."*

Nói xong liền muốn đẩy Phó Tranh ra.

Phó Tranh đâu có thể cho phép cô đẩy ra, ôm chặt eo cô, cúi đầu, gất gao hôn xuống.

Chu Tương Tương mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Hai đôi môi mềm mại dán chặt chung một chỗ, Phó Tranh khi thì nhẹ nhàng hôn một cái, khi thì lại nặng nề ngâm lấy, răng môi triền miên.

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, bị hôn đến toàn thân nhũn ra, thân thể không ngừng dựa trên người Phó Tranh.

Cho đến lúc thân thể sắp ngã lên người Phó Tranh, Phó Tranh cuối cùng nhịn không được cười lên, môi vẫn áp trên môi Chu Tương Tương, nhẹ giọng cười, *"Có cảm giác sao?"*

Lời nói ái muội, phút chốc mặt Chu Tương Tương đỏ bừng, vội vàng đẩy anh ra, *"Anh... Anh đừng nói bậy..."*

Trái tim Chu Tương Tương đập cực kỳ nhanh, mặt đỏ như sắp nhỏ ra máu.

Ý cười trong mắt Phó Tranh sâu hơn, ngón tay dịu dàng sờ lên mặt cô, *"Đừng ngượng ngùng, Chu Tương Tương."*

Chu Tương Tương đẩy tay anh ra, khuôn mặt nhỏ xíu ra trừng mắt nhìn anh, *"Không muốn để ý đến anh nữa, đồ lưu manh!"*

Phó Tranh mặt dày ôm chặt cô, *"Đừng mà vợ, anh yêu em chết mất."*

Đầu Chu Tương Tương bị Phó Tranh đặt trong lồng ngực của anh, có mùi của mồ hôi, và hương bạc hà nhàn nhạt.

Chu Tương Tương nhắm mắt lại, giờ tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh.

"Tương Tương, sắp thi thử rồi, em căng thẳng không?"

"Có một chút."

Hai người ôm nhau, nhẹ giọng nói chuyện.

Phó Tranh than nhẹ một tiếng, *"Anh cũng căng thẳng, rất căng thẳng."*

Chu Trương Trương từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: *"Anh đừng căng thẳng, chỉ là thi thử mà thôi, buông lỏng tâm trạng, em cảm thấy lần này anh nhất định có thể thi tốt hơn so với lúc thi cuối kỳ."*

Phó Tranh cười, *"Phải không? Em có lòng tin với anh vậy à."*

"Đúng, em đối với anh có lòng tin, cho nên anh cũng phải có lòng tin với bản thân mình."

Trong lòng Phó Tranh ấm áp, cung chiều xoa đầu Chu Trương Trương, *"Ừ, anh biết rồi, vợ, anh sẽ tràn trề lòng tin tiến về phía trước, chờ tin tốt của anh."*

Chu Trương Trương cong môi cười, trịnh trọng gật đầu.

Phó Tranh nhìn cô, thở dài một tiếng, *"Tại sao lại đáng yêu như thế hả."*

Nói xong, bóp cằm Chu Trương Trương, cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô một cái.

Dịu dàng đâm thẳng vào lòng ngực, cả trái tim được hạnh phúc bao lấy.

Chưa bao giờ biết, tình yêu, chính là từ ngữ xinh đẹp như vậy, đẹp đến say lòng.

...

Kỳ thi thử là thi hai ngày.

Ngày đầu tiên thi xong Số học, trong phòng thi đã có bạn học kêu rên đề thi lần này thật sự quá khó.

Ngay cả trong lớp cũng có vài người la hét thật sự quá khó, hoàn toàn đã kích lòng tự tin của người ta.

Lục Quýnh thấy mọi người đều la hét quá khó, lặng lẽ hỏi Phó Tranh một câu, *"Ca, anh thấy đề Toán học có khó không?"*

Phó Tranh thuận miệng nói, *"Tạm được."*

Lời này vừa vắn bị một học bá đi ngang qua Phó Tranh nghe thấy, khiếp sợ đến nỗi tròng mắt muốn rớt xuống, *"Bạn học Phó, bạn cảm thấy đề Toán học lần này, không khó?"*

Phó Tranh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, *"Trừ câu cuối có hơi khó, còn lại ở trên đều là cơ bản."*

"Thật sao? Tại sao tớ lại cảm thấy khó như thế?"

Phó Tranh không phản ứng, tiếp tục vui đầu làm bài.

Thành tích kỳ thi thử rất nhanh đã có, ngày có danh sách kết quả, Phó Tranh không đi xem, là Lục Quýnh chạy xuống xem cho anh.

Một lát sau, Lục Quýnh lại hùng hùng hổ hổ chạy về, kích động không kịp thở, còn chưa tới phòng học, liền lớn tiếng gào, *"Ca! Ca! Anh mẹ nó cũng quá lợi hại! Anh có biết anh thi được hạng bao nhiêu không?! Ta thiên! Ca!"*

Trong phòng học, bạn học đều đi xem danh sách kết quả, chỉ có một mình Phó Tranh ở lại.

Thấy Lục Quýnh chạy vào, Phó Tranh dựa lên ghế, cười cậu, *"Cậu gấp cái gì? Thở hổn hển như vậy mà còn nói nữa."*

"Không vội không được! Ca! Anh thật sự quá trâu bò! Lần này anh vậy mà thi được hạng tám mươi ba! Chỉ một kỳ nghỉ hè thôi! Rốt cuộc anh đã làm gì? Ta thiên! Anh có phải ăn cái gì mà bánh mì trí nhớ đúng không? Khoảng thời gian trước lão tử đang coi mèo máy Doraemon, trong đó hình như Nobi Nobita hỏi Doraemon muốn một loại bánh mì kỳ ức..."

Phó Tranh một cước đạp tới, *"Cút ra chỗ khác! Nói ai là gấu hả?!"*

"Không phải gấu*, là Nobi Nobita!"

(*: Ở đây Tranh ca nghe nhầm Nobi Nobita thành gấu lớn, vì tiếng trung của Nobi Nobita là 大雄 có nghĩa là gấu lớn.)

"Tôi mặc kệ cậu cái gì mà gấu lớn với gấu con, dám nói tôi là gấu, tôi đánh cậu được rồi đó!"

"Trời ạ trời ạ! Em không nói không nói được chưa? Chỉ là, anh thật sự, làm thế nào mà tiến bộ nhanh như vậy? Mẹ nó anh là yêu quái đúng không?"

Phó Tranh nở nụ cười, nhiều ít có chút đắc ý, "*Không có biện pháp, ai bảo chỉ số thông minh của tôi cao như vậy.*"

"Mẹ nó, có người lại tự khen chính mình như vậy à!"

"Trần thuật sự thật mà thôi." Phó Tranh đắc ý tiếp tục đặt bút xuống làm bài.

Hạng 83, nhảy xa mục tiêu cả một bậc thang.

Tuy nhiên, không phải chuyện gì đều thuận buồm xuôi gió, học tập cũng vậy.

Sau khi Phó Tranh đột phá một trăm hạng, việc học của anh bắt đầu lâm vào thời kì cổ bình*.

(Thời kì cổ bình: Dùng để hình dung một trạng thái bị trì trệ không phát triển, giai đoạn này giống như một cái cổ bình, nó có một lối thoát, nhưng nếu bạn tìm không đúng hướng, bạn có thể mắc kẹt tại nút cổ bình. Theo nguồn baike.baidu.)

Liên tiếp hai lần thi, từ đầu đến cuối điểm của anh vẫn quanh quẩn hơn năm trăm điểm, thứ tự vẫn luôn ở trong khoảng 80~90, không có tăng lên.

Trạng thái như vậy giằng co đến hai tháng, Phó Tranh đột nhiên lại bắt đầu luống cuống.

Mấy lần trước tiến bộ quá nhanh, căn bản anh không nghĩ tới chính mình sẽ trì trệ không tiến lên. Thậm chí lúc trước còn nghĩ, lấy tốc độ tiến bộ của mình, rất nhanh là có thể đuổi kịp bước chân của Chu Trương Trương.

Mà hiện thực lại giống như một cái tát vang dội, hung hăng tát lên mặt anh.

Sau kỳ thi tháng lần thứ hai, Phó Tranh đã mấy ngày chưa học tập.

Đi học ngủ, tan học cũng ngủ. Chủ nhiệm lớp đặt hy vọng vào anh, tìm anh nói chuyện rất nhiều lần, nói rất nhiều rất nhiều lời cổ vũ anh.

Nhưng mà cũng không có hiệu quả. Chính anh còn không tự qua được cửa ải trong lòng mình, người khác nói cái gì cũng không được.

Liên tiếp hai lần đã kích, ép Phó Tranh tới gắt gao, trong lòng anh áp lực, cái loại vô cùng tuyệt vọng không nói nên lời này lan toàn khắp đáy lòng.

Anh không ngừng suy nghĩ, có phải tiềm lực của anh đã hết mức? Rốt cuộc không có biện pháp nâng cao thành tích? Cố gắng hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể thi được hơn năm trăm điểm?

Loại cảm xúc tuyệt vọng sinh ra từ đáy lòng, cả người đột nhiên lâm vào trạng thái vô cùng hổng bết, thậm chí còn xuất hiện ý nghĩ từ bỏ.

Trạng thái giằng co như vậy nhiều ngày, Lục Quỳnh ở bên cạnh nhìn, cảm thấy có chút không thích hợp. Hôm nay tiết tự học buổi tối, giáo viên Tiếng Anh ở trên bục giảng kiểm tra kĩ năng nghe, học sinh ở dưới làm bài.

Phó Tranh nghe được trong lòng nổi cáu, trực tiếp ném bút, từ trên ghế đứng lên, đi ra ngoài bằng cửa sau.

.....

Ở lớp chọn.

Chu Trương Trương đang làm bài, Hạ Hoan Hoan đột nhiên đẩy cô một cái, "*Tương Tương, đó không phải là anh em của Phó Tranh sao? Có phải là tôi tìm cậu không?*"

Chu Trương Trương ngẩn người, ngẩng đầu, nhìn theo hướng Hạ Hoan Hoan chỉ.

Quả nhiên, Lục Quỳnh đang đứng ở ngoài cửa sổ, thấy cô quay đầu lại, dùng sức vẫy tay với cô.

Lục Quỳnh tới tìm cô, hơn phân nửa là có liên quan tới Phó Tranh.

Trong phòng học không có giáo viên, Chu Trương Trương buông bút, lặng lẽ đi ra ngoài từ cửa sau.

"Lục Quỳnh, cậu tìm tôi?"

"Đúng vậy! Chị dâu! Chị dâu, chị có biết không gần đây trạng thái của Tranh ca rất không tốt."

Chu Trương Trương ngẩn ngơ, lắc đầu, "*Tôi không biết, làm sao vậy?*"

"Ôi, em biết ngay là anh ấy không nói với chị! Từ mấy ngày hôm trước có kết quả thi xong về sau, Tranh ca càng chịu đả kích, đã mấy ngày trôi qua cũng chưa học gì cả, vừa rồi giáo viên ở trên kiểm tra nghe, anh ấy trực tiếp đá ghế đi ra ngoài! Chị dâu, Tranh ca đã lâu rồi không như vậy, chị nói có phải anh ấy xảy ra vấn đề gì không?"

Phó Tranh có bao nhiêu nỗ lực học tập, Lục Quýnh cũng coi như là từng bước một nhìn qua, anh nếu như từ bỏ giữa đường, cậu đều thấy anh như vậy là không đáng.

Chu Tương Tương cau mày, "*Không phải anh ấy thi khá tốt sao?*"

"Có thể là cảm thấy không có gì tiến bộ. Chị dâu, chị không biết, Tranh ca anh ấy vốn không phải quan trọng việc thi cử, anh ấy muốn thi cùng một trường với chị, khả năng chính là bởi vì vậy, áp lực mới đặc biệt lớn, nếu chị có thời gian thì khuyên anh ấy một chút, em cảm thấy anh ấy thật sự không dễ dàng."

Chu Tương Tương nghe Lục Quýnh nói, trái tim đau nhói.

Phó Tranh có bao nhiêu nỗ lực, cô đương nhiên so với ai khác đều rõ ràng.

Cô vừa đi về phía sân thượng, vừa gọi điện thoại cho Phó Tranh.

"Đang ở đâu vậy?"

Ông nghe có tiếng gió thổi.

Giọng Phó Tranh nhẹ nhàng, nói: "*Ở phòng học, làm bài."*

"Phải không? Làm cái gì đấy?"

"Vật lý."

"Khó sao?"

"Khó."

"Thật sự ở phòng học?"

"Đang ở phòng học ——"

Lời nói Phó Tranh vừa mới ra khỏi miệng, ngẩng đầu, thì thấy Chu Tương Tương đứng ở cửa sân thượng.

Anh sững sốt nhìn cô.

Chu Tương Tương cười với anh, cúp điện thoại.

Phó Tranh ngồi trên lan can sân thượng, trong tay kẹp điều thuốc.

Chu Tương Tương đi qua, thuận tay lấy điều thuốc trong tay anh, nhấn lên lan can, dập tắt.

"Không phải không hút thuốc lá sao?" Giọng Chu Tương Tương nhẹ nhàng, rất dịu dàng, không có một chút ý tứ tức giận.

Phó Tranh cúi đầu, thấp giọng nói: "*Xin lỗi, anh nhìn không được."*

Phó Tranh ngồi trên lan can, rất cao, hai chân lơ lửng bên tường.

Chu Tương Tương đứng ở phía dưới, ngửa đầu, có thể tới ngực anh.

Cô dang hai cánh tay, ôm eo anh, nhìn anh nói: "*Nghe nói trạng thái anh gần đây không tốt, tại sao không nói với em?"*

Phó Tranh nhìn cô, căng mặt, không đáp.

Chu Tương Tương tiếp tục nói: "*Thời kì cổ bình rất bình thường, lúc trước anh tiến bộ quá nhanh, hiện tại đình trệ thật ra là một quá trình tích lũy. Phó Tranh, làm chuyện gì đều không thể thuận buồm xuôi gió, nếu như đều dễ dàng như vậy, Thanh Hoa Bắc Đại không phải là ai cũng có thể thi sao? Cổ bình bây giờ anh gặp thật ra em cũng từng có, rất thống khổ, em có thể hiểu cho anh. Nhưng mà anh không thể từ bỏ, kiên trì đến cùng, anh sẽ nhận được những gì anh muốn."*

Chu Tương Tương nhìn Phó Tranh, ánh mắt vô cùng kiên định.

Phó Tranh cười khẽ một tiếng, "*Thật sự có thể nhận được những gì anh muốn sao? Em biết anh muốn cái gì sao?"*

"Em biết, anh muốn thi đậu chung một trường đại học với em."

"Chu Tương Tương, lúc này, em vẫn còn tin tưởng anh sao? Thành thật mà nói, anh cảm thấy sức mạnh anh đã dùng hết rồi, lại cố gắng hơn nữa cũng chỉ có như vậy, không biết làm vẫn như cũ không biết làm, phát huy tốt thì nhiều nhất được một cái đại học tốt, phát huy không tốt,

có thể miễn cưỡng một cái khoa chính quy."

"Phó Tranh, anh đừng như vậy..."

"Anh cũng không muốn như vậy... Nhưng chỉ là... Thật thất bại, em hiểu không?" Phó Tranh đột nhiên cúi thấp đầu xuống, giọng nói thật nhẹ, trông rất mất mát.

Nỗ lực lâu như vậy, liều mạng lâu như vậy, cho rằng chính mình có thể chậm rãi tới gần người yêu, nhưng cuối cùng phát hiện, chỗ của cô, là độ cao mà anh có nỗ lực thế nào cũng không thể với tới.

Loại thất bại này, có thể đem người sống sờ sờ ép đến điên rồi.

Hai tay Chu Tương Tương nâng mặt Phó Tranh, làm anh nhìn cô.

Đôi mắt Phó Tranh đỏ lên, trong mắt đều là mất mát và bất lực.

Chu Tương Tương vô cùng nghiêm túc nhìn anh, *"Phó Tranh, có lời này, thật ra em vẫn luôn muốn nói cho anh. Anh và em ở bên nhau, thật sự không cần áp lực lớn như vậy. Coi như cuối cùng thật sự không thể thi đậu chung một trường với em, vậy thì sao chứ? Em chính là thích con người anh, mặc kệ anh là thi đậu Thanh Hoa, hay là thi đậu một trường đại học bình thường, thậm chí không thi đậu đại học, em đều thích anh, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Chỉ cần trong quá trình này anh nỗ lực, kết quả thế nào, kỳ thật không sao cả. Phó Tranh, đáp ứng em, đừng tự tạo áp lực cho mình lớn như thế, anh như vậy, em rất đau lòng."*

"Tương Tương..."

Phó Tranh muốn nói gì đó, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Chu Tương Tương ôm đầu của anh, nhón chân, hôn lên môi anh.

Trong chớp nhoáng, Phó Tranh phảng phất nghe thấy trong đầu mình có tiếng pháo hoa nổ rộ.

Ầm một tiếng, muôn màu muôn vẻ.

Vài giây sau, môi Chu Tương Tương hơi buông lỏng ra, dán trên môi Phó Tranh, nhẹ giọng cười, *"Mùi thuốc lá."*

Phó Tranh rốt cuộc nhịn không được, trên mặt cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười, từ trên lan can nhảy xuống, một tay ôm Chu Tương Tương vào trong lồng ngực, cắn nhẹ trên đỉnh đầu cô, *"Chu Tương Tương, anh thật sự rất thích rất thích em."*

Chu Tương Tương cong môi cười, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng êm dịu như gió, *"Em cũng vậy."*

Truyện tại Wattpad được đăng sau Wordpress từ 2 - 3 chương.

Link Wordpress: Mọi người có thể vào trang wattpad của Vườn Cà Rốt, tại phần giới thiệu có dẫn link wordpress của Vườn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Ái Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.